BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Ascultă-ți inima

Sarah Dessen

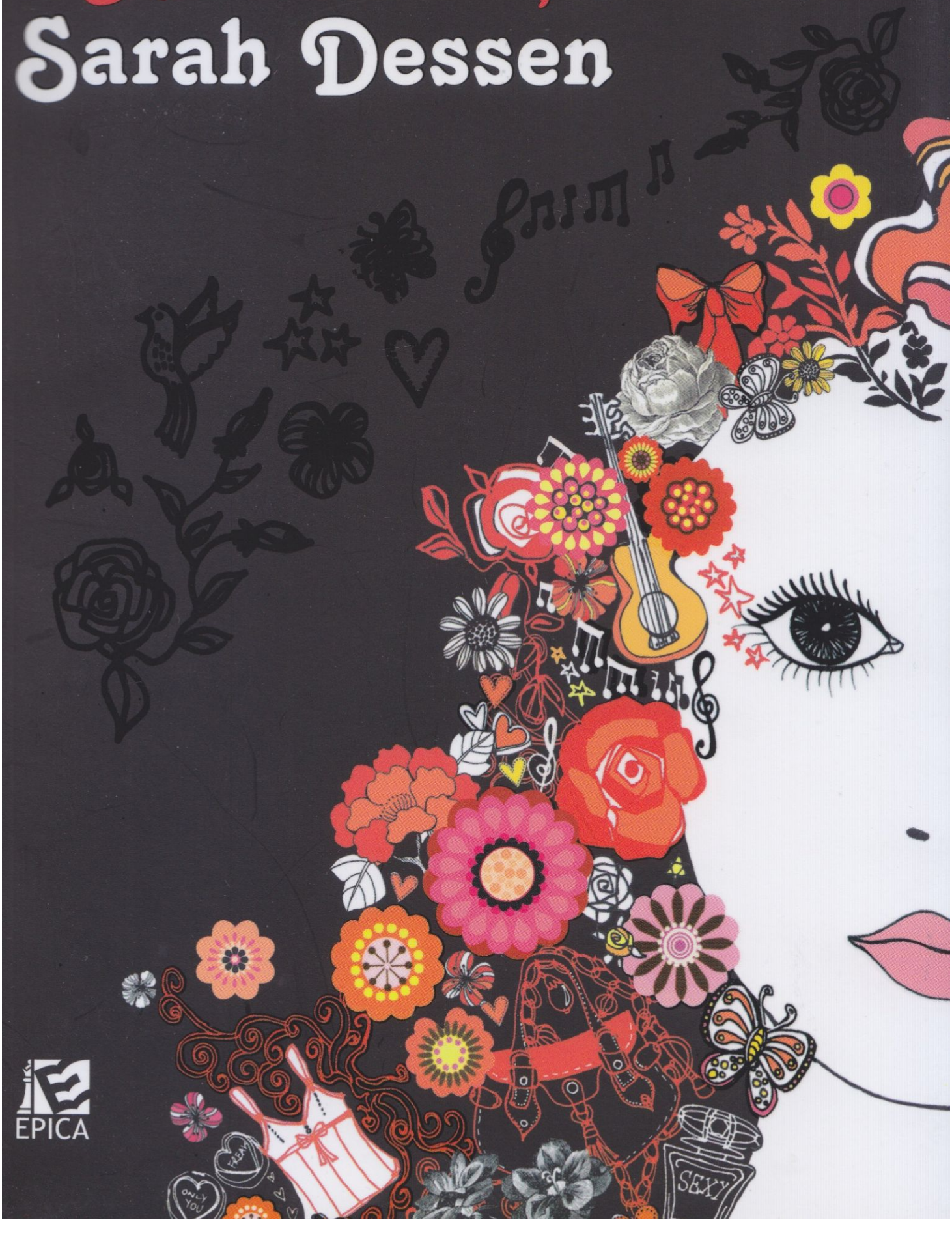

EPICA

Eu sunt Annabel.

Fata care are totul.

Frumusețe, încredere
și o viață socială de invidiat.
M-am născut sub o stea norocoasă.
Nu-i așa?

„Cea mai bună prietenă" mă împroașcă cu noroi.
Familia mea se destramă încetul cu încetul.
Iar vara, ce nu pare să se mai sfârșească, este scăldată în tăcere chinuitoare, secrete și singurătate.

Am cunoscut însă un băiat care nu mă lasă
să mă ascund în cochilia mea.
Un tip obsedat de muzică.
Hotărât să-mi deschidă urechile și să mă învețe să ascult.
Hotărât să-mi dăruiască zâmbetul pe buze.
Dar poate el oare să mă ajute să uit ce s-a întâmplat în noaptea în care viața mea s-a schimbat pentru totdeauna?

Sarah Dessen

Ascultă-ți inima

Capitolul
UNU

Am filmat spotul publicitar în aprilie, înainte de evenimentele petrecute ulterior, și am uitat iute de el. A început să fie difuzat în urmă cu câteva săptămâni, astfel că m-am trezit văzându-mă pretutindeni.

Pe ecranele din faţa bicicletelor eliptice din sălile de fitness. Pe monitorul de la poștă menit să-ţi distragă atenţia de la coada interminabilă la care te afli. Și acum aici, pe ecranul televizorului din camera mea, unde stăteam pe marginea patului, cu degetele încleștate în pumni, încercând să mă ridic și să plec.

„Ne aflăm din nou în acea perioadă a anului..."

Îmi priveam imaginea de pe ecran filmată cu cinci luni în urmă și încercam să disting vreo diferenţă, vreo dovadă palpabilă a întâmplărilor prin care trecusem. Mi se părea în continuare ciudat să mă privesc pe ecran, nu într-o oglindă sau într-o fotografie. Nu reușisem încă să mă obișnuiesc, chiar și după atâta amar de vreme.

„O ţinută ideală pentru meciurile de fotbal", spunea imaginea mea de pe ecran. Purtam o uniformă de majoretă, într-o nuanţă de azur, aveam părul strâns în coadă de cal și ţineam în mână un megafon uriaș, de genul celor pe care nu le mai folosește nimeni, inscripţionat cu litera K.

„O ţinută pentru școală", spuneam eu de pe podium, îmbrăcată într-o fustă ecosez și un pulover maro, scurt până la buric, care îmi provoca mâncărimi și pe care îl consideram nepotrivit pentru vremea de afară, căci începea, în sfârșit, să se încălzească.

„Și o ţinută perfectă pentru viaţa de zi cu zi." M-am aplecat spre ecran, privindu-mi imaginea de pe sticlă. Purtam o pereche de blugi și un tricou cu modele strălucitoare și rosteam replica stând pe o bancă, împreună cu un grup de fete, care vorbeau în șoaptă în spatele meu.

Regizorul spotului publicitar, un individ tânăr, care abia ieșise de pe băncile academiei de film, îmi explicase conceptul creaţiei sale. „Este vorba despre o fată care are totul", mi-a spus el, trasând cu mâna prin aer un arc de cerc, de parcă nici nu aveai nevoie de mai mult ca să descrii o noţiune atât de vastă și atât de vagă. În opinia lui, asta însemna să ai un megafon, niște haine elegante și un grup de prieteni. Aș fi putut să zăbovesc mai mult asupra ironiei ultimelor cuvinte, dar imaginile de pe ecran continuau să se deruleze cu rapiditate.

„Anul acesta totul va merge ca pe roate", mai spuneam eu. Acum purtam o rochie roz, străbătută de la umăr la brâu de o panglică pe care scria HOMECOMING QUEEN[1]. Un băiat îmbrăcat în smoching a venit lângă mine și mi-a oferit braţul. Eu l-am acceptat cu un zâmbet larg pe buze. Era student în anul doi la universitatea din oraș. Deși pe toată perioada filmărilor a fost extrem de rezervat, la încheierea acestora, când mă pregăteam de plecare, mi-a cerut numărul de telefon. Cum de-am uitat asta?

[1] În liceele și colegiile americane, o tânără este aleasă de colegii ei „să guverneze" activităţile școlare tradiţionale.

„Pentru cele mai frumoase momente", adăugam eu, cea de pe ecran. „Pentru cele mai frumoase amintiri. Pentru toate acestea, veţi găsi cele mai potrivite ţinute vestimentare la magazinul Kopf's."

Camera se apropia tot mai mult de mine, captându-mi chipul în prim-plan. Filmările au avut loc înainte de seara aceea, înainte de întâmplările legate de Sophie, înainte de această vară lungă, încărcată de secrete, de tăcere și singurătate. Eu, cea de-acum, mă aflam într-o stare jalnică, dar fata de pe ecran — se simţea foarte bine. Îţi dădeai seama de asta din felul în care privea lumea întreagă din spatele sticlei și din încrederea cu care își rostea replicile.

„Transformaţi noul an în cel mai frumos din viaţa voastră!" spunea ea, lăsându-mă fără suflare, căci știam ce urma — cunoșteam prea bine ultima replică, cea care, de data aceasta, era, în sfârșit, adevărată. „E timpul să ne întoarcem la școală."

Imaginea a îngheţat pe ecran, iar numele magazinului Kopf's a apărut sub chipul meu. Peste doar câteva clipe, va intra reclama la gofrele congelate sau poate ultimul buletin meteo, cele cincisprezece secunde ale spotului meu publicitar contopindu-se cu următorul. Dar nu l-am mai așteptat, așa că am luat telecomanda, am închis televizorul și m-am îndreptat spre ușă.

Am avut la dispoziţie trei luni ca să mă pregătesc pentru revederea cu Sophie. Dar când s-a întâmplat acest lucru, mi-am dat seama că nu eram deloc pregătită.

Stăteam în parcare înainte ca primul clopoţel să ne cheme la ore, încercând să-mi iau inima în dinţi ca să ies din mașină și să iau cu asalt noul an școlar. În timp ce oamenii treceau pe lângă mine, vorbind și râzând, eu cântăream toate posibilităţile. Poate că a trecut peste tot ce s-a întâmplat. Poate că s-a petrecut ceva în

această vară — ceva ce a înlocuit mica noastră dramă. Poate că lucrurile n-au fost niciodată atât de tragice cum mi le-am imaginat eu. Toate acestea erau pure speculaţii, dar puteau constitui şi o eventualitate.

Am rămas în maşină până în ultima clipă, apoi am scos, în cele din urmă, cheile din contact. Când am pus degetele pe mânerul portierei şi mi-am întors privirea spre fereastră, am văzut-o stând în dreptul uşii.

Ne-am privit pentru o clipă şi am observat imediat că se schimbase. Îşi tăiase părul negru şi ondulat şi purta o pereche nouă de cercei. Părea şi mai slabă, dacă acest lucru era posibil, şi renunţase să-şi mai contureze ochii cu creionul dermatograf pe care îl folosise în primăvara trecută, preferând acum o nuanţă mult mai naturală, în tonalităţi trandafirii presărate cu nuanţe de bronz. Mă întrebam ce schimbări distingea, la prima vedere, în înfăţişarea mea.

Şi în timp ce mă gândeam la aceste lucruri, Sophie şi-a deschis buzele superbe şi, privindu-mă printre gene, a rostit verdictul pe care îl aşteptasem o vară întreagă.

— Târfă ce eşti!

Geamul dintre noi n-a reuşit să înăbuşe sunetul şi nici să ascundă reacţiile trecătorilor. Am văzut cum o fostă colegă de la orele de engleză de anul trecut mi-a aruncat o privire piezişă, în timp ce o altă fată, pe care nu o cunoşteam, a început să râdă cu poftă.

Sophie şi-a păstrat însă chipul lipsit de expresie şi, punându-şi geanta pe umăr, mi-a întors spatele şi a pornit spre şcoală. Eram roşie la faţă ca raçul şi simţeam privirile stăruitoare ale oamenilor. Nu eram pregătită pentru asta, dar poate că nici nu voi fi vreodată, iar anul şcolar nu părea dispus să mă aştepte. Nu aveam ce să fac,

așa că am coborât din mașină, sub privirile scrutătoare ale celor din jur, hotărâtă să iau, singură, taurul de coarne. Și l-am luat.

Am cunoscut-o pe Sophie cu patru ani în urmă, la începutul verii, după ce-am terminat clasa a șasea. Eram la piscina din cartier și stăteam la coada din fața snack-barului, ținând în mână două bancnote umede ca să-mi cumpăr o coca-cola, când am simțit pe cineva în spatele meu. Mi-am întors privirea și am văzut o fată, ce-mi era complet străină, purtând un costum de baie portocaliu, puțin cam sumar, și o pereche de șlapi înalți, tip platformă, în aceeași nuanță. Avea pielea măslinie și părul negru și ondulat, strâns în coadă de cal. Purta ochelari negri de soare și afișa pe chip o expresie plictisită și iritată. În cartierul nostru, unde oamenii se cunoșteau foarte bine între ei, aveai senzația că fata asta picase din cer. Nu voiam să mă holbez la ea. Dar nu mă puteam abține.

— Ce e? m-a întrebat ea.

Îmi vedeam imaginea reflectată în lentilele ochelarilor ei, părând mică și distorsionată.

— La ce te *uiți*? a adăugat apoi.

Am simțit cum mă îmbujorez la față, așa cum mi se întâmplă de fiecare dată când cineva ridică vocea la mine. Eram extrem de sensibilă la tonalitățile glasurilor — atât de sensibilă încât nici nu puteam să urmăresc emisiunile de tip *court show*[1] — trebuia să schimb canalul în momentul în care judecătorul începea să-i facă pe cei din jur cu ou și cu oțet.

— La nimic, i-am răspuns, întorcându-mă cu spatele.

[1] Emisiuni televizate, bazate pe regizarea unor procese fictive, prezidate de un așa-zis judecător.

O clipă mai târziu, băiatul de la snack-bar mi-a făcut semn, cu o privire obosită, să mă apropii de tejghea. În timp ce îmi turna băutura în pahar, simţeam prezenţa fetei din spatele meu ca pe o povară. Încercând să-mi abat cumva gândurile, mă luptam cu disperare să netezesc cutele de pe bancnotele mele umede. După ce-am plătit, am plecat de la bar, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra cimentului crăpat de pe aleea ce mă ducea spre locul unde mă aștepta Clarke Reynolds, cea mai bună prietenă a mea.

— Whitney m-a rugat să-ţi transmit că se duce acasă, mi-a spus ea, suflându-și nasul, în timp ce eu mi-am pus paharul cu coca-cola pe caldarâm, lângă șezlong. I-am spus că ne putem întoarce pe jos.

— Bine, i-am răspuns eu.

Sora mea, Whitney, abia își luase permisul de conducere, fiind astfel nevoită să mă ducă în diverse locuri. Cum aveam apoi să mă întorc acasă — fie de la piscină, care se afla în apropiere, fie de la mallul din orașul învecinat — asta rămânea problema mea. Whitney era o fire singuratică, încă de pe atunci. Orice spaţiu din preajma ei era spaţiul său *personal* — și simpla ta prezenţă în acest perimetru devenea invazivă.

Abia după ce m-am așezat pe șezlong, mi-am permis s-o privesc pe fata în costum de baie portocaliu. Plecase de la snack-bar și stătea pe partea cealaltă a piscinei, ţinând în mâini un prosop și o băutură și cercetând cu privirea amplasarea băncilor și a șezlongurilor.

— Uite, a spus Clarke, oferindu-mi pachetul de cărţi de joc. E rândul tău.

Clarke era cea mai bună prietenă a mea de când aveam șase ani. Erau foarte mulţi copii în cartierul nostru, dar majoritatea erau fie adolescenţi, ca surorile mele, fie erau foarte mici (aveau

doar patru ani sau chiar și mai puţin), rezultatul creșterii natalităţii survenite cu câţiva ani în urmă. Când familia lui Clarke s-a mutat din Washington, D.C., mamele noastre s-au cunoscut la una dintre întrunirile comunităţii noastre, care aveau drept scop prevenirea actelor de vandalism și violenţă din cartierul nostru. În clipa în care și-au dat seama că eram de aceeași vârstă, ne-au făcut cunoștinţă, și de atunci am rămas prietene!

Clarke se născuse în China, iar soţii Reynolds o adoptaseră pe când avea șase luni. Amândouă eram la fel de înalte, dar acesta era singurul lucru pe care îl aveam în comun. Eu aveam părul bălai și ochii albaștri — trăsături tipice familiei Greene, în timp ce ea avea părul negru ca abanosul, cu reflexii de o strălucire aparte cum nu mai văzusem vreodată, iar nuanţa cafenie a ochilor părea aproape neagră. În vreme ce eu eram timidă și dornică să mă fac plăcută, Clarke era mult mai serioasă, înzestrată fiind cu o personalitate, atitudine și înfăţișare mult mai bine echilibrate și mai profunde. Eu eram manechin de când mă știam, mergând pe urmele surorilor mele mai mari; Clarke era un adevărat băieţoi, cea mai bună jucătoare de fotbal din cartierul nostru și o maestră a jocurilor de cărţi, în special gin rummy, la care mă bătuse toată vara.

— Pot să iau și eu o înghiţitură din băutura ta? m-a întrebat Clarke, strănutând. E foarte cald.

Eu am încuviinţat din cap, luând paharul de pe jos. Clarke suferea de alergii pe tot parcursul anului, dar vara se agravau. De obicei, din aprilie până în octombrie, avea nasul fie înfundat, fie îi curgea șiroaie, și niciun tratament nu părea s-o ajute. M-am obișnuit de mult cu vocea ei nazală, cât și cu șerveţelele Kleenex, o prezenţă constantă în buzunarele sau în mâinile ei.

Amplasarea șezlongurilor la piscina noastră se baza pe o ierarhie bine organizată. Salvamarii așezau mesele de picnic lângă snack-bar, în timp ce mamele cu copii mici preferau șezlongurile amplasate în capătul piscinei cu apa mai puţin adâncă. Eu și Clarke alegeam zona din spatele toboganelor pentru copii, deoarece ne ofereau și puţină umbră, în timp ce băieţii de liceu, care se bucurau de multă popularitate în rândul nostru — ca, de exemplu, Chris Pennington, care era cu trei ani mai mare decât mine și de departe cel mai chipeș băiat din cartier și poate chiar din lume —, preferau piscina prevăzută cu trambuline pentru sărituri. Șezlongurile cele mai râvnite erau cele așezate între snack-bar și piscina dotată cu culoare de înot, ocupate de obicei de fetele populare din liceu. Aici, întinsă pe un șezlong, stătea Kirsten, sora mea cea mai mare, îmbrăcată într-un costum de baie de un roz aprins, și își făcea aer cu o revistă *Glamour*.

După ce-am împărţit cărţile, am descoperit cu uimire că fata în costum de baie portocaliu s-a îndreptat spre locul unde stătea Kirsten și s-a așezat pe șezlongul de lângă ea. Molly Clayton, cea mai bună prietenă a surorii mele, care stătea de cealaltă parte a lui Kirsten, i-a făcut ușor semn cu cotul și i-a arătat-o apoi cu capul pe fata care se așezase lângă ea. Kirsten a privit-o cu indiferenţă, apoi, ridicând din umeri, s-a întins din nou pe șezlong și și-a acoperit faţa cu braţul.

— Annabel! m-a strigat Clarke, care își luase deja cărţile și aștepta cu nerăbdare să mă bată. E rândul tău.

— O! i-am răspuns eu, întorcându-mă cu faţa spre ea. Da, așa e.

A doua zi, fata a venit din nou la piscină, purtând de această dată un costum de baie argintiu. Când am ajuns și eu, ea stătea deja întinsă pe șezlongul pe care îl ocupase sora mea cu o zi în

urmă, având o revistă în poală și o sticlă de apă lângă ea. Clarke lua lecţii de tenis în ziua aceea, așa că eram singură când Kirsten și-a făcut apariţia, o oră mai târziu, împreună cu prietenele ei. Erau la fel de gălăgioase ca întotdeauna, acompaniate de zgomotul pe care îl scoteau șlapii pe caldarâm. Când au ajuns în dreptul șezlongurilor lor și au văzut că fata le ocupase locul, au încetinit pașii și și-au aruncat priviri între ele. Molly Clayton părea deranjată, dar Kirsten s-a mutat patru șezlonguri mai încolo și și-a ridicat „tabăra" ca de obicei.

În următoarele zile, am văzut cum fata cea nouă și-a intensificat, cu încăpăţânare, eforturile de a se infiltra în grupul surorii mele. Dacă în prima zi le-a ocupat șezlongul, în cea de a treia le-a „însoţit" la snack-bar. Apoi, în ziua următoare, a intrat în apă imediat după ele și a stat în apropiere, în timp ce sora mea și prietenele ei se bălăceau și vorbeau, stropindu-se unele pe celelalte. La sfârșitul săptămânii, le urma deja ca o umbră.

Probabil că prezenţa ei devenise supărătoare. Am văzut-o pe Molly aruncându-i câteva priviri piezișe, iar Kirsten a rugat-o să se îndepărteze atunci când fata s-a apropiat prea mult de ele în piscina cu apă adâncă. Dar respingerile lor nu păreau s-o afecteze. Ba dimpotrivă, și-a intensificat și mai mult eforturile, de parcă nici nu conta ce-i spuneau atâta timp cât vorbeau cu ea.

— Am auzit că s-a mutat o altă familie în casa soţilor Daughtrys din Sycamore, a spus mama într-o seară la masă.

— Soţii Daughtrys au plecat? a întrebat tata.

— Da, în iunie, i-a răspuns mama, dând aprobator din cap. În Toledo. Ai uitat?

— Da, așa e, i-a răspuns el, în cele din urmă, după câteva clipe de gândire. În Toledo.

— Și am mai auzit că au o fiică de vârsta ta, Annabel, a continuat mama, oferindu-i un bol cu paste lui Whitney, care mi l-a pasat mie. Cred că am văzut-o alaltăieri când am fost la Margie's.

— Serios? am spus eu.

— Are părul negru și este un pic mai înaltă decât tine, mi-a răspuns mama, încuviințând din cap. Poate că ai văzut-o prin cartier.

— Nu știu..., am spus eu, adâncită în gânduri.

— Aia e! a exclamat Kirsten deodată, lăsând cu zgomot furculița în farfurie. Ea e cea care ne hărțuiește la piscină. O, Doamne, *știam* eu că e mult mai mică decât noi!

— Stai puțin! a intervenit tata, atent deodată la discuția noastră. Vă hărțuiește cineva la piscină?

— *Sper* că nu, a spus mama, cu neliniște în glas.

— Nu în sensul propriu al cuvântului, a răspuns Kirsten. Fata asta se tot ține după noi. Prezența ei ne cam dă fiori. Stă tot timpul în preajma noastră, ne urmărește peste tot și ascultă ce vorbim, fără să spună vreodată ceva. I-am zis să-și ia tălpășița, dar mă ignoră. O, Doamne, nu-mi vine să cred că are doar *doisprezece* ani! Este cu atât mai dezgustător.

— Ce dramatic! a murmurat Whitney, străpungând cu furculița o frunză de salată.

Avea dreptate, firește. Kirsten era regina dramelor în familia noastră. Trăia emoțiile cu aceeași intensitate cu care își ținea și pledoariile. Vorbea necontenit, chiar dacă era conștientă de faptul că nu o asculta nimeni. Spre deosebire de ea, Whitney era o fire tăcută, astfel că cele câteva cuvinte pe care le rostea erau încărcate de o semnificație aparte.

— Kirsten, încearcă să fii drăguță cu ea! a spus mama.

— Am încercat. Dacă ai vedea-o, m-ai înțelege. E ciudată.

— E greu să te adaptezi într-un loc complet nou, a răspuns mama, luând o înghiţitură de vin. Poate că nu știe cum să-și facă prieteni...

— E evident că nu știe, i-a ripostat Kirsten.

— ... și atunci poate că ar trebui s-o ajuţi, și-a dus mama gândul la bun sfârșit.

— Dar n-are decât *doisprezece* ani, a prȯtestat Kirsten, de parcă acest lucru era echivalent cu o boală cumplită sau cu un incendiu.

— Atât are și sora ta, a intervenit tata.

— Exact, i-a răspuns ea, îndreptând furculiţa spre el.

Lângă mine, Whitney a protestat, suflând zgomotos pe nas. Mama și-a îndreptat însă atenţia spre mine.

— Annabel, mi-a spus ea, ai putea să faci un efort dacă o vezi. S-o saluţi, de exemplu.

Nu i-am mărturisit mamei că o cunoscusem deja pe această fată, căci ar fi fost îngrozită să afle cât de urât se purtase cu mine. Iar pe altă parte, mărturisirea mea nici nu i-ar fi schimbat așteptările legate de comportamentul meu. Mama era întruchiparea politeţii desăvârșite și spera ca și noi să fim la fel, indiferent de circumstanţe. Toată viaţa trebuie să urmăm calea cea dreptă, chiar dacă drumul ne va fi presărat cu obstacole.

— Bine, i-am răspuns eu. Așa o să fac.

— Bravo! mi-a răspuns ea.

Și cu asta speram să pun capăt acestei povești.

Dar a doua zi, când am ajuns la piscină împreună cu Clarke, am văzut-o pe Kirsten flancată, pe de o parte, de Molly, iar de cealaltă parte, de fata cea nouă. Am încercat să ignor scena în timp ce ne ocupam locurile pe șezlonguri, dar când mi-am aruncat, în cele din urmă, ochii spre ele, am surprins-o pe Kirsten ţintuindu-mă

cu privirea. O clipă mai târziu, când s-a ridicat de pe scaun, aruncându-mi o altă privire, și s-a îndreptat spre snack-bar, urmată îndeaproape de „hărțuitoarea" lor, am știut ce trebuie să fac.

— Mă întorc imediat, i-am spus lui Clarke, care citea un roman de Stephen King și își sufla nasul cu putere.

— Bine, mi-a răspuns ea.

M-am ridicat de pe șezlong și am ocolit piscina rezervată săritorilor la trambulină, trecând în drumul meu pe lângă Chris Pennington. Stătea întins pe un șezlong, cu un prosop peste ochi, în timp ce doi dintre tovarășii lui se încăierau pe puntea piscinei. Acum, în loc să-i arunc priviri pe furiș — căci, în afară de înot și de jocurile de cărți, unde pierdeam mereu, aceasta era principala activitate cu care mă delectam vara aceea la piscină — aveam să îndur din nou disprețul fetei nou-venite în cartierul nostru — și asta pentru că mama insista să ne asumăm cât mai bine cu putință rolul Bunului Samaritean. Minunat!

Aș fi putut să-i povestesc lui Kirsten despre întâlnirea mea cu „hărțuitoarea" lor, dar știam că n-ar fi fost deloc o idee prea bună. Spre deosebire de mine, ea nu fugea din fața unei confruntări — ba dimpotrivă, scotea imediat armele și pornea la atac. Juca rolul butoiului de pulbere în familia noastră, gata oricând să explodeze. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori n-am încercat să mă fac invizibilă atunci când își exprima nemulțumirile în fața vânzătorilor, șoferilor sau foștilor iubiți. O iubeam, dar adevărul era că îmi provoca mereu o stare de neliniște și iritare.

Whitney își manifesta mânia în tăcere. Nu-ți spunea niciodată când era supărată. Îți dădeai seama că era mânioasă doar din expresiile faciale, din privirile tăioase pe care ți le arunca printre gene sau din suspinele adânci pe care le scotea — suspine încărcate de

un dispreț atât de copleșitor, încât ai fi preferat s-o auzi împroș-cându-te cu noroi. Când ea și Kirsten se certau — și o făceau ade-sea, dată fiind diferența mică de vârstă dintre ele (de numai doi ani) — aveai întotdeauna senzația că asiști la un monolog virulent, de vreme ce nu auzeai altceva decât acuzațiile și reproșurile inter-minabile ale lui Kirsten. Dacă le acordai însă mai multă atenție, observai tăcerea apăsătoare a lui Whitney, primejdioasă ca aceea de dinaintea unei furtuni, cât și ripostele ei — puține câte erau — care, spre deosebire de comentariile insinuante ale lui Kirsten, pu-neau întotdeauna punctul pe „i" și tăiau în carne vie.

Una era deschisă, cealaltă închisă. Nu e de mirare, așadar, că prima imagine care îmi venea în minte când mă gândeam la suro-rile mele era cea a unei uși. Kirsten îmi evoca ușa de la intrare a casei, cea prin care intra și ieșea mereu, adesea cu o replică pe buze, însoțită de o gașcă de prieteni. Whitney îmi sugera ușa de la dor-mitorul ei, pe care o ținea mereu închisă ca pe un paravan de pro-tecție între ea și noi ceilalți.

Eu jucam rolul de liant între surorile mele și personalitățile lor puternice — întruchipam „zona gri" care le despărțea. Nu eram nici îndrăzneață, nici extrovertită, nici tăcută, dar nici chibzuită. Nu știu cum m-ar putea descrie cei din jur sau ce le-ar evoca nu-mele meu. Eram doar Annabel.

Mama, și ea o adversară înverșunată a conflictelor, nu suporta să le vadă pe surorile mele certându-se. „De ce nu puteți să fiți *drăguțe*?" le întreba ea pe un ton implorator. Deși ele își dădeau ochii peste cap ca răspuns la întrebarea ei, eu i-am înțeles mesajul: Ideal ar fi să fii drăguț tot timpul, nici prea gălăgios, dar nici mut, ca să-i sperii pe cei din jurul tău. Dacă reușești acest lucru, n-ar

trebui să-ți mai faci griji din cauza certurilor. Totuși, nu este deloc ușor să fii drăguț, când lumea întreagă este atât de rea.

Când am ajuns la snack-bar, Kirsten dispăruse deja (firește), dar fata aștepta în fața tejghelei ca barmanul să-i dea batonul de ciocolată pe care îl comandase. *Ei bine*, mi-am spus eu în gând, îndreptându-mă spre ea, *hai la luptă, deși bătălia e deja pierdută!*

— Bună, am salutat-o eu.

Ea m-a privit cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Eu sunt Annabel. Am înțeles că te-ai mutat de curând aici, nu-i așa?

A continuat să păstreze tăcerea. Între timp, Kirsten a ieșit de la toaletă, iar când ne-a văzut că stăm de vorbă, s-a oprit pe loc în spatele ei.

— Cred că..., am continuat eu, simțindu-mă și mai stânjenită. Cred că suntem în aceeași clasă.

— Și ce dacă? m-a întrebat ea, cu aceeași voce tăioasă cu care mi-a vorbit și prima dată, împingându-și ochelarii de soare pe nas.

— M-am gândit că, de vreme ce suntem de aceeași vârstă, ai vrea să-ți faci prieteni.

S-a așternut din nou liniștea. Fata a rupt apoi tăcerea, dornică parcă să clarifice lucrurile:

— Eu cred că tu vrei să-ți faci prieteni. Și ai vrea ca eu să fiu una dintre ei.

Răspunsul ei mi s-a părut atât de ridicol, încât am început să dau imediat înapoi.

— Bine, nu trebuie s-o faci, i-am spus eu. Adică...

— Nu, mi-a retezat-o ea. *Nici vorbă*! a adăugat apoi, dându-și capul pe spate și izbucnind în râs.

Dacă aș fi fost numai eu martora acestei scene, totul s-ar fi sfârșit aici. Aș fi făcut cale întoarsă, roșie la față ca racul, și aș fi pus capăt acestei povești. Dar nu eram singură.

— Stai puţin! a spus Kirsten, cu glas tare. Ce-ai spus?

Fata s-a întors spre ea. Când a văzut-o pe sora mea, a căscat ochii mari cât cepele.

— Poftim? a întrebat ea, rostind cuvântul într-o tonalitate cu totul diferită față de cea cu care îmi vorbise mie.

— Te-am întrebat *ce* i-ai spus, a repetat Kirsten, cu glas tăios.

Vai! am exclamat în gând.

— Nimic, a răspuns fata. Doar am...

— E sora mea, a continuat Kirsten, arătând cu degetul spre mine. Și te-ai purtat mizerabil cu ea.

Eu îmi simţeam deja obrajii încinși și încercam cu disperare să mă fac cât mai mică cu putinţă. Kirsten și-a pus însă mâna în șold, semn că abia începuse războiul.

— Nu m-am purtat mizerabil, a răspuns fata, scoţându-și ochelarii. Doar că...

— Ba da, și o știi prea bine, a întrerupt-o Kirsten, la fel de tăioasă. Nu are niciun rost să negi. Și nu mă mai urmări, ai înţeles? Mă scoţi din sărite. Hai să mergem, Annabel!

Eu stăteam încremenită pe loc, cu privirea aţintită asupra fetei. Fără ochelarii de soare și cu o expresie îndurerată pe chip, arăta deodată ca o fetiţă de *doisprezece* ani. Ea privea înmărmurită cum Kirsten m-a apucat de mână și m-a tras spre locul unde o așteptau prietenele ei.

— Incredibil! spunea ea fără încetare.

Când mi-am aruncat ochii de cealaltă parte a piscinei, am văzut-o pe Clarke privindu-mă confuză în clipa în care Kirsten m-a

trântit pe șezlongul ei. Molly s-a ridicat în capul oaselor, clipind nedumerită și legându-și breteluţele costumului de baie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Și în timp ce Kirsten îi povestea întâmplarea, mi-am îndreptat privirea spre snack-bar, dar fata nu mai era acolo. Am zărit-o apoi, prin gardul din spatele meu, străbătând parcarea, desculţă și cu capul în pământ. Își lăsase toate lucrurile pe șezlongul de lângă mine — un prosop, pantofii, o perie roz de păr și o geantă în care se aflau o revistă și un portofel. Am așteptat-o să se întoarcă după ele, dar nu s-a mai întors.

Lucrurile ei au rămas toată după-amiaza în locul în care le lăsase. Și au continuat să rămână acolo și după ce m-am întors la Clarke și i-am povestit tot ce se întâmplase. Și după ce-am jucat câteva partide de rummy și am înotat până când ni s-a încreţit pielea mâinilor. Și după ce Kirsten și Molly au plecat, iar alţi oameni le-au ocupat șezlongurile. Au rămas acolo până când salvamarul a început să sufle din fluier, anunţându-ne că venise vremea să plecăm, iar eu și Clarke ne-am strâns lucrurile și am purces la drum pe marginea piscinei, bronzate, flămânde și pregătite să pornim spre casă.

Știam că fata asta nu era problema mea. Se purtase urât cu mine — și asta de două ori — astfel că nu merita compasiunea sau ajutorul meu. Dar, când am trecut pe lângă șezlongul ei, Clarke s-a oprit pe loc.

— Nu putem să le lăsăm aici, a spus ea, aplecându-se ca să-i ia pantofii și să-i bage în geantă. E în drumul nostru.

Aș fi putut să mă împotrivesc, dar am văzut-o din nou cu ochiul minţii străbătând parcarea, desculţă și singură. Așa că i-am luat prosopul de pe șezlong, l-am împăturit și l-am așezat peste al meu.

— Da, am răspuns. Bine.

Când am ajuns, însă, la vechea casă a familiei Daughtrys, am descoperit ușurată că toate ferestrele erau întunecate, iar pe aleea din curte nu se afla nicio mașină, așa că puteam să-i lăsăm pur și simplu lucrurile și să ne vedem de drum. Dar în clipa în care Clarke a vrut să agațe geanta de ușa de la intrare, aceasta s-a deschis brusc și ne-am trezit cu ea în prag.

Purta niște blugi scurți și un tricou roșu și avea părul strâns în coadă de cal. Nu mai avea nici ochelari de soare. Nici sandale cu tocuri înalte. Când ne-a văzut, s-a făcut roșie la față.

— Bună, a salutat-o Clarke, după câteva clipe de tăcere stânjenitoare. Ți-am adus lucrurile, a adăugat ea, strănutând.

Fata a privit-o un timp, de parcă nu înțelegea ce spunea. Și, din cauza congestiei nazale a lui Clarke, poate că nici nu înțelegea. Eu i-am luat geanta de pe jos și i-am oferit-o, spunându-i:

— Ai lăsat-o la piscină.

S-a uitat la geantă, apoi din nou la mine, cu o expresie rezervată pe chip.

— Oh! a exclamat ea, luând-o din mâna mea. Mulțumesc.

Un grup de copii au trecut pe lângă noi, cu bicicletele, spulberând tăcerea cu glasurile lor gălăgioase. Apoi, s-a așternut din nou liniștea.

— E cineva la ușă, draga mea? s-a auzit atunci o voce din celălalt capăt al holului.

— Nu e nimeni, a răspuns ea peste umăr.

Apoi, trecând pragul, a închis ușa în urma ei și a ieșit pe verandă. A pășit iute pe lângă noi, dar asta nu m-a împiedicat să văd că avea ochii roșii și umflați de plâns. Și atunci, ca și în multe alte

dăţi, mi-au răsunat în urechi cuvintele mamei: *Nu e ușor să te adaptezi într-un loc complet nou. Poate că nu știe să-și facă prieteni.*

— Întâmplarea de mai devreme..., am spus eu. Sora mea...

— E în regulă, m-a întrerupt ea, pe un ton tăios. Nu e nicio problemă.

Dar nici n-a reușit să rostească bine cuvintele, că vocea i s-a frânt, obligând-o să se întoarcă cu spatele la noi și să-și ducă mâna la gură. Am rămas încremenită pe loc, neștiind ce să fac, dar privind-o pe Clarke, am văzut că își scotocea buzunarele pantalonilor scurţi, de unde a scos un pachet din nelipsitele ei șerveţele Kleenex. A luat apoi un șerveţel și i l-a oferit fetei. Ea l-a acceptat, în tăcere, și și-a acoperit faţa cu el.

— Eu sunt Clarke. Iar ea e Annabel.

În anii ce vor urma, această imagine mi se va derula adesea prin faţa ochilor — o clipă surprinsă din vacanţa de vară, după încheierea clasei a șasea, când eu și Clarke stăm în spatele acestei fete abia sosite în cartierul nostru. Câte lucruri nu s-ar fi schimbat în viaţa mea, în viaţa tuturor, dacă acest moment n-ar fi existat! Dar la vremea aceea, atunci când s-a întors cu faţa spre noi, fără să mai plângă — surprinzător de calmă — clipa a trecut pe lângă noi, ca multe alte clipe, efemere și neînsemnate.

— Bună, ne-a răspuns ea. Eu sunt Sophie.

Capitolul doi

— Sophie!

Era, în sfârșit, ora prânzului, iar asta însemna că prima zi de școală avea să se sfârșească în curând. Holul școlii era înțesat de elevi gălăgioși, dar în ciuda ușilor de la dulapuri, care se bălăbăneau cu zgomot și a anunțurilor făcute prin interfon, îi auzeam vocea lui Emily Shuster clară ca lumina zilei.

Mi-am întors privirea spre scările principale și am văzut-o venind spre mine, cu părul ei roșcat fluturându-i în vânt. Când a ajuns la câțiva pași de mine, privirile ni s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă. Apoi, s-a îndreptat iute spre locul unde o aștepta Sophie.

De vreme ce Emily a fost mai întâi prietena mea, m-am gândit că poate încă mai era. Se pare însă că m-am înșelat. Granițele au fost trasate, iar eu nu-mi mai găseam locul printre ele.

Mai aveam și alți prieteni, firește. Oameni pe care îi cunoșteam de la cursuri, dar și de la agenția Lakeview Models, cu care colaboram de ani buni. Era însă tot mai clar faptul că izolarea pe care mi-am autoimpus-o pe parcursul verii se dovedea mult mai eficientă decât mi-am imaginat. Imediat după întâmplările care mi-au schimbat complet viața, m-am închis în carapacea mea, evitând astfel criticile celor din jur. Nu mai răspundeam la telefoane și

fugeam de oamenii pe care îi întâlneam la malluri sau la cinematografe. Nu voiam să vorbesc despre întâmplările acelea, așa că modalitatea cea mai sigură prin care puteam să fac asta era să întrerup orice mijloc de comunicare. Consecințele au fost cu totul neașteptate, căci în dimineața primei zile de școală, când mă opream să salut diverse colege sau mă îndreptam spre anumite grupuri de oameni care stăteau de vorbă, toți mă întâmpinau cu o răceală evidentă, care stăruia între noi până în momentul în care invocam un pretext ca să plec. În mai nu-mi doream altceva decât să fiu singură. Acum, dorința mi s-a împlinit.

Prietenia mea cu Sophie nu-mi fusese nici ea de vreun folos. Tovărășia noastră m-a făcut părtașă la diverse fapte reprobabile — nu puține la număr — motiv pentru care o mare parte din colegii mei nu aveau de ce să mă primească cu brațele deschise. Fetele pe care Sophie le-a jignit și le-a marginalizat, în timp ce eu priveam impasibilă, fără să le sar în ajutor, considerau că meritam cu vârf și îndesat acest tratament. Dacă Sophie nu putea fi ostracizată, atunci pedeapsa putea, la fel de bine, să-mi fie aplicată mie.

Îndreptându-mă acum spre holul principal, m-am oprit în fața ușilor din sticlă ce dădeau spre curtea școlii. Afară, pe alei sau pe spațiile verzi, oamenii stăteau de vorbă, grupați în diverse „bisericuțe" — sportivii, fetele care urmau cursuri de arte frumoase, „somitățile" ce tindeau tot mai sus și chiulangiii fumători de „iarbă". Toată lumea avea un loc al lui — cândva, aveam și eu: banca lungă, de lemn, de pe partea dreaptă a aleii principale, acolo unde stăteau Sophie și Emily. Acum mă întrebam dacă mai avea vreun rost să ies afară.

— „Ne aflăm din nou în acea perioadă a anului...", a spus o voce falsă de undeva din spatele meu.

Hohotele de râs, care au însoţit replica, m-au făcut să-mi întorc privirea. În faţa biroului de la intrare, câţiva jucători de fotbal râdeau pe ascuns în timp ce unul dintre ei, un individ înalt, cu şuviţe dreadlocks, imita modul în care eu îi ofeream braţul partenerului meu din spotul publicitar. Știam că se prosteau și poate că în altă împrejurare nici nu le-aș fi acordat atenţie. Acum, însă, am simţit cum obrajii îmi iau foc în clipa în care am deschis ușile din faţa mea și am ieșit afară.

În partea dreaptă, se afla un zid lung și scund. M-am îndreptat într-acolo în dorinţa de a găsi un loc — orice loc — pe care să mă așez. Doar două persoane stăteau pe zid, la o distanţă considerabilă una de celălaltă, dându-ţi astfel de înţeles că nu erau împreună. Una era Clarke Reynolds. Cealaltă — Owen Armstrong. Cum nu prea aveam de ales, m-am așezat între ei.

Cărămizile calde ale zidului se lipeau de picioarele mele goale în timp ce mă pregăteam să-mi iau prânzul pe care mama mi-l pregătise de dimineaţă: un sendviș cu piept de curcan și sos, o sticlă de apă și o nectarină. Am luat o înghiţitură de apă înainte de a scruta împrejurimile cu privirea. Când ochii mi-au poposit asupra băncii de lemn, am văzut-o pe Sophie urmărindu-mă cu ardoare. Când privirile ni s-au întâlnit, a schiţat un zâmbet încordat, apoi a clătinat din cap și s-a uitat în altă parte.

Ești jalnică, părea să-mi spună din priviri. Am înlăturat însă gândul din minte. Nici eu nu-mi doream să stau cu ea. Dar nici nu m-aș fi așteptat să mă trezesc vreodată în compania lui Clarke, pe de o parte, și a Celui Mai Mânios Băiat din Școală, pe de altă parte.

Măcar pe Clarke o cunoșteam sau, cel puţin, am cunoscut-o. Cât despre Owen Armstrong, îl știam doar din vedere. Era înalt și vânjos, cu umeri laţi și bicepși puternici. Purta întotdeauna ghete

cu talpă groasă din cauciuc, care îi puneau și mai mult în lumină statura înaltă și confereau mai multă greutate pașilor săi. Avea părul negru, tuns scurt și răsfirat în creștet ca ţepii unui arici. Nu se desprindea niciodată de căștile iPod-ului său, pe care le purta pretutindeni — în clasă, afară, la ore sau în pauze. Și deși îmi imaginam că avea prieteni, nu l-am văzut niciodată în compania vreunuia din ei.

În luna ianuarie a anului trecut, Owen a fost protagonistul unei încăierări, care a avut loc înainte de începerea orelor. Tocmai ieșisem din mașină când l-am văzut, cu rucsacul pe umăr și căștile în urechi, îndreptându-se spre clădirea școlii. În drumul său, a trecut pe lângă Ronnie Waterman, care stătea rezemat de mașina lui și vorbea cu un grup de prieteni. În toate școlile există un Ronnie — prototipul golanului, renumit pentru piedicile pe care ţi le pune pe holuri și pentru comentariile — de genul „Ce fund mișto ai!" — pe care le face atunci când treci pe lângă el. Luke, fratele lui mai mare, era opusul lui Ronnie — a fost căpitanul echipei de fotbal și președintele corpului studenţesc, un băiat extraordinar de drăguţ, care știa să câștige simpatia celor din jur. Datorită lui, oamenii îl acceptau și pe fratele său nesuferit. Luke terminase însă școala cu un an în urmă, iar Ronnie, rămas singur, își făcea acum de cap.

Owen se îndrepta, așadar, spre clasă, adâncit în gânduri, când Ronnie i-a strigat ceva. Neprimind niciun răspuns, Ronnie s-a desprins de mașină și, luând-o la fugă, i-a ţinut calea lui Owen. Chiar și din locul în care stăteam, mi-am dat seama că nu era deloc o mișcare inteligentă din partea lui — Ronnie nu era mic de statură, dar nu se putea compara cu Owen Armstrong, care era cu un cap mai înalt decât el și mult mai solid. Ronnie nu părea însă să observe acest lucru. El i-a spus ceva lui Owen, care s-a mulţu-

mit să-l privească în tăcere și să-și vadă apoi de drum. Nici n-a apucat să facă bine un pas că Ronnie i-a și ars un pumn în bărbie.

Owen s-a dezechilibrat ușor. Apoi, și-a lăsat rucsacul pe jos și, trasând cu brațul prin aer un arc de cerc, l-a izbit cu pumnul pe Ronnie direct în față. Deși mă aflam la o oarecare distanță, am auzit cum, în urma loviturii puternice, oasele lui Ronnie au trosnit cu zgomot.

Acesta s-a prăbușit pe loc — cu genunchii îndoiți. A atins pământul cu umerii, apoi capul i-a aterizat și el, zvâcnindu-i ușor la impactul cu solul. Owen a trecut, liniștit, peste el și, luându-și rucsacul de jos, a pornit spre școală, în timp ce mulțimea, care se adunase să vadă spectacolul, se împrăștia acum pentru a-i face loc să treacă. Prietenii lui Ronnie îi săriseră deja în ajutor, iar cineva striga după paznicul parcării, dar singura imagine care îmi stăruie și acum în minte este cea a lui Owen, care se îndepărta cu aceiași pași imperturbabili, de parcă nimic nu l-ar fi oprit din drum.

La vremea respectivă, Owen era o prezență relativ nouă — venise la școala noastră doar de o lună. În urma acestui incident, a fost exclus încă o lună. Când s-a întors, numele lui era pe buzele tuturor. Am auzit că fusese închis într-un centru de detenție pentru minori, că fusese exmatriculat de la școala unde învățase anterior și că făcea parte dintr-un grup infracțional. Circulau atâtea zvonuri despre el, încât, atunci când am aflat, câteva luni mai târziu, că a fost arestat în urma unei încăierări dintr-un club, n-am crezut nimic din toate astea. Apoi, însă, a dispărut complet. Nu s-a mai întors la școală. Până astăzi.

Privindu-l de-aproape, Owen nu părea deloc un monstru. Stătea pe zid, purtând ochelari de soare și un tricou roșu, și asculta muzică, bătând darabana cu degetele pe genunchi. Dar chiar și așa,

n-ar fi fost deloc un lucru înţelept să mă prindă holbându-mă la el, așa că — după ce mi-am desfăcut sendvișul și am luat o îmbucătură — am tras adânc aer în piept și mi-am îndreptat atenţia spre Clarke.

Ea stătea în celălalt capăt al zidului, ţinând o agendă deschisă pe genunchi și mâncând un măr cu o mână în timp ce cu cealaltă mâzgălea ceva. Avea părul strâns cu un elastic la spate și purta un tricou alb și simplu, pantaloni cu imprimeu de tip camuflaj și șlapi. Pe nas avea ochelarii cu ramă mică, în nuanţe de negru și portocaliu, pe care începuse să-i poarte cu un an în urmă. După o clipă, și-a ridicat privirea și s-a uitat la mine.

Aflase, fără doar și poate, ce se întâmplase în luna mai. Toată lumea știa. După alte câteva clipe, când nu și-a întors privirea de la mine, am început să mă întreb dacă nu cumva mă iertase. Astfel, aflându-mă în pragul unui nou conflict, poate că reușeam să închei socoteli mai vechi. Și ar fi fost un lucru cât se poate de chibzuit, acum când Sophie ne marginalizase pe amândouă. Aveam din nou ceva în comun.

Și continua să se uite la mine. Am lăsat sendvișul deoparte și am tras adânc aer în piept. Tot ce trebuia să fac acum era să-i spun ceva, ceva frumos, ceva care ar putea să...

Apoi, însă, și-a întors brusc privirea de la mine. Și-a băgat agenda în geantă și i-a închis fermoarul cu un gest rigid al mâinii, îndreptându-și cotul spre mine. A sărit apoi de pe zid și, punându-și geanta pe umăr, a plecat.

M-am uitat la sendvișul meu, pe care îl mâncasem doar pe jumătate, și am simţit un nod în gât. O prostie din partea mea, deoarece Clarke m-a urât dintotdeauna. Asta, măcar, nu era o noutate.

Mi-am petrecut pauza — atât cât mai rămăsese din ea — încercând să nu-i mai privesc pe cei din jur. Când m-am uitat la ceas și am văzut că mai erau doar cinci minute, am crezut că ce-a fost rău a trecut. Dar mă înșelam.

Îmi îndesam sticla de apă în geantă când am auzit o mașină intrând pe aleea de la capătul zidului. Mi-am ridicat privirea și am văzut un Jeep roșu oprind în dreptul trotuarului. Portiera din dreapta șoferului s-a deschis și din mașină a ieșit un individ cu părul negru. Și-a pus o țigară după ureche și, aplecându-se, i-a spus ceva persoanei de la volan. Când a închis ușa și s-a îndepărtat, mi-am îndreptat ochii spre șofer. Era Will Cash.

Am simțit cum stomacul mi se întoarce pe dos. Totul în jurul meu a început să se îngusteze, sunetele păreau să se estompeze, mâinile îmi asudau cumplit, iar inima îmi bătea cu putere, gata să-mi iasă din piept.

Nu reușeam să-mi desprind privirea de la el. Stătea pe loc, ținând o mână pe volan și așteptând ca mașina din fața lui — un break, din care o fată scotea un violoncel sau un alt instrument de talie mare — să pornească la drum. După o clipă, l-am văzut clătinând, enervat, din cap.

Ssst, Annabel! Eu sunt.

Poate că un milion de Jeep-uri roșii s-au perindat prin fața ochilor mei în ultimele câteva luni și de fiecare dată, am scrutat chipul șoferului. Dar nu l-am văzut niciodată. Acum, însă, se afla aici, în fața mea. Și, deși mi-am spus adesea că, ziua în amiaza mare, nu aveam de ce să mă tem, mă simțeam la fel de neajutorată ca în noaptea aceea, ca și când pericolele m-ar fi pândit la tot pasul, în plină zi, într-o mulțime de oameni.

Fata și-a scos, în cele din urmă, instrumentul din mașină și, închizând portiera, i-a făcut semn șoferului să plece. În acest timp, Will cerceta cu privirea elevii din curtea școlii, fără să zăbovească asupra cuiva anume. Apoi, s-a uitat la mine.

L-am privit și eu, în timp ce inima îmi bătea frenetic în piept. Totul a durat doar câteva clipe. Nimic nu trăda că m-ar fi recunoscut, de parcă îi eram complet străină, un chip anonim dintr-o mare de oameni. Apoi, a pornit mașina, pierzându-se într-un nor roșiatic. Și totul s-a sfârșit.

Brusc, am început să aud din nou zgomotele și zarva din jurul meu: studenţii se pregăteau să intre la ore, strigându-se unul pe altul și aruncând gunoaiele în pubelele din apropiere. Eu continuam să urmăresc Jeep-ul cu privirea, în timp ce străbătea dealul ce ducea spre autostradă, pierzându-se tot mai mult în zare. Și în toiul acestui iureș de zgomote și glasuri, de mișcări și schimbări, mi-am dus mâna la gură și am vomitat în iarba de lângă mine.

Când mi-am întors capul câteva clipe mai târziu, curtea școlii era aproape pustie. Sportivii eliberaseră celălalt zid pe care stătuseră, copacii nu mai adăposteau pe nimeni la umbra lor, iar Emily și Sophie plecaseră și ele de pe bancă. După ce m-am șters la gură, m-am uitat în cealaltă parte și am descoperit cu uimire că Owen Armstrong era încă acolo și mă ţintuia cu o privire scrutătoare. Ochii lui negri și pătrunzători m-au speriat atât de tare, că mi-am întors imediat capul. Când m-am uitat din nou, n-am mai văzut pe nimeni.

Sophie mă ura. Clarke mă ura. Toată lumea mă ura. Sau poate că nu chiar toată lumea.

— Cei de la Mooshka *adoră* pozele tale, spunea mama, glasul ei vesel contrastând puternic cu starea de spirit pe care o simţeam în timp ce stăteam în trafic și încercam să ies din parcare după cea de a șaptea oră de școală. Lindy mi-a spus că i-a sunat și că erau extrem de încântaţi.

— Serios? am spus eu, mutând telefonul la cealaltă ureche. Minunat!

Am încercat să par entuziasmată, dar adevărul era că uitasem complet ce-mi spusese mama cu câteva zile în urmă. Lindy, impresara mea, urma să trimită fotografiile mele la o companie producătoare de costume de baie, Mooshka Surfwear, care angaja modele pentru noua lor campanie publicitară. Nu mai e nevoie să spun că modelingul nu era prioritatea mea numărul unu în aceste zile.

— Dar, a continuat ea, Lindy spune că ar vrea să te vadă în carne și oase.

— Aha! am spus eu, mișcându-mă în trafic cu viteza melcului. Bine. Când?

— Păi... chiar astăzi, mi-a răspuns ea.

— Astăzi?! am exclamat eu, când Amanda Cheeker, care conducea un BMW nou-nouţ, mi-a tăiat calea, fără să se asigure, și a intrat în faţa mea.

— Da. Se pare că unul dintre directorii de publicitate este în oraș, dar stă numai până diseară.

— Mama, am spus eu, înaintând încă puţin. Nu pot, am continuat, întinzându-mi gâtul ca să văd care era cauza ambuteiajului. Am avut o zi mizerabilă astăzi și...

— Știu, draga mea, mi-a răspuns, de parcă știa cu adevărat.

Crescând trei fete, mama era expertă în comportamentul feminin. Acest lucru m-a ajutat să-i explic dispariţia bruscă a lui Sophie din

viaţa mea prin replici standard de genul „Se poartă ciudat" şi „Habar nu am ce s-a întâmplat". Eu şi Sophie încetaserăm pur şi simplu să ne mai vedem — asta era tot ce ştia. Nu-mi imaginam ce-ar fi spus dacă i-aş fi mărturisit întreaga poveste. Ba, de fapt, chiar îmi *imaginam*, acesta fiind şi motivul pentru care nici nu aveam de gând să-i spun.

— Dar Lindy susţine că sunt extrem de interesaţi de tine.

M-am privit în oglinda retrovizoare şi mi-am văzut chipul îmbujorat, părul lins şi ochii pătaţi de rimel, rezultatul lacrimilor vărsate la baie după cea de-a şasea oră de curs. Arătam la fel de rău cum mă simţeam.

— Nu înţelegi, am spus eu, înaintând câţiva metri. N-am dormit bine azi-noapte şi sunt foarte obosită. Sunt şi transpirată...

— O, Annabel! a spus ea.

Am simţit un nod în gât la auzul glasului ei tandru şi înţelegător, o adevărată binecuvântare după această zi lungă şi cumplită.

— Ştiu, draga mea, a continuat ea. Dar nu e mare lucru — trebuie doar să te duci să te vadă şi apoi gata.

— Mama! am spus eu.

Soarele mă orbea şi mă simţeam epuizată.

— Eu..., am îngăimat apoi.

— Uite ce e! a insistat ea. Ce-ar fi să vii acasă şi să faci repede un duş? O să-ţi pregătesc un sendviş şi o să te ajut să te fardezi. Apoi, o să te duc eu cu maşina şi după ce îţi termini treaba, o să dai uitării întreaga poveste. Bine?

Asta era strategia mamei. Prin acest „Ce-ar fi să...", îţi vindea aceeaşi idee într-un ambalaj cu totul diferit, care, spre deosebire de original, suna mult mai bine. Înainte, am fost hotărâtă s-o refuz. Acum, dacă aş fi făcut asta, aş fi părut iraţională.

— Bine, am acceptat, în timp ce mașinile au început să se miște într-un ritm decent.

În fața noastră, agentul de securitate ne ajuta să ocolim o Toyota albastră, care avea bara de protecție lovită.

— La ce oră e întâlnirea?

— La patru.

— Mama, am spus eu, uitându-mă la ceas, e trei și jumătate, iar eu n-am ieșit nici din parcare. Unde au sediul?

— În...., a spus ea, răsfoind niște hârtii. În Mayor's Village.

Aveam de mers mai bine de douăzeci de minute. Ca să ajung acolo la timp, nu puteam să mă mai abat din drum și, în plus, ar fi trebuit să prind numai culoarea verde a semafoarelor.

— Minunat! i-am răspuns. N-am cum să ajung.

Făceam nazuri, o știam prea bine. Mai știam însă la fel de bine că mă voi duce la întâlnire și voi crea o impresie frumoasă, deoarece nazurile erau singurul meu mijloc de protest când era vorba de mama. La urma urmei, eu eram fata cea drăguță din familia noastră.

— În cazul ăsta, a spus ea, cu glasul ei domol, aș putea s-o sun pe Lindy și să-i spun că nu poți să te duci. Nu mă deranjează să fac asta.

— Nu, i-am răspuns, ajungând, în sfârșit, la capătul parcării și semnalizând ca să ies din ea. E în regulă. O să mă duc.

Lucram ca manechin de când mă știam. De fapt, chiar mai de mult. Prima ședință foto am făcut-o la vârsta de nouă luni, când, îmbrăcată într-o salopetă pentru copii, am făcut reclamă la produsele magazinului SmartMart. Succesul i-l datorez mamei, care a fost obligată — după ce bona a lăsat-o baltă — să mă ia cu ea la

una dintre probele pe care urma să le dea sora mea, Whitney. Când reprezentanta agenţiei, care se ocupa de angajarea manechinelor, a întrebat-o pe mama dacă eram disponibilă, ea i-a oferit un răspuns afirmativ şi asta a fost tot.

Dar istoria noastră în modeling a început odată cu Kirsten. Avea opt ani când un impresar i-a abordat pe părinţii noştri în parcare, după spectacolul ei de balet, oferindu-le cartea lui de vizită şi rugându-i să-l sune. Tata a făcut haz, convins fiind că toată povestea nu era decât o escrocherie, dar mamei i-a stârnit suficient de mult interesul ca s-o ducă pe Kirsten la o întâlnire cu impresarul. Acesta a aranjat imediat ca ea să dea o probă pentru un spot publicitar destinat unui dealer auto, probă pe care însă nu a luat-o. A urmat apoi un alt test pentru un afiş publicitar destinat festivităţilor de Paşte organizate la Lakeview Mall. Pe acesta l-a trecut cu succes. Cariera mea în modeling a început cu salopetele pentru copii; Kirsten, însă, îmbrăcată într-o rochiţă albă şi pufoasă, semăna cu un iepuraş, ceva mai mare, care îşi punea ouă strălucitoare în coşuleţ şi privea surâzător aparatul de fotografiat.

În momentul în care Kirsten a început să primească frecvent oferte de muncă, Whitney a vrut să intre şi ea în lumea modelingului. În scurt timp, amândouă au ajuns să „vâneze" aceleaşi agenţii de publicitate, înscriindu-se adesea la aceleaşi castinguri, lucru care adâncea şi mai mult neînţelegerile dintre ele. Natura le dăruise însă trăsături şi temperamente complet diferite. Whitney era o adevărată frumuseţe, înzestrată cu o structură osoasă perfectă şi cu nişte ochi fascinanţi, pe care cu greu îi puteai uita. Kirsten, pe de altă parte, te cucerea cu personalitatea ei debordantă. Whitney era modelul ideal pentru reclamele tipărite, în timp ce camera de luat vederi o iubea pe Kirsten. Şi aşa mai departe.

Așadar, când am pășit și eu în lumina reflectoarelor, familia mea avea deja un renume în lumea publicității locale, care realiza în mare parte reclame tipărite pentru marile lanțuri de magazine și pentru cele de tip discount, cât și spoturi publicitare. În timp ce tata ne privea impasibil carierele de modele — așa cum făcea cu tot ce ținea de universul feminin, de la tampoane la inimi frânte — mama se implica cu trup și suflet. Îi plăcea să ne ducă la agențiile de publicitate, să discute termenii contractuali cu Lindy și să adune fotografii ca să ne actualizeze portofoliile. Dar când venea vorba despre acest subiect, spunea că aceasta era alegerea noastră, nu a ei. „Aș fi preferat să le văd jucându-se prin curte", am auzit-o spunând de nenumărate ori. „Dar ele asta vor să facă."

Adevărul era că mama iubea modelingul, chiar dacă nu voia s-o recunoască. Dar nu era vorba numai de asta. Cred că modelingul i-a salvat cumva viața.

Nu la început, firește. Inițial, cariera noastră de modele a fost pentru ea un hobby, o activitate care îi umplea timpul atunci când nu lucra la biroul tatălui nostru. Acesta părea să fie — spuneam noi în glumă — cel mai fertil loc din lume, deoarece secretarele rămâneau repede însărcinate, iar mama era obligată să le preia responsabilitățile până când tata angaja pe altcineva. Dar în perioada în care am împlinit nouă ani, bunica a murit și totul s-a schimbat în viața noastră.

Amintirile legate de bunica mea sunt confuze și îndepărtate, bazate mai mult pe fotografii și mai puțin pe fapte reale. Mama, singură la părinți, era extrem de atașată de mama ei, chiar dacă locuiau la mii de kilometri depărtare una de cealaltă și se vedeau doar de câteva ori pe an. Vorbeau la telefon aproape în fiecare dimineață, de obicei atunci când mama își bea cafeaua. Dacă se

întâmpla să intri în bucătărie cam pe la zece și jumătate, o găseai pe scaunul din dreptul ferestrei, amestecând frișcă într-o cană și ţinând telefonul rezemat de umăr. Conversaţiile lor mi se păreau cumplit de plictisitoare, derulându-se în mod deosebit în jurul unor oameni pe care nu-i cunoșteam, a meniului pe care mama îl gătise cu o seară în urmă sau chiar a vieţii mele, ce părea, disecată în felul acesta, cumplit de anostă. Dar pentru mama, discuţiile acestea erau cruciale. Lucru pe care l-am înţeles abia după moartea bunicii.

N-aș putea s-o descriu pe mama ca pe un pilon de rezistenţă. Era o femeie liniștită și blândă, care îţi oferea alinare ori de câte ori ţi se întâmpla ceva rău. Și mă așteptam să fie mereu așa, motiv pentru care schimbările survenite în comportamentul ei în săptămânile imediat următoare dispariţiei bunicii mi s-au părut cu atât mai ciudate. Devenea mereu... tot mai tăcută. Avea chipul mereu obosit și privirea îi părea pustiită. Chiar și eu, în ciuda vârstei mele fragede, am observat aceste lucruri. La început, tata ne-a asigurat că suferinţa mamei era un proces cât se poate de firesc, că se simţea obosită și că își va reveni încetul cu încetul. Dar odată cu trecerea timpului, mama nu părea deloc să-și revină. Doarmea din ce în ce mai mult până când, la un moment dat, nici nu se mai ridica din pat. Se mai întâmpla uneori s-o găsesc dimineaţa stând pe același scaun din bucătărie, cu o cană goală în mână și cu privirea aţintită pe fereastră.

O strigam, dar nu-mi răspundea, așa că o strigam din nou. Uneori, eram nevoită s-o strig de trei ori până își întorcea încet capul spre mine, iar când o făcea, îmi dădea fiori de spaimă, ca și când, în acele câteva clipe, s-ar fi putut preschimba într-o persoană cu totul necunoscută, al cărei chip nici nu voiam să-l văd.

Surorile mele își aminteau această perioadă mult mai bine decât mine, pentru că erau mai mari și aveau astfel acces la mai multe informaţii. Și fiecare dintre ele înfrunta situaţia în felul ei. Kirsten preluase treburile casnice cu stilul ei debordant, de parcă nimic nu se întâmplase. Whitney, pe de altă parte, se oprea adesea în faţa ușii întredeschise a dormitorului mamei și asculta sau trăgea cu ochiul înăuntru. De fiecare dată când o surprindeam făcând asta, pleca în altă cameră, evitându-mi privirea. Pentru că eram cea mai mică, nu știam cum să reacţionez, așa că încercam să fiu cât mai cuminte cu putinţă și să nu pun prea multe întrebări.

Starea mamei a început apoi să ne dicteze viaţa. Era barometrul tuturor acţiunilor noastre. Totul depindea de primele ore ale dimineţii. Dacă o găseam în bucătărie, pregătindu-ne micul dejun, se anunţa o zi frumoasă. Dacă, însă, îl găseam pe tata, luptându-se să ne pregătească micul dejun din cereale și pâine prăjită, știam că nori negri se adunau pe cer. Poate că era un sistem rudimentar, dar funcţiona — mai mult sau mai puţin. Și nici nu aveam alternativă.

„Mama voastră nu se simte bine", ne spunea tata când îl întrebam ce face, în timp ce ne așezam la masă, acompaniaţi de scaunul gol al mamei, sau când nu ieșea toată ziua din cameră, singura ei prezenţă fiind o formă nedeslușită în lumina difuză a dormitorului, ascunsă printre așternuturile de pat. „Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i ușurăm viaţa până când se va simţi mai bine. Aţi înţeles?"

Noi dădeam toate din cap. Dar habar nu aveam ce trebuia să facem ca să-i ușurăm viaţa. Nu știam nici măcar ce făcusem ca să i-o îngreunăm. Știam doar că trebuia s-o protejăm de tot ceea ce i-ar fi putut face rău, chiar dacă aceste lucruri erau destul de

vagi. Așa că am învățat un alt sistem: când ai îndoieli, păstrează-le doar pentru tine!

Suferința mamei sau episodul ei de depresie — nici nu știu cum să-l definesc, căci nimeni nu mi-a oferit un termen concret — dura deja de trei luni când tata a convins-o să apeleze la ajutorul unui psiholog. A acceptat fără tragere de inimă, renunțând doar după câteve ședințe. Apoi, le-a reluat, continuând terapia un an întreg. Nu vedeam însă nicio schimbare — speram ca, într-o bună zi, când aveam să intru în bucătărie la ora zece și jumătate dimineața, s-o găsesc veselă și surâzătoare, de parcă abia aștepta să mă vadă. Procesul era însă cumplit de lent, ca și când parcurgea un milimetru pe zi, iar progresul îl vedeai doar de la distanță. Ușor-ușor, a început să nu mai doarmă toată ziua, apoi se trezea dimineața și ne pregătea uneori micul dejun. La masă, perioadele îndelungate de tăcere au început să alterneze cu câte o replică sau un comentariu rostit din când în când.

În cele din urmă, modelingul a fost cel care m-a convins că ce-a fost greu a trecut. De vreme ce mama fusese cea care se ocupase de carierele noastre, stabilindu-ne, cu ajutorul lui Lindy, întâlniri și audiții, niciuna dintre noi nu mai primise oferte de muncă de când se îmbolnăvise mama. Tata o mai însoțise pe Whitney la câteva agenții de publicitate, iar eu participasem la o filmare ce fusese stabilită cu mult timp în urmă, dar lucrurile nu mai mergeau ca înainte. Astfel, când Lindy ne-a sunat într-o bună zi, propunându-ne o întâlnire cu o agenție de publicitate, a fost convinsă că o vom refuza.

— Nu cred că e momentul potrivit, a spus tata, privindu-ne pe toate, stând așezate în jurul mesei, înainte de a se îndepărta ușor cu telefonul.

— Potrivit pentru ce anume? a întrebat Kirsten, mestecând o bucată de brânză.

— Pentru o ofertă de muncă, i-a răspuns Whitney, pe un ton sec. De ce crezi că ne-ar suna Lindy la prânz?

Tata scotocea prin sertarul dulapului de lângă telefon, găsind în cele din urmă un creion.

— Da, bine, a spus el, luând și agenda din apropiere. O să notez datele, dar cel mai probabil că... Bine. Mai spune-mi o dată adresa!

Surorile mele îl priveau amândouă scriind ceva pe foaia de hârtie, întrebându-se, probabil, ce implica oferta de muncă și cui îi era destinată. Eu, însă, o priveam pe mama, care se uita și ea la tata, în timp ce se ștergea la gură cu șervetul de pânză. Când tata s-a întors la masă și s-a așezat din nou pe scaun, mă așteptam ca surorile mele să-l ia la întrebări. Dar cea care a vorbit prima a fost mama.

— Despre ce-a fost vorba?

— Despre o audiție care ar avea loc mâine, i-a răspuns el, privind-o cu intensitate. Lindy credea că ar putea să ne intereseze.

— Pe noi toate? a întrebat Kirsten.

— Pe tine, i-a răspuns tata, luând câteva boabe de fasole cu furculița. I-am spus că nu e momentul potrivit. Va avea loc mâine-dimineață, iar eu trebuie să fiu la birou...

A lăsat cuvintele suspendate în aer — nici nu mai era nevoie să-și ducă gândul la bun sfârșit. Tata era arhitect, iar serviciul îi ocupa foarte mult timp. În plus, purta acum pe umeri și responsabilitățile legate de treburile casnice și de îngrijirea mamei, încât nu mai avea cum să ne plimbe prin oraș pentru audiții. Kirsten știa prea bine acest lucru, dar nu-și putea ascunde dezamăgirea. Și atunci, în tăcerea ce se așternuse peste noi toți, am auzit-o pe mama trăgând adânc aer în piept.

— Aș putea s-o duc eu, a spus ea. Dacă vrea să se ducă, a adăugat mama, în timp ce noi o priveam cu toţii uluiţi.

— Vorbești serios? a întrebat Kirsten. Asta ar însemna să...

— Grace! a intervenit tata, cu îngrijorare în glas, determinând-o pe Kirsten să tacă. Nu trebuie să faci asta.

— Știu, i-a răspuns mama, cu un zâmbet vag pe buze — vag, e adevărat, dar era oricum un surâs. Doar o dată, a insistat ea. Mi-ar face plăcere.

A doua zi, am găsit-o pe mama în bucătărie, pregătindu-ne micul dejun — îmi amintesc totul cu multă claritate — iar după ce eu și Whitney am plecat la școală, ea a însoţit-o pe Kirsten la o audiţie pentru un spot publicitar destinat unei săli de bowling. Kirsten a trecut proba cu succes. A fost primul ei spot publicitar, nu foarte lung, după cum s-a dovedit ulterior. Dar de fiecare dată când era difuzat și o vedeam doborând toate popicele cu o lovitură de maestru (o scenă bine regizată, căci sora mea era regina eșecurilor în jocul de popice), gândul îmi zbura la seara aceea, petrecută în jurul mesei, când lucrurile păreau, în sfârșit, să urmeze făgașul normal.

Și așa a și fost, mai mult sau mai puţin. Mama a început să ne ducă din nou la audiţii, chiar dacă nu era întotdeauna veselă și plină de viaţă. Dar poate că nici n-a fost vreodată așa, poate că doar mi-am imaginat. Dar, odată cu trecerea timpului, mi-era greu să cred că lucrurile mergeau într-adevăr spre bine. Indiferent cât de optimistă eram, nutream convingerea că acest „bine" nu va dura la nesfârșit. Suferinţa care o înlănţuise pe neașteptate, fără vreun început sau vreun final bine determinate, putea să reapară la fel de brusc ca și prima dată. Mă temeam, așadar, că orice dezamăgire sau

orice întâmplare nefericită putea s-o arunce din nou în gherele unei tristeţi covârșitoare. Poate că și acum simţeam același lucru.

Acesta era unul dintre motivele pentru care nici nu i-am spus mamei că voiam să renunţ la modeling. Adevărul era că toată vara, ori de câte ori mă duceam la audiţii, mă simţeam agitată și nervoasă cum nu mai fusesem vreodată. Nu-mi plăceau privirile scrutătoare ale străinilor prin faţa cărora trebuia să defilez. În timpul unei filmări din luna iunie, încercasem cu disperare să evit atingerile stilistului, care voia să-mi aranjeze costumul de baie. I-am cerut scuze, spunându-i că mă simt bine, deși abia reușeam să îngaim două cuvinte din cauza nodului pe care îl simţeam în gât.

De fiecare dată când voiam să-i mărturisesc mamei intenţiile mele, ceva mă împiedica s-o fac. Numai eu mai lucram acum ca model. Este greu să-i răpești cuiva lucrurile care îl fac fericit — este cu atât mai greu atunci când fericirea acestuia depinde de un *singur* lucru.

De aceea, când am ajuns în Mayor's Village cincisprezece minute mai târziu, n-a fost deloc o surpriză s-o găsesc pe mama așteptându-mă deja acolo. Când m-am apropiat, m-a frapat din nou statura ei *mignonă*. Dar perspectiva din care priveam eu lucrurile era ușor inegală, căci aveam o înălţime de 1,70 metri, fiind cea mai scundă dintre surorile mele: Kirsten era mai înaltă decât mine cu un centimetru și jumătate, iar Whitney avea 1,75 metri. Tata ne privea pe toate de sus, de la înălţimea lui de 1,90 metri. În acest tablou de familie, mama părea că nu-și găsește locul, ca una dintre piesele jocului de puzzle pe care îl jucam la școală.

Când am oprit lângă mașina ei, am văzut că Whitney stătea pe scaunul din dreapta, cu braţele încrucișate pe piept. Părea nervoasă — nimic nou și nici surprinzător — așa că, fără să-i mai

acord prea multă importanţă, mi-am luat trusa de machiaj din geantă şi m-am dus la mama, care stătea rezemată de bara de protecţie a maşinii, cu uşa din spate deschisă.

— Nu era nevoie să vii, i-am spus eu.

— Ştiu, mi-a răspuns, oferindu-mi un bol şi o furculiţă din plastic. Ţi-am adus o salată de fructe. N-am mai avut timp să-ţi fac sendviş. Hai, stai jos!

M-am aşezat în partea din spate a maşinii şi am scos capacul bolului, luând cu furculiţa o îmbucătură din salata de fructe. Am realizat atunci că eram lihnită de foame, lucru cât se poate de firesc, ţinând cont de faptul că dădusem afară prânzul — şi aşa frugal — pe care îl luasem la şcoală. Doamne, ce zi mizerabilă!

Mama mi-a luat trusa de machiaj şi a început să scotocească prin ea, scoţând pudra şi fardul de ochi.

— Whitney, a strigat ea, vrei să ne dai hainele, te rog?

Oftând din rărunchi, Whitney ne-a întins bluzele agăţate pe umeraşe şi prinse de cârligul de pe uşa din spatele ei.

— Uite! a spus ea, pe un ton sec, oferindu-ni-le peste bancheta din spate.

Mama s-a întins după ele, dar, pentru că nu reuşea să le prindă, m-am întors să le iau eu. Când am pus mâna pe umeraşe şi am încercat să le trag spre mine, Whitney a refuzat să le dea drumul, ţinându-le cu o putere de care nu o credeam în stare. Privirile ni s-au încleştat pentru o clipă, apoi, însă, le-a dat drumul şi s-a întors cu spatele la noi.

Încercam să manifest cât mai multă răbdare faţă de sora mea. Să-mi spun că nu *ea* era de vină pentru comportamentul ei, ci tulburarea alimentară de care suferea. Dar în momente ca acestea, comportamentul ei semăna foarte mult cu firea capricioasă a lui

Whitney, așa că era greu de spus cine era vinovat pentru purtarea ciudată a surorii mele.

— Bea niște apă! mi-a spus mama, oferindu-mi o sticlă fără dop și luând bluzele din mâinile mele. Și uită-te la mine!

Am luat o înghiţitură și am rămas încremenită pe loc, în timp ce ea îmi dădea cu pudră pe faţă. Apoi, am închis ochii, ascultând zgomotul mașinilor care treceau pe lângă noi pe autostradă, cât timp mama îmi contura ochii cu creionul dermatograf și îmi presăra fard pe pleoape. Am auzit-o apoi zăngănind umerașele. Când am deschis ochii, am văzut-o ţinând în mână o bluză roz, din piele de căprioară.

Ssst, Annabel! Eu sunt.

— Nu, am spus eu, cu un glas mult mai tăios decât aș fi vrut.

Am tras adânc aer în piept, încercând să adopt un ton mult mai domol, și am adăugat:

— Nu pe aia.

Mama părea uimită, uitându-se nedumerită când la mine, când la bluză.

— Ești sigură? Îţi vine de minune. Am crezut că îţi place.

Eu am clătinat din cap și mi-am aţintit iute privirea asupra unei mașini de tip minivan, aflate în trecere, care avea lipit pe geamul din spate un abţibild pe care era scris: COPILUL MEU ESTE UN ELEV DE EXCEPŢIE.

— Nu, am repetat eu, în timp ce ea mă privea la fel de nedumerită. Îmi vine ciudat, am adăugat apoi.

— Aha! a spus mama, oferindu-mi în schimb o bluză albastră, cu decolteu rotund. Ia-o pe asta! a insistat apoi, făcându-mă s-o privesc cu mai multă atenţie.

Am observat atunci că avea eticheta cu preţul lipită încă pe ea.

— Intră în mașină și schimbă-te! E patru fără zece.

Am încuviințat din cap și, ocolind mașina, m-am îndreptat spre portiera din spate. După care am deschis ușa și, aplecându-mă să-mi scot tricoul gen maiou, pe care îl purtam, am încremenit pe loc.

— Mama! am strigat-o eu.

— Da.

— Nu am sutien.

I-am auzit pașii pe caldarâm în timp ce se apropia de mașină.

— Nu?

Eu am clătinat din cap, încercând să nu mă ridic de pe bancheta din spate.

— Purtam un tricou cu bustieră.

Mama a căzut o clipă pe gânduri.

— Whitney! a spus ea apoi. Dă-i...

— Nici vorbă! a răspuns sora mea, clătinând din cap.

Acum era rândul mamei să ofteze din greu.

— Te rog, draga mea, a spus ea. Hai, scoate-ne din încurcătură!

Și așa cum făceam de nouă luni încoace, am așteptat, îngrijorate, reacția lui Whitney. După o tăcere îndelungată, și-a băgat mâinile în interiorul bluzei și, foindu-se pe scaun, și-a scos sutienul bej și mi l-a aruncat peste umăr. L-am luat de pe jos și mi l-am pus — nu purtam chiar aceeași măsură, dar era mai mult decât nimic — apoi, m-am îmbrăcat și cu bluza.

— Mulțumesc, i-am spus eu, dar ea m-a ignorat, firește.

— E patru fără opt minute, a spus mama. Hai să mergem, draga mea!

Am ieșit din mașină și m-am îndreptat spre locul unde mă aștepta, ţinându-mi geanta în mână. După ce mi-a întins-o, mi-a studiat chipul cu atenţie, examinându-și opera de artă.

— Închide ochii! mi-a spus ea, scuturându-mi ușor fardul de pe gene. Ești frumoasă, a continuat apoi, cu un zâmbet pe buze.

— Da, într-adevăr, i-am răspuns, ușor ironică, dar când i-am văzut privirea pe care mi-a aruncat-o, am adăugat: Îţi mulţumesc.

— Hai, fugi! m-a îndemnat ea, arătându-mi ceasul. Te așteptăm.

— Nu e nevoie. Mă descurc și singură.

Motorul mașinii s-a trezit la viaţă în clipa în care Whitney a băgat cheia în contact. Apoi, a deschis fereastra și și-a scos braţul afară. Purta, ca întotdeauna, bluze cu mâneci lungi, dar, în timp ce bătea darabana cu degetele pe portiera mașinii, îi puteai vedea încheietura mâinii — palidă și subţire. Mama s-a uitat la ea, apoi din nou la mine.

— O să aștept până intri, mi-a spus. Bine?

Am încuviinţat din cap și am sărutat-o ușor pe obraz ca să nu-mi stric machiajul.

— Bine, i-am răspuns.

Când am intrat în clădire, mi-am întors capul. Mama mi-a făcut cu mâna și, răspunzându-i la fel, mi-am îndreptat ochii spre Whitney, al cărei chip i-l vedeam în oglinda retrovizoare laterală. Și ea mă privea, lipsită de orice expresie, și, așa cum mi se întâmpla adesea în ultimul timp, am simţit un nod în stomac.

— Baftă! mi-a strigat mama.

Eu am dat din cap și m-am uitat din nou la Whitney. Dar ea își schimbase poziţia pe scaun și dispăruse din raza mea vizuală, lăsând oglinda goală.

Capitolul trei

Whitney a fost întotdeauna slabă. În timp ce Kirsten era înzestrată cu forme voluptuoase și seducătoare, iar eu aveam o constituţie mai flexibilă și mai atletică, sora mea mijlocie s-a născut cu un trup de zeiţă — o zeiţă înaltă și slabă ca un ţâr. Fotografii ne spuneau mereu — mie și lui Kirsten — că, în ciuda faptului că eram fotogenice, eram fie prea grase, fie prea scunde pentru afișele publicitare. Am înţeles cu toţii, de la bun început, că cea care era cu adevărat destinată unei cariere de model era Whitney.

Ni s-a părut, astfel, cât se poate de firesc ca, după terminarea liceului, Whitney să plece la New York ca să-și încerce norocul acolo. Asta făcuse și Kirsten cu doi ani în urmă. În urma rugăminţilor ei fervente, părinţii noștri au fost de acord s-o lase să se mute cu alte două fete mai mari, pe care le cunoștea de la agenţia noastră de publicitate, cu condiţia să urmeze și cursurile unui colegiu. Dacă, la început, Kirsten a reușit să menţină un echilibru între modeling și școală, odată ce ofertele de muncă au crescut, apărând în diverse afișe și spoturi publicitare, a renunţat la cursuri. În ciuda acestor apariţii, cei mai mulţi bani îi câștiga însă lucrând ca animatoare și chelneriţă.

Dar asta n-o deranja câtuși de puţin. Încă din liceu, când dăduse de băieţi și de bere — nu neapărat în ordinea asta — Kirsten

își pierduse considerabil interesul pentru modeling. În timp ce Whitney încerca să doarmă cât mai mult înaintea unei filmări și era întotdeauna punctuală, Kirsten pierdea adesea nopțile, ajungând târziu la audiții, obosită și mahmură. La un moment dat, și-a făcut apariția la o ședință de filmări pentru rochiile de bal ale brandului Kopf's, purtând urma unei mușcături atât de mari încât nici stiliștii de la machiaj nu au reușit să i-o mascheze în totalitate. Când reclama a fost difuzată, câteva săptămâni mai târziu, mi-a arătat-o, râzând cu gura până la urechi — o cicatrice rotundă, abia vizibilă pe sub breteluța rochiei sale de prințesă.

Mama nutrea speranțe mai mari pentru Whitney. Două săptămâni mai târziu, după absolvire, i-au făcut bagajele și au condus-o în apartamentul unde Kirsten stătea acum singură. Ideea acestei coabitări mi s-a părut, de la bun început, extrem de proastă. Dar părinții noștri au pus piciorul în prag: la optsprezece ani, Whitney avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Și, de vreme ce o ajutau pe Kirsten să plătească chiria, aceasta nu avea de ce să se plângă. (Firește, însă, că a făcut-o.) În plus, susținea mama, fiind acum mai mari, surorile mele nu mai aveau motive să se războiască.

După ce Whitney s-a mutat împreună cu Kirsten, mama a mai rămas un timp cu ea, ajutând-o să se adapteze într-un loc complet nou, înscriind-o la câteva cursuri și însoțind-o la primele ei audiții. Ne suna în fiecare seară ca să ne dea raportul, părând mai fericită ca niciodată, în timp ce ne povestea despre întâlnirile cu impresarii, celebritățile pe care le văzuseră și viața amețitoare de la New York. După o săptămână, Whitney a dat prima ei probă, care s-a soldat și cu prima ei ofertă de muncă. O lună mai târziu, când mama s-a întors acasă, Whitney avea mai mult de lucru decât a

avut Kirsten vreodată. Totul părea să meargă ca pe roate... până când nimic nu a mai mers.

Surorile mele locuiau împreună de patru luni când Kirsten a sunat-o pe mama ca să-i spună că Whitney se purta ciudat. Că slăbise dramatic, că abia se atingea de mâncare și că îi tăia macaroana ori de câte ori ea încerca să aducă subiectul în discuţie. La început, comportamentul lui Whitney nu ni s-a părut un motiv de îngrijorare, căci a fost întotdeauna capricioasă. Nici chiar părinţii mei nu se așteptau ca relaţia dintre ele să decurgă fără probleme. Cel mai probabil, susţinea mama, Kirsten dramatiza lucrurile, iar dacă Whitney mai slăbise câteva kilograme, se datora faptului că lucra într-o industrie extrem de competitivă, care punea un accent deosebit asupra aspectului fizic. În momentul în care va căpăta mai multă încredere în ea, lucrurile se vor rezolva de la sine.

Când am revăzut-o însă pe Whitney, nu aveam cum să negăm faptul că se schimbase dramatic. Înainte, era mlădioasă și elegantă; acum, era doar piele și os, iar gâtul fragil nu părea să-i mai susţină capul devenit dintr-odată prea mare. Ea și Kirsten veniseră împreună ca să sărbătorim Ziua Recunoștinţei, iar când le-am întâmpinat la aeroport, ne-au frapat diferenţele izbitoare dintre ele. Kirsten, cu obrajii bucălaţi și ochii ei albaștri, îmbrăcată cu un pulover de un roz aprins, m-a strâns cu putere în braţe, declarându-și, cu energia ei debordantă, dorul mistuitor pentru noi toţi. Whitney stătea lângă ea, purtând niște pantaloni de trening și o helancă neagră, cu mâneci lungi, palidă la faţă și fără pic de machiaj. Înfăţișarea ei ne-a șocat pe toţi, dar la început, nimeni n-a spus nimic, mulţumindu-ne să ne îmbrăţișăm și să le întrebăm cum a fost călătoria. Dar când ne-am dus să recuperăm bagajele, mama a izbucnit în cele din urmă.

— Whitney, a spus ea, pari *epuizată*, draga mea. Răceala aia încă îţi dă de furcă?

— Mă simt bine, i-a răspuns Whitney.

— Nu e adevărat, ne-a informat Kirsten, pe un ton sec, luându-și geamantanul de pe banda rulantă. Nu se atinge de mâncare. Se omoară cu bună ştiinţă.

Părinţii noștri și-au aruncat priviri unul altuia.

— O, nici vorbă de așa ceva! a spus mama, uitându-se la Whitney, care o străfulgera cu privirea pe Kirsten. Nu-i așa, draga mea?

— Nu-i deloc așa, a intervenit Kirsten, adresându-se apoi lui Whitney: Așa cum am vorbit și în avion, fie le spui tu, fie le spun eu.

— Taci din gură! a spus Whitney, cu încordare în glas.

— Gata, gata! le-a potolit tata. Hai să luăm bagajele!

Tipic din partea lui! Tata, singurul bărbat din familia noastră, unde nivelul estrogenului atingea cote debordante, obișnuia să dezamorseze situaţiile conflictuale sau dramele emoţionale printr-o acţiune concretă și specifică. Ne văitam la micul dejun de crampe abdominale și sângerări abundente? Se ridica de la masă și se ducea afară ca să schimbe uleiul mașinilor noastre. Veneam acasă, cu ochii în lacrimi, din motive pe care preferi să nu le dezvălui? Îţi făcea un caşcaval pane, pe care, în final, îl mânca singur. Avea loc, în public, o criză de familie? Recuperarea geamantanelor reprezenta soluţia salvatoare.

Mama o examina în continuare pe Whitney cu o privire îngrijorată.

— E adevărat, draga mea? a întrebat-o ea, cu glas domol, în timp ce tata lua un alt geamantan de pe banda rulantă. Te supără ceva?

— Mă simt bine, a repetat Whitney. E geloasă pentru că primesc foarte multe oferte de muncă.

— Las-o baltă! i-a ripostat Kirsten. De parcă mi-ar și păsa de asta, la dracu'!

Mama a căscat ochii mari cât cepele. Mi s-a părut din nou atât de mică și de fragilă printre noi toți.

— Măsoară-ți cuvintele! a mustrat-o tata pe Kirsten.

— Tată, nu înțelegi gravitatea situației, i-a răspuns ea. Whitney suferă de o tulburare alimentară. Dacă nu o vom ajuta, o să...

— Taci! a strigat Whitney, cu o voce stridentă. Taci odată!

Reacția ei violentă ne-a luat prin surprindere — eram obișnuiți doar cu răbufnirile lui Kirsten — așa că, pentru o clipă, am rămas cu toții încremeniți, întrebându-ne dacă se întâmplase cu adevărat. Privirile pe care ni le aruncau însă cei din jur ne-au confirmat faptul că imaginația nu ne jucase feste. Am văzut cum mama s-a îmbujorat toată la față, vădit stânjenită.

— Andrew, a spus ea, apropiindu-se de tata, eu nu...

— Haideți la mașină! ne-a spus el, luând valiza lui Whitney. Acum!

Și am plecat. În tăcere. Părinții noștri în față, tata ținându-și mâna pe umărul mamei, Whitney urmându-i îndeaproape, cu capul în pământ ca să se ferească de suflarea rece a vântului, iar eu și Kirsten în ariergardă. Pe drum, m-a luat de mână, încălzindu-mă cu palma ei caldă.

— Trebuie să știe, a spus apoi, dar când mi-am întors privirea spre ea, am văzut că se uita în altă parte, făcându-mă să mă întreb dacă vorbea într-adevăr cu mine. Asta trebuie să fac. Așa e corect.

Când ne-am urcat în mașină, nimeni n-a mai spus nimic. Nici când am ieșit din parcarea aeroportului, nici când am intrat pe autostradă. Pe bancheta din spate, imobilizată între surorile mele, o simțeam pe Kirsten trăgând adânc aer în piept, gata parcă să

spună ceva, dar niciun cuvânt nu-i ieșea de pe buze. De cealaltă parte, Whitney stătea cu ochii aţintiţi pe fereastră, ţinându-și mâinile în poală. Eu nu reușeam să-mi desprind privirea de la încheieturile ei, ce păreau subţiri, noduroase și cumplit de palide pe fondul pantalonilor ei negri. Părinţii noștri se uitau fix la drum. Îl mai vedeam uneori pe tata mișcându-și ușor umărul și știam că îi mângâia mâna mamei, încercând s-o consoleze.

Nici n-am intrat bine în garaj, că Whitney a și deschis portiera, străbătând apoi cu pași repezi cei câţiva metri până la bucătărie, unde a dispărut apoi imediat, trântind ușa în urma ei. Kirsten a oftat din rărunchi lângă mine.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus ea, când tata a oprit motorul mașinii.

Și au vorbit, fără să mă lase însă să asist la discuţia lor. M-au expediat fără drept de apel, trimiţându-mă să-mi fac temele. Stăteam, așadar, în camera mea, cu manualul de matematică în poală, încercând să surprind câte ceva din conversaţia de la parter. Auzeam tonalităţile joase ale tatei, acordurile înalte ale mamei, cât și glasul indignat al lui Kirsten. Din camera lui Whitney, aflată de cealaltă parte a zidului, nu răzbătea niciun sunet.

În cele din urmă, mama a urcat treptele și, trecând de camera mea, a bătut la ușa lui Whitney.

— Whitney, lasă-mă să intru, draga mea! a spus ea, când a văzut că nu primește niciun răspuns.

Din nou aceeași tăcere. A rămas acolo câteva minute până când am auzit ușa deschizându-se și apoi închizându-se.

Am coborât la bucătărie, unde am găsit-o pe Kirsten stând la masă împreună cu tata, în faţa unei porţii de caşcaval pane de care nici nu se atinsese.

— Ascultă-mă! spunea ea, când m-am dus să iau un pahar din dulap. Se pricepe de minune să îndruge povești. O s-o îmbrobodească pe mama în doar câteva secunde.

— Nu e adevărat, i-a răspuns tata. Ai puţină încredere în mama ta!

— E bolnavă, tată, a insistat Kirsten, clătinând din cap. Abia dacă se atinge de mâncare și atunci când o face, mănâncă te miri ce — câte un sfert de măr la micul dejun sau trei biscuiţi săraţi la prânz. Și e tot timpul în sala de fitness. Cea de lângă noi e deschisă non-stop. Nici nu mă trezesc bine uneori și ea e deja acolo.

— N-ai de unde să știi asta, a spus tata.

— Am urmărit-o. De câteva ori. Stă ore în șir pe banda de alergat. Prima dată când am venit aici, am avut o prietenă a cărei colegă de cameră se confrunta cu aceeași problemă. Ajunsese să cântărească doar 36 de kilograme. Au fost nevoiţi s-o interneze în spital. Este foarte grav.

Tata a păstrat tăcerea câteva clipe.

— Hai să ascultăm și varianta ei! a spus el în cele din urmă. Și apoi vom cântări lucrurile cât mai bine cu putinţă. Annabel! m-a strigat apoi deodată.

— Da, i-am răspuns, tresărind.

— Nu te duci să-ţi termini temele?

— Ba da.

Am băut apa, am pus paharul în chiuvetă și m-am întors în camera mea. În timp ce îmi băteam capul cu paralelogramele, o auzeam pe mama vorbind cu Whitney, cu glasul ei domol și liniștitor. Aproape că îmi terminasem tema când am auzit ușa de la dormitorul ei deschizându-se.

— Știu prea bine, spunea ea. Dar ce-ar fi să faci un duș și să tragi un pui de somn? Te trezesc eu ca să vii la masă. Bine? O să te simți mult mai bine atunci.

Din bombănitul înfundat pe care l-am auzit, am intuit că Whitney a fost de acord cu propunerea ei. Apoi, mama a trecut din nou prin fața camerei mele. De data aceasta, și-a băgat capul înăuntru.

— Totul e în regulă, mi-a spus ea. Nu-ți face griji!

Derulând acum filmul înapoi, nu mă îndoiesc de faptul că, la vremea aceea, mama a crezut cu tărie că totul era în regulă. Abia mai târziu am aflat cum a reușit Whitney s-o convingă de asta. I-a spus că — deși muncea pe brânci și era surmenată, că mânca mai puțin și se ducea des la sala de fitness deoarece descoperise că era puțin mai grăsuță decât colegele ei de pe podiumul de modă — eforturile ei nu erau nicidecum duse la extrem. Dacă Kirsten credea că nu mânca, era din cauza programelor lor diferite, căci Whitney lucra ziua, iar Kirsten noaptea. Ea credea că, în spatele pledoariilor lui Kirsten, nu se ascundea doar grija pe care aceasta pretindea că o nutrește pentru sora ei. De când venise la New York, Whitney lucra mai mult decât Kirsten și poate că asta nu-i pica prea bine. Poate că era geloasă.

— Nu sunt geloasă! am auzit-o pe Kirsten spunând, mânioasă, câteva minute mai târziu după ce mama a coborât la parter. Nu vezi că te-a păcălit? Deschide *ochii* odată!

Discuția a continuat, firește, dar n-am mai auzit altceva. Iar când m-au chemat la masă o oră mai târziu, ostilitățile păreau să se fi domolit, iar noi jucam din nou rolul unei familii model, prefăcându-ne că totul era bine. Iar din afară, sunt convinsă că așa și păream.

Tata proiectase designul casei, iar la vremea respectivă, era cea mai modernă locuinţă din cartier. Toată lumea o numea „Casa de sticlă", deși doar faţada era construită din sticlă, nu toată clădirea. Din exterior, se puteau vedea toate camerele de la parter: livingul, împărțit în două de un șemineu imens din piatră, și bucătăria, dar și piscina din curte. Puteai să vezi și treptele, și o parte din etaj — cadrul ușilor de la camera mea și de la cea a lui Whitney, cât și palierul dintre ele, despărţit și el de coșul de fum. Restul casei era ascuns de privirile indiscrete. Astfel, deși aveai senzaţia că vezi totul, de fapt nu vedeai nimic. Doar niște frânturi dintr-un întreg.

Sufrageria se afla exact în dreptul peretelui din sticlă, astfel că — atunci când ne așezam la masă — ne aflam în raza vizuală a trecătorilor. De la locul meu, vedeam cum șoferii încetineau ușor mașinile și încercau să surprindă un moment din viaţa unei familii fericite, care ia masa în tihnă. Dar toată lumea știe că aparenţele sunt înșelătoare.

În seara aceea, Whitney a mâncat tot ce avea în farfurie; era prima dată, dar nicidecum ultima, când observam acest lucru. Kirsten a băut prea multe pahare de vin, iar mama își exprima neîncetat fericirea că eram din nou împreună. Iar scena s-a repetat și în următoarele trei zile.

În dimineaţa în care se pregăteau să plece, mama le-a chemat pe amândouă în jurul mesei din bucătărie și le-a spus că avea o mare rugăminte la ele. Pe Whitney a rugat-o să aibă mai multă grijă de ea, să se odihnească mai mult și să ţină o dietă sănătoasă. Pe Kirsten a rugat-o să n-o scape pe Whitney din ochi și să manifeste mai multă toleranţă faţă de stresul prin care aceasta trecea, obligată fiind să locuiască într-un alt oraș și să muncească pe brânci.

— Ne-am înţeles? le-a întrebat ea, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Da, i-a răspuns Whitney. Îţi promit că așa o să fac.

Kirsten, însă, a clătinat din cap.

— Nu e vina mea, i-a spus ea mamei, împingând scaunul și ridicându-se de la masă. V-am avertizat. E tot ce pot să spun. V-am povestit ce se întâmplă, dar preferaţi să mă ignoraţi. Vreau să subliniez foarte bine acest lucru.

— Kirsten! a strigat-o mama, dar ea plecase deja, îndreptându-se spre garaj, unde tata le așeza bagajele în mașină.

— Nu-ţi face griji! a spus Whitney, sărutând-o pe mama pe obraz. Totul e în regulă.

Și un timp, așa a și fost. Whitney continua să primească oferte de muncă, inclusiv o apariţie în revista *New York*, cea mai mare realizare a ei de până atunci. Kirsten a obţinut un post de animatoare într-un restaurant de renume și a primit un rol într-un spot publicitar pentru un furnizor de servicii de televiziune prin cablu. Dacă se înţelegeau sau nu, nu aveam de unde să știm, căci acum nu ne mai sunau împreună, ci fiecare separat — Kirsten, de obicei, dimineaţa, iar Whitney seara. Apoi, însă, cu o săptămână înainte de venirea lor acasă de Crăciun, am primit un telefon în timp ce stăteam la masă.

— Îmi cer scuze, dar nu înţeleg ce spuneţi, a răspuns mama, cu receptorul la ureche, stând în pragul ușii, care ducea din bucătărie în sufragerie.

Tata și-a îndreptat privirea spre ea, în timp ce mama și-a acoperit cealaltă ureche cu mâna ca să audă mai bine.

— Ce-aţi spus, vă rog?

— Gracie! a strigat-o tata, împingând scaunul și ridicându-se în picioare. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, i-a răspuns ea, clătinând din cap și dându-i receptorul. Nu...

— Alo! a spus tata. Cine sunteți?... Aha!... Înțeleg... Bine... Cred că e o greșeală... Dar o să mă informez.

— N-am înțeles nimic din ce spunea. Despre ce-a fost vorba? l-a întrebat mama, când tata a închis telefonul.

— O problemă cu cardul de asigurare al lui Whitney, i-a răspuns el. Se pare că a ajuns la spital astăzi.

— La spital? a repetat mama, atingând o anumită tonalitate a glasului, care îmi făcea mereu inima să-mi bată cu putere. E teafără? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, i-a răspuns tata. I-au dat deja drumul acasă, dar s-a ivit o problemă cu plata serviciilor medicale. Trebuie să-i găsesc noul card...

În timp ce el s-a dus în birou să-l caute, mama a sunat-o pe femeia care ne telefonase și a încercat să obțină mai multe informații de la ea. Invocând, însă, politica de confidențialitate, a refuzat să-i ofere prea multe date, cu excepția faptului că Whitney a ajuns la spital cu ambulanța în dimineața aceea și a fost lăsată să plece câteva ore mai târziu. După ce a rezolvat problema legată de cardul de asigurare, tata a sunat imediat acasă la Kirsten și la Whitney. A răspuns Kirsten.

— Am încercat să vă previn, i-a spus ea.

Îi auzeam vocea din locul în care stăteam.

— Am încercat, a repetat ea.

— Dă-mi-o pe sora ta la telefon! i-a cerut tata. Acum!

Whitney a venit imediat și a început să vorbească repede, veselă și plină de viaţă, în timp ce părinţii mei o ascultau amândoi, lipiţi de receptor. Mai târziu, mi-au relatat și mie povestea pe care le-a spus-o: nu aveau motive de îngrijorare, susţinea ea, căci nu era nimic grav. Leșinase în timpul unor filmări din cauza deshidratării — rezultatul unei sinuzite ce nu se mai vindeca. Situaţia părea mai gravă decât era în realitate, motiv pentru care colegii ei au chemat, speriaţi, ambulanţa. Nu ne-a spus nimic pentru că n-a vrut s-o sperie pe mama, dar nu aveau motive de îngrijorare.

— Poate că ar trebui să vin la voi, a spus mama. Ca să mă conving că totul e în regulă.

Nu, nu avea niciun rost, a protestat Whitney. Oricum, peste două săptămâni, aveau să vină amândouă acasă de Crăciun. Atunci, o să se simtă mult mai bine, căci de asta avea nevoie — de o pauză și de un somn binefăcător.

— Ești sigură? a întrebat-o mama.

Da, era sigură, i-a răspuns ea.

Înainte de a închide, tata a vrut să vorbească din nou cu Kirsten.

— Sora ta se simte bine? a întrebat-o el.

— Nu, i-a răspuns Kirsten. Chiar deloc.

Și cu toate astea, mama nu s-a dus la ele. Gestul ei a rămas și acum un mister — un mister pe care n-am reușit niciodată să-l dezleg. Din motive obscure, a preferat s-o creadă pe Whitney. Și asta a fost o greșeală.

Whitney a venit singură de Crăciun, deoarece Kirsten trebuia să mai lucreze câteva zile. Tata s-a dus s-o ia de la aeroport, iar eu și mama am rămas acasă, unde am pregătit masa. Când am văzut-o pe sora mea, nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Era cumplit de slabă. Aproape scheletică. Acest lucru era evident, în ciuda faptului că purta mai multe rânduri de haine, mult mai largi ca data trecută. Avea ochii adânciţi în fundul capului, iar pielea străvezie îi scotea în relief ligamentele gâtului, ce i se mişcau ca niște sfori pentru păpuși ori de câte ori își întorcea capul. Nu reușeam să-mi desprind privirea de la ea.

— Annabel! m-a strigat ea, vădit supărată. Nu vii să mă îmbrăţișezi?

Am lăsat pe masă curăţătorul de legume și m-am îndreptat, șovăitoare, spre ea. Când am luat-o în braţe, am avut senzaţia că se va frânge în două, atât era de fragilă. Tata stătea în spatele ei, cu valiza în mână, iar expresia de pe chipul lui mi-a spus că și el era la fel de șocat de transformarea ei uluitoare în mai puţin de o lună.

Mama nu părea să recunoască asta, cel puţin nu cu glas tare. După ce i-am dat drumul lui Whitney, a venit, zâmbind, spre ea și a strâns-o în braţe.

— Draga mea, prin câte ţi-a mai fost și ţie dat să treci!

Când și-a rezemat capul de umărul mamei, Whitney a închis încet ochii. Văzându-i pleoapele aproape străvezii, am simţit cum un fior îmi străbate șira spinării.

— O să te repunem pe picioare, a continuat mama, chiar din clipa asta. Du-te și schimbă-te ca să ne așezăm la masă!

— Nu mi-e foame, i-a răspuns Whitney. Am mâncat ceva înainte de îmbarcare.

— Serios? a spus ea, vădit dezamăgită, căci gătise toată ziua. Poate reușești să guști puţin din supa de legume. Am făcut-o special pentru tine și e bună pentru refacerea sistemului tău imunitar.

— Vreau doar să mă culc, i-a răspuns Whitney. Mă simt atât de obosită.

Mama s-a uitat la tata, care o privea pe Whitney cu o expresie gravă pe chip.

— Atunci, poate că ar fi mai bine să te întinzi puţin în pat. Mănânci când te trezești. Bine?

Dar Whitney n-a mâncat. Nici în seara aceea, când a căzut într-un somn adânc, din care nu s-a mai trezit până dimineaţă, în ciuda numeroaselor incursiuni pe care mama le-a făcut în camera ei, ţinând o tavă cu mâncare în mână. Nici a doua zi de dimineaţă, când s-a sculat în zori și, susţinea ea, a luat micul dejun odată cu tata, care se trezea întotdeauna înaintea noastră și își făcea cafeaua. La prânz, a dormit din nou. Spre seară, însă, mama a reușit s-o convingă să stea la masă împreună cu noi.

Totul s-a declanșat în clipa în care tata a început să ne servească. Whitney stătea lângă mine și, în momentul în care l-a văzut tăind câte o bucată din friptura de vită, a început să se foiască pe scaun, trăgând nervoasă de manșetele treningului ei larg. Și-a încrucișat picioarele, apoi și le-a desfăcut, a luat o înghiţitură de apă și a tras din nou de mâneci. Încordarea, pe care o degaja prin fiecare por, devenise aproape palpabilă. Când tata i-a pus în faţă o porţie de friptură, asezonată cu cartofi și mazăre, alături de o felie mare de pâine unsă cu usturoi, specialitatea mamei, Whitney și-a pierdut cumpătul.

— Nu mi-e foame, a spus ea repede, dând mâncarea la o parte. Chiar nu mi-e foame deloc.

— Whitney! a spus tata. Mănâncă ce ţi-am pus farfurie!

— *Nu vreau*, i-a ripostat ea, mânioasă, în timp ce mama urmărea scena cu o tristeţe atât de copleșitoare, că nici nu puteam s-o privesc. Kirsten și-a băgat coada aici, nu-i așa? Ea v-a spus să faceţi asta.

— Nu, i-a răspuns mama, nu e vorba de Kirsten, e vorba de tine, draga mea. Trebuie să te faci bine.

— Nu sunt bolnavă, i-a ripostat Whitney. Mă simt foarte bine. Sunt doar obosită. Și n-am de gând să mănânc dacă nu mi-e foame. Nu mă puteţi obliga.

Stăteam cu toţii încremeniţi locului, privind-o cum trăgea din nou de mânecile treningului, cu ochii în pământ.

— Whitney! a spus tata. Ești prea slabă. Trebuie să...

— Nu-mi spune mie ce trebuie să fac! a contracarat ea, împingând scaunul și ridicându-se în picioare. *Habar nu aveţi* de ce am eu nevoie! Dacă aţi ști, n-am purta acum discuţia asta.

— Vrem să te ajutăm, draga mea, a intervenit mama, cu glasul ei domol. Vrem să...

— Atunci, lăsaţi-mă în pace! a strigat ea, trântind scaunul de masă și zăngănind farfuriile.

Și a ieșit din cameră ca o furtună. O clipă mai târziu, am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se apoi din nou.

După ce-a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca s-o liniștească pe mama, tata s-a urcat în mașină și a pornit după Whitney. Mama a înţepenit pe un scaun în holul de la intrare, gata parcă s-o ia la fugă în cazul în care el n-ar fi găsit-o, iar eu am terminat iute de mâncat, apoi le-am acoperit farfuriile cu o folie de plastic, le-am pus în frigider și m-am apucat să spăl vasele. Tocmai le terminam în clipa în care am văzut mașina tatei intrând pe aleea din curtea casei.

Când au intrat amândoi înăuntru, Whitney a refuzat să se uite la noi, preferând să-și ţină capul în pământ, în timp ce tata ne-a explicat că sora mea o să mănânce ceva și apoi o să se ducă la culcare, iar mâine lucrurile vor arăta ceva mai roz. Nu ne-a spus cum

ajunseseră la această înţelegere. Părea pur și simplu un lucru deja hotărât.

Mama m-a rugat să mă duc în camera mea, așa că n-am mai apucat s-o văd pe Whitney mâncând și nici să aud dacă au mai existat discuţii pe tema asta. Mai târziu, însă, când pretutindeni domnea tăcerea și toată lumea dormea adânc, am coborât în bucătărie. Am mai găsit doar o singură farfurie din cele trei pe care le împachetasem mai devreme și, deși cineva ciugulise din ea, porţia părea aproape intactă.

Mi-am încropit o mică gustare și m-am așezat în faţa televizorului, unde am văzut reluarea unui reality-show și un buletin de știri locale. Când m-am hotărât să mă întorc în dormitorul meu, luna strălucea cu putere prin peretele din sticlă al casei, scăldând totul într-o lumină stranie. Întotdeauna mi s-a părut ciudată prezenţa lunii în casa noastră, astfel că — atunci când am trecut printre razele ei strălucitoare — mi-am pus mâna la ochi.

Și holul care ducea la camera mea și a lui Whitney era la fel de puternic luminat ca și restul casei, cu excepţia porţiunii din mijloc, ascunse în spatele coșului de fum. În clipa în care am pus piciorul în partea aceea întunecată, am mirosit aburul.

Sau, mai degrabă, l-am simţit. Aveam senzaţia că aerul s-a schimbat dintr-odată, devenind mai umed și mai apăsător. Pentru o clipă, am rămas pe loc, trăgându-l adânc în piept. Baia se afla în celălalt capăt al coridorului și nicio rază de lumină nu răzbătea pe sub ușă. Dar când m-am apropiat, am simţit cum aburul devine din ce în ce mai dens și mai înţepător și am auzit zgomotul apei care curgea. Mi s-a părut ciudat. Poate că cineva a uitat vreun robinet deschis, dar cine să fi lăsat dușul să curgă în neștire? Gândul mi-a fugit la Whitney, care — încă de când venise acasă — se

purta straniu, așa că totul era posibil. Când am ajuns în dreptul ușii întredeschise, am încercat s-o împing mai tare.

Dar, lovindu-se de ceva, mi s-a trântit în faţă. Am împins-o mai ușor, iar aburul m-a izbit acum din plin, condensându-mi-se deja pe piele. Nu vedeam nimic în jurul meu, auzeam doar apa care curgea, așa că am pornit, orbecăind, spre dreapta, bâjbâind cu mâna pe perete până am găsit robinetul.

Whitney zăcea pe podea, la picioarele mele. De umărul ei se lovise ușa când am încercat prima dată s-o deschid. Stătea ușor ghemuită, înfășurată într-un prosop, cu obrazul lipit de podea. Așa cum am bănuit, dușul curgea cu putere, iar apa se aduna pe fundul căzii.

— Whitney! am strigat-o eu, ghemuindu-mă lângă ea.

Nu înţelegeam ce făcea aici, singură, pe întuneric, în toiul nopţii.

— Ești...

Privirea mi-a căzut atunci în toaletă. Capacul era deschis, iar înăuntru plutea ceva gălbui presărat cu firișoare roșii de sânge.

— Whitney! am strigat-o eu din nou, punându-mi mâna pe chipul ei.

Avea pielea încinsă și umedă, iar pleoapele îi fremătau ușor.

— Whitney, trezește-te! am spus eu, zgâlţâind-o de umeri.

Dar nu s-a trezit. S-a mișcat însă puţin, suficient cât să dea prosopul la o parte. Și atunci am văzut, în sfârșit, ce-și făcuse sora mea.

Era numai piele și os. Ăsta a fost primul gând care mi-a trecut prin minte. I se vedeau toate oasele; îi puteai număra toate coastele și vertebrele. Oasele șoldurilor îi ieșeau puternic în evidenţă, iar genunchii păreau să-i străpungă pielea străvezie. Mi se părea cu neputinţă să mai fie în viaţă când era atât de slabă, și cu atât mai mult faptul că reușise să ascundă acest lucru. Când s-a mișcat din

nou, mi-a oferit un tablou pe care nu-l voi mai putea uita vreodată: omoplații, ce-i ieșeau în afară prin pielea translucidă, semănau cu aripile unui pui de pasăre mort, pe care l-am găsit cândva în curtea casei, abia ieșit din ou, lipsit de pene și frânt în două.

— Tati! am strigat eu, ca din gură de șarpe. *Tati!*

Îmi amintesc doar frânturi și crâmpeie din tot ce-a urmat apoi. Tata, bâjbâind după ochelari și străbătând în fugă coridorul, îmbrăcat în pijama. Mama, încremenită în lumina lunii ce scălda celălalt capăt al holului. Tata, ghemuit lângă Whitney, cu urechea lipită de pieptul ei. Luminile puternice ale ambulanței, ce păreau să transforme casa într-un caleidoscop. Și apoi, tăcerea copleșitoare, care s-a așternut după plecarea salvării, unde se aflau Whitney și mama, urmate îndeaproape de mașina tatei. Mi-au spus să rămân acasă și să aștept vești de la ei.

Nu știam ce să fac. Așa că m-am apucat să fac curățenie în baie. Am tras apa la toaletă, evitând să mă uit înăuntru, apoi am șters apa care se vărsase pe podea și am pus prosoapele folosite în mașina de spălat. M-am întors apoi în sufragerie și am așteptat veștile în bătaia lunii.

Tata a fost cel care m-a sunat două ore mai târziu. Am sărit din pat la auzul telefonului, iar când am ridicat receptorul, am văzut că soarele se ridica în fața casei noastre, zugrăvind cerul în nuanțe de roz și roșu.

— Sora ta o să se facă bine, mi-a spus el. O să-ți explicăm ce se întâmplă când ne vom întoarce acasă.

După ce-am terminat de vorbit, m-am întors în camera mea și m-am băgat în pat, adormind din nou. M-am trezit două ore mai târziu când am auzit ușa garajului deschizându-se și am știut că s-au întors acasă. Când am coborât în bucătărie, am văzut-o pe

mama punând pe foc un ibric de cafea. Stătea cu spatele la mine, era nepieptănată și purta aceleași haine ca și aseară.

— Mama! am spus eu.

Când s-a întors cu fața spre mine și i-am văzut chipul, am simțit imediat un nod în stomac. Arăta la fel ca atunci, cu mulți ani în urmă: avea chipul obosit, ochii umflați de plâns și privirea bântuită de gânduri. Spaima a pus iute stăpânire pe mine, făcându-mă să-mi doresc cu ardoare s-o iau în brațe și s-o protejez de lumea întreagă și de tot ce i-ar putea face rău — ei, mie, nouă tuturor.

Și atunci, s-a întâmplat. Mama a început să plângă. Și-a privit, cu ochii în lacrimi, mâinile tremurânde și și-a descătușat amarul, plângând în hohote. Suspinele ei copleșitoare tulburau tăcerea din bucătărie. Am făcut un pas înainte, neștiind cum să intervin. Din fericire, n-a mai fost nevoie.

— Grace! a spus tata, care stătea în pragul holului ce ducea spre biroul lui. Draga mea, totul va fi bine.

Umerii mamei tresăltau de plâns, în timp ce încerca să-și revină, trăgând adânc aer în piept.

— O, Doamne, Andrew! Ce-am...

Tata a traversat atunci camera spre ea și a luat-o în brațe, învăluind-o cu statura lui imensă. Ea și-a ascuns fața la pieptul său, înăbușindu-și suspinele în cămașa lui. Eu am trecut pragul, făcându-mă nevăzută în sufragerie. O auzeam încă plângând, iar lacrimile ei îmi frângeau sufletul. Tabloul era copleșitor.

În cele din urmă, tata a reușit s-o liniștească pe mama și a trimis-o să facă un duș și să se odihnească puțin. Apoi, s-a așezat alături de mine.

— Sora ta este foarte bolnavă, mi-a spus el. A slăbit îngrozitor. Se pare că nu mai mănâncă normal de luni de zile. Organismul ei a cedat azi-noapte.

— Dar își va reveni? l-am întrebat eu.

El și-a trecut mâna peste față, ezitând ușor înainte de a-mi răspunde.

— Doctorii cred că trebuie internată de urgență într-un centru de psihoterapie. Eu și mama ta..., a spus el, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer, cu ochii ațintiți asupra piscinei din curte. Noi vrem tot ce e mai bun pentru Whitney.

— Deci nu vine acasă.

— Deocamdată nu, mi-a răspuns tata. Este un proces care durează. Trebuie să vedem cum decurge.

Mi-am ațintit ochii asupra mâinilor mele, pe care le țineam întinse pe suprafața răcoroasă a mesei.

— Aseară, când am văzut-o, am...

— Știu, mi-a răspuns, împingând scaunul și ridicându-se în picioare. Acum, însă, va primi ajutorul de care are nevoie. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap. Era evident că tata nu era dispus să analizeze impactul emoțional al întâmplărilor de aseară. Mi-a înfățișat faptele și mi-a comunicat pronosticul medicilor. Și cam asta era totul.

După câteva zile petrecute în spital, Whitney a fost transferată la un centru de psihoterapie. Îl ura atât de tare, încât, la prima vizită a părinților mei, a refuzat să vorbească cu ei. Tratamentul se dovedea, însă, salutar, căci începea să ia în greutate, puțin câte puțin, zi de zi. Când Kirsten a venit acasă de Crăciun, a descoperit că sărbătorile de iarnă stăteau sub semnul tristeții, oboselii și încordării, căci părinții noștri erau epuizați și stresați, iar eu încercam să

mă fac nevăzută din calea tuturor, astfel că frumuseţea şi veselia acestor zile erau compromise de la bun început. Asta n-a împiedicat-o însă să ne mai arunce şi ea o bombă.

— Am luat o decizie, ne-a anunţat ea, în timp ce stăteam la masă în seara aceea. Renunţ la cariera de model.

— Poftim? a îngăimat mama, din celălalt capăt al mesei, lăsând jos furculiţa.

— Nu mă mai simt atrasă de modeling, a continuat Kirsten, luând o înghiţitură de vin. Ca să fiu sinceră, nu mă mai atrage de câtva timp. Nici n-am mai lucrat prea mult. Aşa că m-am hotărât să renunţ definitiv şi să-mi anunţ decizia cu surle şi trâmbiţe.

Eu m-am uitat la mama. Numai asta îi mai lipsea, obosită şi tristă cum era deja. Tata o privea şi el.

— Kirsten, nu lua o decizie pripită! a sfătuit-o el.

— Nu e deloc pripită. Mă gândesc de mult la asta.

Dintre noi toţi, era singura care mânca, înfulecând cu poftă o porţie de cartofi în timp ce vorbea.

— Hai să fim realişti! Nu voi ajunge niciodată să cântăresc doar 47 de kilograme. Şi nici nu voi avea vreodată 1,75 metri înălţime.

— Dar ai primit deja numeroase oferte de muncă aşa cum eşti tu, a spus mama.

— Anumite oferte de muncă, a corectat-o Kirsten. Nu poţi să trăieşti doar din asta. În plus, fac modeling de la opt ani. Acum am douăzeci şi doi. Vreau să fac altceva.

— Ca de exemplu? a întrebat-o tata.

— Nu ştiu încă, i-a răspuns Kirsten, ridicând din umeri. Lucrez în continuare ca animatoare la restaurant, iar o prietenă, proprietara unui salon, mi-a oferit un post de recepţioneră. Aşa că voi

avea cu ce să-mi achit cheltuielile de întreţinere. Mă gândesc să mă înscriu la niște cursuri.

— Vrei să te duci din nou la școală? a întrebat-o tata, ridicând din sprâncene.

— De ce te miri? i-a răspuns ea, deși vestea era și pentru mine la fel de surprinzătoare.

Chiar și înainte de a renunţa la cursurile din New York, n-a fost niciodată un șoarece de bibliotecă. La liceu, când nu era obligată să lipsească de la școală din cauza modelingului, chiulea de la ore, preferând să petreacă timpul în compania vreunui prieten libertin și nonconformist pe care îl avea la vremea respectivă.

— Majoritatea fetelor de vârsta mea au absolvit un colegiu și și-au clădit deja o carieră serioasă, a continuat ea. Am senzaţia că am ratat foarte multe lucruri în viaţă. Vreau să am și eu o diplomă.

— Ai putea să urmezi cursurile universitare fără să abandonezi modelingul, i-a sugerat mama. Nu trebuie să renunţi la una pentru cealaltă.

— Ba da, i-a ripostat Kirsten. Trebuie.

În alte circumstanţe, poate că părinţii mei ar fi insistat mai mult. Dar erau obosiţi și — deși Kirsten era renumită pentru francheţa ei — nici încăpăţânarea nu-i era deloc străină. Hotărârea ei n-ar fi trebuit să fie însă o surpriză pentru nimeni, căci modelingul nu mai era de mult o prioritate pentru ea. Dar corelată cu colapsul lui Whitney, căpăta dintr-odată valenţe mult mai mari. În special, pentru mine, deși, la vremea respectivă, n-am realizat asta.

Whitney a rămas treizeci de zile internată în centrul de psihoterapie, timp în care a luat în greutate 4,5 kilograme. Voia să se întoarcă la New York imediat cum avea să iasă din spital, dar părinţii mei au insistat ca ea să se întoarcă acasă, deoarece doctorii

considerau că revenirea pe podiumul de modeling va pune în pericol progresele pe care le făcuse sau pe care le va face. Asta a fost în ianuarie. De atunci, a tot urmat un tratament ambulatoriu, participând la ședințe de terapie psihologică de două ori pe săptămână și bântuind apoi, bosumflată, prin casă. Între timp, Kirsten s-a ţinut de cuvânt și s-a înscris la un colegiu din New York, păstrându-și și cele două slujbe pe care le avea deja. În mod surprinzător, dată fiind experienţa din liceu, era extrem de încântată de cursurile pe care le urma. Ne suna, fericită, la fiecare sfârșit de săptămână și ne descria cu lux de amănunte lucrurile pe care le studia. Surorile mele se aflau din nou la antipod, asemănându-se însă din multe alte puncte de vedere: amândouă luau viaţa de la capăt, dar numai una dintre ele o făcea din proprie voinţă.

În unele săptămâni, ni se părea că Whitney se refăcea într-adevăr spectaculos, luând în greutate și mergând pe drumul cel bun. În altele, însă, refuza să ia micul dejun sau o prindeam în camera ei, târziu în noapte, făcând exerciţii fizice, interzise de medici. Numai teama că va fi din nou internată în spital și hrănită cu forţa o determina să se cuminţească. În toată această poveste, un singur lucru rămânea constant: refuza să vorbească cu Kirsten. Nici când ne suna. Nici când venea acasă primăvara, în câte un weekend. La început, Kirsten a suferit, apoi s-a înfuriat, iar, în final, i-a răspuns cu aceeași monedă: tăcerea. Noi eram prinși la mijloc, încercând să suplinim pauzele stânjenitoare prin discuţii sterile, care încetau la fel de repede cum începeau. De atunci, deși părinţii noștri s-au dus de câteva ori s-o viziteze, ea nu a mai venit acasă.

Mi se părea atât de straniu. Când eram copil, nu suportam să le văd pe surorile mele certându-se. Acum, însă, tăcerea dintre ele era și mai apăsătoare. Lipsa lor completă de comunicare, ce dura

acum de nouă luni, era înspăimântătoare prin faptul că nu părea să se mai sfârșească.

Transformările pe care le suferiseră surorile mele în ultimul an erau atât vizuale, cât și senzoriale. Pe unele le observai de la prima vedere, în timp ce pe altele le percepeai de cum le auzeai, fie că voiai, fie că nu. Eu, în schimb, mă aflam unde am fost dintotdeauna — prinsă undeva la mijloc.

Dar și eu m-am schimbat, chiar dacă eram singura care știa asta. Eram cu totul diferită. La fel cum era și imaginea familiei mele văzute prin ochii trecătorilor în seara în care a început totul — o imagine cu totul diferită față de cea a unei familii fericite strânse laolaltă la masă în casa noastră de sticlă.

Capitolul patru

În prima săptămână de școală, Sophie m-a ignorat cu totul. Lucru greu de îndurat. Dar când a început să vorbească cu mine, am realizat că preferam tăcerea.

— Târfă!

Doar atât îmi spunea. Un singur cuvânt, rostit clar și răspicat, și cu destul venin cât să ucidă. Uneori, îl auzeam de undeva din spate când nici nu mă așteptam. Alteori, o vedeam venind și mi-l azvârlea direct în față. Singurul lucru constant era momentul impecabil pe care și-l alegea. Ori de câte ori mă simțeam puțin mai bine sau mă bucuram de o zi ceva mai tihnită, avea grijă să-mi spulbere liniștea.

De data aceasta, trecea prin fața zidului pe care stăteam în timpul pauzei de masă. Emily era cu ea — Emily era întotdeauna cu ea în ultimul timp — iar eu am preferat să le ignor, concentrându-mă asupra caietului din poală și a lucrării de istorie pe care o concepeam. Tocmai scrisesem cuvântul *ocupație* și când le-am văzut apropiindu-se, am continuat să conturez cu pixul forma literei *o* până când Emily și Sophie s-au îndepărtat.

Povestea asta avea un aspect karmic, deși nu-mi plăcea să analizez lucrurile prea mult. Cu puțin timp în urmă, eu eram cea care o însoțea pretutindeni pe Sophie în timp ce ea își făcea treburile

murdare și tot eu eram cea care, deși nu mă implicam direct, nici nu interveneam. Așa cum s-a întâmplat și cu Clarke.

Gândindu-mă la ea, mi-am ridicat privirea și am scrutat curtea școlii până când am găsit-o stând la o masă de picnic împreună cu câteva dintre prietenele ei. Stătea la capătul băncii și răsfoia paginile unui manual, ascultând în același timp și discuția dintre prietenele ei. Îmi era clar acum că, în prima zi de școală, când a stat singură pe zid, a făcut-o din proprie voință. De atunci, nu s-a mai apropiat nici de zid, nici de mine.

Dar Owen Armstrong a rămas în același loc. Alți elevi veneau și plecau, unii în grupuri, alții singuri, dar numai eu și cu el veneam în fiecare zi în același loc. Păstram întotdeauna o distanță între noi — cam 1,8 metri — distanță pe care o mențineam, indiferent care dintre noi sosea ultimul. Existau și alte constante. El nu mânca niciodată, după câte am văzut; eu, în schimb, mă bucuram de un prânz copios, datorită mamei. Nu le acorda niciodată atenție celor din jur, în timp ce eu petreceam ora de pauză convinsă că toată lumea se uita la mine și mă bârfea. Eu îmi făceam temele; el asculta muzică. Și nu vorbeam niciodată.

Poate pentru că petreceam atât de mult singură. Sau poate pentru că aveam prea mult timp la dispoziție. Indiferent de motiv, am devenit fascinată de Owen Armstrong. În fiecare zi, aveam grijă să-l privesc pe furiș, analizându-i înfățișarea sau obiceiurile. Și până acum, adunasem deja câteva informații.

De exemplu, nu părea să-și scoată *vreodată* căștile din urechi. Era evident că iubea muzica, iar iPod-ul îl însoțea pretutindeni — îl ținea în buzunar, în mână sau lângă el pe zid. Am observat, de asemenea, că avea diverse reacții atunci când asculta muzică. De obicei, stătea complet nemișcat, legănându-și ușor capul,

aproape imperceptibil. Uneori, bătea darabana cu degetele pe genunchi, iar alteori — în momente rarisime — fredona melodiile atât de încet, că abia îl auzeam, și numai atunci când nu se afla nimeni altcineva prin preajmă. În clipele acelea, mă întrebam ce muzică asculta, deși îmi imaginam că era la fel ca el — întunecată, mânioasă și stridentă.

Îi studiam apoi înfățișarea. Statura lui imensă era primul lucru pe care îl vedeai — înălțimea, încheieturile mari ale mâinilor, prezența impunătoare. Existau și alte lucruri, mici, care îți atrăgeau atenția — ochii întunecați, care erau fie verzi, fie căprui, și cele două inele identice, din argint — amândouă late și plate — pe care le purta pe degetul din mijloc al fiecărei mâini.

Acum, când îl priveam, stătea cu picioarele întinse în fața lui, rezemat în palme. Avea căștile în urechi și își legăna ușor capul, ținându-și ochii închiși, în timp ce o rază de soare îi mângâia chipul. O fată, cu un panou în mâini, a trecut pe lângă mine, încetinind în clipa în care s-a apropiat de el, apoi a pășit cu grijă peste picioarele lui întinse, ca personajul din *Jack și vrejul de fasole*, care încerca să se strecoare pe lângă uriașul din poveste, fără să-l trezească din somn. Owen nu s-a mișcat, iar ea și-a văzut de drum.

Cândva, și eu l-am privit cu aceeași teamă pe Owen. Ca toți ceilalți. Dar apropierea noastră zilnică m-a ajutat cumva să mă relaxez sau, cel puțin, să nu mai tresar de fiecare dată când se uita la mine. În aceste zile, mă temeam mai mult de Sophie, care reprezenta o amenințare palpabilă sau chiar și de Clarke, care mi-a dat de înțeles, fără urmă de îndoială, că mă ura din tot sufletul.

Mi se părea ciudat că Owen Armstrong îmi inspira mai multă siguranță decât cele mai bune prietene ale mele. Începeam să cred că nu străinii îți conferă cele mai multe motive de teamă. Oamenii

pe care îi cunoști foarte bine pot fi mult mai periculoși, deoarece cuvintele pe care ţi le spun și lucrurile pe care le gândesc pot fi nu doar înspăimântătoare, ci și adevărate.

Cu Owen, nu împărtășeam nicio poveste din trecut. Lucrurile stăteau, însă, cu totul altfel în cazul lui Sophie și al lui Clarke. În viaţa noastră, chiar dacă refuzam s-o recunosc, exista un tipar, o conexiune. Și, deși nu era corect, mă întrebam dacă destinul juca vreun rol în tot ce mi se întâmpla acum. Dacă nu cumva meritam din plin tot ce trăiam.

După seara aceea, când eu și Clarke i-am dus lucrurile acasă, Sophie a început să iasă cu noi. N-am invitat-o în mod expres, ci mai degrabă s-a strecurat printre noi. Ne-am trezit deodată cu încă un șezlong la piscină, cu încă o parteneră la jocul de cărţi sau cu încă o cutie de coca-cola pe care o luam atunci când ne venea rândul să cumpărăm băuturi răcoritoare de la snack-bar. Eu și Clarke eram prietene de atâta timp, încât prezenţa lui Sophie alături de noi conferea lucrurilor un suflu cu totul nou. Cu înfăţișarea ei uluitoare (cu machiajul și costumele ei de baie nonconformiste) și poveștile despre băieţii cu care se întâlnise în Dallas, făcea notă discordantă cu noi două.

Era, de asemenea, gălăgioasă și prea îndrăzneaţă, abordând băieţii fără teamă. Purta tot ce avea chef să poarte. Și spunea tot ce-i trecea prin minte. Semăna cu Kirsten în această privinţă, dar — în timp ce francheţea surorii mele îmi tulbura întotdeauna sufletul — sinceritatea lui Sophie era complet diferită. O admiram și o invidiam pentru asta. Eu nu puteam să spun ce voiam, dar ea putea oricând să dea glas gândurilor mele. Evenimentele pe care le punea în mișcare — întotdeauna cam periculoase, cel puţin pentru

mine, dar distractive în același timp — erau cu totul unice și nu le-aș fi trăit niciodată de una singură.

Erau, însă, și momente când nu mă simţeam deloc în largul meu în preajma lui Sophie, deși îmi era greu să spun cu exactitate de ce. Indiferent cât de des ne întâlneam acum, devenind o parte din viaţa mea de zi cu zi, nu reușeam să uit cât de urât se purtase cu mine în prima zi când ne-am cunoscut la snack-bar. O priveam uneori în timp ce povestea ceva sau își dădea unghiile cu ojă, stând pe marginea patului meu, și mă întrebam de ce se purtase în felul acela. Și dacă ar repeta figura.

Dar în ciuda bravadei sale, știam că Sophie se confrunta cu propriile ei probleme. Părinţii săi divorţaseră de curând și, în pofida poveștilor pe care ni le tot repeta fără încetare, despre ce lucruri extraordinare îi aducea tatăl ei pe când ea locuia în Texas (haine, bijuterii și orice îi poftea inima), le-am auzit într-o zi pe mama și pe una dintre prietenele ei spunând că divorţul se încheiase extrem de urât. Tatăl lui Sophie le părăsise pentru o femeie mult mai tânără, iar povestea s-a soldat cu o luptă aprigă pentru casa pe care o deţineau în Dallas. Se părea că domnul Rawlins nu mai păstra legătura nici cu Sophie, nici cu mama ei. Sophie nu ne-a spus însă nimic despre toate astea și nici eu n-am întrebat-o. Mi-am imaginat că o va face atunci când va considera de cuviinţă.

Între timp, însă, ne spunea verde în faţă tot ce-i trecea prin minte. Susţinea, de exemplu, că eu și Clarke eram imature. Toate aspectele din viaţa noastră erau eronate: ţinutele vestimentare (prea copilărești), activităţile noastre (plictisitoare) și experienţele (inexistente). Deși manifesta un interes aparte faţă de cariera mea de model și părea fascinată de surorile mele — care continuau s-o

ignore, cum mă ignorau și pe mine — lui Clarke îi făcea mereu zile fripte.

— Ești cam băieţoasă, i-a spus ea într-o zi când ne-am dus toate la mall. Ai putea să arăţi mai bine dacă te-ai strădui cumva. De ce nu te fardezi puţin?

— Nu am voie, i-a răspuns Clarke, suflându-și nasul.

— Fii serioasă! i-a ripostat Sophie. Doar nu trebuie să le spui părinţilor tăi. Te fardezi când pleci la școală și te speli când te întorci acasă.

Dar Clarke nu ieșea din cuvântul părinţilor ei și o știam prea bine. Se înţelegea foarte bine cu ei și nu voia să-i mintă. Sophie nu se dădea însă bătută. Dacă n-o critica pentru lipsa machiajului, se lega de hainele ei, sau de strănuturile permanente, sau de faptul că trebuia să fie acasă cu o oră înaintea noastră, lucru care ne dădea adesea planurile peste cap, fiind obligate să renunţăm la anumite activităţi de grup pentru ca ea să ajungă la timp acasă. Dacă aș fi acordat mai multă atenţie acestor lucruri, poate că aș fi văzut ce se întâmplă. Dar am preferat să atribui totul perioadei noastre de adaptare și să sper că totul se va rezolva în cele din urmă — cel puţin, până în seara aceea de la începutul lunii iulie.

Era o zi de sâmbătă și urma să petrecem seara acasă la Clarke. Părinţii ei erau plecaţi la un concert, așa că noi aveam toată casa la dispoziţie ca să facem pizza și să ne uităm la filme. O seară obișnuită de sâmbătă. Am încălzit cuptorul ca să băgăm pizza, în timp ce Clarke studia programul televiziunilor în sistem pay-per-view, când a venit și Sophie, purtând o fustă mini de blugi, un tricou alb gen maiou, care îi scotea în evidenţă pielea bronzată, și niște sandale albe, cu tocuri groase.

— Arăţi de milioane, am admirat-o eu, în timp ce intra în casă, păşind cu zgomot pe podea.

— Mulţumesc, mi-a răspuns ea, în vreme ce eu am urmat-o în bucătărie.

— Te-ai îmbrăcat tare frumos pentru o pizza, i-a spus Clarke, strănutând.

— Nu pentru pizza m-am îmbrăcat aşa, a răspuns ea, cu un zâmbet pe buze.

Eu şi Clarke ne-am aruncat priviri piezişe.

— Atunci, pentru ce te-ai îmbrăcat aşa? am întrebat-o eu.

— Pentru băieţi, mi-a răspuns.

— Pentru băieţi? a repetat Clarke.

— Da, a confirmat Sophie, sărind pe blatul de bucătărie şi încrucişându-şi picioarele. Am cunoscut nişte băieţi astăzi când m-am întors acasă de la piscină. Mi-au spus că vor trece pe acolo diseară şi ne-au invitat şi pe noi.

— Dar piscina e închisă seara, i-a spus Clarke, punând pizza pe o tavă.

— Şi ce dacă? i-a ripostat Sophie. Toată lumea se duce acolo. Nu e mare lucru.

Clarke nu avea să accepte propunerea lui Sophie, o ştiam prea bine. În primul rând, pentru că părinţii ei ar omorî-o dacă ar afla. Şi în al doilea rând, pentru că nu încălca niciodată vreo regulă, nici pe cele pe care toată lumea le ignora, ca de exemplu, duşul pe care trebuia să-l faci înainte de a intra în piscină sau eliberarea acesteia atunci când salvamarul anunţa intrarea în apă a adulţilor.

— Nu ştiu, i-am spus eu, adâncită în gânduri. Cred că n-ar trebui să facem asta.

— *Hai*, Annabel! Nu mai face pe mironosiţa! În plus, unul dintre băieţii ăștia a întrebat de tine. Ne-a văzut împreună și m-a întrebat dacă o să vii și tu.

— A întrebat de mine?

— Da, a răspuns ea, încuviinţând din cap. E *drăguț*. Îl cheamă Chris Pen... și nu mai știu cum. Penner? Penning...

— Pennington, am corectat-o eu.

Îi simţeam privirea lui Clarke aţintită asupra mea; era singura care știa că făcusem o adevărată pasiune pentru el.

— Chris Pennington?

— Exact, a spus Sophie, dând din cap. Îl cunoști?

Mi-am îndreptat ochii spre Clarke. Ea evita să mă privească, preocupată acum să bage pizza în cuptor.

— Știm cine este, i-am răspuns eu. Nu-i așa, Clarke?

— E *atât* de seducător! a exclamat Sophie. Vor veni acolo în jur de ora opt și vor aduce și niște bere.

— Bere? am întrebat eu.

— O, Doamne, liniștește-te! a spus ea, râzând. Nu te obligă nimeni să bei dacă nu vrei.

— Nu pot să vin, a spus Clarke, închizând cuptorul cu zgomot.

— Ba da, i-a răspuns Sophie. Părinţii tăi nici nu trebuie să știe.

— Dar *nu vreau* să vin, a încheiat Clarke discuţia. Rămân acasă.

Eu m-am uitat la ea, convinsă fiind că ar trebui să spun și eu același lucru, dar din motive obscure, cuvintele nu mi-au ieșit de pe buze. Poate pentru că un singur gând îmi stăruia în minte: Chris Pennington, pe care l-am privit de mii de ori la piscină, a întrebat de mine.

— Atunci, am îngăimat eu, poate că...

— Atunci, eu și Annabel o să ne ducem, a conchis Sophie, sărind de pe blatul de bucătărie. Nu e nicio problemă. Nu-i așa, Annabel?

Clarke mă privea acum cu intensitate. Îi simțeam ochii negri scrutându-mă. Am simțit dintr-odată, ca o povară pe umeri, inegalitatea cifrei trei — faptul că mie îmi revenea sarcina ingrată de a alege calea pe care o voi apuca. De o parte a baricadei, se afla Clarke, cea mai bună prietenă a mea, și tot trecutul pe care îl împărtășeam împreună. Iar de cealaltă parte, se aflau nu doar Sophie și Chris Pennington, ci o lume întreagă, ce-și deschidea porțile în fața mea, măcar pentru o noapte. Voiam s-o explorez.

— Clarke! am spus eu, făcând un pas spre ea. Hai să mergem puțin, măcar o jumătate de oră! Apoi, ne întoarcem acasă, mâncăm pizza și ne uităm la filme. Bine?

Clarke nu era o persoană emotivă. Ba dimpotrivă, era stoică și extrem de rațională, luând mereu taurul de coarne, analizând problemele, căutând soluții și mergând mai departe. Dar în clipa aceea, după ce i-am propus să ieșim toate trei, am văzut, pentru prima oară, pe chipul ei cum uimirea i se împletea cu mâhnirea. Totul s-a derulat însă atât de neașteptat, iar umbra tristeții i s-a stins din priviri atât de repede, încât m-am întrebat pentru o clipă dacă o văzusem aievea.

— Nu, mi-a răspuns apoi. Nu merg.

Și, îndreptându-se spre canapea, s-a așezat în fața televizorului și a început să schimbe canalele, scăldând camera într-o cascadă de imagini și culori.

— Prea bine atunci, a spus Sophie, ridicând din umeri. Hai să mergem! a adăugat apoi, întorcându-se spre mine.

Și s-a îndreptat spre ușa de la intrare. Eu am rămas, pentru o clipă, ţintuită pe loc. Tot ce mă înconjura în casa familiei Reynolds îmi era atât de familiar: mirosul de pizza din cuptor, sticla de coca-cola la doi litri de pe blatul de bucătărie, Clarke, care stătea la locul ei pe canapea, locul meu gol, care mă aștepta. Apoi, însă, mi-am aruncat ochii spre Sophie, care stătea acum în pragul ușii deschise. Dincolo de ea, se întindea întunericul nopţii, presărat de luminile fremătătoare ale felinarelor. Și înainte de a mă putea răzgândi, am pornit spre ea și am ieșit afară.

Chiar și după atâta timp, îmi amintesc noaptea aceea de parcă ar fi fost ieri. Îmi amintesc cum m-am strecurat printr-o gaură din gardul piscinei și am traversat parcarea învăluită în întuneric, trezindu-mă în faţa lui Chris Pennington, care mi-a zâmbit și mi-a rostit numele cu glas tare. Îmi amintesc gustul spumos și ușor al berii din care am luat o înghiţitură. Îmi amintesc apoi atingerea caldă a buzelor sale, în timp ce mă săruta în spatele piscinei, și zidul rece de care mă rezemam. Îmi amintesc că o auzeam pe Sophie râzând undeva în depărtare, unde se afla cu cel mai bun prieten al ei, un băiat pe nume Bill, care s-a mutat apoi din oraș la sfârșitul acelei veri. Îmi amintesc toate aceste lucruri, dar, mai presus de toate, în minte îmi stăruie și acum o anumită imagine, un anumit moment. Asta s-a întâmplat ceva mai târziu, când, aruncându-mi privirea peste gardul piscinei, am văzut pe cineva stând pe stradă, sub lumina unui felinar. O fată mignonă, cu părul negru, în pantaloni scurţi și nemachiată, care ne auzea vocile, dar nu ne vedea.

— Annabel! m-a strigat ea. Vino acasă! S-a făcut târziu.

Noi am încremenit cu toţii într-o tăcere adâncă. Îl vedeam pe Chris cercetând întunericul cu privirea.

— Ce-a fost asta?

— Sss! a spus Bill. E cineva acolo.

— Nu e oricine, a spus Sophie, dându-și ochii peste cap. E Ca-*larke*[1].

— Cine? a întrebat Bill, râzând.

— Ca-*larke*, a repetat Sophie, astupându-și nările cu degetele ca să imite glasul nazal al lui Clarke.

Am simţit un cuţit în inimă în clipa în care toată lumea a izbucnit în râs. Mi-am îndreptat din nou ochii spre ea, convinsă fiind că le auzea hohotele de râs. Era încă acolo, pe stradă, sub lumina felinarului, dar știam că nu se va apropia mai mult de-atât. Era rândul meu acum să plec de acolo și să mă duc la ea.

— Poate că ar fi mai bine să..., am îngăimat eu, făcând un pas înainte.

— Annabel! m-a strigat Sophie, ţintuindu-mă cu privirea.

La vremea aceea, expresia de pe chipul ei îmi era cu totul necunoscută. Apoi, însă, am ajuns s-o cunosc prea bine — o îngemănare între iritare și nerăbdare — căci, de-a lungul anilor, avea să mă privească în felul acela de nenumărate ori — de fiecare dată când nu aveam să mă supun voinţei ei.

— Ce faci? m-a întrebat ea.

Chris și Bill ne urmăreau cu privirea.

— Eu..., am îngăimat, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer. Ar trebui să plec.

— Nu, mi-a răspuns Sophie. Nu trebuie să pleci deloc.

Ar fi trebuit atunci să plec fără să mai stau nicio clipă pe gânduri, să mă îndepărtez de Sophie și de toţi ceilalţi și să fac ceea ce era corect să fac. Dar am rămas. Mai târziu, am încercat să mă mint, spunându-mi că vinovat pentru hotărârea mea era Chris

[1] Joc de cuvinte — *lark* înseamnă „ciocârlie", dar și „a face haz pe socoteala cuiva".

Pennington, care își ţinea mâna pe spatele meu și care mă sărutase mai devreme, jucându-mi-se cu degetele prin păr, în timp ce îmi şoptea că sunt minunată. Adevărul era, însă, cu totul altul: teama de a o înfrunta pe Sophie a fost cea care m-a împiedicat să plec. Și mi-a umplut sufletul de rușine în toţi anii ce-au urmat.

Așa că am rămas pe loc, iar Clarke s-a dus acasă. Mai târziu, când m-am întors la ea, am găsit luminile stinse și ușa încuiată. Și, spre deosebire de seara în care ne-am dus împreună la Sophie, ușa lui Clarke a rămas ferecată pentru mine. M-a lăsat să aștept în prag, cum o lăsasem și eu în stradă, după care m-am întors acasă.

Știam că era supărată pe mine. Dar mi-am imaginat că lucrurile se vor rezolva în cele din urmă. Am făcut o greșeală, e adevărat — dar a fost vorba doar de o singură noapte. O să-i treacă, mi-am spus apoi. A doua zi, însă, la piscină, a refuzat să mă privească și să-mi răspundă la saluturi, întorcându-mi spatele în clipa în care m-am așezat pe șezlongul de lângă ea.

— A fost o prostie din partea mea, i-am spus eu, lovindu-mă de aceeași tăcere apăsătoare. Îţi cer iertare. Bine?

Dar nu era bine deloc, căci refuza în continuare să se uite la mine, oferindu-mi doar profilul ei mânios. Era atât de furioasă, iar eu mă simţeam atât de neajutorată, încât, copleșită de toată această situaţie, m-am ridicat în picioare și am plecat.

— Și ce dacă? a spus Sophie, când m-am dus acasă la ea și i-am povestit ce s-a întâmplat. De ce-ţi pasă că s-a supărat?

— E cea mai bună prietenă a mea, i-am răspuns eu. Și acum mă urăște.

— E doar un copil, mi-a replicat apoi.

Stăteam pe patul ei și o priveam pieptănându-se în faţa oglinzii de pe măsuţa de toaletă.

— Și, sinceră să fiu, e cam prostuță, Annabel. Așa vrei să-ți petreci toată vara? Jucând cărți cu ea și ascultându-i fonfăitul necontenit? Hai să fim serioși! Aseară, te-ai încurcat cu Chris Pennington. Ar trebui să fii fericită.

— Chiar sunt fericită, i-am răspuns, deși nu eram convinsă de asta.

— Bine atunci, mi-a spus ea, lăsând deoparte peria de păr și întorcându-se cu fața spre mine. Acum hai să mergem la mall sau în altă parte!

Și cu asta s-a sfârșit totul. Toți anii prieteniei noastre, toate jocurile de cărți și nopțile petrecute împreună, mâncând pizza și uitându-ne la televizor — totul s-a încheiat în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Uitându-mă acum înapoi, poate că am fi reușit să punem capăt micului nostru conflict dacă aș fi abordat-o pe Clarke. Dar n-am făcut-o. Aveam senzația că trecerea timpului, împreună cu sentimentul meu de vinovăție și de rușine, adânceau tot mai mult prăpastia dintre noi. Poate că, la un moment dat, aș fi reușit s-o traversez. Acum, însă, era atât de mare, că nu-i mai vedeam nici marginile, darămite să mai construiesc și un pod peste ea ca să ajung în cealaltă parte.

Eu și Clarke continuam, firește, să ne întâlnim. Locuiam în același cartier, mergeam cu același autobuz și frecventam aceeași școală. Dar nu vorbeam niciodată. Sophie a devenit cea mai bună prietenă a mea, deși nu s-a mai întâmplat nimic între mine și Chris Pennington, care — în ciuda tuturor lucrurilor pe care mi le-a spus în seara aceea pe întuneric — nu mi-a mai adresat niciodată vreun cuvânt. Clarke și-a făcut, în curând, noi prieteni printre jucătorii echipei de fotbal, unde s-a înscris în toamnă, lucru care s-a dovedit un pas înainte pentru ea. Ne deosebeam atât de

tare și ne învârteam în cercuri atât de diferite, încât îmi era greu să cred că am fost cândva atât de apropiate. Singurele dovezi ale prieteniei noastre apuse erau albumele de fotografii — nenumărate pagini cu instantanee surprinse în diverse momente ale vieţii noastre: luând masa în curtea casei, plimbându-ne cu bicicletele sau pozând pe treptele din faţa casei ei, alături de omniprezentele pachete de şerveţele Kleenex.

Înainte de a mă împrieteni cu Sophie, oamenii mă cunoșteau datorită surorilor mele și aparițiilor noastre în reclamele publicitare. Prietenia cu Sophie a fost însă cea care mi-a conferit cu adevărat popularitatea. Și diferenţa era covârșitoare. Curajul extraordinar al lui Sophie ne ajuta să facem cu ușurinţă slalom printre diversele „bisericuţe" și găști din școală, ignorând comportamentul agresiv și atitudinea ostilă ale elevilor din ciclul gimnazial, dar și ale celor din liceu. Comentariile răutăcioase, șoptite pe la spate, care pe mine mă demoralizau întotdeauna, pe ea n-o deranjau niciodată. Am descoperit apoi că era mult mai ușor să traversezi diverse bariere sociale odată ce Sophie ţi-a deschis ușile. Toate lucrurile pe care le priveam, cu invidie, de la distanţă — oamenii, petrecerile și, mai ales, băieţii — mi-au devenit dintr-odată accesibile, și asta datorită lui Sophie. *Aproape* că merita să înduri celelalte aspecte negative — firea ei capricioasă și întâmplarea nefericită care a pus capăt prieteniei mele cu Clarke. *Aproape.*

Toate acestea se întâmplaseră cu ani în urmă. Dar vara trecută, gândul mi-a zburat adesea la Clarke, în special când stăteam singură la piscină. Câte lucruri nu s-ar fi schimbat în viaţa mea dacă în seara aceea aș fi rămas acasă cu ea și aș fi lăsat-o pe Sophie să plece singură! Am luat însă o hotărâre pe care nu o mai puteam schimba. Uneori, când închideam ochii și aţipeam pe șezlong,

ascultând glasurilor copiilor care se bălăceau în apă și fluierul salvamarului, aveam senzaţia că nu se schimbase nimic. Asta până mă trezeam în bătaia rece a vântului, care îmi spunea că ar fi trebuit să plec de mult acasă.

Nu era nimeni acasă când m-am întors de la școală. Doar beculeţul robotului telefonic licărea vesel, anunţându-ne să ne ascultăm mesajele. Am luat un măr de pe frigider și, ștergându-l de cămașă, m-am îndreptat spre telefon ca să văd cine ne sunase. Primul mesaj era de la Lindy, impresara mea.

„Bună, Grace, eu sunt. Îmi pare rău pentru întârzierea cu care te sun, dar mi-a plecat secretara și cea care i-a ţinut temporar locul a fost un dezastru. În fine! Nu am încă noutăţi, dar am sunat la biroul celor de la Mooshka, așa că sper să primesc vești în curând. Te ţin la curent. Numai bine. Transmite-i toată dragostea mea lui Annabel! La revedere."

Beep! Proba pe care o dădusem pentru cei de la Mooshka îmi ieșise complet din minte, dar se pare că mama nu uitase. Nu voiam să mă gândesc acum la asta, așa că am pornit următorul mesaj, care era de la Kirsten. Ea obișnuia să ne lase mesaje lungi, în care ne povestea vrute și nevrute, fiind adesea obligată să ne sune de mai multe ori, deoarece robotul i le trunchia. Astfel, când i-am auzit glasul, m-am așezat pe un scaun.

„Eu sunt, a început ea. Vă sun ca să vă salut și să văd ce faceţi. Acum mă duc la cursuri. E o zi superbă aici... Nu știu dacă v-am spus, dar semestrul ăsta m-am înscris la un curs de comunicare, pe care mi l-a recomandat o prietenă, și sunt tare încântată. Abordează subiectul și dintr-un unghi psihologic, oferindu-ţi foarte multe lucruri de învăţat... Iar asistentul care ţine seminarul este un

geniu. Mi se întâmplă de multe ori la cursuri să mă trezesc visând cu ochii deschiși, chiar dacă subiectele sunt interesante. Brian, însă, reușește să ne capteze atenţia. Chiar mă gândesc să-mi iau diploma în comunicare, doar pentru că îmi oferă ocazia să învăţ atâtea lucruri fascinante... Dar mai am și cursurile de regie, care mă interesează și mai mult, așa că nu prea știu ce să fac. Aproape că am ajuns în clasă, așa că trebuie să închid acum. Sper că sunteţi bine cu toţii. Mi-e dor de voi și vă pup cu drag. Pa, pa!"

Pentru că robotul obișnuia s-o întrerupă adesea, Kirsten rostea sfârșitul mesajelor aproape pe nerăsuflate. După ce le-am ascultat, am apăsat pe butonul SAVE, iar casa s-a cufundat din nou într-o tăcere adâncă.

M-am ridicat în picioare, cu mărul în mână, și m-am îndreptat spre sufragerie. Când am ajuns pe hol, m-am oprit, așa cum făceam adesea, ca să privesc tabloul imens, alb-negru, agăţat de peretele aflat faţă în faţă cu ușa de la intrare. Era o fotografie făcută pe orizontală, care o înfăţișa pe mama alături de noi, cele trei fete ale ei, stând pe cheiul din apropierea casei de vacanţă a unchiului meu. Toate eram îmbrăcate în alb: Kirsten purta niște blugi albi și un tricou simplu, cu anchior; mama — o rochie de vară; Whitney avea sutienul de la un costum de baie și niște pantaloni lungi și largi, prinși cu șireturi; iar eu purtam un tricou gen maiou și o fustă lungă. Albul hainelor ne scotea în evidenţă bronzul pielii. Tabloul era încadrat de apa care se întindea nemărginită în spatele nostru.

Fotografia fusese făcută cu trei ani în urmă în timpul unei excursii la mare; fotograful era prietenul unui prieten de-al tatei. La vremea respectivă, am crezut că era o poză făcută spontan, fotograful sugerându-ne să ne relaxăm și să pozăm cât mai firesc cu putinţă. Am aflat mai târziu că tata plănuia de mult timp să ne

facă această fotografie ca să i-o ofere mamei ca dar de Crăciun. Îmi amintesc cum am străbătut nisipul în urma fotografului, un tip înalt și zvelt, al cărui nume l-am uitat, ca să ajungem pe chei. Kirsten a pus prima piciorul pe dig, întinzându-i apoi mâna și mamei, iar eu și Whitney am completat tabloul. Rocile erau greu de străbătut, iar Kirsten a ajutat-o pe mama să traverseze suprafeţele abrupte ale stâncilor până când am găsit un loc drept unde am reușit să ne grupăm.

Fotografia ne-a surprins ținându-ne toate în braţe: degetele lui Kirsten sunt strâns împletite cu ale mamei, Whitney își ţine braţul peste umărul ei, iar eu stau în faţă, rezemată ușor de mama, cu mâna de jur împrejurul taliei ei. Mama zâmbește în faţa aparatului de fotografiat, ca și Kirsten, în timp ce Whitney privește pur și simplu obiectivul aparatului, răpitoare ca întotdeauna. Deși îmi amintesc că am zâmbit de fiecare dată când bliţul s-a declanșat, expresia mea este o împletire între zâmbetul generos al lui Kirsten și privirea răvășitoare și pustiită a lui Whitney.

Tabloul era însă frumos, iar compoziţia perfectă. Oamenii îl analizau întotdeauna când veneau la noi, căci era primul lucru pe care îl vedeai când intrai pe ușă. În ultimele câteva luni, mi se părea, însă, straniu. Căci nu mai vedeam acum doar contrastul alb-negru sau trăsăturile similiare și diferite în același timp de pe chipurile noastre. Acum, mai vedeam și alte lucruri. Vedeam, de exemplu, că Whitney și Kirsten stăteau atât de aproape una de cealaltă, fără ca nimic să le despartă. Chipul meu părea diferit, mult mai relaxat. Iar mama părea atât de mică, străjuită de trupurile noastre, de parcă și-ar fi putut lua zborul dacă n-am fi susţinut-o noi.

Mi-am luat mărul și am mușcat din nou din el exact în clipa în care mama a parcat mașina în garaj. O clipă mai târziu, am auzit ușile închizându-se, iar ea și Whitney au intrat înăuntru.

— Bună, a spus mama, când m-a văzut, punând sacoșa cu cumpărături pe blatul de bucătărie. Cum a fost la școală?

— Bine, i-am răspuns, făcând un pas în spate în clipa în care Whitney a trecut pe lângă mine, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, și dispărând apoi în camera ei de la etaj.

Era miercuri, ziua când avea ședință de terapie, de unde se întorcea mereu prost dispusă. Am crezut că rolul psihologilor este să te ajute să te simți mai bine, nu mai rău, dar se pare că lucrurile erau mult mai complicate. De fapt, totul era mult mai complicat pentru Whitney.

— Am primit un mesaj de la Lindy, i-am spus eu mamei.

— Și ce-a zis?

— Că cei de la Mooshka nu i-au dat încă niciun răspuns.

Mama a părut dezamăgită, dar numai pentru o clipă.

— Sunt convinsă că vor da în curând un semn de viață.

S-a îndreptat apoi spre chiuvetă, a dat drumul la apă și s-a spălat pe mâini cu săpun lichid, aruncându-și ochii spre piscina din curte. În lumina după-amiezii, părea puțin cam obosită — zilele de miercuri își spuneau cuvântul și asupra ei.

— A sunat și Kirsten. Ne-a lăsat un mesaj lung, am informat-o eu.

— Nu mai spune! mi-a răspuns ea, zâmbind.

— În esență, îi plac cursurile, i-am făcut eu rezumatul.

— Asta e bine, a spus ea, uscându-și mâinile pe un prosop de bucătărie.

Apoi, l-a împăturit și, punându-l lângă chiuvetă, a venit și s-a așezat lângă mine.

— Spune-mi ce *ți* s-a întâmplat astăzi! a adăugat ea. Ceva frumos.

Frumos! M-am gândit pentru o clipă la relația mea încordată cu Sophie, la informațiile pe care le strângeam zilnic despre Owen Armstrong și la ura pe care mi-o purta Clarke. Nimic din toate astea nu se încadra în categoria „ceva frumos" — nici măcar tangențial. Pentru că timpul trecea, începeam să intru în panică, disperată să-i spun ceva care să compenseze tăcerea celor de la Mooshka sau stările deprimante ale lui Whitney. Ea încă aștepta răspunsul meu.

— La orele de sport, am cunoscut un băiat simpatic, i-am spus eu în cele din urmă. A vorbit cu mine astăzi.

— Serios? a întrebat ea, zâmbind.

Victorie! mi-am spus eu.

— Și cum îl cheamă? m-a întrebat apoi.

— Peter Matchinsky, i-am spus. Este în ultimul an.

Nu era o minciună. *Chiar* făceam orele de sport împreună cu Peter Matchinsky — un băiat simpatic, în ultimul an de liceu. Și a vorbit într-adevăr cu mine în ziua aceea, deși a făcut-o doar ca să mă întrebe ce-a spus antrenorul Erlenbach despre proba de înot pe care urma s-o dăm în curând. În mod normal, nu exageram lucrurile, dar în ultimele câteva luni îmi permiteam „să înfloresc" pe ici pe colo adevărul, pentru că astfel o făceam fericită pe mama. N-ar fi fost deloc încântată să afle realitatea crudă.

— Un băiat simpatic, din ultimul an, a spus ea, rezemându-se de speteaza scaunului. Bun! Povestește-mi mai multe!

Și i-am povestit. Deși nu prea aveam ce. Dar dacă trebuia s-o fac, atunci îi coloram anumite capitole, încercând să le înfrumusețez cât mai mult cu putință ca să-i satisfac setea de normalitate pe care o simțea față de viața mea. Aș fi vrut să-i mărturisesc mamei

nenumărate lucruri, dar niciunul dintre ele n-ar fi fost ușor de digerat. Trecuse prin multe cu surorile mele — nu mai puteam să-i dau și eu alte motive de îngrijorare. Încercam, așadar, să echilibrez balanţa, puţin câte puţin, cuvânt cu cuvânt, poveste cu poveste, chiar dacă nimic din toate astea nu era adevărat.

*

În majoritatea dimineţilor, înainte de a pleca la școală, numai eu și mama luam micul dejun. Tata ni se alătura numai dacă pleca mai târziu la serviciu. Whitney nu se ridica din pat mai devreme de ora unsprezece dacă nu era nevoită s-o facă. Astfel, când am intrat în bucătărie câteva săptămâni mai târziu și am găsit-o îmbrăcată, stând la masă cu cheile de la mașina mea în faţă, mi-am imaginat că s-a întâmplat ceva. Și nu m-am înșelat.

— O să te ducă sora ta la școală astăzi, mi-a spus mama. Apoi, se va duce cu mașina ta să facă niște cumpărături și să vadă un film, urmând să te ia tot ea la sfârșitul orelor. Bine?

M-am uitat la Whitney, care mă privea cu buzele strânse.

— Bine, i-am răspuns.

Mama a zâmbit, plimbându-și privirea de la sora mea la mine și apoi din nou la ea.

— Grozav! a exclamat apoi. Totul s-a rezolvat de minune.

Spunând asta, a încercat să pară cât mai relaxată cu putinţă, dar glasul i-a trădat încordarea. De când Whitney s-a întors acasă de la spital, mama încerca să-i umple timpul, fără s-o scape vreodată din ochi, motiv pentru care îi dădea anumite treburi de făcut sau o căra cu ea pe la diverse întâlniri. Whitney se plângea necontenit, dorindu-și mai multă libertate, dar mama se temea că — dacă i-ar acorda-o — ar mânca până la refuz și apoi ar vomita, sau ar face

sport sau alte lucruri interzise. Era însă evident că ceva se schimbase, deși nu știam ce anume și nici de ce.

Când am pornit spre mașină, m-am îndreptat automat spre locul șoferului, apoi însă m-am oprit când am văzut-o pe Whitney făcând același lucru. Pentru o clipă, am rămas amândouă încremenite pe loc.

— Conduc eu, mi-a spus ea, în cele din urmă.

— Bine, i-am răspuns. În regulă.

Călătoria s-a desfășurat într-o tăcere stânjenitoare. Am realizat abia mult mai târziu că trecuse atâta amar de vreme de când nu mai stătuserăm împreună. Nici nu știam ce să-i spun. Aș putea s-o întreb ce avea de gând să cumpere, dar întrebarea s-ar putea să-i evoce anumite aspecte legate de imaginea corporală, așa că am încercat să mă gândesc la alte subiecte. S-o întreb ce film avea de gând să vadă? Sau să vorbesc despre trafic? Habar nu aveam. Așa că am preferat să păstrez tăcerea.

Nici Whitney nu scotea vreun cuvânt. Îmi dădeam seama că nu mai condusese de câtva timp. Era extrem de precaută, zăbovind la stopuri mai mult decât era necesar și lăsându-i pe ceilalți șoferi să ne depășească. La un moment dat, așteptând culoarea verde a semaforului, am văzut doi bărbați țintuind-o cu privirile din mașina lor SUV. Amândoi erau îmbrăcați în costume sobre — unul avea douăzeci și ceva de ani, iar celălalt era de vârsta tatei. Copleșită deodată de o atitudine defensivă, eram cât pe ce să-i sar în apărare, chiar dacă știam că nu i-ar fi plăcut deloc acest lucru. Apoi, însă, am realizat că o priveau nu pentru că era foarte slabă, ci pentru că era fascinantă. Am uitat că sora mea a fost cândva cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Lumea sau, cel puțin, o parte din ea părea să-mi împărtășească încă părerea.

Ne aflam cam la un kilometru și ceva depărtare de școală când m-am hotărât să spun ceva.

— Ești încântată de ziua de astăzi? am întrebat-o eu în cele din urmă.

Ea m-a privit pentru o clipă, apoi și-a aţintit din nou ochii asupra drumului.

— Încântată, a repetat ea. De ce-aș fi încântată?

— Nu știu, i-am răspuns, îndreptându-ne spre intrarea școlii. Poate pentru că poţi să petreci o zi întreagă cum vrei tu.

Nu mi-a răspuns imediat, concentrându-se să parcheze mașina lângă bordură.

— Este doar o zi, mi-a spus apoi. Cândva, am avut o viaţă întreagă numai a mea.

Nu prea știam ce să-i răspund. „Bine, atunci ne vedem mai târziu" mi se părea o replică superficială, dacă nu complet nepotrivită. Așa că m-am mulţumit să deschid ușa și să-mi iau rucsacul de pe bancheta din spate.

— Vin să te iau pe la trei și jumătate, a spus ea.

— Bine, i-am răspuns.

A semnalizat direcţia în care avea s-o ia, uitându-se apoi peste umăr. Am închis portiera, iar ea a pornit mașina, pierzându-se în trafic.

Am uitat cu totul de Whitney pentru tot restul zilei, căci în după-amiaza aceea trebuia să dau un test la literatură care îmi provoca mari emoţii. Și nu fără temei, după cum s-a dovedit ulterior. Chiar dacă am învățat aproape toată noaptea trecută *și* am participat și la ora de recapitulare pe care doamna Gingher ne-a oferit-o la prânz, unele întrebări continuau să-mi dea bătăi de cap.

Le priveam ca o neghioabă, neștiind ce răspunsuri să dau până când ne-a anunţat că era timpul să predăm lucrările.

În timp ce coboram treptele spre intrarea principală, unde urma să mă întâlnesc cu Whitney, mi-am scos notiţele și am început să le răsfoiesc, încercând să găsesc răspunsurile pe care le ratasem. Adâncită în gânduri și prinsă într-o mulţime de oameni, care se luptau să-și croiască drum prin parcare, am văzut Jeepul roșu abia în clipa în care mă îndreptam direct spre el.

Acum eram cu ochii în notiţele despre literatura din sudul Statelor Unite, străduindu-mă să găsesc un anumit citat, pe care nu reușisem să-l reţin, ca, în clipa următoare, să mă trezesc nas în nas cu Will Cash. De data asta, el m-a văzut primul. Și mă privea cu insistenţă.

I-am evitat privirea și am grăbit pasul, încercând să-l ocolesc. Eram deja pe bordura trotuarului când l-am auzit strigându-mă:

— Annabel!

Știam că ar trebui să-l ignor. Dar în ciuda acestui fapt, mi-am întors capul, ca din instinct. Stătea în mașină, nebărbierit, purtând o cămașă din stofă ecosez și niște ochelari de soare cocoţaţi pe frunte, gata oricând să-i cadă pe nas.

— Salut! m-a întâmpinat el.

Mă aflam destul de aproape de mașină ca să simt aerul condiţionat prin geamul deschis.

— Bună, i-am răspuns, rostind cuvântul cu greutate, de parcă mi-ar fi rămas în gât.

Și-a scos cotul pe fereastră, fără să-mi observe încordarea, și a examinat cu privirea curtea din spatele meu.

— Nu te-am mai văzut pe la petreceri în ultimul timp, mi-a spus apoi. Nu mai ieși deloc?

Vântul m-a mângâiat cu adierea lui, fluturându-mi notițele și făcându-le să foșnească ușor ca niște aripi micuțe. Le-am strâns mai tare cu degetele.

— Nu, am îngăimat eu. Nu prea.

Am simțit un fior rece pe șira spinării și m-am întrebat dacă aveam să leșin. Nu puteam să mă uit la el, așa că îmi țineam privirea ațintită în pământ, dar îi vedeam cu coada ochiului mâna ce i se odihnea pe geamul deschis. Îi studiam degetele lungi și subțiri cu care bătea ușor darabana pe ușa Jeepului.

Ssst, Annabel! Eu sunt.

— Ne mai vedem atunci, a spus el.

Eu am încuviințat din cap și, întorcându-mă cu spatele, am reușit să mă îndepărtez. Am tras adânc aer în piept, spunându-mi că sunt în siguranță aici, printre atâția oameni. Dar stomacul meu era de altă părere, căci l-am simțit cum mi se întorcea pe dos. Aceasta era singura reacție pe care nu o puteam controla. *O, Doamne!* mi-am spus în gând, îndesându-mi iute hârtiile în geantă. Am pus-o apoi pe umăr, fără să-i mai închid fermoarul, și am pornit spre cea mai apropiată clădire, rugându-mă să rezist până voi ajunge într-o toaletă. Sau, cel puțin, într-un loc unde nimeni nu avea să mă vadă. Dar n-am apucat să ajung atât de departe.

— Ce-a fost *asta*?

Era Sophie. Stătea chiar în spatele meu. M-am oprit pe loc, dar stomacul continua să protesteze vehement. După atâta timp, în care mi-a adresat doar un singur cuvânt, mi s-a părut de-a dreptul copleșitor s-o aud rostind atâtea cuvinte deodată. Și lucrurile nu s-au oprit aici, căci a continuat să vorbească.

— Ce dracu' crezi că faci, Annabel? m-a întrebat ea.

Două fete mai mici au trecut pe lângă mine, privindu-mă cu ochii mari cât cepele. Am strâns cu putere cureaua genţii, înghiţind în sec.

— Nu ţi-a ajuns noaptea aia? Mai vrei?

Am reușit cumva să-mi mișc picioarele și să fac câţiva pași. *Încearcă să reziști! Nu te uita înapoi! Nu face nimic!* îmi spuneam în gând, dar mă simţeam din ce în ce mai rău.

— Nu mă ignora! mi-a spus apoi Sophie. Întoarce-te cu faţa spre mine, târfă!

Nu-mi doream altceva decât să scap — întotdeauna mi-am dorit asta. Să mă aflu într-un loc mic, unde să mă cuibăresc în siguranţă, între patru pereţi protectori, fără să mai văd pe cineva privindu-mă stăruitor, arătându-mă cu mâna sau ţipând la mine. Dar mă aflam într-un spaţiu deschis, sub privirile tuturor. Aș fi putut s-o ignor în continuare și s-o las să se dea în spectacol, așa cum făceam deja de foarte mult, dar ceva s-a întâmplat atunci. A întins mâna și m-a apucat de umăr.

Și în clipa aceea, ceva s-a frânt înlăuntrul meu. Ca un os sau ca o ramură de copac. Și, fără să-mi dau seama ce fac, m-am răsucit pe călcâie, întorcându-mă cu faţa spre ea, și am împins-o cu putere, lovind-o cu mâinile — mâini pe care nici nu le mai recunoșteam. Ea s-a clătinat și a făcut câţiva pași în spate. A fost o reacţie primară și spontană, care ne-a luat pe amândouă prin surprindere — mai ales, pe mine.

Și-a pierdut echilibrul, căscând ochii mari, gata să cadă, dar a reușit să se redreseze și a pornit din nou după mine. Purta o fustă neagră și un tricou fără mâneci, de un galben strălucitor, care îi scotea în evidenţă braţele bronzate. Părul, pe care și-l lăsase liber, îi cădea în cascadă pe umeri.

— Doamne Dumnezeule! a spus ea, aproape în șoaptă.

Am reușit cumva să fac câțiva pași în spate, simțindu-mi picioarele grele, ca de plumb.

— Ai face bine să...

Oamenii se adunau în jurul nostru, înghiontindu-se unii pe alții. Prin forfota înconjurătoare, am auzit în apropiere motorul mașinuței agentului de pază.

— Îndepărtați-vă! a strigat el. Duceți-vă la mașinile voastre sau la autobuz!

Sophie a mai făcut un pas spre mine.

— Ești o târfă, a spus ea, cu glas amenințător.

Replica ei a fost întâmpinată cu șuierături și exclamații șoptite, urmate de glasul agentului de pază, care i-a avertizat încă o dată pe spectatori să rupă rândurile.

— Nu te mai apropia de prietenul meu! mi-a spus ea, pe același ton amenințător. Ai înțeles?

Eu stăteam încremenită pe loc. Îi simțeam încă greutatea corpului care se împotrivea eforturilor mele de a o îmbrânci.

— Sophie..., am îngăimat eu.

Ea a clătinat din cap și a trecut pe lângă mine, lovindu-mă cu umărul. Eu m-am clătinat pe picioare, ciocnindu-mă de cineva din spatele meu, înainte de a-mi recăpăta echilibrul. Toți ochii s-au îndreptat spre ea, privind-o cum își croia drum prin mulțime, apoi s-au întors spre mine.

Am spart și eu baricada de trupuri care mă înconjura, ținându-mi mâna la gură. Oamenii vorbeau și râdeau, în timp ce îmi făceau loc, încetul cu încetul, lăsându-mă să trec dincolo de granița mulțimii. În fața mea, se afla clădirea principală a școlii, împrejmuită de un pâlc de arbuști înalți. Am alergat printre ei, simțind cum

spinii frunzelor lor îmi zgâriau mâinile. N-am apucat să ajung prea departe în clipa în care m-am ghemuit la pământ, cuprinzându-mi abdomenul cu mâna, și am vomitat în iarbă, zguduită de spasme violente. Speram însă să nu mă vadă nimeni.

Când am terminat, îmi simţeam pielea umedă și lipicioasă și aveam lacrimi în ochi. Trăiam un moment cumplit de stânjenitor, când nu-ţi dorești altceva decât să fii singur. Și îți dai brusc seama că nu este deloc așa.

N-am auzit zgomote de pași. Și nici umbre n-am văzut. Dar din locul în care stăteam ghemuită la pământ, printre firele de iarbă, am zărit niște mâini ale căror degete mijlocii aveau, fiecare în parte, câte un inel plat din argint. O mână îmi aduna notiţele de jos. Cealaltă se îndrepta spre mine.

Capitolul cinci

Owen Armstrong semăna cu un uriaș în timp ce îmi întindea mâna — imensă ca și el. Am găsit puterea de a mă ridica puţin în genunchi, iar el m-a prins cu mâna și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Am rămas pentru o clipă pe loc, apoi, însă, am început să mă clatin, ameţită și buimacă.

— Stai puţin! mi-a spus el, susţinându-mă cu braţele. Poate ar trebui să te mai odihnești.

M-a ajutat să fac câţiva pași spre clădirea școlii și să mă așez ușor pe iarbă, rezemându-mă cu spatele de zidul rece din cărămidă. Din unghiul acela, părea și mai uriaș.

Și-a aruncat deodată geanta de pe umăr, care a căzut cu zgomot pe pământ. S-a așezat apoi în genunchi și a început să scotocească prin ea. Obiectele se loveau unele de altele, scoţând diverse sunete, în timp ce le muta de colo-colo, lucru care ar fi trebuit să-mi dea de gândit și să-mi stârnească îngrijorarea. A încetat apoi să mai scotocească și s-a așezat ușor pe jos. Am încercat să-mi fac curaj, văzându-l cum scoate, încetul cu încetul, mâna din geantă, în care ţinea... un pachet de șerveţele Kleenex. Unul mic, îndoit și mototolit. L-a lipit de pieptul lui imens — o, Doamne, cât era de mare! — și l-a netezit, apoi a scos un șerveţel și mi l-a oferit.

L-am luat așa cum îi luasem și mâna mai devreme — uluită și precaută.

— Poţi să păstrezi tot pachetul, mi-a spus el. Dacă vrei.

— Unul e suficient, i-am răspuns, cu glas răgușit.

Mi-am acoperit gura cu șerveţelul și am respirat prin el. Owen mi-a lăsat pachetul la picioare.

— Mulţumesc, i-am spus apoi.

— Pentru puţin.

S-a așezat apoi pe iarbă lângă geanta lui. Pentru că pauza de masă mi-o petrecusem la ora de recapitulare pentru testul de literatură, nu-l văzusem toată ziua, dar arăta la fel ca de obicei: purta blugi, un tricou cu marginile franjurate, ghete negre, cu talpă groasă, și căști în urechi. Stând acum mai aproape, am observat că avea câţiva pistrui și ochii verzi, nu căprui. Din curtea școlii, răsunau glasuri, ce păreau să plutească deasupra noastră.

— Te simţi bine? m-a întrebat apoi.

Am dat imediat din cap.

— Da, i-am răspuns. Mi-a venit rău dintr-odată. Nu știu ce...

— Am văzut ce s-a întâmplat, mi-a spus el.

— Aha! am îngăimat eu, roșie la faţă.

S-a zis cu încercarea mea de a-mi spăla imaginea.

— Da, am adăugat apoi. A fost destul de... urât.

— Ar fi putut să fie și mai urât, a spus el, ridicând din umeri.

— Așa crezi tu?

— Firește, mi-a răspuns, cu o voce domoală și liniștită, aproape suavă, nicidecum aspră, cum mi-aș fi imaginat. Ai fi putut să-i arzi un pumn.

— Da, i-am răspuns, dând din cap. Cred că ai dreptate.

— E bine că n-ai făcut-o. N-ar fi meritat.

— Nu? am spus eu, deși nici nu mă gândisem la asta.

— Nu. Chiar dacă, pe moment, te-ai fi simţit bine. Crede-mă pe cuvânt!

Și chiar îl credeam — asta mi se părea cu adevărat ciudat. Am luat pachetul de Kleenex pe care mi-l dăduse și am scos din el un alt șerveţel. În clipa aceea, ceva mi-a bâzâit în geantă. Îmi suna telefonul.

L-am scos și m-am uitat să văd cine mă căuta. Era mama. Am stat o clipă pe gânduri, întrebându-mă dacă să răspund sau nu. Mi se părea și așa stranie prezenţa lui Owen, fără implicarea mamei. Dar nu mai aveam ce să pierd, ţinând seama de faptul că mă văzuse deja vomitând — și încă de două ori — ca să nu mai spun de spectacolul pe care îl oferisem în faţa celorlalţi elevi. Trecusem, așadar, de etapa formalităţilor. Așa că am răspuns.

— Alo!

— Bună, draga mea.

Vorbea atât de tare, încât mă întrebam dacă Owen o auzea. Mi-am lipit și mai mult telefonul de ureche.

— Cum a fost la școală? m-a întrebat apoi.

De acum, îi observam cu ușurinţă anumite tonalităţi ale glasului, care îi trădau îngrijorarea, în ciuda eforturilor ei de a o ascunde.

— A fost bine, i-am răspuns. Ce s-a întâmplat?

— Whitney e încă la mall, mi-a explicat ea. A găsit niște lucruri extraordinare la ofertă, dar a pierdut filmul. Și își dorește *foarte mult* să-l vadă, așa că m-a sunat să-mi spună că mai întârzie.

Am mutat telefonul la cealaltă ureche, deoarece mă bruia un cor de glasuri. Owen s-a uitat la cei care vorbeau și, o clipă mai târziu, aceștia s-au îndepărtat.

— Să înţeleg că nu mai vine să mă ia?

— Nu, după câte se pare, mi-a răspuns ea.

Firește că Whitney va profita de prima ei zi de libertate și va depăși anumite limite. Iar mama îi va spune că nu e nicio problemă dacă va mai întârzia puţin, apoi, însă, va intra imediat în panică.

— Aș putea să vin să te iau eu, a continuat ea. Dar n-ar putea să te aducă vreo prietenă de-a ta?

Vreo prietenă de-a mea! Da, chiar așa! Am clătinat din cap și mi-am trecut mâna prin păr.

— Mama, am spus eu, încercând să păstrez tonul neutru al glasului, s-a făcut cam târziu și...

— E-n regulă! Vin să te iau eu, mi-a spus apoi. Voi fi acolo într-un sfert de oră.

Nu voia să vină, și amândouă o știam prea bine. Whitney s-ar putea să sune sau să-și facă apariţia acasă. Sau, și mai rău, s-ar putea să nu mai dea niciun semn de viaţă. Îmi doream, nu pentru prima oară, să ne punem amândouă sufletul pe tavă și să spunem ce gândeam cu adevărat. Dar acest lucru, ca și multe altele, era imposibil.

— Lasă, i-am spus. Găsesc eu pe cineva să mă aducă.

— Ești sigură? m-a întrebat ea, simţind-o deja cum se relaxează la gândul că, cel puţin, problema asta se rezolvase cumva.

— Da. Te sun dacă nu găsesc pe nimeni.

— Așa să faci! mi-a spus ea, adăugând apoi, de parcă m-aș fi supărat: Îţi mulţumesc, Annabel.

După ce-am terminat de vorbit, am rămas pe loc, cu telefonul în mână. Ca de obicei, totul se învârtea în jurul lui Whitney. Pentru ea, poate că a fost o zi obișnuită, dar pentru mine, a fost un dezastru. Și acum eram nevoită să mă duc acasă pe jos.

Mi-am îndreptat privirea spre Owen. În răstimpul în care contemplasem noua problemă cu care mă confruntam, el își scosese iPod-ul și se juca cu el.

— Așadar, ai nevoie de cineva care să te ducă acasă, mi-a spus apoi, fără să se uite la mine.

— O, nu, i-am răspuns, clătinând din cap. E vorba de sora mea... o adevărată pacoste.

— Asta e și povestea vieţii mele, a spus el.

Apăsând pe încă un buton, și-a băgat iPod-ul în buzunar, apoi s-a ridicat în picioare și și-a scuturat blugii de praf. Pe urmă, și-a luat geanta de pe jos și și-a pus-o pe umăr.

— Hai să mergem!

Am înfruntat numeroase priviri scrutătoare de la începutul anului școlar. Dar acestea n-au fost *nimic* pe lângă privirile pe care ni le aruncau oamenii în timp ce eu și Owen ne îndreptam spre parcare. Toţi cei pe lângă care treceam se holbau, fără jenă, la noi, exclamând uneori în șoaptă — „O, Doamne, ai văzut ce-am văzut și eu?" — fără să mai aștepte să ne îndepărtăm. Owen, însă, nu părea să observe nimic din toate astea, conducându-mă nepăsător spre un model vechi de Land Cruiser, de culoare albastră, al cărui scaun din dreapta era plin de vreo douăzeci de CD-uri. S-a urcat la volan și, dând CD-urile la o parte, mi-a deschis portiera.

M-am urcat în mașină și am încercat să-mi pun centura de siguranţă.

— Stai puţin! Are un mic defect, mi-a spus el, făcându-mi semn să i-o întind.

El a tras-o peste mine, având grijă să nu-mi atingă abdomenul cu mâna, și a introdus-o în cataramă. A luat apoi, din buzunarul portierei sale, un ciocan mic.

Probabil că arătam cumplit de speriată — A 17-A FATĂ, GĂSITĂ MOARTĂ ÎN PARCAREA ȘCOLII, stătea scris pe chipul meu — căci s-a uitat la mine, spunându-mi:

— Numai așa merge, mi-a explicat el, lovind catarama de trei ori cu ciocanul și trăgând apoi de centură ca să se asigure că se blocase.

A pus apoi ciocanul înapoi în buzunarul portierei și a pornit motorul.

— Cum o mai scot? l-am întrebat eu, trăgând de centura care nici nu se clintea din loc.

— Apeși pe buton, mi-a răspuns el. Asta e partea cea mai ușoară.

În timp ce străbăteam parcarea, Owen a coborât geamul și și-a rezemat brațul de fereastra deschisă, iar eu am examinat interiorul mașinii. Bordul era ponosit, iar pielea de pe scaune era crăpată pe alocuri. În aer, plutea un miros vag de țigară, deși scrumiera, pe care o ținea întredeschisă, era curată și plină cu monede, nu cu mucuri de țigară. Pe bancheta din spate, am văzut niște căști, o pereche de ghete bordo, marca Dr. Martens, și câteva reviste.

Dar CD-urile — *tone* de CD-uri — ocupau fiecare locșor din mașină. Nu doar cele care stătuseră pe scaunul din dreapta și pe care le aruncase pe podeaua din spate, ci maldăre de CD-uri, unele cumpărate din magazine, altele făcute acasă, stăteau pe banchetă sau pe jos. Mi-am întors din nou privirea spre bordul din fața mea. În timp ce mașina era veche, aparatul stereo părea nou-nouț și extrem de performant, dotat cu nenumărate beculețe care licăreau.

Și în timp ce analizam toate astea, am ajuns la semaforul din capătul parcării, iar Owen a semnalizat spre dreapta, uitându-se în ambele direcții. Apoi, înainte de a vira, a apăsat pe butonul de volum al aparatului stereo.

În ciuda tuturor pauzelor de masă de la școală în care l-am studiat cu atenţie și a informaţiilor pe care am reușit să le adun până acum, un lucru încă mi-a scăpat: genurile muzicale pe care Owen le asculta. Aveam însă mici bănuieli, așteptându-mă să aud punk rock, thrash metal sau orice alt gen zgomotos și strident.

Dar după câteva clipe de tăcere, am auzit... un ţârâit. Apoi, tot mai multe ţârâituri, ca un cor de greieri. Acestea au fost, în curând, acompaniate de o voce care cânta într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Corul de ţârâituri a devenit tot mai puternic, ca și vocea solistului, creându-ţi impresia că își răspund unii altora. Lângă mine, Owen conducea liniștit, dând ușor din cap.

După câteva clipe, am cedat în faţa curiozităţii ce nu-mi mai dădea pace.

— Ce e asta? l-am întrebat eu în cele din urmă.

— Incantaţii spirituale mayașe, mi-a răspuns el, întorcându-și privirea spre mine.

— Poftim? am spus eu, cu glas tare, ca să acopăr ţârâitul tot mai puternic.

— Incantaţii spirituale mayașe, a repetat el. Ele sunt transmise din generaţie în generaţie ca niște tradiţii orale.

— Aha! am spus eu.

Incantaţiile deveniseră atât de zgomotoase, încât păreau niște ţipete stridente.

— Unde le-ai găsit?

— La biblioteca universităţii, mi-a răspuns el, micșorând puţin volumul. Le-am căutat la colecţia „sunet și cultură".

— Aha! am spus eu.

Așadar, Owen Armstrong avea înclinaţii spirituale. Cine ar fi zis? Și cine s-ar fi gândit vreodată că voi sta în mașina lui și vom

asculta împreună incantaţii mayaşe? Eu în niciun caz. Şi nimeni altcineva. Şi iată-ne, totuşi, împreună!

— Cred că îţi place *cu adevărat* muzica, am spus eu, privind din nou vrafurile de CD-uri de pe bancheta din spate.

— Ţie nu? m-a întrebat el, schimbând benzile de circulaţie.

— Ba da, firește, i-am răspuns. Cred că toată lumea iubește muzica, nu-i așa?

— Nu, mi-a răspuns el, pe un ton categoric.

— Nu?

— Unii oameni își *imaginează* doar că iubesc muzica, mi-a răspuns Owen, clătinând din cap, dar habar nu au despre ce este vorba. Se păcălesc singuri. Alţii o iubesc cu pasiune, dar nu ascultă ce trebuie. Merg pe un drum greșit. Și mai sunt și oameni ca mine.

Eu am păstrat un timp tăcerea, scrutându-l cu intensitate. Își ţinea încă braţul rezemat pe fereastra deschisă, sprijinindu-se de spătarul scaunului și atingând ușor cu capul tavanul mașinii. Privindu-l de aproape, îmi dădeam seama că reușea încă să mă intimideze, dar din alte motive. Statura impunătoare, dar și ochii întunecaţi, braţele vânjoase și privirea sfredelitoare, pe care a aţintit-o o clipă asupra mea înainte de a se concentra din nou asupra drumului — toate te făceau să te fâstâcești în prezenţa lui.

— Oameni ca tine, am repetat eu. Și ce fel de oameni sunt aceștia?

El a semnalizat din nou direcţia în care voia s-o ia și a început să încetinească. În faţa noastră, se afla vechea mea școală gimnazială, din parcarea căreia tocmai ieșea un autobuz galben.

— Oameni care trăiesc doar pentru muzică, oameni care o caută necontenit, oriunde se află. Oameni care nu-și pot imagina viaţa fără ea. Oameni luminaţi.

— Aha! am spus eu, de parcă aș fi înțeles ceva din toată această pledoarie.

— Muzica este un liant extraordinar, a continuat el. O forță uluitoare. Un lucru pe care îl pot împărtăși indivizi cu totul diferiți unii de ceilalți.

Eu am încuviințat din cap, neștiind ce să-i răspund.

— Pe de altă parte, și-a reluat el firul gândurilor, dându-mi astfel de înțeles că nu avea nevoie de răspunsul meu, muzica rămâne o constantă. De aceea, avem o legătură viscerală cu ea, înțelegi? Și asta pentru că un cântec te poate transpune imediat într-un anumit moment al existenței tale, sau într-un anumit loc, sau chiar alături de o anumită persoană. Astfel, indiferent de lucrurile care s-au schimbat în viața ta sau în lumea întreagă, cântecul respectiv rămâne același, ca și momentul pe care ți-l evocă. Un lucru uluitor, dacă stai bine să te gândești.

Da, era *într-adevăr* uluitor. Ca și discuția noastră pe care n-aș fi crezut că o voi purta vreodată.

— Da, am spus apoi, încet. Așa e.

Am mers un timp în tăcere. O tăcere tulburată doar de incantațiile mayașe.

— Ce-am vrut să spun, în esență, este că îmi place muzica, a conchis el.

— Da, am înțeles, i-am răspuns eu.

— Și acum, a adăugat el, îndreptându-ne spre școală, trebuie să-ți cer iertare în avans.

— Iertare? Pentru ce anume?

— Pentru sora mea, mi-a răspuns, oprind mașina lângă trotuar.

Câteva fete stăteau în preajma intrării principale a școlii Lakeview Middle, iar eu le-am cercetat iute chipurile, încercând s-o identific

pe sora lui Owen. Era oare fata cu părul împletit, care stătea rezemată de clădire, cu o carte deschisă în mâini și cu un instrument muzical învelit într-o husă de transport? Sau poate blonda cu o geantă Nike mare și o crosă pentru hochei de câmp, care bea o coca-cola dietetică? Sau, mai degrabă, fata cu părul negru, tuns în stil pixie, îmbrăcată toată în negru, care stătea întinsă pe o bancă, cu braţele încrucișate pe piept, și privea cerul cu o expresie îndurerată pe chip? Tocmai atunci am auzit un zgomot în dreptul geamului meu. Când mi-am întors capul, am văzut o fată mignonă și slabă, cu părul negru, îmbrăcată în roz din cap până în picioare: avea părul strâns cu o panglică roz, buzele și le dăduse cu un lip gloss de un roz strălucitor, purta un tricou și niște blugi într-o nuanţă de un roz aprins și era încălţată cu o pereche de sandale roz, gen platformă. Când m-a văzut, a început să ţipe.

— O, Doamne Dumnezeule! a exclamat ea, strigătele fiindu-i înăbușite de geamul care ne despărţea. Ești chiar *tu*!

Am deschis gura să spun ceva, dar înainte de a apuca să rostesc vreun cuvânt, a dispărut din dreptul geamului învăluită parcă într-un nor trandafiriu. O clipă mai târziu, portiera din spate s-a deschis, iar ea s-a urcat în mașină.

— Dumnezeule, Owen! a spus ea, cu același entuziasm debordant. Nu mi-ai spus că ești prieten cu Annabel Greene!

— Mallory, potolește-te! i-a spus Owen, privind-o prin oglinda retrovizoare.

M-am întors spre ea ca s-o salut, dar Mallory stătea deja aplecată între scaunul meu și al lui Owen, atât de aproape de mine, încât îi simţeam aroma gumei de mestecat pe care o avea în gură.

— Nu-mi vine să cred, a spus ea. Ești chiar tu, în carne și oase!

— Bună, am salutat-o eu.

— Bună, a ţipat ea, sărind pe banchetă. Doamne, sunt înnebunită după tot ce faci!

— Dar ce face? a întrebat Owen.

— Owen, pe ce lume te afli? a spus Mallory, oftând. Lucrează ca manechin la Lakeview Model. A apărut în nenumărate reclame. Și în spotul acela publicitar, pe care eu îl ador, cel în care protagonista este îmbrăcată în uniformă de majoretă. Îl știi?

— Nu, i-a răspuns Owen.

— Ea e fata aceea! Nu-mi vine să cred. Abia aștept să le spun lui Shelley și lui Courtney. O, Doamne! și-a continuat Mallory tirada, scoţând din geantă un telefon mobil. Poate le saluţi, ar fi atât de fain și...

— Mallory! a strigat-o Owen, întorcându-se spre ea.

— Stai doar o secundă! i-a răspuns sora lui, butonând tastele telefonului. Vreau doar să...

— Mallory! a strigat-o el din nou, de data asta pe un ton mai aspru.

— Așteaptă puţin, Owen!

El s-a întors din nou spre ea și i-a smuls telefonul din mână. Ea privea cu ochii mari cum celularul îi dispare din mâini, apoi și-a ridicat privirea spre fratele ei.

— Te rog! Am vrut doar s-o salute pe Courtney.

— Nu, i-a răspuns el, categoric, punând telefonul pe consola dintre noi.

— Owen!

— Pune-ţi centura de siguranţă! i-a spus el, pornind motorul. Și mai respiră și tu puţin!

După câteva clipe, am auzit-o pe Mallory făcând ambele lucruri. Întorcându-mi privirea spre ea, am văzut-o stând îmbufnată,

cu braţele încrucișate pe piept. Când a observat că o privesc, s-a luminat imediat la faţă.

— Acela e un pulover Lanoler?

— Poftim?

S-a aplecat spre mine și a început să mângâie cu degetele cardiganul galben cu care mă îmbrăcasem de dimineaţă.

— Puloverul ăsta.... e splendid. E Lanoler?

— Păi, i-am răspuns eu, n-aș putea să-ţi...

Nici n-am apucat să-mi duc gândul la bun sfârșit, că i-am simţit mâna pe la ceafă în timp ce încerca să verifice eticheta cardiganului.

— Știam eu! Doamne, *cât de tare* îmi doresc și eu un pulover Lanoler! Întotdeauna mi-am dorit...

— Mallory, nu mai fi atât de agasantă! a spus Owen. Și încearcă să mai renunţi la pasiunea asta pentru hainele de firmă!

— Owen! l-a strigat ea. R și R.

El i-a aruncat o privire piezișă prin oglinda retrovizoare. Apoi, a oftat din rărunchi.

— Am vrut doar să spun că atenţia pe care o acorzi lucrurilor de firmă mă îngrijorează, i-a explicat fratele ei, cu tristeţe în glas.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns ea. Îţi înţeleg și îţi sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porţi. Dar, după cum bine știi, moda este viaţa mea.

— Ce înseamnă R și R? l-am întrebat eu pe Owen, ţintuindu-l cu privirea.

— Reformulează și repetă, mi-a explicat Mallory. Face parte din Programul de Controlare a Mâniei. Dacă devine agresiv, iar replicile sale îţi rănesc sentimentele, trebuie să-și reformuleze ideea.

Owen o privea prin oglinda retrovizoare, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Îţi mulţumesc, Mallory, a spus el.

— N-ai pentru ce, i-a răspuns ea, privindu-mă cu un zâmbet larg pe buze și sărind din nou pe banchetă.

Câteva clipe, am mers în tăcere, răstimp în care am avut prilejul să procesez noile informaţii despre viaţa personală a lui Owen Armstrong. Faptul că urmase Programul de Controlare a Mâniei nu mai era un secret pentru nimeni. Mallory, muzica și, firește, accesul pe care îl aveam la toate aceste lucruri reprezentau însă o surpriză în adevăratul sens al cuvântului. Pe de altă parte, nici nu ştiu la ce m-am așteptat. La urma urmei, trebuia să aibă și el o familie și o viaţă. Doar că nu mi-am bătut niciodată capul să mi le imaginez. Ca atunci când ești copil și te întâlnești din întâmplare la un supermarket sau la un centru comercial cu profesorul tău sau cu bibliotecarul școlii, iar apariţia lor ţi se pare cu totul surprinzătoare doar pentru că nu te-ai gândit niciodată că pot avea și ei o existenţă dincolo de graniţele școlii.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru că m-ai luat cu mașina, i-am spus eu lui Owen. Nu știu cum aș fi ajuns altfel acasă.

— Nu-i nicio problemă, mi-a răspuns el. Doar că va trebui să facem câteva...

Cuvintele i-au rămas suspendate în aer în clipa în care Mallory a izbucnit din nou într-una dintre efuziunile ei debordante.

— O, Doamne! a spus ea, aproape fără suflare. O să-ţi văd *casa*?

— Nu, i-a răspuns Owen, pe un ton tăios.

— Dar o ducem acasă! Și eu sunt aici!

— Te ducem mai întâi pe tine la destinaţie, i-a explicat el.

— De ce? a întrebat ea.

— Pentru că trebuie să trec pe la radio, iar mama mi-a spus să te aduc la magazin, i-a răspuns el, traversând o intersecţie şi ieşind de pe strada principală.

— Dar, Owen..., a protestat Mallory, oftând cu tristeţe.

— Niciun „dar", i-a spus el. E un lucru deja stabilit.

S-a auzit o bufnitură în clipa în care Mallory s-a trântit, cu un gest teatral, pe banchetă.

— Dar nu e corect, a mormăit ea câteva clipe mai târziu.

— În viaţă, nimic nu e corect, i-a răspuns Owen. Ar fi bine să accepţi asta.

— R şi R! i-a ripostat ea.

— Nu, i-a spus el.

Apoi, a dat drumul la radio şi ţârâiturile s-au făcut din nou auzite.

Am mers un timp acompaniaţi doar de incantaţiile mayaşe, răstimp în care am început să mă obişnuiesc cu ele. Apoi, am simţit deodată cum adierea unei respiraţii îmi mângâie urechea.

— Când ai filmat reclama aceea, ai păstrat şi hainele? m-a întrebat Mallory.

— Mallory! a strigat-o Owen.

— Ce e?

— Nu poţi să te relaxezi puţin şi să asculţi muzica?

— Dar asta nu e muzică! Sunt ţipete şi ţârâituri de greier. Când e vorba de muzică, Owen e un adevărat nazist, a spus apoi, întorcându-se spre mine. Nu lasă pe nimeni să asculte alte genuri muzicale în afara ciudăţeniilor pe care le difuzează la emisiunea lui de radio.

— Ai o emisiune la radio? l-am întrebat eu.

— Se difuzează doar pe plan local, mi-a răspuns el.

— E *viaţa* lui, a intervenit Mallory, pe un ton teatral. Toată săptămâna se pregătește și își face griji pentru emisiunea asta, chiar dacă la ora la care este programată oamenii normali nici nu se trezesc încă.

— Dar muzica mea nu se adresează oamenilor normali, a spus Owen. Ci celor...

— Luminaţi, da, știm, i-a ripostat Mallory, dându-și ochii peste cap. Eu ascult 104Z. Fac un top al celor mai bune patruzeci de melodii, alegând numai cântece frumoase pe care poţi să dansezi. Mie îmi place Bitsy Bonds. Este cântăreaţa mea preferată. Vara trecută, am fost la concertul ei împreună cu toţi prietenii mei. Ne-am distrat de minune! Știi cântecul ei — *Pyramid*?

— Nu, nu-l știu, i-am răspuns.

Mallory s-a ridicat pe banchetă, dându-și părul pe spate.

— „Stack it up, higher and higher, the sun's above, it's full of fire, kiss me here so I'll know you did, baby I'm falling, pyramid!"

— Bitsy Bonds nu este o *cântăreaţă*, Mallory, i-a ripostat Owen, sărind ca ars. Este un produs. O făcătură. Nu are suflet; nu reprezintă nimic.

— Așa, și?

— Și e mai cunoscută pentru buricul pe care și-l afișează tot timpul decât pentru muzica ei.

— Bine, dar are un buric *splendid*, i-a răspuns Mallory.

Owen a clătinat din cap, vădit supărat, și, ieșind de pe strada principală, a intrat într-o parcare mică. În stânga, se aflau mai multe magazine, iar el a oprit în faţa unuia dintre ele, în vitrina căruia era expus un manechin îmbrăcat cu un poncho și cu niște pantaloni largi, în nuanţele pământului. Magazinul se numea DREAMWEAVERS.

— Gata, a spus el. Am ajuns.

— Minunat! i-a răspuns ea, pe un ton sarcastic, făcând o grimasă. O altă după-amiază petrecută în spatele tejghelei.

— Părinţii voştri sunt proprietarii magazinului? am întrebat eu.

— Da, a mormăit Mallory, în timp ce Owen i-a dat înapoi telefonul. Este *atât* de nedrept! Sunt obsedată de haine, iar mama are un magazin de îmbrăcăminte. Dar n-aș purta așa ceva pentru nimic în lume. Nici *moartă* nu m-aș îmbrăca cu lucrurile alea.

— Dacă ai fi moartă, a intervenit Owen, ai avea probleme mult mai mari decât ţinutele vestimentare.

Mallory m-a privit cu o expresie gravă pe chip.

— Annabel, vorbesc serios. Toate sunt făcute din fibre și materiale naturale, șaluri tibetane și pantofi vegan.

— Pantofi vegan? am repetat eu.

— Sunt oribili, a șoptit ea. Oribili. Și nu au nici măcar vârfurile *ascuţite*.

— Mallory! a strigat-o Owen. Coboară imediat din mașină!

— Gata, plec, plec, a spus ea, luându-și geanta, desfăcându-și centura de siguranţă și deschizând portiera cu mișcări extrem de lente. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, mi-a spus apoi.

— Și mie, i-am răspuns.

A ieșit apoi din mașină, închizând ușa în urma ei, și s-a îndreptat spre magazin. Când a ajuns în prag, s-a uitat înapoi și mi-a făcut, încântată, cu mâna. I-am răspuns și eu la fel, apoi Owen a pornit motorul și ne-am întors pe strada principală. Fără Mallory, mașina părea mult mai mică și mai tăcută.

— Îţi cer din nou iertare, a spus el, încetinind în faţa unui semafor.

— N-ai de ce, i-am răspuns. E tare drăguţă.

— Asta pentru că nu stai cu ea. Și nici nu ești obligată să-i asculți muzica.

— 104Z, am spus eu. „Mai multă muzică bună și mai puțină vorbărie."

— Asculți postul ăla de radio?

— L-am ascultat la un moment dat, i-am răspuns. Când eram în gimnaziu.

— Aș înțelege dacă nu ar avea acces la muzica bună, a spus el, clătinând din cap. La cultură. Dar i-am făcut tone de CD-uri. Refuză însă să le asculte. Preferă, în schimb, să-și umple mintea cu toate prostiile alea pop și să asculte un radio care difuzează câte o singură melodie între calupuri interminabile de publicitate.

— Să înțeleg, așadar, că emisiunea ta e diferită?

— Da, mi-a răspuns, privindu-mă, în timp ce schimba vitezele și ne îndreptam spre drumul principal. Este un post de radio de tip *community station*[1], care nu difuzează reclame. Dar cred că trebuie să fii responsabil pentru materialele pe care le difuzezi ascultătorilor. Dacă poți să alegi între mizerie și artă, de ce să nu alegi arta?

Eu îl priveam uluită. Era evident că îl judecasem greșit pe Owen Armstrong. Nu știam exact ce portret îi conturasem în minte, dar nu avea nimic în comun cu persoana de lângă mine.

— Deci, unde locuiești? m-a întrebat apoi, schimbând benzile de circulație în timp ce ne apropiam de un semafor.

— În The Arbors, i-am răspuns. Este la câțiva kilometri depărtare după mall; poți să...

---

[1] Posturi de radio care se adresează unui anumit public; sunt administrate, deținute și influențate de comunitățile cărora li se adresează. În general, sunt posturi nonprofit, care le oferă ocazia indivizilor, grupurilor și comunităților să-și spună poveștile, să-și împărtășească experiențele și să devină realizatori și colaboratori media.

— Știu unde e, mi-a spus el. Postul de radio e doar la câteva blocuri distanţă de cartierul tău. Trebuie să trec puţin pe acolo, dacă nu te deranjează.

— Desigur, i-am răspuns. Nu e nicio problemă.

Radioul se afla într-o clădire cubică, ce a fost cândva sediul unei bănci. În apropiere, se înălţa un turn de metal, iar la intrarea principală atârna un banner, pe care era scris cu majuscule negre: WRUS. COMMUNITY RADIO: RADIOUL PENTRU NOI. Fereastra mare din faţă dezvăluia un studio de radio, unde un bărbat vorbea la microfon cu căștile pe urechi. În colţul ferestrei, se afla un indicator luminos, pe care scria Î DIRECT: se pare că beculeţul literei N se arsese.

Owen a parcat mașina exact în faţa intrării, apoi a oprit motorul și s-a aplecat ca să ia de pe jos niște CD-uri. După ce-a ales câteva, a deschis portiera, spunându-mi:

— Mă întorc imediat.

— Bine, i-am răspuns, dând din cap.

După ce l-am văzut intrând înăuntru, am început să citesc numele scrise de mână de pe carcasele CD-urilor. Nu recunoșteam pe nimeni: THE HANDYWACKS (DIVERSE), JEREMIAH REEVES (PRIMELE LUCRĂRI), TRUTH SQUAD (OPUS). Auzind deodată un beep, mi-am întors capul și am văzut o mașină Honda Civic parcând exact lângă mine. Lucru care nu mi-ar fi atras atenţia dacă șoferul n-ar fi purtat pe cap o cască roșie, strălucitoare.

Era puţin mai mare decât căștile purtate de jucătorii de fotbal și mult mai bine căptușită. Cel care o purta părea să fie de vârsta mea și era îmbrăcat cu o bluză neagră de trening și o pereche de

blugi. Mi-a făcut cu mâna, iar eu i-am răspuns la fel, ușor șovăitoare. Apoi, a deschis geamul.

— Bună, m-a salutat el. Owen e înăuntru?

— Da, i-am răspuns eu încet.

Avea ochii mari și albaștri, încadrați de gene lungi, iar părul, strâns în coadă de cal, îi ieșea de sub cască și îi trecea de umeri.

— A spus că se întoarce imediat.

— Grozav! mi-a răspuns, dând din cap și rezemându-se de spătarul scaunului său.

Încercam să nu-l privesc cu insistență, deși era destul de greu.

— Eu sunt Rolly, s-a prezentat el.

— Bună. Eu sunt Annabel.

— Îmi pare bine să te cunosc.

A luat apoi din suportul pentru băuturi un pahar de hârtie, din care se ivea un pai, și a sorbit ușor cu el. Se pregătea să pună paharul la loc când Owen a ieșit din clădire.

— Salut, l-a întâmpinat Rolly. Eram în trecere și ți-am văzut mașina. Credeam că lucrezi astăzi.

— La șase, i-a răspuns Owen.

— Grozav! a spus Rolly, rezemându-se din nou de spătarul scaunului și ridicând din umeri. Poate că o să trec pe la tine.

— Chiar te rog! Rolly! l-a strigat el apoi.

— Da.

— Știi că ai rămas cu casca pe cap?

Rolly a căscat ochii mari și și-a dus ușor mâinile la cap. Apoi, s-a făcut roșu la față, la fel ca și casca sa.

— O! a exclamat el, scoțându-și-o cu grijă și dezvăluindu-și părul încâlcit și fruntea încrețită. Da, așa e. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Ne vedem mai târziu.

— Bine.

Rolly a pus casca pe scaunul de lângă el, aranjându-și părul cu mâna, iar Owen s-a urcat și el la volan. Când am pornit la drum, eu i-am făcut din nou cu mâna, iar el a dat din cap, zâmbind, încă îmbujorat la față.

Când am ajuns pe drumul principal, un timp niciunul dintre noi n-a mai rostit vreun cuvânt, apoi Owen a rupt tăcerea, spunând:

— O folosește la muncă. Asta ca să știi.

— Casca, am spus eu, clarificând lucrurile.

— Da. Lucrează la o instituție care organizează cursuri de autoapărare. El este atacatorul.

— Atacatorul?

— După ce învață tehnicile de autoapărare, cursanții le pun în practică cu ajutorul lui Rolly. De aceea, trebuie să poarte cască de protecție.

— Aha! am spus eu. Așadar... voi doi lucrați împreună?

— Nu. Eu livrez pizza. Am ajuns, nu? m-a întrebat el, când ne-am apropiat de cartierul meu.

Eu am dat aprobator din cap, iar el a semnalizat și a intrat în cartier.

— Realizăm împreună emisiunea la radio.

— Este la liceul Jackson?

— Nu. La The Fountain School.

The Fountain School era un liceu particular cu „programe alternative de învățământ", cunoscut și ca Liceul Hippie. Avea un număr restrâns de elevi și punea accentul pe exprimarea personală a individului, oferind, de asemenea, și cursuri opționale, ca arta

decorativă a baticului[1] și Ultimate Frisbee[2]. Kirsten s-a întâlnit în trecut cu mai mulţi băieţi de la acest liceu.

— O iau la stânga sau la dreapta? m-a întrebat Owen, când am ajuns la un semafor.

— Drept înainte. Deocamdată, i-am răspuns.

În timp ce străbăteam împrejurimile cartierului meu, fără să scoatem vreun cuvânt, nutream aceeași senzaţie pe care am avut-o și de dimineaţă alături de Whitney — că ar trebui să rup cumva tăcerea și să fac conversaţie.

— Cum de te-ai apucat să faci o emisiune la radio? l-am întrebat eu în cele din urmă.

— Este un domeniu care m-a fascinat întotdeauna, mi-a răspuns Owen. Și imediat după ce m-am mutat aici, am aflat că acest post de radio organizează cursuri unde poţi să înveţi noţiunile de bază. După terminarea lor, poţi să concepi formatul unei emisiuni. Dacă ţi-l acceptă, dai o probă și, dacă le place ce faci, îţi acordă un interval orar. Eu și Rolly am obţinut acceptul pentru realizarea emisiunii noastre iarna trecută. Apoi, însă, am fost arestat. Iar asta ne-a cam dat puţin înapoi.

Îmi povestea toate astea cu multă nonșalanţă, de parcă vorbea despre o vacanţă petrecută în Marele Canion sau despre o nuntă la care tocmai participase.

— Ai fost arestat? l-am întrebat eu.

— Da, mi-a răspuns, încetinind în faţa unui alt semafor. M-am bătut într-un club. Cu un individ din parcare.

— Aha! Da, așa e, am spus eu.

— Știai?

---

[1] Artă originară din nordul Indiei, Malaysia și Indonezia.

[2] Sport jucat cu un disc zburător, în echipe de câte șapte jucători.

— Câte ceva, i-am răspuns.

— Și atunci de ce m-ai mai întrebat?

Am simţit cum obrajii îmi iau foc. Dacă pui o întrebare încuietoare, ar fi bine să te pregătești pentru una la fel de încuietoare.

— Nu știu, i-am spus. Tu crezi tot ce auzi?

— Nu, mi-a răspuns, privindu-mă pentru o clipă înainte de a se concentra din nou asupra drumului. Nu cred.

Bun! mi-am spus în gând. Nu eram singura care a auzit anumite zvonuri. Dar era un lucru cât se poate de firesc. Eu am conturat portretul lui Owen bazându-mă pe ipotezele și zvonurile care circulau despre el, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că și despre mine circulau anumite povești. Sau, cel puţin, una.

Am mers un timp în tăcere, trecând de încă două semafoare. Apoi, am tras adânc aer în piept și am spus:

— Nu e adevărat, dacă la asta te gândești.

Am auzit roţile scrâșnind în clipa în care Owen a început să încetinească, urmând să vireze pe o altă stradă.

— La ce te referi?

— La zvonurile pe care le-ai auzit despre mine.

— Dar n-am auzit nimic despre tine.

— Da, într-adevăr, i-am spus eu.

— Vorbesc cât se poate de serios, a insistat Owen. N-am auzit nimic. Ţi-aș spune dacă ar fi așa.

— Nu zău!

— Serios! a continuat el. Eu nu mint, a adăugat apoi, citindu-mi îndoiala în priviri.

— Nu minţi, am repetat eu.

— Exact asta am spus mai devreme.

— Niciodată.

— Exact.

Pe naiba! mi-am spus în sinea mea.

— E o strategie bună. Dacă reușești s-o respecți.

— Nu am de ales, mi-a răspuns el. Tăinuirea anumitor lucruri nu s-a dovedit o soluție salvatoare pentru mine. Am învățat asta pe propria-mi piele.

L-am revăzut în clipa aceea pe Ronnie Waterman prăbușindu-se în parcare și lovindu-se cu capul de asfalt.

— Așadar, tu spui întotdeauna adevărul.

— Tu nu?

— Nu, i-am mărturisit eu cu o ușurință care ar fi trebuit să mă surprindă.

Dar n-a fost deloc așa.

— E bine de știut, a spus el, apropiindu-ne de un alt semafor.

— Nu vreau să înțelegi că mint, am continuat eu.

El a ridicat din sprâncene.

— Nu asta *am vrut* să spun, am adăugat apoi.

— Dar ce-ai vrut să spui?

Pășeam pe nisipuri mișcătoare și o știam prea bine. Dar am încercat în continuare să mă justific.

— Doar că... nu spun întotdeauna ce simt.

— De ce nu?

— Pentru că, uneori, adevărul doare, i-am răspuns eu.

— Da, așa e, a spus el. Ca și minciunile.

— Nu..., am început, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer, căci nu știam cum să-mi îmbrac gândul în cuvinte. Nu-mi place să-i fac pe oameni să sufere. Și nici să-i supăr. Din cauza asta, evit uneori să spun ce gândesc.

Ironia sorţii era că, prin mărturisirea mea, mi-am pus sufletul pe tavă, căci nicicând n-am fost mai sinceră.

— Dar asta rămâne o minciună, a spus el. Chiar dacă intenţiile tale sunt dintre cele mai bune.

— Știi, i-am răspuns eu, mi se pare greu de crezut că ești mereu sincer.

— Crede-mă! E cât se poate de adevărat.

— Atunci, am continuat eu, întorcându-mă cu faţa spre el, dacă te-aș întreba, de exemplu, dacă par grasă îmbrăcată în hainele astea, mi-ai spune făţiș acest lucru?

— Da, a recunoscut el.

— Nu se poate!

— Ba se poate! E posibil să nu ţi-o spun chiar în felul acesta, dar dacă aș considera că nu arăţi bine...

— Nu te cred! am spus eu pe un ton categoric.

— ... și tu mi-ai *cere* părerea, a continuat el, aș fi cât se poate de sincer. Nu ţi-aș mărturisi însă asta de bunăvoie. Nu sunt un bădăran. Dar dacă ai vrea să-mi cunoști părerea, aș fi cât se poate de tranșant.

Eu am clătinat din cap, încă nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— În cazul meu, a continuat el, tăinuirea propriilor sentimente s-a dovedit o greșeală. Așa că nu le mai ascund. Poţi să privești lucrurile în felul următor: S-ar putea să-ţi spun verde în faţă că ești grasă, dar nu ţi-aș arde un pumn în nas.

— Astea sunt singurele opţiuni? l-am întrebat eu.

— Nu întotdeauna, mi-a răspuns el. Doar uneori. Și e bine să-ţi cunoști opţiunile, nu-i așa?

Îmi venea să zâmbesc, lucru atât de neobișnuit, încât — în clipa în care am oprit la un alt semafor — am întors capul spre fereastră.

Am văzut atunci o mașină parcată pe stradă la câțiva pași în fața noastră. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că era mașina mea.

— Tot înainte? m-a întrebat Owen.

— Mmm, nu, i-am răspuns, lipindu-mi fața de geam.

Whitney era la volan, fără umbră de îndoială. Își ascundea chipul în palmă.

— Atunci... unde? La dreapta? La stânga? a insistat Owen, luându-și apoi mâna de pe volan. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat din nou la Whitney, întrebându-mă de ce parcase aici, atât de aproape de casă.

— E sora mea, i-am răspuns, arătându-i mașina cu capul.

Owen s-a aplecat și el spre geam, privind-o cu intensitate.

— Se... se simte bine?

— Nu, i-am răspuns.

Poate că obiceiul de a spune adevărul era molipsitor, căci răspunsul mi-a ieșit automat de pe buze, înainte de a putea rosti alte cuvinte.

— Nu se simte bine deloc.

— Aha! a spus el, păstrând tăcerea pentru o clipă. Vrei să...

— Nu, i-am răspuns, clătinând din cap. Ia-o la dreapta!

Owen m-a ascultat, iar eu m-am cufundat în scaun. Când am trecut pe lângă Whitney, am văzut că plângea — umerii subțiri îi tresăltau printre suspine, iar mâna cu care își acoperea chipul încerca în zadar să-i ascundă lacrimile. Am simțit un nod în gât în clipa în care am mers mai departe, lăsând-o în urma noastră.

Îi simțeam privirea sfredelitoare a lui Owen ațintită asupra mea când ne-am oprit la următorul semafor.

— E bolnavă, i-am spus. E bolnavă de câtva timp.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns el.

Acesta e răspunsul clasic. Răspunsul pe care l-ar fi dat oricine. Dar, după tot ce mi-a spus, știam că Owen era sincer. Sincer cu adevărat.

— Care e casa ta? m-a întrebat el, intrând pe strada mea.

— Cea din sticlă, i-am răspuns eu.

— Din sticlă...? a repetat el, oprindu-se în clipa în care am ajuns în dreptul ei. A, da!

În acest moment al zilei, soarele bătea în peretele din sticlă, astfel încât terenul de golf se reflecta aproape perfect în geamul de la etajul al doilea. Mama stătea la parter, rezemată de blatul de bucătărie. A pornit spre ușă în clipa în care am parcat mașina, apoi s-a oprit când și-a dat seama că eram eu, nu Whitney. M-am gândit la sora mea, care plângea la câteva străzi depărtare de casă, și la mama, care înnebunea de griji, și am simțit același nod în stomac — un amestec de tristeţe și responsabilitate.

— O, da! a exclamat Owen, privind clădirea. Impresionantă!

— Oameni în case din sticlă, am spus eu.

M-am uitat din nou la mama, care ne privea din bucătărie. Mă întrebam dacă prezența lui Owen i-a stârnit curiozitatea sau era prea tulburată ca să observe că veneam cu o mașină pe care nu o cunoștea — și în compania unui băiat. Poate credea că era Peter Matchinsky, colegul meu drăguţ de la orele de sport.

— Îți mulţumesc pentru că m-ai adus acasă, i-am spus eu, luându-mi geanta. Îți mulţumesc pentru tot.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns el.

Am auzit o mașină venind în spatele nostru și o clipă mai târziu, am văzut-o pe Whitney intrând pe alee. Abia după ce a parcat și a ieșit afară, ne-a văzut pe mine și pe Owen. I-am făcut cu mâna, dar m-a ignorat.

Știam prea bine ce se va întâmpla când voi intra înăuntru. Whitney va bântui prin casă, nebăgând în seamă întrebările așa-zis vesele și insistente ale mamei. Va accepta, în cele din urmă, să mănânce, apoi se va retrage în camera ei, trântind ușa în urma sa, iar mama va încerca, în zadar, să-și ascundă mâhnirea. Mă voi frământa din cauza ei până la sosirea tatei acasă, când ne vom așeza cu toţii la masă, prefăcându-ne că totul era bine.

Bântuită de aceste gânduri, mi-am întors privirea spre Owen.

— Când se difuzează emisiunea ta la radio? l-am întrebat eu.

— Duminica, mi-a răspuns. La ora șapte.

— O s-o ascult și eu, i-am spus apoi.

— Dimineaţa, a adăugat el.

— La șapte *dimineaţa*?! am exclamat eu. Vorbești serios?

— Da, mi-a răspuns, punând mâna pe volan. Nu e o oră ideală, dar te mulţumești cu orice. Măcar o ascultă insomniacii.

— Insomniacii *luminaţi,* am adăugat eu.

M-a privit cu intensitate pentru o clipă, ca și când cuvintele mele l-ar fi luat prin surprindere.

— Da, mi-a răspuns, cu un zâmbet pe buze. Exact.

Nu-mi vine să cred! mi-am spus în gând. *Owen Armstrong zâmbește.* Într-o zi atât de ciudată ca aceea, surâsul lui Owen mi s-a părut cel mai surprinzător lucru.

— Cred că trebuie să plec, i-am spus eu.

— Bine. Ne mai vedem.

Am dat aprobator din cap și m-am apucat să-mi desfac centura de siguranţă. M-am eliberat cu un singur clic. A fost mai greu să intru decât să ies, un lucru realmente rarisim.

Când am închis portiera în urma mea, Owen a pornit mașina, claxonându-mă înainte de a pleca. Întorcându-mă spre casă, am

văzut-o pe Whitney urcând treptele, câte două o dată. Mama se afla încă în bucătărie, cu ochii aţintiţi spre fereastra din spate.

Eu nu mint, a spus Owen, cu aceeași certitudine cu care ai putea spune că nu mănânci carne sau nu știi să conduci mașina. Nu știam cum aș putea să pun în practică acest principiu, dar îl invidiam pe Owen pentru francheţea și pentru capacitatea lui de a-și deschide sufletul în faţa unei lumi întregi, în loc să se izoleze în propria-i carapace. Cu atât mai mult acum, când mă îndreptam spre casă, unde mă aștepta mama.

Capitolul șase

— Liniște, fetelor! Atenţie, vă rog! Suntem gata să începem, așa că faceţi liniște ca să vă auziţi numele!...

Colaboram cu agenţia Lakeview Models de la cincisprezece ani. În fiecare vară, se organizau probe pentru selectarea a șaisprezece fete care să participe la diverse evenimente promoţionale din cadrul marilor centre comerciale. Ele pozau, de exemplu, cu cercetașii care luau parte la concursul Pinewood Derby sau ofereau baloane la Harvest Festival Petting Zoo. Modelele apăreau, de asemenea, și pe afișele publicitare, defilau pe podiumurile de modă și realizau calendarul anual Lakeview Mall, care se distribuia în fiecare an împreună cu noua carte de telefoane. Asta făceam astăzi. Ar fi trebuit să terminăm de ieri, dar fotograful lucra extrem de lent, așa că ne-au chemat și astăzi ca să terminăm ședinţa foto, deși era duminică.

Mă rezemasem căscând, de ghiveciul din spatele meu și începusem să scrutez camera cu privirea. Fetele mai noi se strânseseră toate într-un colţ și vorbeau zgomotoase, în timp ce alte modele, pe care le cunoșteam din anii precedenţi, disecau în șoaptă o petrecere. Cele două fete din ultimul an de liceu stăteau complet izolate, una ţinându-și capul pe spate și ochii închiși, iar cealaltă răsfoind o culegere de teste pentru admiterea în facultate. Ochii

îmi căzuseră în cele din urmă asupra lui Emily Shuster, care stătea singură în faţa mea.

Am cunoscut-o pe Emily în timpul ultimelor şedinţe foto realizate pentru acelaşi calendar. Era cu un an mai mică decât mine şi abia se mutase în oraş. Nu cunoştea pe nimeni şi, în timp ce toată lumea aştepta începerea şedinţei foto, a venit şi s-a aşezat lângă mine. Am început să vorbim şi ne-am împrietenit ca prin minune.

Emily era, într-un cuvânt, drăguţă. Avea părul scurt şi roşcat şi chipul în formă de inimă. Când am invitat-o să iasă cu mine şi cu Sophie în oraş în seara aceea, a acceptat propunerea încântată. Ducându-mă s-o iau de acasă, am găsit-o deja afară, cu obrajii îmbujoraţi de frig, de parcă m-ar fi aşteptat acolo de câtva timp.

Sophie a primit-o cu reticenţă. Dacă ar fi să punem punctul pe „i", atunci ar trebui să spunem că Sophie avea o problemă cu fetele în general şi, mai ales, cu cele frumoase, chiar dacă şi ea era superbă. De fiecare dată când lucram cu cei de la Lakeview Model sau puneam mâna pe o colaborare profitabilă, îşi schimba imediat starea de spirit. Firea ei capricioasă îmi dădea adesea bătăi de cap. Erau momente când se răstea la mine fără rost şi se comporta de parcă ar fi avut de-a face cu o idioată. Se purta frumos cu alţi oameni doar dacă avea vreun motiv s-o facă — iar uneori, nici atunci. Relaţia mea cu Sophie era extrem de complicată, lucru care mă făcea de multe ori să mă întreb de ce era cea mai bună prietenă a mea, când de cele mai multe ori trebuia să mă port cu mănuşi în preajma ei sau să-i ignor comentariile sarcastice. Apoi, însă, îmi aminteam câte lucruri s-au schimbat în viaţa mea de când am început să ieşim împreună — încă din seara aceea petrecută în braţele lui Chris Pennington, am trăit experienţe pe care, fără ea, nu

le-aș fi cunoscut niciodată. Și dacă stăteam bine să mă gândesc, nici nu mai aveam alte prietene. Sophie le îndepărtase pe toate.

În seara în care am cunoscut-o pe Emily, urma să ne ducem la o petrecere organizată la A-Frame, o casă situată la periferia orașului, pe care o închiriaseră cu câțiva ani în urmă niște băieți de la liceul particular Perkins Day. Aceștia aveau o formație, Day After, iar după absolvirea liceului, au rămas în oraș, unde cântau în cluburi, încercând în același timp să obțină un contract cu o casă de discuri. Între timp, dădeau petreceri aproape în fiecare weekend, la care veneau, în general, liceeni, dar și localnici.

Din clipa în care am apărut, toate trei, la petrecere, oamenii nu-și mai desprindeau privirile de la Emily. Era *într-adevăr* o fată frumoasă, dar faptul că se afla în compania noastră — în special, în compania lui Sophie, care se bucura de notorietate nu doar la școală noastră, ci și la Perkins Day — o făcea cu atât mai remarcabilă. Nici n-am apucat să facem bine câțiva pași, când Greg Nichols, un individ nesuferit, din ultimul an, a și venit glonț spre noi.

— Bună, fetelor, ne-a salutat el. Ce faceți?

— Dispari, Greg! i-a spus Sophie peste umăr. Nu ne interesează ce vrei să ne spui.

— Vorbește doar în numele tău! i-a ripostat el, fără să se lase descurajat de atitudinea ei. Cine e prietena voastră?

Sophie a oftat adânc, clătinând din cap.

— Ea e Emily, i-am spus eu.

— Bună, l-a salutat ea, îmbujorându-se la față.

— Bună, i-a răspuns Greg. Pot să-ți ofer o bere?

— Da, a spus ea.

În timp ce el se îndepărta, sucindu-și capul după ea, Emily s-a uitat la mine, cu ochii mari cât cepele.

— O, Doamne! a exclamat apoi. E tare drăguţ.

— Ba nu e deloc, i-a ripostat Sophie. Te-a abordat pe tine pentru că și-a epuizat deja farmecele asupra tuturor fetelor de aici.

— Aha! a spus Emily, vădit dezamăgită.

— Sophie! am mustrat-o eu.

— Ce e? m-a întrebat ea, adunând niște scame de pe pulover și trecând în revistă mulţimea cu privirea. E cât se poate de adevărat.

Poate că avea dreptate. Dar asta nu însemna că trebuia *s-o și spună* cu glas tare. Era însă un lucru cât se poate de firesc din partea ei. Considera că toată lumea trebuie pusă la punct și nu ezita s-o facă ori de câte ori avea prilejul. Pe Clarke o pusese deja cu botul pe labe. Pe mine mă punea tot timpul la punct. Acum îi venise rândul și lui Emily. Dar în ciuda faptului că am rămas pasivă în toţi acești ani, de data aceasta simţeam că trebuie să pun piciorul în prag, fie și numai pentru că eu o invitasem pe Emily la petrecerea aceea.

— Hai să bem o bere! i-am spus eu. Sophie, vrei și tu?

— Nu, mi-a răspuns ea, tăioasă, întorcându-mi spatele.

Până să apuc să iau berea și să mă întorc la ea, Sophie dispăruse deja. *S-a supărat*, mi-am spus în gând. *Nimic nou sub soare. O împac eu imediat.* În clipa aceea, însă, Greg Nichols ne-a abordat din nou și, pentru că n-am vrut s-o las pe Emily singură cu el, am fost nevoită să le ţin companie. Abia după douăzeci de minute am reușit să scăpăm de el și, lăsând-o pe Emily împreună cu un grup de fete pe care le cunoștea, am pornit, în sfârșit, în căutarea lui Sophie. Am găsit-o pe terasa din spatele casei, fumând singură.

— Bună, am întâmpinat-o eu, dar ea m-a ignorat.

Am luat o înghiţitură din bere, privind piscina de la baza terasei. Era goală și acoperită cu un strat de frunze uscate, iar un șezlong zăcea abandonat pe fundul ei.

— Unde ţi-e prietena? m-a întrebat ea.

— Sophie! am spus eu. Hai, fii serioasă!

— Dar ce s-a întâmplat? Ţi-am pus doar o întrebare.

— E înăuntru, i-am răspuns. Dar e și prietena ta.

— Ba nu e, a ripostat ea, respirând cu zgomot pe nas.

— De ce nu-ţi place?

— E doar un boboc de liceu, Annabel. Și apoi..., s-a oprit, lăsând cuvintele suspendate în aer ca să tragă din ţigară. Uite ce e! Dacă tu vrei să ieși cu ea, n-ai decât! Eu nu vreau.

— De ce nu?

— Nu vreau și cu asta, basta! mi-a zis, fixându-mă cu privirea. Care e problema? Nu trebuie să stăm toată ziua lipite una de alta. Nu ești obligată să faci tot ce fac eu.

— Știu, i-am răspuns.

— Serios? m-a întrebat apoi, scoţând un nor de fum care s-a ridicat între noi. Pentru că n-ai făcut *niciodată* nimic fără mine. De când ne-am întâlnit, eu te-am dus mereu la petreceri și tot eu am abordat băieţii. Înainte de a ne cunoaște, îţi petreceai tot timpul ștergând-o la nas pe Ca-larke Rebbolds.

Am luat o altă înghiţitură de bere. Cât uram s-o văd atât de răutăcioasă — toată numai spini și ţepi! Cu atât mai mult cu cât totul se întâmpla numai din vina mea.

— Am invitat-o pe Emily pentru că nu cunoaște pe nimeni, am încercat eu să mă justific.

— Te cunoaște pe tine, mi-a ripostat ea. Și acum îl cunoaște și pe Greg Nichols.

— Ești spirituală, ce să zic!

— Nu vreau deloc să fiu spirituală, mi-a răspuns. Îți spun doar cum stau lucrurile. Nu pot s-o sufăr și cu asta, basta. Dacă tu vrei să ieși cu ea, n-ai decât. Pe mine nu mă interesează.

A aruncat apoi țigara pe terasă și, după ce-a zdrobit-o cu piciorul, a intrat înăuntru.

Am urmărit-o, nervoasă, cum s-a făcut nevăzută în spatele ușilor închise ale casei. Poate că avea dreptate, poate că, fără ea, aș fi un nimeni. O voce timidă dinlăuntrul meu îmi spunea că nu era adevărat, dar o mică umbră de îndoială continua să-mi bântuie gândurile. În cazul lui Sophie, nu exista cale de mijloc — era totul sau nimic. Fie erai alături de ea — sau, mai bine spus, în urma ei — fie împotriva ei. Așadar, deși era adesea greu să-i fii prietenă, ar fi și mai rău să-i fii adversară.

Uitându-mă la ceas, am realizat că Emily trebuia să se întoarcă în curând acasă. M-am dus s-o caut, croindu-mi drum printre petrecăreți, și am găsit-o stând de vorbă cu una dintre modele. Am rămas un timp cu ele ca s-o las pe Sophie să se calmeze. Când a venit timpul să plecăm, mi-am închipuit că furtuna trecuse deja.

Pornind s-o caut, am descoperit că dispăruse din nou. Nu era nici afară. Nici în bucătărie. Când am intrat în cele din urmă pe un hol, am zărit-o în celălalt capăt al coridorului, deschizând o ușă. M-a văzut și ea, dar s-a strecurat imediat în cameră. Am tras adânc aer în piept și am pornit după ea, bătând de două ori în ușă.

— Sophie! am strigat-o eu. E timpul să plecăm.

N-am primit niciun răspuns. Am oftat adânc și, încrucișându-mi brațele pe piept, m-am apropiat și mai mult de ușă.

— Știu că ești supărată pe mine, i-am spus eu, dar hai să plecăm! Vorbim mai târziu despre micul nostru conflict. Bine?

M-a întâmpinat aceeași tăcere. M-am uitat din nou la ceas — dacă nu aveam să plecăm în curând, Emily nu mai putea ajunge acasă la ora impusă de părinții ei.

— Sophie! am strigat-o eu din nou, punând mâna pe clanța ușii.

Nu era încuiată, așa că am apăsat ușor, am deschis ușa și am pășit înăuntru.

— Voiam să...

Cuvintele mi-au încremenit pe buze. Ca și pașii. Am rămas țintuită pe loc, în pragul ușii întredeschise, privind-o pe Sophie, care stătea rezemată de peretele de vizavi, strângând în brațe un băiat. El își strecurase o mână pe sub bluza ei, iar cealaltă îi aluneca ușor pe coapse, ținându-și capul plecat și buzele lipite de gâtul ei. Când am sărit, speriată, peste prag, și-a întors privirea spre mine. Era Will Cash.

— Suntem ocupați, a spus el, încet.

Avea ochii roșii și buzele apropiate de umărul ei.

— Îmi... îmi pare rău..., am bâiguit eu.

— Du-te acasă, Annabel! mi-a spus Sophie, jucându-se cu mâinile prin părul lui ondulat. Du-te acasă!

M-am retras, închizând ușa în urma mea, și am rămas împietrită. Will Cash era unul dintre băieții de la Perkins Day. Făcea parte din trupa școlii, unde cânta la chitară, și era în ultimul an de liceu. Deși era chipeș — chiar foarte chipeș, reușind cu greu să treacă neobservat pe stradă — avea și reputația unui fustangiu, care schimba fetele ca pe ciorapi. Azi, îl vedeai cu una, mâine cu alta, niciodată cu aceeași. Sophie prefera sportivii, cu trupurile bine făcute și trăsăturile bine definite, disprețuind orice alternativă care nu corespundea criteriilor sale. Acum, însă, făcea o excepție. Cel puțin, deocamdată.

În seara aceea, am sunat-o de câteva ori, dar nu mi-a răspuns niciodată. Când m-a sunat a doua zi pe la prânz, n-a pomenit nimic nici despre Emily, nici despre micul nostru conflict. Nu mi-a vorbit decât despre Will Cash.

— Este uluitor, mi-a spus ea, fără să-mi ofere prea multe amănunte.

M-a anunţat, în schimb, că avea să treacă pe la mine, ca și când subiectul era prea important pentru o simplă discuţie la telefon. Acum, stătea în patul meu și răsfoia o veche revistă *Vogue*.

— Cunoaște foarte mulţi oameni, cântă extraordinar la chitară și este uluitor de inteligent. Ca să nu mai spun sexy. Aș fi putut să-l sărut toată noaptea.

— Păreai fericită, am spus eu.

— Chiar eram. Chiar *sunt*, mi-a răspuns, întorcând o pagină și analizând cu atenţie reclama la o pereche de pantofi. Este exact ceea ce îmi trebuie acum.

— O să te întâlnești din nou cu el? am întrebat-o eu, amintindu-mi de reputaţia lui de mare crai.

— Firește, mi-a răspuns, de parcă i-aș fi pus o întrebare cât se poate de stupidă. Diseară. Cântă cu formaţia la Bendo.

— La Bendo?

Oftând adânc, și-a prins părul cu mâna și l-a dat pe spate.

— Este un club în apropiere de Finley, mi-a răspuns ea. Annabel, nu se poate să nu fi auzit de *Bendo*!

— Da, am auzit, i-am spus eu, chiar dacă nu era adevărat.

— Începe spectacolul la ora zece, a adăugat ea, întorcând o altă pagină. Poţi să vii și tu dacă vrei.

Mi-a făcut invitaţia fără să se uite la mine, pe un ton placid, lipsit de vreo inflexiune.

— Nu, i-am răspuns. Nu pot. Mâine trebuie să mă trezesc dis-de-dimineaţă.

— Cum vrei.

Astfel, în seara aceea, am rămas acasă, iar Sophie s-a dus la Bendo ca să vadă spectacolul formaţiei lui Will. Apoi, am aflat ulterior, s-a întors cu ei la A-Frame și s-a culcat cu Will. În ciuda bravadei sale, el a fost primul băiat cu care s-a culcat și de atunci, a devenit centrul universului ei.

Eu, însă, nu reușeam să-i percep puterea de atracţie. Deși Sophie susţinea că Will era drăguţ, spiritual, seducător și inteligent (cât și multe alte atribute), prezenţa lui nu-mi evoca nimic din toate astea. Will era *într-adevăr* un băiat chipeș, care se bucura de foarte multă popularitate. Era însă și enigmatic. Un individ atrăgător, care te făcea să crezi că era un om cald și ușor de abordat. Dar Will nu era deloc așa. Mi se părea, dimpotrivă, rece și distant, dar și deopotrivă de impetuos. Ori de câte ori trebuia să port o conversaţie cu el — în mașină, când Sophie se ducea să plătească benzina, sau la petreceri, când o căutam împreună — îmi crea o stare cumplită de agitaţie, simţind cu acuitate privirile sfredelitoare pe care mi le arunca sau tăcerile apăsătoare care se lăsau între noi.

Aveam senzaţia că știa cât de tare mă tulbură prezenţa lui și că îi făcea *plăcere*. De obicei, încercam să-mi ascund stânjeneala vorbind prea mult sau prea tare sau făcând deopotrivă și una și alta. În acele momente, Will mă privea cu chipul lipsit de orice expresie, în timp ce eu bâiguiam fără rost până când reușeam, în cele din urmă, să mă opresc. Mă considera o proastă, fără doar și poate. Așa și *păream* — o fetiţă prostuţă, care se străduia să impresioneze. De aceea, făceam tot ce-mi stătea cu putinţă să-l evit, deși nu era întotdeauna posibil.

Alte fete nu păreau însă să aibă această problemă, astfel că relaţia cu Will s-a transformat într-o adevărată corvoadă, chiar și pentru o fată conștiincioasă ca Sophie. Zvonurile le-au tulburat viaţa încă de la bun început și nu fără temei, căci oriunde se duceau, Will cunoștea pe cineva, de obicei de sex feminin. Faptul că frecventau școli diferite alimenta și mai mult poveștile legate de „ochii alunecoși" ai lui Will, făcându-le și mai greu de verificat. Nici faptul de a fi component în trupa școlii nu era de ajutor. Altfel spus, Sophie nu mai avea timp să se plictisească, luptându-se non-stop să-și salveze relaţia, ce începuse să se deruleze după un ciclu bine definit: Will interacţionează cu o fată, zvonurile explodează, Sophie sare la gâtul fetei respective, apoi se ceartă cu Will, se despart ca, în final, să se împace din nou. Și așa mai departe.

— Nu înţeleg de ce înduri toate astea, i-am spus eu, într-o seară, în timp ce străbăteam cu mașina un cartier necunoscut, căutând — din nou — casa unei fete despre care auzise că flirtase cu Will la o petrecere.

— Firește că nu înţelegi, mi-a ripostat ea, ignorând un indicator de oprire și virând brusc la dreapta. N-ai fost niciodată îndrăgostită, Annabel.

Replica ei m-a redus la tăcere, căci avea dreptate. Mă întâlnisem de-a lungul timpului cu câţiva băieţi, dar nu fusese nimic serios. Dar dacă asta era dragostea — mi-am spus în gând, în timp ce Sophie scruta, roșie la faţă ca racul, numerele caselor — nu mi se părea deloc un lucru fantastic.

— Will putea să aibă orice fată voia, a spus ea, încetinind ușor în timp ce ne apropiam de un șir de case situate pe partea stângă. Dar m-a ales pe mine. Are o relaţie *cu mine*. Și să fiu a naibii dacă o să permit vreunei târfuliţe să intervină între noi!

— Dar au stat numai de vorbă, am spus eu. Nu-i așa? Asta nu înseamnă nimic.

— Să stai de vorbă între patru ochi, la o petrecere, într-o cameră unde nu se mai află nimeni altcineva nu înseamnă *doar* că stai de vorbă, mi-a ripostat ea. Dacă știi că un tip are o prietenă — iar prietena aceea sunt eu — nu trebuie să faci lucruri care ar putea fi interpretate greșit. Ai de ales, Annabel. Iar dacă faci alegerea greșită, trebuie să suporți și consecințele.

M-am rezemat, tăcută, de spătarul scaunului, în timp ce ea a parcat mașina în fața unei căsuțe albe. Lumina de pe verandă era aprinsă, iar pe aleea din fața casei era o mașină roșie, marca Jetta. De bara de protecție din spate era atașată o crosă pentru hochei de câmp cu însemnele liceului Perkins Day. Dacă aș fi fost mai îndrăzneață — sau doar foarte proastă — i-aș fi spus că poate nu doar toate fetele din oraș erau hotărâte să pună capăt relației lui Sophie cu Will, poate că și el avea *partea* lui de vină în răspândirea acestor zvonuri. Apoi, însă, expresia de pe chipul ei mi-a reamintit de ziua în care și-a făcut pentru prima oară apariția la piscină și s-a strecurat cu nonșalanță printre prietenele lui Kirsten. Nu avea nicio importanță faptul că sora mea a ignorat-o sau că a respins-o de la bun început. Când Sophie voia ceva, mergea până în pânzele albe ca să-l obțină. Și în ciuda dramoletei lor ce nu părea să se mai sfârșească, a ajuns să fie privită cu și mai multă invidie. Nu trebuia să mai intre pe sub pielea fetelor ce se bucurau de popularitate. Căci acum notorietatea era numai a *ei*. Din această cauză, mă întrebam dacă nu cumva percepția ei asupra lui Will nu era chiar cu totul diferită de percepția mea asupra ei. Îmi dădeam prea bine seama că, deși era dificil să-i stai alături, ar fi și mai greu să i te împotrivești.

Așa că am rămas în mașină în timp ce ea a coborât și s-a îndreptat spre Jetta parcată pe alee, ferindu-se de lumina de pe verandă. Aș fi vrut să mă uit în altă parte în clipa în care a scos cheia și, ținând-o în mână, scrijeli cu ea portiera roșie a mașinii, scriind apelativul pe care i-l atribuia acum fetei. Dar n-am făcut-o. Am privit „spectacolul" de la început până la sfârșit, așa cum făceam întotdeauna, întorcându-mi privirea doar în clipa în care s-a întors la mine, moment în care eram deja părtașă la crimă.

Deși cunoșteam acum fiecare act al melodramei la care eram adesea martoră, m-a luat complet prin surprindere faptul că m-am trezit dintr-odată interpretând un rol important alături de protagoniștii principali. Un singur gest greșit săvârșit într-o noapte m-a transformat în obiectul vânătorii ei — eu jucam acum rolul târfei — alungându-mă nu doar din viaţa ei, ci și din propria mea existenţă.

*

— Annabel! a spus doamna McMurty, directorul agenţiei Lakeview Models, trecând pe lângă mine. Tu urmezi, ai înţeles?

Eu am încuviinţat din cap, apoi m-am ridicat în picioare, scuturându-mi hainele de praf. În celălalt capăt al camerei, una dintre noile modele, o brunetă înaltă, poza stânjenită, ţinând în mână o tavă albastră de la magazinul cu produse și accesorii pentru bucătărie. Ședinţele foto pentru calendarul anual erau destul de ciudate. Fiecare model poza pentru o anumită lună din an, făcând reclamă unor produse dintr-un anumit magazin aflat în incinta mallului. Anul trecut, am avut ghinionul să reprezint firma Rochelle Tire și să fac reclamă roţilor și anvelopelor de mașină.

— Ține-o de parcă ai oferi ceva! i-a spus fotograful, iar fata s-a aplecat în față, întinzându-și gâtul. Prea mult, i-a spus el, iar ea s-a retras, roșie la față.

Am pornit spre locul unde se afla fotograful, croindu-mi drum printre câteva fete care stăteau rezemate de perete. Când să ajung la destinație, Hillary Prescott mi-a ținut calea.

— Bună, Annabel.

Eu și Hillary am început să lucrăm împreună ca modele la agenția Lakeview Models. Deși la început am fost prietene, am învățat repede să păstrez distanța, deoarece îi plăcea prea mult să bârfească. Îi plăcea să bage și intrigi, ațâțând spiritele ori de câte ori avea prilejul.

— Bună, Hillary, i-am răspuns eu.

Tocmai desfăcea ambalajul unei gume de mestecat, oferindu-mi apoi și mie pachetul. Eu am clătinat din cap.

— Ce mai faci? am întrebat-o apoi.

— Nu mare lucru, mi-a răspuns, răsucindu-și pe un deget o șuviță de păr, cu ochii ațintiți asupra mea. Cum ai petrecut vara?

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, i-aș fi oferit răspunsul standard — „Bine" — fără să stau prea mult pe gânduri. Dar de vreme ce interlocutoarea mea era Hillary, întrebarea ei m-a pus imediat în gardă.

— Foarte bine, i-am răspuns, tăioasă. Tu ce-ai făcut vara asta?

— M-am plictisit de moarte, mi-a spus ea, oftând.

O clipă, s-a mulțumit doar să mestece guma — i-o vedeam pe limbă, roz și strălucitoare.

— Ce s-a întâmplat între tine și Emily? m-a întrebat apoi.

— Nimic, i-am răspuns. De ce mă întrebi?

— Eraţi tot timpul împreună, mi-a răspuns ea, ridicând din umeri. Acum nici măcar nu mai vorbiţi. Mi se pare ciudat.

Mi-am îndreptat privirea spre Emily, care își studia unghiile.

— Nu știu, i-am spus. Lucrurile se mai schimbă.

Îi simţeam ochii aţintiţi asupra mea și mi-am dat seama că, în ciuda întrebărilor ei, știa exact — sau în mare parte — ce s-a întâmplat. Nu aveam însă nici cea mai mică intenţie să umplu golurile poveștii.

— Trebuie să plec, i-am spus apoi. Eu sunt următoarea.

— Firește, mi-a răspuns, privindu-mă cu ochii întredeschiși. Ne vedem mai târziu.

Mi-am ocupat locul lângă perete și am așteptat să-mi vină rândul. Am căscat de oboseală. Era ora două după-amiază, dar mă simţeam epuizată. Și asta numai din vina lui Owen Armstrong.

În dimineaţa aceea, când m-am trezit, ceasul arăta 6:57 a.m. Tocmai când voiam să mă întorc pe partea cealaltă ca să adorm din nou, mi-am adus aminte de emisiunea lui Owen. În weekendul acela, gândul mi-a tot zburat la el, fie și numai pentru că nu reușeam să-mi scot din minte minciunile nevinovate pe care le spusesem — de la „Binele" pe care i l-am oferit tatei când m-a întrebat cum a fost vineri la școală la gestul aprobator din cap pe care l-am făcut cu o seară în urmă când mama m-a întrebat dacă eram încântată pentru că lucram din nou cu cei de la Lakeview Models. Păreau destule minciuni, suficiente cât să-mi doresc să-mi păstrez promisiunile făcute. I-am promis lui Owen că îi voi asculta emisiunea. Asta am și făcut.

Când am dat drumul la radio, la ora șapte fix, am auzit doar un zgomot de fundal. L-am lipit de ureche exact în clipa în care o explozie de sunete a invadat undele radio: o improvizaţie de

chitară cu zăngănit de chimvale, urmate de niște strigăte umane. Am tresărit, speriată, și, lovind aparatul cu umărul, l-am trântit pe podea, unde a continuat să cânte, de data aceasta cu volumul la maxim.

Whitney a început să bată în perete în timp ce eu l-am luat de pe jos, cât de repede am putut, și i-am închis sonorul. Când l-am pus din nou la ureche — mult mai atentă de această dată — cântecul se derula în continuare, fără să înțeleg însă o iotă din cuvintele pe care le spunea sau, mai degrabă, le scrâșnea interpretul printre dinți. Nu mai auzisem nicicând o muzică de genul acesteia, asta dacă o puteam numi muzică.

În cele din urmă, după o altă explozie de chimvale, s-a așternut liniștea. Următoarea melodie n-a fost nici ea cea mai bună. În locul acordurilor violente de chitară, am auzit o piesă electronică, alcătuită din diverse beepuri și alte sunete bizare, acompaniate de un bărbat, care părea să recite o listă de cumpărături. În plus, piesa a continuat să-mi tortureze nervii timp de cinci minute și jumătate — știam asta pentru că m-am uitat tot timpul la ceas, rugându-mă cu disperare să înceteze. Și când s-a sfârșit, în cele din urmă, am auzit vocea lui Owen.

— Ați ascultat formația Misanthrope cu melodia *Descartes Dream,* a spus el. Înainte, a fost formația Lipo cu *Jennifer.* Ascultați Programul de Controlare a Mâniei, aici pe WRUS, postul vostru de radio preferat. Și acum urmează Nuptial.

O altă piesă techno, interminabilă, urmată apoi de un cor de bărbați, ce păreau să recite, cu voci aspre și răgușite, poeme despre baleniere. Acestea au fost apoi însoțite de o muzică tânguitoare, interpretată la harpă. Era o amestecătură, fără cap și fără coadă, pe care nu știam de unde s-o apuc. Am rămas, însă, pe baricade,

ascultând melodie după melodie în speranţa că (a) fie voi reuși să înţeleg ceva, (b) fie o să-mi placă vreuna dintre ele. Dar n-a fost deloc așa. Era evident că nu voi ajunge *luminată*. Ci doar epuizată.

— Annabel! m-a strigat doamna McMurty, aducându-mă cu picioarele pe pământ. Te așteptăm.

Am încuviinţat din cap, apoi am păşit în faţa decorului alcătuit din diverse plante: planta păianjenului, câteva ferigi și un palmier într-un ghiveci pe rotile. Anul acesta, făceam reclamă produselor firmei Laurel's Florals. Era mai bine printre flori decât printre roţi și anvelope de mașini.

Nu-l cunoșteam pe fotograf, care, ocupat să instaleze accesoriile aparatului de fotografiat, nici nu m-a salutat când am venit în faţa lui. Între timp, un asistent responsabil cu decorul a împins palmierul spre mine, iar o frunză mi-a atins obrazul.

Fotograful și-a ridicat privirea spre mine.

— Avem nevoie de mai multe plante, i-a spus el doamnei McMurty, care privea ședinţa foto de pe margine. Altfel, va trebui să fac fotografiile de mult prea aproape.

— Mai avem plante? l-a întrebat ea pe asistent.

— Vreo doi cactuși, i-a răspuns el, uitându-se în camera alăturată. Și un ficus. Dar ăsta pare cam bolnav.

S-a auzit un pocnet în clipa în care fotometrul s-a declanșat. Am întins mâna, încercând să dau la o parte frunza de palmier.

— Foarte bine! a spus fotograful, apropiindu-se și acoperindu-mi din nou faţa cu ea. Îmi place. Pare un gest care dezvăluie ceva. Repetă figura!

Și am repetat-o, reprimându-mi un strănut în clipa în care o ramură mi-a gâdilat obrazul. În spatele fotografului, vedeam cum alte fete mă priveau cu intensitate — modelele cele noi, fetele din

ultimul an de liceu, Emily. Și deși privirile insistente pe care le-am tot înfruntat în ultimul timp mi-au dat mari bătăi de cap, aici, în acest decor, era ceva firesc și familiar — așa trebuia să fie. De-aș putea, măcar pentru câteva minute, să uit de freamătul lăuntric și să mă concentrez asupra lucrurilor din afară: o licărire, o privire, o expresie!

— Foarte bine! a spus fotograful.

Vedeam cu coada ochiului cum un cactus se apropia de mine, dar continuam să-mi ţin ochii aţintiţi asupra lui, în timp ce el, plimbându-se de jur împrejurul meu, îmi spunea necontenit, printre flashurile bliţului, să ies din carapacea mea și să-mi dezvălui tainele sufletului.

În seara aceea, după ce mama s-a dus la culcare, iar Whitney s-a închis în dormitorul ei, m-am dus în bucătărie ca să beau un pahar cu apă. Tata stătea în camera de zi, aflată chiar lângă bucătărie, și se uita la televizor, ţinându-și picioarele pe un taburet. Când am aprins lumina, s-a întors spre mine.

— Ai venit la timp ca să vezi un documentar extraordinar despre Cristofor Columb, mi-a spus el.

— Serios? i-am răspuns eu, luând un pahar din dulap.

— E fascinant, a insistat el. Nu vrei să-l urmărim împreună? Ai putea să înveţi ceva din el.

Tata adora History Channel. „Ne înfăţișează istoria lumii!" spunea el mereu, când noi ne plângeam că ne obliga să urmărim un alt documentar despre cel de al Treilea Reich, despre căderea Zidului Berlinului sau despre marile piramide. În cele din urmă, capitula, învins de vociferările noastre, și urmărea resemnat emisiunile de pe Style Network, HGTV sau numeroase alte reality-show-uri.

Dar când rămânea însă singur, în toiul nopţii, punea cu totul stăpânire pe televizor. Cu toate acestea, părea întotdeauna dornic de companie, de parcă istoria devenea mai frumoasă dacă o urmăreai alături de cineva.

Și, de obicei, acel cineva eram eu. Pentru că mama se culca devreme, Whitney se declara plictisită, iar Kirsten vorbea mereu prea mult, indiferent ce emisiune urmăream, eu și tata rămâneam împreună seara și priveam în tăcere evenimentele istorice ce se derulau prin faţa ochilor noștri. Chiar dacă era un documentar pe care îl mai văzuse deja, părea fascinat să-l revadă, dând din cap, mormăind aprobator și exclamând „Extraordinar!", de parcă naratorul nu doar că îl auzea, ci îi cerea și părerea ca să continue.

În ultimele luni, însă, am renunţat să mă mai uit cu el la televizor. N-aș putea spune de ce, dar de fiecare dată când mă invita, mă simţeam brusc obosită, prea obosită ca să mai ţin pasul cu istoria lumii, chiar dacă evenimentele prezentate în documentare se întâmplaseră deja. Istoria și trecutul mi se păreau deodată o povară prea greu de dus. Nu știam dacă mai aveam puterea să privesc înapoi.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns. Am avut o zi grea. Sunt obosită.

— Bine, mi-a spus el, rezemându-se de speteaza fotoliului și luând telecomanda în mână. Data viitoare.

— Da. Fără îndoială.

Mi-am luat paharul cu apă și m-am îndreptat spre el. Tata s-a aplecat spre mine și mi-a oferit obrazul ca să-l sărut, urându-i noapte bună. Apoi, mi-a zâmbit și a dat sonorul mai tare, glasul naratorului urmărindu-mă până când am ieșit din cameră.

„În secolul al XV-lea, exploratorii tânjeau după..."

M-am oprit la jumătatea scărilor ca să iau o înghiţitură de apă, apoi m-am întors și l-am privit. Telecomanda se odihnea acum pe abdomenul lui, iar lumina fremătătoare a televizorului îi licărea pe faţă. Am încercat să mă imaginez coborând treptele și ocupându-mi locul pe canapea, dar n-am putut s-o fac. Așa că l-am lăsat să privească singur aceleași evenimente istorice povestite și repovestite de nenumărate ori.

Capitolul
șapte

Tot weekendul, m-am întrebat cum se va desfășura reîntâlnirea mea cu Owen la școală. Dacă se va schimba ceva după tot ce s-a petrecut vineri sau dacă vom păstra tăcerea și distanța de până atunci, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Câteva minute mai târziu după ce s-a așezat pe zid, el a fost cel care a preluat inițiativa.

— Ai ascultat-o? m-a întrebat Owen.

Mi-am lăsat sendvișul deoparte și m-am întors cu fața spre el. Era îmbrăcat în ținuta lui obișnuită — blugi și un tricou negru. IPod-ul se odihnea, ca de obicei, pe zid, iar căștile îi atârnau pe gât.

— Emisiunea ta? am spus eu.

— Da.

— Am ascultat-o, i-am răspuns, dând din cap.

— Și?

În ciuda faptului că mi-am petrecut întregul sfârșit de săptămână gândindu-mă la adevărul pe care l-am ascuns adesea sau la minciunile pe care le-am spus de nenumărate ori ca să evit problemele, primul instinct în acel moment a fost să fac exact la fel. Sinceritatea, ca teorie, este o noțiune atrăgătoare. Pusă în practică, este cu totul altceva.

— Păi, am început eu, a fost... interesantă.

— Interesantă, a repetat el.

— Da, am spus eu. N-am auzit niciodată melodiile acelea.

El m-a cercetat cu privirea câteva clipe ce nu păreau să se mai sfârșească. Apoi, s-a ridicat brusc în picioare și, din trei pași, a și ajuns lângă mine.

— Bun, a spus el, așezându-se pe zid. Ai ascultat-o cu adevărat?

— Da, i-am răspuns, încercând să nu mă bâlbâi.

— Nu știu dacă îți mai aduci aminte, dar mi-ai *spus* că obișnuiești să minți.

— N-am spus asta.

El a ridicat din sprâncene.

— Am spus că prefer de multe ori să ascund adevărul. Dar nu este cazul acum. Am ascultat întreaga emisiune.

Era evident că nu mă credea. Un lucru deloc surprinzător.

Eu am tras adânc aer în piept.

— Melodia *Jennifer* a formației Lipo. *Descartes Dream* a formației Misanthrope. O melodie presărată cu foarte multe beepuri...

— Ai ascultat-o *într-adevăr*, a spus el, dând din cap. Bine, atunci. Acum spune-mi cum ți s-a părut cu adevărat!

— Ți-am spus deja. Interesantă.

— „Interesant" nu este un cuvânt.

— De când?

— Este un surogat. Un termen pe care îl folosești atunci când nu vrei să spui altceva, mi-a explicat el, aplecându-se ușor spre mine. Nu trebuie să-ți faci griji în privința sentimentelor mele. Poți să spui ce gândești cu adevărat. Nu mă voi simți jignit.

— Mi-a plăcut emisiunea.

— Vreau să știu adevărul. Spune-mi ceva! Orice! Hai, dă-i drumul!

— Păi..., am început, apoi m-am oprit.

Poate pentru că îmi intuia atât de bine gândurile. Sau poate pentru că îmi dădeam seama că sinceritatea nu era punctul meu forte. Indiferent care era motivul, am ezitat să continui.

— Nu... nu mi-a plăcut, i-am mărturisit în cele din urmă.

— *Știam* eu! a exclamat el, plesnindu-se peste picior. Deși pretinzi că minți foarte mult, nu te pricepi prea bine.

Acesta era un lucru bun. Sau nu? Nu prea știam.

— Nu sunt o mincinoasă, am spus eu.

— Corect! Ești doar *drăguță*, mi-a ripostat el.

— Și ce e rău în asta?

— Nu e nimic rău. Doar că asta presupune tăinuirea adevărului, mi-a răspuns apoi. Hai, spune-mi ce crezi cu adevărat!

Ce credeam cu adevărat era faptul că Owen Armstrong reușise să-mi pătrundă tainele ascunse ale sufletului, fără ca eu să-mi dau seama. Și acest lucru mă tulbura nespus de tare.

— Mi-a plăcut formatul emisiunii, am spus eu, dar melodiile sunt puțin cam...

— Puțin cam cum? m-a întrebat el, amenințându-mă cu degetele. Spune-mi niște adjective! În afară de „interesant".

— Zgomotoase, i-am răspuns. Bizare.

— Bun, a spus el, dând din cap. Altceva?

I-am studiat chipul cu atenție, căutând indicii care să-mi spună că se simțea jignit sau supărat. N-am văzut nimic din toate astea, așa că am continuat.

— Ei bine, primul cântec mi s-a părut... chinuitor pentru sărmanele timpane. Iar al doilea, cel al formației Misanthrope...

— *Descartes Dream*.

— M-a adormit. La propriu.

— Se mai întâmplă. Continuă! m-a îndemnat el.

Îmi vorbea cu atâta ușurință, de parcă nu-l deranja nimic din tot ce îi spuneam. Așa că am continuat.

— Iar muzica interpretată la harpă m-a purtat cu gândul la o înmormântare.

— Aha! Bun. Foarte bine.

— Nici muzica techno nu mi-a plăcut.

— Nici măcar una din piese?

— Nu.

— Bun, a repetat el, dând din cap. Opiniile tale sunt obiective. Îţi mulţumesc.

Și cu asta s-a încheiat totul. Și-a luat iPod-ul și a început să-l butoneze. Fără accese de furie, fără resentimente, fără supărare.

— Atunci, nu ești supărat? l-am întrebat eu.

— Că nu ţi-a plăcut emisiunea? mi-a răspuns, fără să-și ridice privirea spre mine.

— Da.

— Firește că nu, mi-a spus, ridicând din umeri. Ar fi fost grozav dacă ţi-ar fi plăcut. Dar majoritatea oamenilor îţi împărtășesc părerea, așa că nu e nimic surprinzător.

— Și asta nu te deranjează, am spus eu.

— Nu prea. La început, am fost puţin dezamăgit. Dar dezamăgirea se vindecă. Altfel, ne-am pune cu toţii ștreangul de gât. Nu-i așa?

— Poftim?

— Dar cântecul marinăresc? m-a întrebat apoi.

Eu îl priveam nedumerită.

— Corul de bărbaţi care evocă în versuri călătoriile pe mare. Cum ţi s-a părut?

— Straniu, i-am răspuns. Cumplit de straniu.

— Straniu, a repetat el încet. Aha! Bine.

Tocmai atunci, un zgomot de voci și de pași mi-a atras atenţia, făcându-mă să-mi întorc privirea exact în clipa în care Sophie traversa curtea școlii împreună cu Emily. Am fost atât de preocupată de întâlnirea mea cu Owen de vineri, încât am uitat cu totul de confruntarea mea cu Sophie. În dimineaţa aceea, însă, în drum spre școală, teama mi s-a cuibărit din nou în suflet în timp ce mă întrebam ce avea să se mai întâmple. Până acum, însă, drumurile ni s-au intersectat doar o singură dată, moment în care Sophie m-a numit în șoaptă „târfă" și a trecut apoi mai departe. Vechea poveste!

Acum, însă, când m-a văzut, a căscat ochii mari și a înghiontit-o ușor pe Emily, ţintuindu-mă apoi amândouă cu privirile. M-am făcut roșie la faţă ca racul și mi-am aţintit ochii asupra rucsacului pe care îl ţineam la picioare.

Owen n-a observat, însă, nimic din toate astea, atent cum era să-și pună iPod-ul deoparte și să-și treacă mâna prin păr.

— Deci, nu ţi-a plăcut nimic din muzica techno? m-a întrebat el. Nici măcar niște acorduri?

— Nu, i-am răspuns, clătinând din cap. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. E părerea ta. În muzică, nu există noţiunea de „corect" sau „greșit". Există doar nuanţe și tonalităţi.

Sunetul clopoţelului m-a luat prin surprindere. Eram obișnuită cu pauzele de masă interminabile, dar aceasta părea să fi zburat într-o clipită. Mi-am luat rucsacul de jos și am pus în el restul sendvișului, în timp ce Owen a sărit de pe zid, strecurându-și iPod-ul în buzunar și luându-și apoi și căștile.

— Rămâne să ne mai vedem, i-am spus eu.

— Da, mi-a răspuns, punându-și căștile la urechi.

Mi-am luat și eu rucsacul și m-am ridicat în picioare.

— Pe curând, mi-a spus apoi.

În timp ce se îndepărta, mi-am aruncat din nou ochii spre banca unde stăteau Sophie și Emily. Încă mă fixau cu privirea. Sophie a spus ceva, iar Emily a zâmbit, clătinând din cap. Îmi închipuiam ce povești vor născoci despre noi. Dar niciuna nu va fi mai ciudată decât purul adevăr: că eu și Owen Armstrong eram doar prieteni.

Cu gândul acesta în minte, am început să-l caut prin mulțime. L-am zărit îndreptându-se spre clădirea artelor plastice, cu căștile în urechi și rucsacul pe umeri. Și ele l-au urmărit, dar el nu le-a observat privirile scrutătoare. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie. Și pentru asta îl invidiam cel mai mult — mai mult decât pentru francheţea, sinceritatea și celelalte trăsături ale sale.

Nu am obținut contractul cu cei de la Mooshka. Acest lucru nu m-a deranjat și nici nu m-a surprins, cel puțin, pe mine, deși mama părea dezamăgită. Eu răsuflam ușurată că totul se terminase în sfârșit și puteam să merg mai departe. A doua zi, însă, când mă pregăteam să iau prânzul la școală, un bilet mi-a zburat din rucsac.

Annabel,

Vreau să-ți spun că sunt mândră de tine și de tot ce-ai realizat și nu trebuie să fii descurajată pentru că n-ai obținut contractul cu agenția Mooshka. A fost o competiție acerbă, susține Lindy, deși te-au apreciat foarte mult. Am aranjat să ne întâlnim astăzi ca să discutăm despre alte proiecte care par extrem de interesante. O să-ți spun mai multe diseară. Îți doresc o zi cât mai frumoasă.

— Vești proaste?

Am tresărit speriată, apoi, ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Owen stând în fața mea.

— Poftim?

— Păreai stresată, a spus el, arătându-mi cu capul biletul din mâna mea. S-a întâmplat ceva?

— Nu, i-am răspuns, împăturind hârtia și punând-o lângă mine. Totul e în regulă.

S-a așezat pe zid, alături de mine, așa cum a făcut și cu o zi în urmă, dar nu atât de departe cum o făcea cândva. L-am privit scoţându-și iPod-ul din buzunar și scrutând apoi curtea școlii, stând rezemat cu palmele de zid.

Eram conștientă de faptul că răspunsul pe care i-l dădusem nu reflecta întregul adevăr. Dar el nu avea de unde să știe asta. Și nici nu-l interesa, probabil. Cu toate acestea, am simţit nevoia de a Reformula și de a Repeta. Ca să zicem așa.

— E chestia asta cu mama, i-am spus eu.

Și-a întors capul spre mine, întrebându-se, probabil, dacă nu cumva eram nebună sau dacă știam despre ce vorbeam.

— Chestie, a repetat el. Pentru pura ta informaţie, termenul e un surogat extrem de *serios*.

Firește că este, mi-am spus eu în gând.

— Toată povestea asta are legătură cu cariera mea de model, i-am explicat eu.

— Model? a repetat el, nedumerit. O, da! Despre asta vorbea Mallory. Apari în reclame, nu?

— Lucrez în domeniul ăsta de când eram copil. Și surorile mele au fost modele. De câtva timp, însă, mă tot gândesc să renunţ.

Iată că am spus-o cu glas tare! Singurul lucru pe care îl rosteam numai în gând mi-a scăpat de pe buze, și asta în faţa lui Owen Armstrong. Era un pas atât de uriaș pentru mine, încât aș fi putut să mă opresc acolo. Dar din motive obscure, am continuat.

— Este o situaţie extrem de complicată, am spus eu, deoarece mama s-a dedicat cu trup și suflet carierei mele, iar dacă voi renunţa, va suferi foarte mult.

— Dar tu nu vrei să mai continui, a spus el. Corect?

— Da.

— Atunci, ar trebui să-i spui asta.

— Nu e atât de ușor.

— Nu?

— Nu.

Discuţia ne-a fost întreruptă în clipa aceea de un grup de boboci din anul întâi de liceu, care ieșeau pe ușile din stânga noastră, vorbind tare și râzând zgomotos. Owen s-a uitat la ei, apoi din nou la mine.

— De ce nu e ușor să i-o spui? m-a întrebat el.

— Pentru că nu-mi plac confruntările.

El și-a îndreptat privirea spre Sophie, care stătea, ca de obicei, pe bancă împreună cu Emily, apoi și-a aţintit ochii asupra mea.

— Nu sunt un combatant prea *strălucit*, am adăugat apoi.

— Ce s-a întâmplat între voi două?

— Între mine și Sophie? l-am întrebat eu, deși știam prea bine la ce se referea.

El a încuviinţat din cap.

— Am avut o mică neînţelegere în vară.

Owen n-a spus nimic; știam că aștepta să-i ofer mai multe detalii.

— Crede că m-am culcat cu prietenul ei, am adăugat eu.

— Și ai făcut-o?

Trebuia să mă aștept să-mi pună o întrebare atât de tranșantă. Și cu toate astea, am simţit cum obrajii îmi iau foc.

— Nu, i-am răspuns. N-am făcut-o.

— Poate că ar trebui să-i spui asta.

— Nu e atât de simplu.

— Mmm, a spus el. Poţi să mă consideri nebun, dar am senzaţia că ascult un laitmotiv.

Mi-am aţintit ochii asupra mâinilor mele, gândindu-mă din nou cât de simplu îi era să intuiască atât de multe lucruri despre mine în mai puţin de o săptămână.

— Aşadar, dacă ai fi în locul meu, am spus eu, ai fi...

— ... aş fi cât se poate de sincer, mi-a răspuns el. În ambele cazuri.

— O spui de parcă ar fi atât de uşor, am zis eu.

— Nu e uşor. Dar poţi s-o faci. E nevoie de puţină practică.

— Practică?

— În timpul Programului de Controlare a Mâniei, am jucat anumite roluri. Ca să ne obişnuim să gestionăm lucrurile cu mai multă seriozitate.

— Aţi jucat anumite roluri, am spus, încercând să-mi imaginez despre ce vorbea.

— Am fost nevoit s-o fac. Mi-au impus-o judecătorii, mi-a explicat el, oftând adânc. Dar metoda s-a dovedit salutară. Astfel, în momentul în care ne confruntăm cu o situaţie similară în realitate, ne putem ghida după un plan deja stabilit.

— Aha! am spus. Cred că acum totul capătă sens.

— Bine atunci, a continuat el, apropiindu-se încă puţin de mine. Imaginează-ţi că sunt mama ta!

— Poftim?

— Sunt mama ta, a repetat el. Acum spune-mi că vrei să renunţi la modeling!

— Nu pot să fac asta, am protestat eu, înroşindu-mă toată la faţă.

— De ce nu? m-a întrebat el. Este chiar atât de greu să-ţi imaginezi că pot fi mama ta? Te îndoiești de talentul meu actoricesc?

— Nu e vorba de asta, i-am răspuns. Doar că...

— Să știi că sunt un actor foarte bun. *Toți* cei din grupul nostru voiau să joc rolul mamei lor.

— E... e ciudat, am spus, privindu-l uluită.

— Nu e ciudat. E greu. Dar nu imposibil. Încearcă!

Cu o săptămână în urmă, nu știam nici măcar ce culoare au ochii lui. Acum, eram deja rude. Cel puţin, deocamdată. Am tras adânc aer în piept.

— Bine, am spus. Așadar...

— Mama! a intervenit el.

— Poftim?

— Cu cât exerciţiile redau mai bine realitatea, cu atât sunt mai eficiente, mi-a explicat el. Dai totul sau nimic.

— Bine, am spus din nou. Mama!

— Da.

Totul e atât de ciudat! mi-am spus în gând. Cu glas tare, am spus însă cu totul altceva:

— Știu că toată chestia asta cu modelingul e foarte importantă pentru tine...

Owen m-a oprit, ridicând o mână.

— R și R. Reformulează și repetă!

— De ce?

— Așa cum ţi-am spus deja, cuvântul *chestie* este un termen-surogat extrem de vag. Într-o confruntare, trebuie să te exprimi cât mai clar cu putinţă ca să nu dai naștere interpretărilor, mi-a explicat el, aplecându-se puţin spre mine. Știu că ţi se pare ciudat, a continuat el. Dar metoda funcţionează. Îţi promit.

Cuvintele lui îmi ofereau prea puţină alinare, căci treceam de la stânjeneală la umilinţă.

— Știu că modelingul este foarte important pentru tine și îţi conferă multă plăcere și satisfacţie, am spus eu.

Owen a dat aprobator din cap, făcându-mi semn să continui.

— Dar ca să fiu sinceră..., am adăugat eu, ascunzându-mi după ureche o șuviţă de păr. În ultimul timp, mă tot gândesc la asta și simt că...

Știam prea bine că totul nu era decât un joc. Niște exerciţii fictive, nu pura realitate. Dar chiar și așa, aveam senzaţia că ceva pune stavilă cuvintelor mele. Miza era prea mare — dacă aveam să dau greș, acest lucru îmi va dezvălui nu doar teama pe care o nutream în faţa unei confruntări, ci mă va pune în același timp și într-o lumină cumplit de proastă.

El aștepta să continui.

— Nu pot să merg mai departe, i-am spus eu, evitându-i privirea.

— Dar ai fost atât de aproape! a exclamat el, lovind zidul cu palma. Ai fost cât pe ce să treci pragul!

— Îmi pare rău, i-am răspuns, luându-mi sendvișul. Pur și simplu... nu pot să merg mai departe, am adăugat cu glasul încordat.

El m-a fixat o clipă cu privirea. Apoi, a ridicat din umeri.

— Nu-i nimic, mi-a spus. Nu e o tragedie.

Tăcerea s-a așternut dintr-odată între noi. Habar nu aveam ce s-a întâmplat, dar mie mi se părea cu adevărat o tragedie. Apoi, l-am auzit pe Owen trăgând adânc aer în piept.

— Vreau să-ţi spun ceva, a început el. Toată povara asta pe care o ţii în tine o să te doboare. Toate lucrurile pe care le păstrezi adânc ferecate în suflet te vor sufoca într-o bună zi. Te vor face să-ţi pierzi minţile.

Știam că vorbea despre modeling. Dar cuvintele lui m-au purtat cu gândul la altceva, la cea mai mai mare taină a mea, la secretul pe care nu puteam să-l recunosc. Căci — dacă o rază de lumină, fie și un crâmpei, s-ar răsfrânge asupra lui — nu voi mai reuși niciodată să-l ascund.

— Trebuie să plec, am spus eu, îndesându-mi sendvișul în geantă. Trebuie... trebuie să vorbesc cu profesorul de engleză despre proiectul pe care îl am de făcut.

— Aha! mi-a răspuns el.

Îi simțeam ochii sfredelitori în ceafă, dar am reușit să nu-mi întorc privirea spre el.

— Desigur, a adăugat apoi.

M-am ridicat în picioare și mi-am luat geanta.

— Ne vedem mai târziu.

— Da, mi-a răspuns, luându-și iPod-ul. Pe curând.

Am dat din cap și m-am îndepărtat, lăsându-l în urmă. Abia când am ajuns la ușile de la intrare, am îndrăznit să mă uit înapoi.

Stătea în continuare acolo, cu capul în jos, și asculta muzică de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Mi-am amintit prima impresie pe care mi-a creat-o — cea a unui individ primejdios și înfricoșător. Știam acum că mă înșelasem, că nu era deloc așa cum mi-l imaginasem. Cu toate acestea, Owen Armstrong *era* un om înspăimântător: prin francheţea și firea lui tranșantă, cât și prin faptul că aștepta același lucru de la toți cei din jur, mă speria de moarte.

La început, când m-am îndepărtat de Owen, m-am simțit ușurată. Dar n-a durat prea mult.

Adevărul era — realizam eu odată cu trecerea timpului — că, în ciuda faptului că abia îl cunoșteam pe Owen, mi-am deschis

sufletul în faţa lui cum n-o mai făcusem de foarte mult timp. Știa despre conflictul meu cu Sophie, despre boala lui Whitney și despre dorinţa mea de a renunţa la modeling. Păreau prea multe informaţii împărtășite unei persoane cu care nu știam dacă merita riscul să mă împrietenesc. M-am convins de asta abia în clipa în care am văzut-o pe Clarke.

Ne aflam pe coridorul școlii, după a șaptea oră de curs, iar ea își deschidea dulapul. Avea părul legat în două codiţe de cal și purta blugi, un tricou negru și o pereche de pantofi negri, marca Mary Janes. O fată, pe care nu o cunoșteam, a trecut pe lângă ea și a strigat-o pe nume, iar Clarke s-a întors și a salutat-o, zâmbind. Urmăream o scenă cât se poate de firească dintr-o zi obișnuită, ca oricare alta, dar ceva m-a purtat cu gândul la noaptea aceea petrecută la piscină. Un alt moment în care am evitat un conflict, un moment în care mi-a fost teamă să fiu sinceră și să spun ce gândesc. Și astfel am pierdut o prietenă. Poate cea mai bună prietenă din viaţa mea.

Era prea târziu ca să mai schimb ceva între mine și Clarke, dar poate că mai aveam timp să schimb altceva. Poate chiar pe mine. Așa că am pornit să-l caut pe Owen.

Într-o școală cu peste două mii de elevi, era ușor să te pierzi, ca să nu mai spun cât de ușor era să pierzi pe cineva în puhoiul acela de oameni. Dar Owen se distingea clar în mulţime, așa că — în momentul în care nu l-am găsit nici pe el și nu i-am văzut nici mașina — mi-am imaginat că plecase mai devreme. Dar când m-am urcat în mașină și am ieșit pe strada principală, l-am zărit, mergând pe jos, cu rucsacul în spate și căștile la urechi.

Abia când am ajuns lângă el m-am gândit că s-ar putea să fac o greșeală. Dar viaţa îţi oferă adesea șansa să schimbi, dacă nu trecutul, măcar viitorul. Așa că am încetinit și am deschis fereastra.

— Hei! l-am strigat eu, dar nu m-a auzit. Owen!

Niciun răspuns. Atunci, am apăsat cu putere pe claxonul mașinii aflat în centrul volanului. În cele din urmă, a întors capul.

— Bună, m-a salutat, pe când cineva din spatele meu m-a claxonat violent, trecând apoi cu viteză pe lângă mine. Ce s-a întâmplat?

— Unde ţi-e mașina? l-am întrebat.

S-a oprit pe loc și și-a scos casca de la urechea stângă.

— La reparat. Are niște probleme, mi-a răspuns el.

Asta e! m-am gândit în sinea mea. *Spune ceva! Orice! Dă-i drumul!*

— Asta e și povestea vieţii mele, i-am spus eu, deschizându-i portiera. Hai, urcă!

Capitolul
opt

Când s-a urcat în mașină, Owen s-a lovit cu capul de tavanul prea scund pentru el.

— Au! a exclamat, frecându-și fruntea și izbindu-se cu genunchiul de bord. O, Doamne, ce mică e mașina asta!

— Serios? N-am observat până acum și am 1,70 metri înălțime.

— E chiar atât de înaltă?

— Eu așa credeam, i-am răspuns, uitându-mă la el.

— Eu am 1,90, mi-a spus, încercând să împingă, cât mai departe de bord, scaunul, care era deja împins la maxim.

A încercat apoi să-și sprijine brațul de fereastră, dar pentru că era prea mare, n-a reușit, așa că și-a schimbat poziția și și-a rezemat mâna pe abdomen. În cele din urmă, a lăsat-o să atârne pe lângă corp.

— Cred că totul este relativ, a spus el apoi.

— Stai comod? l-am întrebat eu.

— Da, mi-a răspuns, vădit nestingherit, de parcă i se întâmpla adesea acest lucru. Îți mulțumesc pentru că m-ai luat cu mașina.

— N-ai pentru ce. Spune-mi doar unde să te duc!

— Acasă, mi-a răspuns, încercând să găsească din nou o poziție comodă pentru brațul său lung. Deocamdată, mergi drept înainte!

Un timp, ne-am continuat drumul în tăcere. Știam că acesta era momentul să-mi pun sufletul pe tavă, să mă justific. Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi fac curaj.

— Cum de suporţi *asta*? m-a întrebat deodată.

— Poftim? am spus eu, clipind nedumerită.

— Este atâta liniște aici. Mi se pare chiar pustiu.

— Unde?

— Aici, mi-a răspuns, arătându-mi mașina. Conduci în tăcere. Fără muzică.

— Ca să fiu sinceră, nici nu mi-am dat seama, i-am spus încet.

S-a rezemat de speteaza scaunului, cu capul de tetieră.

— Eu am observat imediat. Tăcerea este cumplit de stridentă.

Replica lui era fie foarte complexă, fie era o figură de stil, un oximoron, de exemplu. Nu știam care dintre ele.

— CD-urile mele sunt în consola din mijloc, dacă vrei să..., i-am spus eu.

Nici n-am apucat să-mi duc gândul la bun sfârșit, că el a și deschis-o, scoţând din ea un vraf de CD-uri. În timp ce se uita printre ele, eu i-am aruncat o privire nervoasă.

— Nu sunt preferatele mele, i-am spus eu. Dar asta e tot ce am aici.

— Aha! mi-a răspuns, fără să-și ridice ochii spre mine.

M-am concentrat din nou asupra drumului, auzind cum carcasele CD-urilor zăngăneau în timp ce Owen se uita printre ele.

— Drake Peyton, Drake Peyton... să înţeleg că îţi place muzica rock cu accente hippie?

— Cred că da, i-am răspuns.

E de rău, mi-am spus în gând.

— L-am văzut live într-un concert pe care l-a ţinut vara trecută.

— Aha! a repetat el. Alt CD cu Drake Peyton... și Alamance. Asta e muzică alt-country[1], nu-i așa?

— Da.

— Interesant, a spus el. N-aș fi zis că îţi place... Tiny? Acesta e volumul lui cel mai recent, nu?

— L-am luat în vară, i-am răspuns, încetinind la un semafor.

— Atunci, ăsta e! a repetat el, clătinând din cap. Sunt surprins, trebuie s-o recunosc. N-aș fi crezut pentru nimic în lume că ești fan Tiny. Sau fan al muzicii rap.

— De ce nu?

— Nu știu, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Cred că m-am bazat pe o premisă greșită. Cine ţi l-a făcut pe ăsta?

M-am uitat la CD-ul pe care îl ţinea în mână și am recunoscut imediat literele înclinate.

— Sora mea, Kirsten.

— Îi place rockul clasic, a spus el.

— Încă din liceu, i-am răspuns. Are de ani de zile pe perete un poster cu Jimmy Page.

— Aha! a spus el, citind lista melodiilor. Are gusturi bune. E un album Led Zeppelin fără *Stairway to Heaven*. Melodia mea preferată este *Thank You*, a continuat Owen, vădit impresionat.

— Serios?

— Serios. Este un hit nemuritor, o baladă extraordinară. Ușor ironică, dar sinceră. Pot să-l pun?

— Desigur, i-am răspuns. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai cerut voie.

— Trebuie să ceri voie, mi-a spus el, introducând CD-ul în aparatul meu. Numai un bădăran își permite să facă ce vrea în mașina altcuiva. Este un lucru cât se poate de serios.

---

[1] Alt-country sau alternative country — subgen al muzicii country.

Discul a pârâit de câteva ori, apoi muzica a început să cânte în surdină. Owen a pus mâna pe butonul de volum, cerându-mi voie din priviri. Când am dat afirmativ din cap, a dat sonorul mai tare. Auzind primele acorduri, mi s-a făcut un dor nebun de Kirsten, care, în timpul ultimului an de liceu, a făcut o adevărată pasiune pentru rockul anilor '70, în special pentru albumul formației Pink Floyd — *Dark Side of the Moon* — pe care l-a ascultat săptămâni de-a rândul.

Bântuită de aceste gânduri, m-am uitat din nou la Owen, care bătea darabana cu degetele pe genunchi. Kirsten n-ar ezita nicio clipă să spună ce gândește. Astfel, sub imperiul melodiilor ei, m-am hotărât să-i urmez exemplul. Sau, măcar, să încerc.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat astăzi, am spus eu, în cele din urmă.

El și-a ridicat privirea spre mine.

— Dar ce s-a întâmplat?

Eu mi-am ațintit ochii asupra drumului, simțind cum obrajii îmi iau foc.

— În timpul scenetei noastre, am luat-o razna și am plecat.

Mă așteptam să-mi dea un răspuns de genul: „Nu-i nimic" sau „Nu-ți face probleme pentru asta!" Dar răspunsul a fost cu totul altul:

— Ce-ai făcut tu înseamnă că ai luat-o razna?

— Cred că da, i-am răspuns eu.

— Aha! Bine, mi-a spus el.

— Nu credeam că jocul nostru o să mă tulbure atât de tare, i-am explicat eu. Încerc să evit confruntările. Nu sunt un combatant prea strălucit, după cum bine ai văzut. Așa că... îți cer iertare.

— Nu e nicio problemă, mi-a răspuns, lovindu-se cu cotul de ușă, în timp ce încerca să-și găsească o poziţie mai comodă pe scaun. De fapt...

Am așteptat să-și ducă gândul la bun sfârșit. Pentru că nu o mai făcea, am reluat ideea:

— De fapt...?

— Mie nu mi se pare că ai luat-o deloc razna, a spus el.

— Nu?

— În concepţia mea, s-o iei razna înseamnă să ridici vocea, a continuat el, clătinând din cap. Să ţipi. Cu venele umflate, gata să-ţi explodeze. Să lovești oamenii în parcări. Lucruri de acest gen.

— Nu fac așa ceva, am spus eu.

— Nici nu spun s-o faci, a continuat el, trecându-și mâna prin păr; în clipa aceea, inelul de pe degetul mijlociu a captat lumina soarelui, strălucind cu putere. E doar o metaforă, a adăugat apoi. La următoarea stradă, ia-o la dreapta!

Când am virat, așa cum mi-a spus, am ajuns pe o stradă străjuită de copaci. Toate casele erau mari, prevăzute cu verande întinse. Am trecut pe lângă o ceată de copii, care jucau hochei pe role, apoi pe lângă un grup de femei însoţite de bebeluși în cărucioare.

— Gata, am ajuns, mi-a spus el. Casa aceea gri.

Am încetinit, apoi am oprit lângă trotuar. Era o casă frumoasă, cu o verandă mare, pe care se afla un balansoar. Treptele de la intrare erau împodobite cu ghivece de flori de un roz aprins. O pisică portocalie stătea pe aleea din faţa casei și se întindea la soare.

— Impresionantă! am spus eu.

— Nu e din sticlă, mi-a răspuns. Dar e frumoasă.

Am rămas, pentru o clipă, în tăcere, așteptând de această dată ca el să coboare din mașină.

— Voiam să-ţi mărturisesc, m-am încumetat eu în cele din urmă, că ai avut dreptate în tot ce mi-ai spus mai devreme. Este greu să ţii totul ferecat în tine. Dar mie... îmi este și mai greu să-mi pun sufletul pe tavă.

Nu știam de ce simţeam nevoia să spun toate aceste lucruri. Poate ca să mă justific. În faţa lui sau a mea.

— Da, e adevărat, mi-a răspuns el. Dar trebuie să-ţi eliberezi sufletul. Altfel, rana va colecta tot mai mult puroi, iar buba se va sparge la un moment dat.

— Vezi, tocmai asta e problema, i-am spus eu. Nu suport să văd oameni mânioși.

— Dar mânia nu este un lucru rău, mi-a explicat el. Este un sentiment uman. Iar pe de altă parte, doar pentru că cineva e supărat la un moment dat, nu înseamnă că va rămâne așa pentru totdeauna.

Mi-am aţintit ochii asupra volanului, jucându-mă cu marginile acestuia.

— Nu știu ce să spun în privinţa asta, i-am răspuns eu. Din experienţa mea, când oamenii apropiaţi se supără pe mine, o fac pentru totdeauna. Mânia lor *este* definitivă. Totul se schimbă.

Owen n-a mai rostit niciun cuvânt. Tăcerea ne-a fost întreruptă doar de lătratul unui câine aflat undeva la câteva case depărtare.

— Poate că nu ţi-au fost atât de apropiaţi cum ţi-ai închipuit.

— Adică?

— Adică, dacă o persoană îţi este cu adevărat apropiată, un mic conflict între voi nu înseamnă nimic, iar relaţia voastră rămâne aceeași. Se mai *întâmplă* între prieteni. Este un lucru cât se poate de firesc. Trebuie doar să dezamorsezi conflictul.

— Să dezamorsez conflictul, am repetat eu. Nu cred că aș ști să fac asta.

— E normal, mi-a răspuns. Dat fiind că eviţi confruntările de la bun început.

CD-ul continua să meargă, redând acum un cântec al formaţiei Rush, în timp ce un minivan a trecut pe lângă noi, stârnind un vârtej de frunze uscate. Habar nu aveam câte minute trecuseră de când stăteam acolo. Părea un timp îndelungat.

— Ai răspunsuri la toate problemele, i-am spus eu.

— Nu e adevărat, mi-a ripostat, răsucindu-și pe deget unul dintre inele. Mă străduiesc să găsesc soluţii, în funcţie de circumstanţe.

— Și reușești? l-am întrebat eu.

— Știi cum e, mi-a răspuns, ridicându-și privirea spre mine. O iei pas cu pas.

Replica lui mi-a stârnit un zâmbet.

— Îmi plac inelele tale, i-am spus, arătându-i-le cu capul. Sunt identice?

— Aproape. Nu în totalitate.

Și l-a scos apoi pe cel de pe mâna stângă și mi l-a întins.

— Joacă rolul unor secvenţe de genul *înainte* și *după*. Rolly mi le-a făcut. Tatăl lui este bijutier.

— El l-a făcut? am întrebat eu, simţind în mână greutatea inelului de argint.

— Nu inelul, mi-a răspuns. Ci cuvintele gravate în interior.

Am răsucit ușor inelul și am văzut gravate pe banda din interior, cu litere de-o șchioapă, frumoase și elegante, cuvintele: DU-TE DRACULUI!

— Interesant! am comentat eu.

— Un exemplu de rafinament, nu? a spus el, făcând o grimasă. Se referă la perioada mea de dinaintea arestării. Eram puţin cam...

— Mânios?

— Am putea spune și așa. Pe acesta l-a gravat după ce am terminat Programul de Controlare a Mâniei.

Și-a scos apoi și celălalt inel și mi l-a arătat. Avea același model și aceeași mărime, iar cuvintele gravate spuneau: SAU MAI BINE NU.

— E bine să-ţi cunoști întotdeauna opţiunile, i-am spus râzând, dându-i inelul înapoi.

— Exact, mi-a răspuns, cu un zâmbet pe buze.

Am simţit cum mă înroșesc din nou la faţă, fără să mă simt însă nici stânjenită, nici neliniștită — ci copleșită de un sentiment cu totul diferit. Un sentiment pe care n-aș fi crezut vreodată că îl voi simţi în preajma lui Owen Armstrong. Momentul ne-a fost însă spulberat de o voce.

— Annabel!

M-am uitat în dreapta — era Mallory. La un moment dat, în timpul discuţiei noastre, apăruse la geamul lui Owen, de unde acum îmi zâmbea cu gura până la urechi și îmi făcea cu mâna.

— Bună.

— Bună, i-am răspuns și eu.

I-a făcut semn lui Owen să deschidă fereastra, iar el s-a supus, încet și fără tragere de inimă. Imediat ce a avut suficient spaţiu, și-a introdus capul înăuntru, exclamând:

— O, Doamne, cât de mult îmi place bluza ta! E de la Tosca?

— S-ar putea, i-am răspuns, privindu-mi piesa vestimentară ce stârnise atâta admiraţie. Mi-a cumpărat-o mama.

— Cât de norocoasă poţi să fii! Ador hainele celor de la Tosca. Este magazinul meu preferat din întreaga lume. Vii înăuntru?

— Înăuntru? am repetat eu.

— În casă. Rămâi la masă? *Trebuie* să rămâi la masă. Nici nu se pune problema.

— Mallory! a strigat-o Owen, frecându-şi faţa cu mâna. Te rog să nu mai ţipi!

Ea l-a ignorat şi şi-a introdus şi mai mult capul în maşină.

— Aş vrea să-ţi arăt camera mea, a spus ea, cu ochii mari şi încântaţi. Şi hainele, şi...

— Mallory! a strigat-o Owen din nou. Ieşi din maşină!

— Îţi place ţinuta mea? m-a întrebat ea, retrăgându-se uşor ca s-o pot vedea.

Purta un tricou simplu şi alb, o jachetă scurtă, blugi cu manşete răsucite şi ghete lucioase, cu talpă groasă. După ce-a făcut o piruetă, şi-a băgat din nou capul pe fereastră.

— M-am inspirat după ţinutele lui Nicholls Lake. Este cântăreaţa mea preferată acum. E genul punk.

Owen s-a rezemat de spătarul scaunului, lovindu-se cu capul de tetieră.

— Nicholls Lake *nu* e punk, a spus el, încet.

— Ba da, este, l-a contrazis Mallory. Şi astăzi sunt şi eu!

— Mallory, am mai vorbit despre asta. Ai uitat? Ţi-am explicat care este definiţia termenului punk, a spus Owen. *Ai ascultat* CD-ul formaţiei Black Flag pe care ţi l-am dat?

— E cumplit de zgomotos, i-a răspuns ea. Şi nici nu poţi să cânţi cu ei. Nicholls Lake este mult mai bună.

— Mallory! a repetat el, trăgând adânc aer în piept. N-ai putea să...

Tocmai atunci, în pragul ușii, a apărut o femeie înaltă, cu părul negru — mama lui Owen, probabil — care a strigat-o. Mallory i-a aruncat o privire mânioasă.

— Trebuie să plec, ne-a anunţat ea, aplecându-se și mai mult, încât aproape că își lipea chipul de cel al lui Owen. Dar o să mai vii și altă dată, da?

— Firește, i-am răspuns.

— La revedere, Annabel.

— La revedere.

S-a retras, zâmbind, din mașină, și mi-a făcut cu mâna. I-am răspuns și eu la fel și am urmărit-o apoi, împreună cu Owen, străbătând aleea din faţa casei și întorcându-și mereu privirea spre noi.

— Așadar, acum e punk, am spus eu.

Owen nu mi-a răspuns. Îl auzeam, în schimb, trăgând cu zgomot aer în piept, de câteva ori la rând.

— Așa îţi manifești tu mânia? l-am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns, dând afară aerul din plămâni. Așa îmi manifest eu supărarea. Nu știu ce-i cu ea. Cred că toate surorile sunt la fel. Te calcă pe nervi.

— ... povestea vieţii mele, i-am spus eu.

S-a așternut din nou tăcerea. Și de fiecare dată, îmi spuneam că o să coboare din mașină și o să plece, și astfel, totul se va termina. Și îmi doream cu și mai multă ardoare să n-o facă.

— Spui adesea asta.

— Ce anume?

— „E și povestea vieţii mele."

— Tu ai spus-o primul.

— Serios?

— În ziua aceea, în spatele școlii, i-am reamintit eu, dând din cap.

— Aha! a spus el, fără să mai rostească vreun cuvânt. Dacă stai bine și te gândești, a continuat Owen, rupând apoi tăcerea, este un lucru cât se poate de ciudat. Rolul expresiei este să-ţi confere simpatia interlocutorului. Dar nu este deloc așa. Ba, dimpotrivă, îi dai de înţeles că povestea ta se repetă, că nu e nimic unic în tot ce spui.

M-am gândit la cuvintele sale în timp ce câţiva copii au trecut cu rolele pe lângă noi, ţinând pe umeri crose de hochei.

— Ai dreptate, am spus eu în cele din urmă, dar ai putea să privești lucrurile și altfel. Ca de exemplu, indiferent cât de prost merg lucrurile, poţi să relaţionezi cu interlocutorul.

— Aha! Vrei să spui, așadar, că relaţionezi cu mine.

— Nu. Nicidecum.

— Drăguţ din partea ta! mi-a răspuns, râzând, întorcându-și capul spre fereastră.

I-am surprins profilul și mi-am amintit de zilele în care îl analizam de la distanţă.

— De acord, am spus apoi. Poate doar foarte puţin.

S-a întors din nou cu faţa spre mine și am avut din nou același sentiment indescifrabil, întrebându-mă — în tăcerea ce se așternuse între noi — ce se întâmpla cu adevărat. Apoi, a deschis portiera.

— Îţi mulţumesc din nou pentru că m-ai luat cu mașina, mi-a spus el.

— N-ai pentru ce. Oricum, îţi eram datoare.

— Nu e adevărat, mi-a răspuns, reușind cu greu să iasă din mașină. Ne vedem mâine atunci.

A închis ușa în urma lui, apoi și-a luat geanta și s-a îndreptat spre casă. L-am urmărit până când a intrat înăuntru.

Când am pornit la drum, întreaga după-amiază mi se părea ciudată, aproape ireală. Mintea îmi era bântuită de un iureș de gânduri,

prea multe ca să le pot înţelege. Dar în timp ce mergeam, mi-am dat seama că mai era ceva ce mă deranja: CD-ul se oprise și nu mai cânta muzica. Înainte, poate că nici n-aș fi observat; acum, însă, tăcerea mi se părea, dacă nu asurzitoare, cel puţin tulburătoare. Nu prea știam ce înseamnă asta. Dar am dat oricum drumul la radio.

Capitolul nouă

Frumoasa și bestia. Un cuplu ciudat[1]. Shrek și Fiona. Puhoiul de zvonuri se revărsase și ne purta pe valurile sale. În următoarele săptămâni, așa-zisa noastră „relație", căci nici nu știam cum să definesc ce făceam noi pe zid în pauza de masă, se desfășura sub semnul numelor și poreclelor răutăcioase. Habar nu aveam cum să caracterizez „legătura" noastră. Căci nu eram nici împreună, dar nu eram nici străini. Ne aflam undeva la mijloc.

Indiferent de situație, unele lucruri deveniseră cât se poate de clare între noi. În primul rând, stăteam mereu împreună. În al doilea rând, i-am făcut mereu zile fripte pentru că nu mânca nimic — mi-a mărturisit că își cheltuia întotdeauna banii de mâncare pe CD-uri cu muzică — până când l-am convins să împărțim prânzul pe care mi-l pregătea mama. Și în al treilea rând, obișnuiam să ne certăm. Nu, nu ne certam propriu-zis. *Discutam*, mai exact.

Inițial, vorbeam numai despre muzică — subiectul preferat al lui Owen, unde se simțea ca peștele în apă. Când îi împărtășeam părerile, eram inteligentă și luminată. Când nu eram de acord cu el, atunci gusturile mele în materie de muzică erau îndoielnice. De obicei, discuțiile cele mai aprinse le purtam la începutul săptămânii,

[1] *The Odd Couple* , în original, comedie scrisă de dramaturgul și scenaristul american Neil Simon.

când analizam împreună emisiunea lui de la radio, pe care acum o ascultam cu fidelitate în fiecare duminică de dimineaţă. Îmi era greu să cred că, în trecut, ezitam să-i spun ce gândesc. Acum, cuvintele îmi veneau de la sine.

— Glumeşti, fără doar şi poate! a spus el, într-o zi de luni, clătinând din cap. Nu ţi-a plăcut piesa celor de la Baby Bejesuses?

— Te referi la cea alcătuită din tot felul de sunete de tipul „touch screen"?

— N-au fost numai sunete gen „touch screen", a protestat el, indignat. Au mai fost şi alte acorduri.

— Ca de exemplu?

M-a pironit o clipă cu privirea, ţinând în mână jumătate din sendvişul meu cu carne de curcan.

— Ca de exemplu, mi-a răspuns, muşcând din sendviş, ceea ce însemna că se împotmolise şi îşi căuta cuvintele.

După câteva clipe, în care a mestecat şi a înghiţit îmbucătura, a continuat:

— Cei de la Baby Bejesuses sunt inovatorii acestui gen muzical.

— Atunci, ar trebui să fie în stare să compună o piesă folosind şi alte acorduri, nu doar sunetele tastaturii de la telefon.

— Acesta este un exemplu de L-I, mi-a atras el atenţia, îndreptând sendvişul spre mine. Ai grijă!

L-I însemna Limbaj Inflamator. La fel ca şi R şi R sau termeni-surogat, L-I a devenit o parte din vocabularul meu zilnic. Dacă petreceai mai mult timp în compania lui Owen, beneficiai de cursuri gratuite de controlare a mâniei.

— Ştii prea bine că nu-mi place muzica techno, am spus eu. Aşa că n-ar trebui să-mi mai ceri părerea în această privinţă.

— Nu generaliza! a ripostat el. Cum poţi să respingi un întreg gen muzical? Tragi concluzii pripite.

— Nu e adevărat, i-am răspuns eu.

— Și atunci, cum ţi-ai defini atitudinea?

— Francheţe — îţi spun pur și simplu ce gândesc.

M-a ţintuit iar cu privirea. Apoi, oftând adânc, a mușcat din nou din sendviș.

— Bine, a spus el, mestecând îmbucătura. Să mergem mai departe! Ce părere ai de piesa thrash metal a formaţiei Lipswitches?

— Prea zgomotoasă.

— Așa și trebuie să fie! Doar e thrash metal!

— Nu m-ar deranja zgomotele dacă ar mai avea și alte calităţi, i-am răspuns eu. Doar că în piesa asta interpreţii nu fac altceva decât să ţipe cât îi ţine gura de tare.

— Așadar, nu-ţi place nici muzica techno, nici thrash metal, a spus el, băgând în gură ultima coajă de pâine. Ce-a mai rămas?

— Celelalte genuri muzicale, i-am răspuns.

— Celelalte genuri muzicale, a repetat el, ușor șovăitor, nefiind încă pe deplin convins. Bine. Ce zici de ultima piesă difuzată, cea cântată la *glockenspiel*[1]?

— La glockenspiel?

— Da. Cea cântată de Aimee Decker. Acordurile de contrabas de la început au fost apoi însoţite de yodeling și pe urmă...

— Yodeling? am spus eu. Sunetele acelea au fost yodeling?

— Să nu-mi spui că nu-ţi place nici *yodelingul*!

Și așa mai departe. Uneori, discuţiile noastre deveneau destul de încinse, dar fără să atingă vreodată graniţele agresiunii verbale.

[1] Instrument de percuţie alcătuit din lame metalice așezate pe un suport, care, lovite cu ciocănele de lemn, scot sunete asemănătoare cu clinchetul de clopoţel.

Adevărul era că așteptam să iau prânzul în compania lui Owen cu mai multă nerăbdare decât aș fi vrut să recunosc.

Printre discuţiile noastre despre punk, big band și swing, dar și despre calităţile îndoielnice ale muzicii techno, aflam tot mai multe lucruri despre el. Știam acum, de exemplu, că — deși a fost mereu pasionat de muzică — abia după divorţul părinţilor lui, survenit în urmă cu un an și jumătate, a devenit — ca să-l citez — „realmente obsedat" de această artă. Se pare că despărţirea s-a încheiat extrem de urât, cu acuzaţii de-o parte și de-o alta. Muzica a devenit, astfel, pentru el, o cale de scăpare. Totul se schimba și se încheia — muzica rămânea, însă, izvorul său inepuizabil de energie.

— Practic, mi-a spus el într-o bună zi, când nu vorbeau unul cu celălalt, eu mă trezeam prins la mijloc, jucând rolul de intermediar. Nu reușeam niciodată să-i mulţumesc. Dacă eram de acord cu unul dintre ei, celălalt făcea pe victima, iar eu primeam măciucile în cap. Dacă nu eram de acord, atunci însemna că eram părtinitor. Nu aveam șanse de izbândă.

— Probabil că ţi-a fost tare greu, i-am spus eu.

— A fost oribil. Atunci, am început să mă orientez spre genurile muzicale obscure. Dacă nu se știa nimic despre ele, atunci nimeni nu avea cum să-mi influenţeze părerea. Nu se punea problema unei căi greșite sau corecte, a continuat el, alungând cu mâna o albină, care ne tot dădea târcoale. Cam în această perioadă, am început să ascult un post de radio care emitea în Phoenix — KXPC. Aici, lucra un DJ care difuza în weekend, târziu în noapte, niște piese muzicale extrem de obscure. Muzică tribală, un gen de muzică punk underground sau sunetul picăturilor de apă ce cad de la robinet. Lucruri de acest gen.

— Sunetul picăturilor de apă ce cad de la robinet? am repetat eu.

El a încuviinţat din cap.

— Asta e muzică? l-am întrebat apoi.

— Se pare că nu e pentru toată lumea, mi-a răspuns, aruncându-mi o privire piezișă.

Eu i-am zâmbit.

— Dar tocmai despre asta este vorba. Despre un teritoriu cu totul neexplorat. Am început să notez numele pieselor pe care DJ-ul le difuza și le căutam apoi la magazinele de CD-uri sau online. Reușeam astfel să mă concentrez asupra altor lucruri, ignorând în același timp discuţiile și ţipetele de acasă.

— Serios? Se ajungea la ţipete?

— Nu era chiar atât de rău, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Dar erau frecușuri de ambele părţi. Ca să fiu sincer, însă, tăcerea era și mai cumplită.

— Mai cumplită decât ţipetele?

— Mult mai cumplită, mi-a răspuns, dând din cap. Cel puţin, în cazul unor discuţii, știi ce se întâmplă. Sau îţi faci o idee. Tăcerea, însă... poate însemna orice. E...

— Cumplit de asurzitoare, i-am dus eu gândul la bun sfârșit.

— Exact, a subliniat el.

Așadar, lui Owen nu-i plăcea tăcerea. Iată și alte lucruri care nu-i plăceau: untul de arahide (prea uscat), mincinoșii (lucru de la sine înţeles) și oamenii care nu dădeau bacșiș (se pare că nu era chiar atât de bine plătit pentru pizza pe care o livra clienţilor). Și acestea erau doar cele pe care mi le mărturisise până atunci. Poate datorită Programului de Controlare a Mâniei, Owen nu se sfia niciodată să spună ce-l deranja.

— Tu nu faci la fel? m-a întrebat el, când am adus acest subiect în discuţie.

— Nu, i-am răspuns. Firește, și pe mine mă deranjează anumite lucruri.

— Ca de exemplu?

Mi-am îndreptat automat ochii spre Sophie, care stătea la locul ei obișnuit pe bancă și vorbea la telefon.

— Muzica techno, i-am răspuns, în schimb.

— Ha, ha! a râs el. Fii serioasă!

— Nu știu, am spus, alegând coaja senvișului. Cred că surorile mele. Uneori.

— Și altceva?

— Nu-mi vine nimic altceva în minte, i-am răspuns.

— Hai nu zău! Vrei să spui că singurele lucruri care te enervează sunt surorile tale și un anumit gen de muzică? Și vrei să te cred? Tu nu ești un om normal?

— Poate că nu sunt atât de mânioasă ca tine, i-am răspuns.

— Nimeni nu este atât de mânios ca mine, mi-a ripostat, calm ca de obicei. Acesta e adevărul. Dar chiar și pe *tine* trebuie să te deranjeze anumite lucruri.

— Poate că mă deranjează. Dar în clipa asta nu-mi vine nimic în minte.

El și-a dat ochii peste cap.

— Și de ce spui că nimeni nu e atât de mânios ca tine? Cum rămâne cu Programul de Controlare a Mâniei?

— Ce-i cu el?

— Nu este menit să-ţi mai domolească mânia?

— Scopul programului nu este să-ţi domolească mânia.

— Nu?

— Nu, mi-a răspuns, clătinând din cap. Mânia este un sentiment inevitabil. Exact cum îi spune și numele, programul te ajută

să-ţi controlezi mânia. Să ţi-o manifești într-un mod mult mai eficient decât să lovești oamenii în parcări.

Dacă, la început, m-am îndoit, acum nu mai aveam nicio umbră de îndoială: Owen era întotdeauna debordant de sincer. Dacă îi puneai o întrebare, obţineai mereu un răspuns. Un timp, însă, l-am supus la diverse teste, cerându-i părerea despre anumite lucruri ca, de exemplu, ţinutele mele vestimentare („Nuanţa asta nu te avantajează prea mult", mi-a spus, referindu-se la o bluză de culoarea piersicii), impresia pe care i-am creat-o iniţial („Mi s-a părut că ești perfectă și complet inabordabilă") și viaţa lui amoroasă („Inexistentă, în prezent").

— Există vreun lucru pe care nu l-ai mărturisi vreodată? l-am întrebat într-o bună zi, după ce mi-a spus că — deși noua mea tunsoare îmi venea bine — prefera să am părul mai lung.

— M-ai întrebat ce părere am, mi-a răspuns, luând un covrig din punga aflată între noi. De ce mă mai întrebi dacă nu vrei un răspuns sincer?

— Nu mă refer la tunsoarea mea. Ci, așa, în general.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă, băgând covrigul în gură.

— Vorbesc cât se poate de serios. Nu te întrebi niciodată dacă n-ar trebui să treci sub tăcere un anumit lucru? Că poate nu e bine să-l mărturisești cuiva?

A căzut un timp pe gânduri.

— Nu, mi-a răspuns în cele din urmă. Ţi-am spus deja — nu suport oamenii care mint.

— Dar nu e vorba de minciună aici. Ci de a nu spune un anumit lucru.

— Și e vreo diferenţă între cele două noţiuni?

— Firește, i-am răspuns. Una presupune denaturarea în mod deliberat a adevărului. Cealaltă doar tăinuirea lui.

— Da, e adevărat, mi-a răspuns, luând un alt covrig. Dar tot înșelăm pe cineva. Pe noi înșine. Am dreptate?

Îl priveam, analizându-i spusele în gând.

— Nu știu, i-am răspuns domol.

— De fapt, dacă stăm bine și ne gândim, tăinuirea adevărului e un lucru mult mai grav decât minciuna. Măcar noi ar trebui să recunoaștem adevărul. Dacă nu avem încredere în noi înșine, în cine altcineva am putea avea? Înţelegi ce vreau să spun?

N-aș fi putut niciodată să-i mărturisesc acest lucru, dar Owen mă inspira extraordinar de mult. Micile minciuni nevinovate pe care le spuneam zilnic, lucrurile pe care le tăinuiam adesea, momentele în care nu eram sinceră pe deplin — pe toate le percepeam acum cu multă acuitate. Conștientizam, de asemenea, sentimentele extraordinare pe care le simţeam ori de câte ori reușeam să spun cuiva ce gândesc. Chiar dacă era vorba doar de muzică. Sau nu.

Într-o zi, în pauza de masă, Owen și-a pus rucsacul pe zid, între noi, și a scos din el un vraf de CD-uri.

— Uite! mi-a spus apoi, întinzându-mi-le. Sunt pentru tine.

— Pentru mine? Dar ce conţin?

— O privire de ansamblu, mi-a explicat el. Am vrut să fac mai multe, dar CD-writer-ul meu a cam dat semne de oboseală. Așa că ţi-am făcut doar câteva.

În concepţia lui Owen, „câteva" CD-uri însemnau, după calculele mele, cam zece discuri. Privindu-le pe cele de deasupra, am văzut că fiecare dintre ele avea un titlu — HIP HOP ADEVĂRAT, INCANTAŢII ȘI CÂNTECE MARINĂREȘTI (DIVERSE), MUZICĂ DE JAZZ (SUPORTABILĂ), INTERPREŢI ADEVĂRAŢI

CARE CÂNTĂ MUZICĂ ADEVĂRATĂ — și o listă cu numele pieselor. M-am gândit că acesta era, probabil, rezultatul unei discuţii aprinse despre stoner rock[1] pe care am avut-o cu o zi în urmă, când Owen a ajuns la concluzia că, din cauza lipsei de informare, cunoștinţele mele de muzică erau — ca să-l citez — „mediocre și anemice". Acesta era, așadar, remediul său: un abecedar personal, împărţit în capitole.

— Dacă o să-ţi placă ceva din toate astea, o să-ţi dau mai multe, a continuat el. Atunci când vei fi pregătită să aprofundezi genurile.

Am luat vraful de CD-uri și m-am uitat printre celelalte titluri. Unul era cu muzică country, altul cu artiști britanici sau cântece folk. Când am ajuns la ultimul, am văzut că doar trei cuvinte erau scrise pe el: ASCULTĂ ȘI ATÂT!

Acest lucru mi-a stârnit imediat suspiciuni.

— E muzică techno? l-am întrebat eu.

— Nu-mi vine să cred că te-ai gândit imediat la asta, a spus el, vădit jignit. O, Doamne!

— Owen!

— Nu e muzică techno.

L-am privit, fără să spun nimic.

— Toate celelalte CD-uri conţin albumele unor interpreţi — sunt niște liste sau concepte bine definite. Un manual, dacă vrei. Pe acestea ar trebui să le asculţi mai întâi. Apoi, când crezi că ești pregătită — bine pregătită — ascultă-l pe ăsta! Aici, vei găsi... mai mult.

— Bine, i-am răspuns. Acum *chiar* că m-ai făcut circumspectă.

[1] Stoner rock — subgen muzical care îmbină elemente de heavy metal tradiţional, rock psihedelic, blues rock, acid rock și doom metal.

— S-ar putea să nu-ţi placă deloc, a continuat el. Sau poate că da. S-ar putea să-ţi ofere răspunsuri la toate întrebările existenţiale. În asta constă frumuseţea lui. Înţelegi?

Mi-am aruncat din nou privirea asupra carcasei CD-ului.

— „Ascultă și atât!"

— Exact. Nu critica și nici nu judeca! Ascultă doar!

— Și apoi?

— Și apoi, îţi poţi forma o părere. Corect?

Da, mi se părea corect. Fie că este vorba de un cântec, de o persoană sau de o poveste, nu ai cum să-ţi faci o idee doar dintr-un pasaj, o privire sau un fragment dintr-un cor.

— Bine, i-am răspuns, strecurând discul sub celelalte CD-uri. De acord.

— Grace! a spus tata, uitându-se din nou la ceas. E timpul să plecăm.

— Știu, Andrew. Sunt aproape gata, i-a răspuns mama, luându-și geanta și punându-și-o pe umăr. Annabel, v-am lăsat bani ca să luaţi o pizza diseară, iar mâine puteţi să gătiţi ce vreţi. Am fost la cumpărături, așa că aveţi ce să mâncaţi. Bine?

Am dat aprobator din cap, în timp ce tata se agita nerăbdător în pragul ușii.

— Oare ce-am făcut cu cheile de la mașină? a spus ea apoi.

— N-avem nevoie de cheile tale, i-a spus tata. Oricum, conduc eu.

— Dar toată ziua de mâine și jumătate din cea de luni o să stau în Charleston cât timp tu te afli la întruniri, i-a răspuns ea, începând să scotocească prin geantă. Poate mai ies și eu puţin din hotel.

Tata, care stătea de mai bine de douăzeci de minute în pragul ușii ce dădea spre garaj, s-a rezemat de clanţă, expirând cu zgomot

aerul din plămâni. Era sâmbătă de dimineaţă, iar părinţii mei ar fi trebuit să plece de mult spre Carolina de Sud, unde urma să aibă loc o conferinţă a arhitecţilor.

— Atunci, le poţi lua pe ale mele, i-a spus el, dar ea l-a ignorat și a început să-și scoată lucrurile din geantă, etalându-și pe blatul de bucătărie portofelul, un pachet de şerveţele Kleenex și telefonul mobil. Grace, hai să mergem!

Ea nici nu s-a urnit din loc.

Când tata i-a propus să facă împreună această călătorie, i-a înfăţișat-o ca pe o evadare într-unul dintre orașele lor preferate. Cât timp el va sta la întruniri, ea putea să viziteze locurile și să facă cumpărături, iar seara vor lua masa la cele mai bune restaurante și se vor bucura de timpul petrecut împreună. Mie mi s-a părut o idee extraordinară, dar mama a ezitat la început, căci nu voia să ne lase singure pe mine și pe Whitney. Cu atât mai mult cu cât sora mea era într-o dispoziţie tot mai proastă de săptămâna trecută, când începuse o nouă formă de terapie de grup. Împotriva dorinţelor ei. Cu o „ţăcănită", ca să redau textual.

— Whitney, te rog! a spus mama într-o seară, la masă, când subiectul a venit în discuţie. Doctorul Hammond crede că această formă de terapie te poate ajuta.

— Doctorul Hammond este un idiot, i-a ripostat Whitney.

Tata i-a aruncat o privire piezișă, dar ea i-a ignorat-o, chiar dacă a văzut-o.

— Cunosc oameni care au lucrat cu femeia asta, mamă, a continuat ea. E nebună de legat.

— Mi-e greu să cred așa ceva, a intervenit tata.

— Ar fi bine să crezi. Nici măcar nu este psihiatru. Foarte mulţi doctori din programul meu de terapie o consideră excentrică. Iar metodele ei sunt cu totul neortodoxe.

— Neortodoxe? În ce sens? a întrebat tata.

— Doctorul Hammond, a spus mama, făcând-o pe Whitney să-și dea ochii peste cap la auzul numelui medicului ei, susţine că metodele Moirei Bell au avut succes în cazul multora dintre pacienţii săi, deoarece abordează problemele dintr-un unghi cu totul diferit.

— Eu tot nu înţeleg de ce e atât de diferită femeia asta, a intervenit tata.

— Apelează la exerciţii practice, i-a explicat mama. Nu se limitează doar la discuţii.

— Vrei un exemplu? a spus Whitney, lăsând furculiţa în farfurie. În spital, am cunoscut-o pe Janet, care a făcut terapie cu Moira Bell. Ce crezi că a pus-o să facă? A obligat-o să înveţe să facă focul.

— Să facă focul? a repetat mama, vădit nedumerită.

— Da. Moira i-a dat două beţe, spunându-i că misiunea ei era de a le freca unul de celălalt până când aveau să ia foc. Până când avea să înveţe să facă focul în adevăratul sens al cuvântului.

— Și care era scopul acestui exerciţiu? a întrebat tata.

Whitney a ridicat din umeri, luându-și din nou furculiţa.

— Janet spunea că, astfel, capeţi mai multă independenţă și încredere de sine. Tot ea spunea că Moira Bell e nebună de legat.

— Asta e, într-adevăr, cu totul altceva, a spus mama, părând îngrijorată, de parcă și-o imagina pe Whitney dând foc întregii case.

— Totul o să fie doar o pierdere de vreme, a conchis Whitney.

— Încearcă un timp! a sfătuit-o tata. Apoi, iei o hotărâre.

Era evident, însă, că luase deja o hotărâre, judecând după comportamentul ei din seara aceea — trântirea ușilor, suspinele adânci și mofturile ei păreau să atingă acum apogeul. A doua zi, după ședința de terapie, s-a întors acasă și mai îmbufnată ca de obicei. Acum, după alte două ședințe, deși nu dăduse încă foc casei, mama era încă îngrijorată din cauza ei. Cred că și eu eram puțin, de vreme ce aveam să rămân singură cu ea.

Tata considera însă că era timpul să-i încredințăm lui Whitney mai multe responsabilități. Nu va fi niciodată independentă dacă mama va continua să-i stea mereu prin preajmă și să-i poarte necontenit de grijă. În plus, nu vor lipsi mai mult de două zile. A vorbit chiar și cu doctorul Hammond, care și-a dat consimțământul. Cu toate acestea, mama nu era încă pe deplin convinsă, motiv pentru care continua să tragă de timp, scotocind prin geantă în timp ce tata se uita nerăbdător la ceas.

— Chiar nu știu ce s-a întâmplat, a spus ea, deschizând și mai mult poșeta. Aseară le aveam. Nu înțeleg nici în ruptul capului unde au dispărut...

În clipa aceea, am auzit ușa de la intrare închizându-se. O clipă mai târziu, Whitney a intrat în casă, purtând niște pantaloni de yoga, un tricou și o pereche de adidași și având părul strâns în coadă de cal. Într-o mână, ținea o plasă de la Home&Garden. În cealaltă, cheile de la mașină ale mamei.

— Uite! a spus tata, îndreptându-se spre mama. S-a rezolvat misterul, a adăugat el, băgând în geantă toate lucrurile pe care ea le etalase pe blatul de bucătărie. Hai să mergem! Înainte să mai pierdem ceva.

Și au plecat, în cele din urmă. Eu îi priveam de la masa din bucătărie ieșind cu mașina de pe aleea din curte. Ultima imagine

pe care am zărit-o a fost cea a mamei, care și-a întors încă o dată privirea spre casă.

După ce-au plecat, m-am ridicat în picioare și m-am uitat la Whitney, care studia încruntată conţinutul plasei de la Home& Garden.

— Am rămas doar noi două, am spus eu.

— Poftim? mi-a răspuns ea, fără să-și ridice privirea spre mine.

Pretutindeni în jurul meu, casa părea pustie. Tăcută. Weekendul avea să treacă extrem de greu.

— Nu-i nimic, i-am spus eu. Nu mai contează.

Din fericire, mai aveam și alte lucruri de făcut decât să suport indiferența surorii mele. De fapt, un singur lucru.

Show-ul de Modă al Toamnei avea să fie organizat la sfârșitul săptămânii viitoare la Lakeview Mall și în ziua aceea, trebuia să mă duc la o întâlnire cu organizatorii ca să discutăm despre programul de repetiţii. Când am ajuns la Kopf's, m-am trezit într-un vacarm de nedescris, lucru obișnuit pentru o zi de sâmbătă, stârnit și de apariţia unei cântăreţe pop, Jenny Reef, care promova, nici mai mult, nici mai puţin, costumele de surf marca Mooshka. Raionul pentru tineri era înţesat de fete, care stăteau la o coadă interminabilă, ce ajungea până la rafturile cu lenjerie intimă. Atmosfera era completată de o melodie pop redată la nesfârșit de un casetofon portabil.

— Annabel!

Când m-am întors, am dat cu ochii de Mallory Armstrong. Zâmbea cu gura până la urechi și se îndrepta iute spre mine, împiedicându-se pe drum de lucrurile pe care le ţinea în mână: un poster, un CD și un aparat de fotografiat. În urma ei, venea, cu pași

mult mai domoli, mama ei, pe care am recunoscut-o din ziua în care l-am condus pe Owen acasă.

— Bună, m-a întâmpinat Mallory. Nu-mi vine să cred — și tu ești fan Jenny Reef?

— Nu chiar, i-am răspuns, în clipa în care mai multe fete au trecut în fugă pe lângă noi ca să se așeze la coadă. A trebuit să vin pentru o întâlnire...

— Cu cei de la Lakeview Models?

— Da, exact, i-am răspuns. La sfârșitul săptămânii viitoare, avem un show de modă.

— Show-ul de Modă al Toamnei! Da, știu. Îl aștept cu nerăbdare. Nu voi lipsi pentru nimic în lume. Îți vine să crezi că Jenny Reef e aici? Mi-a dat un autograf pe posterul ei, a continuat Mallory, desfășurându-l în toată splendoarea lui ca să-l pot vedea.

Afișul o înfățișa, într-adevăr, pe Jenny Reef, care poza pe o plajă în costum de surfer. Într-o parte, era flancată de o chitară înfiptă în nisip, iar în cealaltă, de o placă de surf. Dedesubt, era scris cu un marker negru: PENTRU MALLORY. RĂMÂI PE VAL ALĂTURI DE MINE ȘI DE COSTUMELE MOOSHKA! CU DRAG, JENNY.

— Grozav! am exclamat în clipa în care mama ei s-a apropiat de noi.

— Și am primit și un CD și o fotografie! a continuat Mallory, încântată, săltând ușor pe vârfurile picioarelor. Aș fi vrut și un tricou Mooshka, dar...

— Dar ai deja sute de tricouri, a intervenit mama ei.

Privind-o, am văzut de unde moștenise Owen statura lui impunătoare. Era mai înaltă ca mine și avea părul negru, strâns la ceafă. Purta o pereche de blugi și un pulover tricotat. M-am uitat la

pantofii ei și am observat că nu erau ascuţiţi la vârf. M-am întrebat dacă erau vegan.

— Bună, mi-a spus ea. Eu sunt Teresa Armstrong. Cu cine am plăcerea?

— Mama! a strigat-o Mallory, clătind din cap. E Annabel Greene! Nu-mi vine să cred că n-o recunoști!

— Îmi pare rău, a spus doamna Armstrong. Ar trebui s-o recunosc?

— Nu, i-am răspuns.

— *Ba da*! a insistat Mallory, întorcându-se spre mama ei. Annabel a apărut în reclama celor de la Kopf's, cea de care sunt realmente obsedată.

— Aha! a spus mama ei, zâmbind politicos. Da, așa e.

— Și este prietenă cu Owen. Sunt *buni* prieteni.

— Serios? a întrebat doamna Armstrong, vădit surprinsă. Îmi pare bine, mi-a spus apoi, cu un zâmbet pe buze.

— Annabel participă la show-ul de modă care va avea loc la sfârșitul săptămânii viitoare, i-a explicat Mallory. Mama nu știe nimic despre modă, a adăugat apoi, întorcându-se apoi spre mine. Dar încerc s-o educ.

— Iar eu încerc să-i îndrept atenţia și spre alte lucruri, care nu au legătură cu cântăreţii de muzică pop sau cu ţinutele vestimentare, a spus doamna Armstrong, oftând adânc.

— O misiune grea, am spus eu.

— Aproape imposibilă, mi-a răspuns, trăgându-și geanta pe umăr. Dar mă străduiesc.

— Bună ziua, dragi clienţi Kopf's, a răsunat în clipa aceea o voce la un microfon. Vă mulţumim pentru prezenţa voastră în magazinul nostru, împreună cu Jenny Reef, a cărei apariţie exclusivistă

este sponsorizată de firma Mooshka. Vă invităm alături de noi peste câteva minute, la ora unu, când Jenny va interpreta noul ei single — *Becalmed* — în cafeneaua Kopf's, aflată lângă raionul de articole pentru bărbaţi. Ne vedem acolo.

— Ai auzit? O să cânte! a exclamat Mallory, luând-o pe mama ei de mână. *Trebuie* să rămânem.

— Nu se poate, i-a răspuns doamna Armstrong. La ora unu şi jumătate trebuie să ajungem la seminarul Asociaţiei Femeilor.

— Mama! Te rog, nu astăzi! a început Mallory să se văicărească. Te rog!

— Participăm la un grup de discuţii mamă-fiică, mi-a explicat doamna Armstrong. Ne întâlnim, o dată pe săptămână, şase mame, împreună cu fiicele lor, ca să discutăm anumite probleme extrem de importante pentru dezvoltarea noastră personală. Seminariile se ţin sub egida lui Boo Connell, un profesor universitar extraordinar de studii feministe. E realmente...

— Cumplit de plictisitor, a conchis Mallory. Săptămâna trecută, am adormit.

— Păcat, deoarece subiectul abordat a fost ciclul menstrual, a spus doamna Armstrong. Este un moment care marchează profund viaţa femeilor, un moment al schimbărilor şi al noilor începuturi... Discuţiile au fost fascinante.

— Mama! a mustrat-o Mallory, cu răsuflarea întretăiată. Doar n-o să vorbeşti despre menstruaţie cu Annabel Greene!

— Dar ciclul menstrual nu este un subiect de care să-ţi fie ruşine, draga mea, i-a răspuns mama ei, în timp ce Mallory s-a îmbujorat toată la faţă. Sunt convinsă că şi modelele au ciclu.

— O, Doamne! a exclamat Mallory, acoperindu-şi faţa cu mâna.

Apoi, a închis ochii, dorindu-și parcă să se facă nevăzută sau prefăcându-se că a și dispărut deja.

— Trebuie să plec, am spus eu, încercând să acopăr vocea răsunătoare de la microfon. Mă bucur că v-am cunoscut.

— Și eu, mi-a răspuns doamna Armstrong.

I-am zâmbit lui Mallory, care mă privea cu o expresie abătută pe chip.

— Pe curând, i-am spus eu.

— Bine. La revedere, Annabel, mi-a răspuns ea, dând din cap.

Am pornit apoi spre sala de conferinţe. Nici n-am apucat să fac câţiva paşi, când am auzit-o pe Mallory spunând în șoaptă:

— Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut asta, mamă.

— Dar ce ţi-am făcut?

— M-ai *umilit* în felul ăsta, a continuat Mallory. Ar trebui să-ţi ceri scuze.

— Draga mea, a spus doamna Armstrong, oftând, n-am prea înţeles care e problema. Poate dacă ai...

Restul frazei s-a pierdut în vacarmul glasurilor zgomotoase ale femeilor de la raionul de cosmetice. Când am ajuns, însă, în sala de conferinţe, mi-am întors privirea și am văzut că Mallory și mama ei erau încă în același loc în care le lăsasem. Doamna Armstrong stătea ghemuită pe vine în faţa fiicei ei și o asculta cu atenţie, dând uneori din cap, în timp ce Mallory vorbea necontenit.

În sală, doamna McMurty ne-a spus să facem liniște, căci era timpul să înceapă conferinţa. Eu am mai zăbovit un timp, privind cum doamna Armstrong și Mallory s-au îndreptat în cele din urmă spre ieșire. Mallory nu părea prea fericită, dar după câţiva paşi, când mama ei a luat-o de mână, ea n-a respins-o. Și-a înfășurat,

în schimb, degetele în jurul mâinii mamei sale și, grăbind pasul, au ieșit amândouă pe ușă.

Când am ajuns acasă în după-amiaza aceea, am găsit-o pe Whitney pe treptele de la intrare. În faţa ei, se aflau patru ghivece mici și o pungă cu pământ de flori. Ea le privea cu o expresie iritată pe chip, ţinând în mână o lopeţică.

— Bună, am salutat-o eu, îndreptându-mă spre ea. Ce faci?

Nu mi-a răspuns la început, mulţumindu-se doar să desfacă punga cu pământ și să bage lopeţica înăuntru. Apoi, însă, când am trecut pe lângă ea ca să intru în casă, mi-a spus:

— Trebuie să sădesc plante.

Am încremenit.

— Plante?

— Da, mi-a răspuns.

A luat apoi niște pământ din plasă și l-a turnat cu zgomot într-unul dintre ghivecele micuţe, vărsând puţin pe jos.

— Pentru ședinţa mea idioată de terapie.

— Dar de ce plante?

— Cine știe?

A umplut un alt ghiveci, vărsând din nou pământul pe jos, apoi s-a șters pe faţă.

— De-aia îi plătesc părinţii noștri o sută cincizeci de dolari pe oră Moirei Bell — ca să mă pună să sădesc rozmarin, a continuat ea, luând un vraf de pliculeţe cu seminţe și uitându-se prin ele. Și busuioc. Și oregano. Și cimbru. Bani bine investiţi, nu-i așa?

— Mi se pare destul de ciudat, am spus eu.

— Așa și *este*, mi-a răspuns, luând o altă lopeţică de pământ pentru cel de al treilea ghiveci. Este o prostie și o pierdere de

vreme. Și nici n-o să dea rezultate. Suntem în pragul iernii. Nu sădești plante iarna.

— Și nu i-ai spus asta?

— Am încercat. Dar n-o interesează. N-o interesează nimic altceva decât să te facă să pari un idiot.

A aruncat apoi pământ și în ultimul ghiveci, făcându-l să se clatine periculos, fără însă să-l răstoarne.

— „Poți să le crești în casă", mi-a spus, toată numai zâmbete. „Într-un loc însorit." Da, sigur. O să se aleagă praful de ele. Și chiar dacă nu va fi așa, ce dracu' să fac cu plantele astea?

Am urmărit-o rupând pliculeţul cu busuioc și vărsând în palmă câteva seminţe.

— Ai putea să le folosești la gătit, i-am sugerat eu.

Se pregătea să planteze seminţele, dar cuvintele mele au făcut-o să-și ridice ochii spre mine, privindu-mă cu o expresie indescifrabilă.

— La gătit, a repetat ea. Da, bună idee!

Am simţit cum obrajii îmi iau foc. Iar am reușit să spun exact ce nu trebuia, chiar dacă n-am avut nici cea mai mică intenţie să spun ceva. Din fericire, telefonul a început să sune în clipa aceea, iar eu m-am dus să răspund, fericită să găsesc un motiv ca să mă ascund în spatele unei uși închise.

Până să ajung în bucătărie, robotul a și răspuns deja. După un beep, am auzit vocea lui Kirsten.

— Alo! a spus ea, tare ca de obicei. Nu e nimeni acasă? Eu sunt, răspundeţi dacă sunteţi acasă! Doamne, unde aţi dispărut cu toţii? Și voiam să vă spun o veste bună...

— Ce veste bună? am întrebat-o eu, ridicând receptorul.

— Annabel! Bună, mi-a răspuns ea, vădit încântată.

Tonalităţile vocii ei făceau notă discordantă cu monotonia din glasul lui Whitney. M-am așezat comod pe un scaun — cum mesajele lui Kirsten erau extrem de lungi, atunci o discuţie cu ea la telefon se putea derula pe parcursul unei întregi după-amiezi.

— Mă bucur că te-am găsit acasă. Ce faci?

— Bine, i-am răspuns, așezându-mi scaunul puţin spre dreapta.

Uitându-mă pe fereastră, o vedeam pe Whitney plantând seminţe într-un ghiveci, încruntată și concentrată.

— Tu ce faci?

— Minunat! Ţi-am povestit că semestrul ăsta urmez un curs de regie film. Mai ţii minte?

— Da, i-am răspuns.

— A trebuit să facem un film de scurt metraj pentru examenul nostru parţial, a continuat ea. Profesorii aveau să aleagă apoi doar două din ele pentru seara proiecţiilor de film la care participă toată lumea. Și l-au ales pe al meu!

— Extraordinar! Felicitări! i-am spus eu.

— Mulţumesc, mi-a răspuns ea, râzând. Nici nu pot să-ţi spun cât de emoţionată sunt! Cursul ăsta, cât și cel de comunicare mi-au schimbat viziunea asupra lucrurilor. Ca să-l citez pe Brian — învăţ să spun, dar și să arăt. Și...

— Stai puţin! am întrerupt-o eu. Cine e Brian?

— Asistentul cursului de comunicare. El îl ajută pe profesor să ţină cursul și tot el ţine și seminariile de vineri. Este fascinant și uluitor de inteligent. Doamne, sunt extraordinar de mândră de creaţia mea regizorală! Dar la sfârșitul săptămânii viitoare trebuie s-o prezint în faţa tuturor și sunt cumplit de emoţionată.

— Tu? Emoţionată?

Acesta era unul dintre atributele pe care nu le-aș fi folosit niciodată ca s-o descriu pe sora mea.

— Ei bine, da, am niște emoţii îngrozitoare, mi-a răspuns ea. Annabel, trebuie să-mi prezint filmul în faţa unor oameni complet străini.

— Dar ai defilat adesea în faţa unor oameni complet străini, am subliniat eu. Chiar și în costume de baie.

— Acum, însă, totul e diferit.

— În ce sens?

— Acum..., a început ea, lăsând însă cuvintele suspendate în aer. Acum, totul e personal. Aievea. Înţelegi?

— Cred că da, i-am răspuns, deși nu eram prea sigură că înţelegeam.

— Evenimentul va avea loc de astăzi într-o săptămână. Așa că va trebui să-mi ţii pumnii. Bine?

— Firește, i-am răspuns. Și... despre ce e vorba?

— În filmuleţul meu?

— Da.

— E cam greu să-ţi explic..., mi-a răspuns, înainte de a dezvolta subiectul. Pe scurt, a început ea, e vorba despre mine. Și despre Whitney.

M-am uitat din nou pe fereastră la Whitney, care rupea un alt pliculeţ cu seminţe, întrebându-mă cum ar reacţiona dacă ar ști asta.

— Serios?

— Bine, este o operă de ficţiune, mi-a explicat ea. Dar scenariul se bazează pe un episod din copilărie, când ne plimbam cu bicicleta, iar ea și-a rupt mâna. Îţi mai aduci aminte? Am adus-o acasă pe ghidon.

— Da, i-am răspuns, adâncită în gânduri. Asta nu s-a întâmplat...

— Ba da, de ziua ta, mi-a răspuns. Împlineai nouă ani. Tata a plecat de la petrecere ca s-o ducă la spital. A adus-o înapoi cu mâna în ghips exact când se servea tortul.

— Da, așa e. Îmi aduc aminte acum.

— Ei bine, scenariul are la bază această întâmplare. Dar e cumva diferit. Mi-e greu să-ţi explic. Aș putea să ţi-l trimit prin e-mail dacă vrei. Mai trebuie să-l cizelez pe alocuri, dar ţi-ai putea face o idee.

— Mi-ar plăcea să-l văd.

— Va trebui să-mi spui dacă ţi se pare îngrozitor.

— Sunt convinsă că nu va fi așa.

— Vom vedea sâmbătă, mi-a răspuns, oftând. Trebuie să plec acum. Am vrut doar sa vă spun și vouă vestea cea bună. Toate bune acasă?

M-am uitat din nou la Whitney. Presărase un alt strat de pământ în ghivece și acum le uda cu un furtun, privind încruntată picăturile de apă.

— Da, i-am răspuns. Totul e bine.

Când am închis telefonul, am auzit ușa de la intrare deschizându-se. O clipă mai târziu, când am traversat holul, am văzut-o pe Whitney așezându-și ghivecele pe pervazul ferestrei din sufragerie. Am rămas sub arcadă, privind-o cum le aranja și le ștergea marginile cu degetele. După ce-a terminat, s-a ridicat în picioare, punându-și mâinile pe șolduri.

— Totul e în zadar, a spus apoi.

— Poate că nu, i-am răspuns.

Ea m-a privit, făcându-mă să mă întreb la ce să mă aștept: la un răspuns tăios sau la o replică sarcastică.

— Vom vedea, mi-a spus, în schimb, îndreptându-se apoi spre bucătărie.

În timp ce Whitney se spăla pe mâini, eu m-am dus la fereastră ca să privesc ghivecele. Pământul din ele era negru și înmiresmat, presărat cu îngrășământ și picături de apă ce străluceau în bătaia razelor de soare. Poate că această metodă de terapie era ciudată și naivă, iar plantele sădite în pragul iernii nu vor răsări niciodată. Dar ideea de a le sădi, de a le oferi șansa să încolţească, mi se părea extraordinară. Chiar dacă procesul nu putea fi văzut la suprafaţă, moleculele se contopeau între ele, dând naștere unui vlăstar care începea apoi să-și croiască drum, încet și singur, spre lumină.

Capitolul zece

Până la prânz, mama ne lăsase deja două mesaje: într-unul ne spunea că ajunseseră deja la hotel, iar în celălalt îmi reamintea unde lăsase banii pentru pizza, o aluzie subtilă prin care îmi sugera să mâncăm (sau, mai bine spus, să am grijă ca Whitney să mănânce). *Am înțeles mesajul*, mi-am spus în gând, îndreptându-mă spre bucătărie. Banii se aflau pe masă alături de o listă cu localurile care livrau pizza la domiciliu. Mama era întotdeauna bine pregătită.

— Whitney! am strigat-o eu din capul scărilor.

Niciun răspuns. Asta nu însemna că nu era în camera ei, ci mai degrabă că nu avea chef să răspundă.

— Vreau să comand o pizza. Ești de acord să luăm una cu brânză?

Aceeași tăcere. *Bine*, mi-am spus în sinea mea. *Atunci, cu brânză să fie.* Am ales la întâmplare un număr de telefon și am sunat.

După ce-am făcut comanda, am urcat în camera mea, hotărâtă să ascult discurile pe care mi le dăduse Owen. M-am oprit la cel pe care scria CÂNTECE DE PROTEST (ACUSTICA ȘI LUMEA). Am reușit să ascult doar trei melodii despre sindicate, apoi am aţipit. M-am trezit speriată în clipa în care am auzit soneria de la ușă.

Când m-am ridicat din pat, am văzut-o pe Whitney trecând prin faţa camerei mele și coborând treptele spre ușa de la intrare.

După ce m-am spălat pe dinţi, m-am dus după ea. Când am ajuns în hol, Whitney stătea în pragul uşii deschise, lucru care mă împiedica să văd cu cine vorbea. Le auzeam doar glasurile.

— ... nu albumele lor recente, ci pe cele mai vechi, spunea ea. Am şi câteva din import, care sunt extraordinare. Mi le-a trimis un prieten.

— Serios? a spus o voce mult mai gravă — de bărbat. Din Marea Britanie sau din altă parte?

— Cred că din Marea Britanie. Trebuie să verific.

Poate pentru că eram încă buimacă de somn, scena mi se părea cunoscută, dar n-aş fi ştiut să spun de ce.

— Cât ai spus că trebuie să-ţi dau? a întrebat Whitney.

— Unsprezece dolari şi optzeci şi şapte de cenţi, a răspuns bărbatul.

— Uite douăzeci de dolari! Dă-mi înapoi doar cinci!

— Îţi mulţumesc.

Eu am mai făcut un pas. Vocea îmi era cunoscută, fără doar şi poate.

— Ca să apreciezi muzica celor de la Ebb Tide, ai nevoie de un gust dobândit, a continuat vocea.

— Fără îndoială, i-a răspuns Whitney.

— Majoritatea oamenilor nici măcar nu...

Când am ajuns în prag, am dat cu ochii de Owen. Stătea pe covoraşul din faţa uşii noastre, cu căştile atârnate de gât, şi îi dădea nişte bani surorii mele. Ea încuviinţa din cap în timp ce el vorbea şi îl privea cu multă căldură — expresie pe care nu o mai văzusem de mult pe chipul ei. Când m-a zărit, Owen mi-a zâmbit.

— Uite, un exemplu grăitor! i-a spus el lui Whitney. Annabel *nu* este fan Ebb Tide. De fapt, ea chiar urăşte muzica techno.

Whitney s-a uitat la mine, apoi din nou la Owen, vădit confuză.

— Serios?

— Da. În ciuda eforturilor mele de a-i schimba opinia, i-a răspuns el. E foarte încăpăţânată, odată ce şi-a format o părere. E foarte sinceră şi tranşantă. Dar cred că ştii deja asta.

Whitney mi-a aruncat o privire piezişă, din care am înţeles foarte bine ce gândea: nu putea fi vorba despre mine, nu, nici pe departe. Nici mie nu mi se părea să fie chiar descrierea corectă, dar din anumite motive, îndoiala cu care mă privea mă deranja nespus de mult.

— Şi acum poftim pizza pe care aţi comandat-o! a spus el, desfăcând fermoarul unei genţi din plastic şi scoţând din ea o cutie de carton. Poftă bună!

Whitney a dat din cap, cu ochii încă aţintiţi asupra mea, şi a luat cutia din mâna lui.

— Mulţumim, i-a răspuns ea. O seară plăcută.

— Şi vouă, a răspuns Owen în clipa în care Whitney a intrat în casă şi s-a îndreptat spre bucătărie.

Am trecut pragul uşii deschise şi l-am văzut pe Owen îndesându-şi în buzunar un teanc de bani şi luându-şi apoi geanta de plastic. Purta nişte blugi şi un tricou roşu, pe care scria SLICE O'CHEESE. Dintre toate numerele de telefon ale pizzeriilor de pe lista mamei, l-am ales tocmai pe cel al localului unde lucra Owen. De unde să ştiu? Mă bucuram, însă, să-l văd, trebuie s-o recunosc.

— Sora ta este o admiratoare a formaţiei Ebb Tide, mi-a spus el acum. Are albume din *import*.

— Şi asta e bine?

— *Foarte* bine, mi-a răspuns. Este un lucru extraordinar, dovada unui spirit luminat. Este greu să obţii albumele din import.

— Vorbești despre muzică cu toţi oamenii pe care îi întâlnești în cale?

— Nu, mi-a răspuns.

Eu îl priveam stăruitor, fără să spun nimic. În spatele meu, am auzit-o pe Whitney dând drumul la televizor.

— Nu întotdeauna, a adăugat apoi. În cazul de faţă, sora ta m-a văzut cu căștile la urechi și m-a întrebat ce muzică ascult.

— Și s-a întâmplat să asculţi o formaţie pe care o cunoaște și care îi place.

— Acesta este limbajul universal al muzicii, mi-a explicat el, vesel, mutând geanta pe celălalt braţ. Este un liant între oameni. Între prieteni și dușmani. Între bătrâni și tineri. Între mine și sora ta. Și...

— Între mine și sora ta, am continuat eu. Dar și între mine și mama ta.

— Între tine și mama? a întrebat el.

— M-am întâlnit astăzi cu ea, la mall. La spectacolul lui Jenny Reef.

— Te-ai dus s-o vezi pe *Jenny Reef*? m-a întrebat el, cu dezamăgire în glas.

— O *ador* pe Jenny Reef, i-am spus eu. E mult mai bună decât cei de la Ebb Tide.

L-am văzut crispându-se ușor la auzul cuvintelor mele.

— Asta n-ar trebui s-o spui nici măcar *în glumă*, mi-a ripostat el, cu o expresie gravă pe chip.

— Dar ce îi reproșezi lui Jenny Reef? l-am întrebat eu.

— Totul! mi-a răspuns, pe un ton tăios.

Bravo! O luăm de la capăt, mi-am spus în sinea mea.

— *N-ai văzut* posterul pe care i l-a dat lui Mallory? a continuat el, la fel de vehement. Până și autograful reprezintă o modalitate de a face reclamă. Este oribil ca un artist să se vândă cu trup și suflet mașinăriei corporatiste, și totul în numele...

— Gata, gata, liniștește-te! i-am spus eu, hotărâtă să-i mărturisesc adevărul înainte de a-i plezni venele de mânie. Nu m-am dus s-o văd pe Jenny Reef. Am avut o întâlnire cu cei de la Lakeview Models la magazinul Kopf's.

— Slavă Domnului! a spus el, oftând și clătinând din cap. Mi-ai dat emoţii pentru o clipă.

— Nu spuneai însă că în muzică nu există concepţii corecte și greșite? Sau acest principiu nu se aplică interpreţilor adolescentini de muzică pop?

— Ba da, se aplică, mi-a răspuns el, fără ezitare. E dreptul tău să ai o opinie despre Jenny Reef. Doar că aș fi cumplit de dezamăgit dacă ai fi fanul ei.

— Dar i-ai acordat măcar o șansă? Îţi mai amintești ce mi-ai spus? l-am întrebat, ridicând o mână. „Nu critica și nici nu judeca! Ascultă doar!"

— *Am ascultat-o* pe Jenny Reef, mi-a răspuns, cu o grimasă pe chip. Nu neapărat de bunăvoie, dar am făcut-o. Și după părerea mea, este doar o târfă, care s-a vândut publicităţii, compromiţându-și astfel cariera și muzica — asta dacă vrei s-o numești muzică — în numele materialismului și afacerilor grandioase.

— Nu e cazul să privești lucrurile cu atâta înverșunare, i-am spus eu.

Am auzit deodată un bâzâit ușor, iar Owen a scos un telefon din buzunarul de la spate al pantalonilor și i-a privit ecranul.

— E timpul să plec, mai am de livrat și alte comenzi, a spus el, îndesându-și geanta la subraţ. Nu pot să stau să discut cu tine toată noaptea despre muzică, indiferent cât ţi-ai dori asta.

— Nu?

— Nu, mi-a răspuns, îndepărtându-se de ușă. Dar dacă vrei să continuăm discuţia altă dată, aș fi încântat s-o facem.

— Marţi, de exemplu?

— Da, e foarte bine, mi-a spus, coborând treptele. Ne vedem atunci, bine?

Eu am încuviinţat din cap.

— La revedere, Owen.

— Și nu uita de emisiunea de mâine! mi-a strigat peste umăr, îndreptându-se spre mașină. Vom difuza numai muzică techno. O oră întreagă de sunete ce redau clipocitul apei de la robinet.

— Glumești, nu-i așa?

— Poate că da. Dar va trebui să asculţi emisiunea ca să te convingi.

I-am zâmbit și l-am privit urcându-se în Land Cruiser. Mai întâi, a dat drumul CD-ului și abia pe urmă a pornit motorul. Firește!

Când am ajuns în sufragerie, am găsit-o pe Whitney cuibărită pe canapea, cu o sticlă de apă în mână. Pizza ne aștepta pe blatul de bucătărie. Ea urmărea cu atenţie o emisiune la televizor, ce prezenta drama unei actriţe de comedie dependentă de cocaină. Eu mi-am luat o bucată de pizza și m-am așezat la masa din bucătărie.

— Nu..., am început eu, apoi m-am oprit. Nu ţi-e foame?

— O să mănânc și eu imediat, mi-a răspuns, fără să-și desprindă însă ochii de la televizor.

Bine, mi-am spus în gând. Mama n-ar fi prea încântată, dar nu era acasă. Iar eu muream de foame. Când am mușcat însă din pizza, Whitney a închis sonorul televizorului și m-a întrebat:

— De unde îl cunoști pe tipul ăsta?

— E la aceeași școală cu mine, i-am răspuns, înghițind îmbucătura. Pentru că mă privea cu intensitate, am adăugat:

— Suntem prieteni.

— Prieteni, a repetat ea.

Am revăzut zâmbetul uimit al doamnei Armstrong când i-am spus același lucru câteva ore mai devreme.

— Da, i-am răspuns. Uneori, luăm prânzul împreună.

Ea a dat aprobator din cap.

— E prieten și cu Sophie?

— Nu, i-am răspuns.

Nu știam de ce, dar întrebarea ei mi-a stârnit suspiciuni, punându-mă imediat în gardă. Mă întrebam ce se ascundea în spatele cuvintelor ei. Sau, mai degrabă, de ce am început să vorbim, când, până atunci, mi-a respins toate încercările de a face conversație cu ea. Mi-am amintit apoi uimirea de pe chipul ei în clipa în care Owen m-a descris ca fiind extrem de sinceră, așa că am adăugat:

— Nu mai sunt prietenă cu Sophie de câtva timp.

— Nu?

— Nu.

— Dar ce s-a întâmplat?

Ce-ți pasă? aș fi vrut s-o întreb.

— Ne-am certat în primăvara trecută, i-am spus în schimb. A fost destul de urât... Nu prea mai vorbim acum.

— Aha!

Mi-am ațintit ochii asupra pizzei din farfurie, întrebându-mă de ce i-am mărturisit tocmai lui Whitney povestea asta. Am făcut o greșeală și acum mă așteptam să-mi dea o replică sarcastică sau

răutăcioasă, dar n-a făcut-o. Și-a îndreptat din nou atenţia asupra televizorului, dându-i volumul mai tare.

Pe ecran, actriţa își depăna acum povestea, ștergându-și lacrimile cu un șerveţel. Eu am privit-o pe Whitney, care stătea pe fotoliul tatălui meu. Cine știa că îi plăcea muzica formaţiei Ebb Tide, că avea albume din import și că era — cel puţin, în viziunea lui Owen — un spirit luminat? Pe de altă parte, nici ea nu știa prea multe despre mine. Poate că am fi reușit să micșorăm cumva prăpastia dintre noi în acest weekend lung petrecut împreună, dar n-am făcut-o. Preferam să stăm alături, dar la mare depărtare una de cealaltă, privind o emisiune unde o persoană cu totul străină își dezvăluia secretele în faţa unei lumi întregi, în timp ce noi le păstram, ca întotdeauna, adânc ferecate în sufletul nostru.

A doua zi de dimineaţă, Owen și-a început emisiunea cu o piesă techno, care a ţinut — fără glumă — opt minute și jumătate. Răstimp în care mi-am spus că eram complet îndreptăţită să mă duc din nou la culcare, dar ceva m-a ţinut lipită de aparatul de radio.

— Aţi ascultat formaţia Prickle cu piesa *Velveteen*, a spus el, când melodia s-a încheiat în cele din urmă. Face parte din cel de al doilea album al lor — *The Burning* — care este, probabil, unul dintre cele mai bune albume techno scoase vreodată. E greu de crezut că unora nici nu le place acest gen de muzică, nu-i așa? Ascultaţi Programul de Controlare a Mâniei. Vreţi să ascultaţi vreo piesă anume? Sunaţi-ne la 555-WRUS! Acum urmează Snakeplant.

Mi-am dat ochii peste cap, dar nu m-am dus la culcare. Am ascultat, în schimb, întreaga emisiune, așa cum făceam de obicei, în timp ce Owen a difuzat piese din diverse genuri muzicale:

rockabilly[1], muzică gregoriană și un cântec în spaniolă, pe care l-a asemănat cu „stilul lui Astrid Gilberto, sau poate că nu". Ce-o mai fi însemnând și asta. Iar la sfârșit, în ultimele minute de emisiune, înainte de ora opt, am auzit primele acorduri ale unui cântec ce mi se părea familiar. Am înțeles de ce piesa îmi era cunoscută abia în clipa în care l-am auzit vorbind din nou la microfon:

— Ați ascultat Programul de Controlare a Mâniei, aici, pe postul de radio WRUS, 89,9. În încheiere, aș vrea să fac o dedicație unei ascultătoare fidele, căreia am vrea să-i spunem că nu trebuie să se simtă stânjenită din cauza muzicii pe care o ascultă. Chiar dacă, după umila noastră părere, aia nu se poate numi muzică. Știm foarte bine de ce te-ai dus la mall ieri. Ne vedem săptămâna viitoare.

Abia atunci mi-a căzut fisa: Cântecul, interpretat de Jenny Reef, era cel difuzat nonstop ieri la mall. După primele acorduri, mi-am și luat telefonul.

— Postul de radio WRUSS.

— N-am fost la mall ca s-o văd pe Jenny Reef. Ți-am spus asta și ieri.

— Nu-ți place cântecul?

— Ba da, i-am răspuns. E mai frumos decât aproape toate piesele pe care le difuzați voi.

— Drăguț din partea ta!

— Nu glumesc.

— Sunt convins de asta. Lucru extrem de trist.

— Aproape la fel de trist ca și faptul că difuzați în emisiunea voastră o piesă a lui Jenny Reef. Te ghidezi acum după motto-ul „Mai multă muzică bună și mai puțină vorbărie"?

---

[1] Unul dintre primele stiluri ale muzicii rock'n'roll, care a apărut în prima jumătate a anilor '50; îmbină muzica country cu stilul rhythm and blues.

— Am vrut să fim ironici.

Eu am zâmbit, dându-mi după ureche o șuviță de păr.

— Asta s-o crezi tu!

El a oftat adânc și tare, sunetul invadându-mi urechea.

— Am vorbit destul despre Jenny Reef. Spune-mi altceva acum! Îți place baconul?

— Baconul? am repetat eu. Ce piesă a fost asta?

— Nu este o piesă. Este un produs alimentar. Bacon! Preparat din carne de porc. Și prăjit în tigaie.

Mi-am desprins telefonul de la ureche și l-am privit nedumerită. Apoi, l-am dus din nou la ureche.

— Ce zici? Te încântă ideea? l-am auzit spunând.

— Ce idee? l-am întrebat.

— Să iei micul dejun.

— Acum? am spus eu, uitându-mă la ceas.

— Ți-ai făcut deja alte planuri?

— Nu, dar...

— Grozav! Vin să te iau peste douăzeci de minute.

Și apoi a închis. Am pus telefonul în furcă și m-am uitat în oglinda de pe birou. *Douăzeci de minute*, mi-am spus în gând. *Perfect!*

În nouăsprezece minute și jumătate, am reușit să fac un duș, să-mi pun niște haine pe mine și să ies pe veranda din față, unde Owen m-a și găsit când a parcat mașina pe alee. Whitney dormea încă, lucru care îmi convenea de minune, pentru că astfel nu mai eram nevoită să-i dau explicații. Nici n-aș fi știut ce să-i spun dacă mi le cerea. Când am pornit spre mașină, Rolly, care stătea în față, a deschis portiera și a ieșit afară, lăsându-mi ușa deschisă.

— Ți-l mai amintești pe Rolly, da? m-a întrebat Owen.

— Da, i-am răspuns, în timp ce el a înclinat ușor capul, salutându-mă. Dar nu trebuie să te muți. Pot la fel de bine să stau și în spate.

— Nu e nicio problemă, mi-a răspuns el, urcându-se pe bancheta din spate. Oricum, trebuie să-mi verific echipamentul.

— Echipamentul? am repetat eu, urcându-mă în mașină și închizând portiera.

Owen mi-a făcut semn să-mi pun centura de siguranță. M-am supus, iar el a blocat-o ca și prima dată, lovind-o cu ciocanul.

— Echipamentul pentru ore, mi-a explicat Rolly. Am o lecție astăzi.

Întorcându-mă spre el, l-am văzut ținând în mână aceeași cască roșie pe care o purta și prima oară când ne-am cunoscut. Lângă el, se mai aflau și câteva protecții solide, de diverse mărimi: una imensă, destinată parcă unui arbitru, alte câteva în formă de tub și o pereche de mănuși groase.

— Cursanții de astăzi se află într-un stadiu intermediar. De aceea, trebuie să fiu bine protejat.

— Am înțeles, am spus eu când Owen a pornit mașina în marșarier și am ieșit de pe alee. Cum ai ajuns să ai o slujbă ca asta?

— Cum se întâmplă de obicei, mi-a răspuns el. Am găsit un anunț și mi-am depus CV-ul. La început, rolul meu era doar să răspund la telefoane și să-i înscriu pe oameni la cursuri. Apoi, însă, un coleg s-a rănit în zona inghinală și a renunțat la post. Astfel, am fost promovat în rol de atacator.

— Sau retrogradat, a intervenit Owen. Depinde din ce unghi privești lucrurile.

— O, nu! a protestat Rolly, clătinând din cap.

Era extrem de încântător, am observat eu. În timp ce Owen era solid și bine făcut, întruchipând mult mai bine prototipul atacatorului, Rolly era mai scund și mai zvelt, cu ochi albaștri și strălucitori.

— Rolul de atacator este *mult* mai interesant decât munca de birou.

— Serios? am întrebat eu.

— Firește. În primul rând, este o activitate incitantă, mi-a răspuns el. Și în al doilea rând, îți oferă ocazia să cunoști oameni și să legi prietenii. Nici nu-ți vine să crezi ce relație se leagă cu o persoană care te bate de-ți iese untul din tine.

M-am uitat la Owen, care schimba vitezele cu o mână și căuta un post de radio cu cealaltă.

— Poți să te uiți la mine cât vrei, a spus el, cu ochii ațintiți asupra drumului. N-am ce să comentez în acest caz.

— Luptele creează o legătură strânsă între oameni, a spus Rolly. Foarte multe dintre cursantele mele vin după ore și mă îmbrățișează. Oamenii relaționează cu mine. Mi s-a întâmplat de nenumărate ori.

— Dar numai o singură dată a contat cu adevărat, a adăugat Owen.

— Adevărat, a spus Rolly, oftând. Cât se poate de adevărat.

— Adică? am întrebat eu.

— Rolly s-a îndrăgostit de o fată care i-a ars un pumn în față, mi-a explicat Owen.

— Nu în față, l-a corectat Rolly. Ci în gât.

— Se pare că i-a aplicat un croșeu de dreapta, mi-a spus Owen.

— A fost de-a dreptul impresionant, a completat și Rolly. Aveam un stand la o expoziție din mall, unde îi invitam pe vizitatori să ia

o lecţie gratuită, în timpul căreia mă puteau lovi doar din pură distracţie.

Clătinând din cap, Owen a semnalizat direcţia în care avea să o ia.

— Aşadar, a continuat Rolly, fata asta a venit la standul nostru însoţită de câţiva prieteni. Delores, şefa mea, le-a prezentat cursurile de autoapărare şi i-a invitat să mă lovească. Prietenii ei au refuzat s-o facă, dar ea şi-a luat inima în dinţi şi, privindu-mă în ochi, mi-a ars una direct în claviculă.

— Dar nu purtai echipamentul de protecţie? l-am întrebat eu.

— Ba da, firește! Doar sunt un profesionist. Dar chiar și prin costum, simţi când cineva te lovește cu putere. Iar fata asta mi-a ars una de nu m-am văzut. Și mai era și frumoasă pe deasupra. O combinaţie letală. Dar până să apuc să-i spun ceva, îmi mulţumește cu zâmbetul pe buze și pleacă. Dispare. Pur și simplu. N-am aflat nici cum o cheamă.

Intram pe autostradă acum, iar mașina prindea viteză.

— Impresionant! am spus eu. Asta, da, poveste!

— Da, știu, a încuviinţat el, cu o expresie gravă pe chip, împreunându-și mâinile pe casca de pe genunchi.

Owen a deschis fereastra, lăsând aerul să pătrundă înăuntru. Apoi, a inspirat adânc.

— O, da! a spus el. Aproape că am ajuns.

M-am uitat de jur împrejur; dar nu vedeam decât autostrada.

— Unde?

— În două cuvinte — dublu bacon, a spus Owen.

Cinci minute mai târziu, opream mașina în parcarea unui local de pe autostradă — World of Waffles — deschis douăzeci și patru de ore. *Aşadar, le place să ia micul dejun*, mi-am spus eu în gând.

Apoi, adierea vântului mi-a invadat nările cu un miros înţepător, greoi și covârșitor: bacon.

— O, Doamne! am exclamat eu, îndreptându-ne spre restaurant.

De-o parte și de alta, Owen și Rolly trăgeau adânc aer în piept.

— Miroase...

— Îmbătător, da, știu, a spus Owen. Înainte, nu era așa. Făceau bacon, dar nu la nivelul ăsta. Apoi, pe partea cealaltă a autostrăzii, s-a deschis un nou local...

— The Morning Café, a intervenit Rolly, strâmbând din nas. Mult inferior. Renumit pentru clătitele fleșcăite.

— ... și au fost nevoiţi să devină mult mai competitivi. Acum, fiecare zi este Ziua Baconului Dublu, a continuat Owen, deschizându-mi ușa. Miroase bine, nu?

Eu am încuviinţat din cap și am intrat înăuntru. Primul lucru care m-a izbit a fost mirosul și mai puternic, dacă acest lucru mai putea fi posibil. Apoi, frigul care m-a întâmpinat în clipa în care am intrat în încăperea mică și înţesată cu mese și separeuri aproape că m-a paralizat pe loc.

— O! a exclamat Owen când a văzut că mi-am înfășurat braţele în jurul corpului, încercând în zadar să mă încălzesc. Am uitat să-ţi spun că e foarte frig aici. Uite, pune-ţi asta! a spus el, scoţându-și geaca pe care o purta și oferindu-mi-o mie. Menţin frigul pentru ca oamenii să nu stea prea mult, a adăugat apoi, când eu am încercat să protestez. Dacă acum ţi-e frig, peste zece minute o să îngheţi de-a binelea, crede-mă pe cuvânt! Ia geaca!

Am luat-o și am pus-o pe mine. Era imensă, firește — mânecile îmi acopereau mâinile cu totul. M-am înfofolit în ea și am pornit, toţi trei, pe urmele unei chelneriţe înalte și zvelte (DEANN era numele ei, după cum scria pe ecusonul prins de uniformă), care

ne-a condus la un separeu de lângă fereastră. În spatele nostru, o femeie își alăpta pruncul în tăcere, ținându-și capul plecat. De cealaltă parte, un cuplu, cam de vârsta noastră, mânca gofre, amândoi îmbrăcați în haine de sport. Fata avea părul blond și un elastic prins de încheietura mâinii, iar băiatul era mai înalt și avea pielea ușor închisă la culoare. De sub mânecă i se ivea un tatuaj.

— Îți recomand clătitele cu bucăți de ciocolată, mi-a spus Rolly, după ce Deann ne-a adus cafeaua și ne-a lăsat apoi să studiem meniul. Cu mult unt și sirop. Și bacon.

— Eu rămân la meniul meu obișnuit, a spus Owen. Ouă, bacon și un fursec. Gata!

Cum produsele de porc nu puteau fi evitate, am comandat, așadar, când Deann s-a întors din nou la masa noastră, o gofră și, firește, bacon. Deși nu cred că mai era cazul să mai cer — după mirosul pe care îl inhalasem în tot acest timp, aveam senzația că am mâncat pe săturate.

— Așadar, asta faceți voi în fiecare săptămână, am spus, luând o înghițitură de apă.

— Da, a încuviințat Owen. Încă de la prima emisiune. A devenit o tradiție. Și Rolly plătește mereu.

— Nu e o tradiție, l-a contrazis Rolly. Este consecința pierderii unui pariu.

— Și cât timp trebuie să plătești?

— Pentru totdeauna, mi-a răspuns Rolly. Am avut o șansă și am ratat-o. Și acum trebuie să plătesc. La propriu.

— Nu chiar pentru totdeauna, a spus Owen, ciocnindu-și lingura de paharul cu apă. Doar până o să vorbești cu ea.

— Și când se va întâmpla asta? a întrebat Rolly.

— Data viitoare când o să vă reîntâlniți.

— Da, a răspuns el, posac. Data viitoare.

Eu l-am privit întrebătoare pe Owen.

— E vorba de fata cu croșeul de dreapta, mi-a explicat el. În iulie, am revăzut-o într-un club. Era prima oară când o întâlneam după povestea de la mall. Iar Rolly vorbea non-stop de ea...

— Nu chiar *non-stop*, a intervenit Rolly, îmbujorându-se la față.

— ... și asta era șansa lui, și-a reluat Owen firul gândurilor. Dar n-a putut să reacționeze.

— Eu cred cu ardoare în „momentul oportun". Acestea nu ni se ivesc prea adesea în cale.

Cugetările sale profunde au fost subliniate — sau întrerupte, depinde din ce unghi privești lucrurile — de sosirea lui Deann, care ne-a adus comanda. N-am văzut în viața mea atâta bacon — stătea atât de înghesuit pe farfurie, lângă gofră, încât părea gata să cadă.

— Încercam, așadar, să găsesc o cale prin care s-o abordez, a spus Rolly, ungându-și clătitele cu unt, când puloverul îi cade brusc de pe spătarul scaunului. Era șansa perfectă, nu? Iar eu am încremenit pe loc. N-am putut să fac nimic.

Lângă mine, Owen înfuleca cu poftă o bucată de bacon, în timp ce presăra piper peste ouă.

— Ideea e, a continuat Rolly, că — în momentul în care ai, în sfârșit, șansa să faci exact ceea ce vrei să faci — ceea ce trebuie să faci — intri în panică și te blochezi.

El mi-a întins siropul, iar eu am turnat puțin peste gofră.

— Sunt convinsă, i-am răspuns.

— Motiv pentru care, a intervenit Owen, i-am spus că — dacă avea să-i ia puloverul de jos și să intre apoi în vorbă cu ea — voi

plăti eu micul dejun. Dar dacă *nu* o va face, atunci nota de plată va cădea pe umerii lui.

— De fapt, m-am ridicat în picioare și am pornit spre masa ei, a spus Rolly, luând o altă îmbucătură din clătite. Dar s-a întors și...

— Te-ai blocat, a spus Owen.

— M-am speriat. M-a văzut, iar eu m-am făcut roșu la față ca racul și mi-am continuat drumul. Acum, trebuie să plătesc micul dejun o viaţă întreagă. Sau până voi câștiga rămășagul, lucru puţin probabil, pentru că n-am mai văzut-o de atunci.

— Impresionant! am spus eu. Asta, da, poveste!

El a încuviinţat, trist, din cap, așa cum făcuse și mai devreme în mașină.

— Da, știu, mi-a răspuns apoi.

O oră mai târziu, când am părăsit localul, după ce înfulecasem toată porţia de bacon, mă simţeam atât de umflată, încât aveam senzaţia că o să explodez. În mașină, am tras centura de siguranţă, iar Owen a început s-o lovească din nou cu ciocanul. În timp ce îi fixa catarama, îmi atingea mijlocul cu mâinile, ţinându-și capul plecat, rezemat aproape de umărul meu. Poziţia în care stătea îmi oferea ocazia să-i studiez părul negru, pistruii din jurul urechii și genele lungi. Apoi, însă, s-a retras cât ai clipi din ochi.

Tot drumul spre oraș, l-am privit pe Rolly în oglinda retrovizoare cum își punea echipamentul de luptă: mai întâi, protecţia pentru piept, apoi cele sub formă de tuburi, destinate să-i protejeze mâinile și picioarele. Devenea, sub ochii mei, din ce în ce mai mare și mai greu de recunoscut. Și-a pus și casca în momentul în care am parcat în faţa mallului unde își avea sediul firma Em-POWerment, unde lucra Rolly.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai adus până aici, a spus el, deschizând portiera și ieșind afară.

Protecţiile de la picioare erau atât de groase, încât era nevoit să meargă încet, cu pași mici, oprindu-se adesea, cu braţele întinse pe lângă corp.

— Te sun mai târziu.

— Bine, i-a răspuns Owen.

În drum spre casă, în timp ce peisajele îmi zburau prin faţa ochilor, mi-am amintit prima zi în care m-a luat cu mașina și sentimentele contradictorii pe care mi le-a stârnit prezenţa lui. Acum, totul mi se părea cât se poate de normal. Afară, cartierul era cufundat în tăcere — câteva aspersoare udau peluzele, iar un bărbat îmbrăcat într-un halat traversa aleea casei sale ca să-și ia ziarul din cutia poștală. Cuvintele lui Rolly despre momentul oportun îmi răsunau în minte. Acesta mi se părea, deodată, momentul potrivit ca să-i spun ceva lui Owen. Să-i mulţumesc sau să-i mărturisesc cât de mult însemna pentru mine prietenia noastră din ultimele săptămâni. Dar când să-mi iau inima în dinţi ca să-mi îmbrac gândurile în cuvinte, mi-a luat-o înainte.

— Ai ascultat ceva din CD-urile pe care ţi le-am făcut?

— Da, i-am răspuns când am intrat pe strada mea. Chiar ieri am început să-l ascult pe cel cu cântece de protest.

— Și?

— Și am adormit, i-am mărturisit. Dar eram cumplit de obosită, am adăugat apoi, văzându-l ușor crispat. O să-l ascult din nou și o să-ţi împărtășesc părerea mea.

— Nu e nicio grabă, mi-a spus, parcând mașina în faţa casei. Piesele astea necesită timp.

— Nu mai spune! Dar mi-ai dat o grămadă.

— Zece CD-uri nu sunt „o grămadă", mi-a ripostat el. Sunt doar câteva.

— Owen, toate conţin cam o sută patruzeci de melodii. Cel puţin.

— Dacă vrei să-ţi faci o educaţie solidă, a continuat el, ignorându-mi comentariul, nu trebuie să aştepţi să-ţi cadă muzica din cer. Trebuie să porneşti tu pe urmele muzicii.

— Îmi sugerezi să plec într-un soi de pelerinaj? l-am întrebat eu în glumă.

Judecând însă după expresia gravă de pe chipul lui, Owen nu glumea deloc.

— Ai putea să-i spui şi aşa.

— Oho! am exclamat eu, rezemându-mă de spătarul scaunului. Dar *tu* cum i-ai spune?

— O călătorie pe aripile muzicii, într-un club, unde cântă live o formaţie, mi-a răspuns el. O formaţie bună. La sfârşitul săptămânii viitoare.

Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost o întrebare: *Mă inviţi la o întâlnire?* Dar dacă i-o puneam aievea, îmi va răspunde cu francheţea-i caracteristică şi nu eram convinsă că îmi doream acest lucru. Dacă avea să-mi dea un răspuns afirmativ, va fi... cum va fi? Extraordinar. Şi înspăimântător. Iar dacă îmi dă un răspuns negativ, mă voi simţi cumplit de prost.

— O formaţie bună, am repetat eu. Cine spune că e bună?

— Eu, firește.

— Aha!

— Dar şi *alţii* o spun, a continuat, ridicând o sprânceană. Este formaţia vărului lui Rolly.

— Şi cântă...

— Nu. Nu cântă techno, mi-a răspuns, fără ezitare. Mai degrabă un rock neconvenţional, cu piese originale, ușor distractiv, dar fără îndoială alternativ.

— Impresionantă descriere! am spus eu.

— Descrierea nu spune nimic. Muzica e cea care contează cu adevărat. Și este o muzică pe gustul tău. Crede-mă pe cuvânt!

— Vom vedea, i-am răspuns, stârnindu-i un zâmbet. Și când va cânta această formaţie de „rock neconvenţional, cu piese originale, ușor distractiv, dar fără îndoială alternativ"?

— Sâmbătă seară, mi-a răspuns. Este vorba despre un spectacol pentru toate vârstele organizat la Bendo. Pentru că în deschidere va cânta o altă formație, ei vor începe cam pe la ora nouă.

— Bine.

— „Bine" înseamnă că ești de acord să vii?

— Da.

— Grozav! a spus el, făcându-mă să zâmbesc.

În clipa aceea, am văzut-o pe Whitney în casă apărând în capul scărilor. Era îmbrăcată în pijama și căsca, ţinându-și mâna la gură, în timp ce străbătea holul, însoţită de propria-i umbră ce se întindea pe peretele de lângă ea. După ce-a coborât scările, a traversat sufrageria, îndreptându-se spre ghivecele de pe pervazul ferestrei. După o clipă, a tasat pământul dintr-un ghiveci și a întors un altul cu faţa spre lumină. Apoi, s-a așezat pe vine și a început să le studieze cu atenţie, ţinându-și mâinile în poală.

M-am uitat la Owen, care o privea și el, și m-am întrebat ce-i trecea oare prin minte. Din exterior, lucrurile păreau cu totul diferite faţă de cum erau în realitate. Dacă priveai casa de alături, vedeai altceva — o altă imagine, o altă poveste. Cea pe care o urmăream

acum nici măcar nu era a mea, dar dintr-un oarecare motiv, am simţit nevoia să i-o împărtășesc.

— Sunt plante, i-am explicat eu lui Owen. Le-a sădit ieri. Este... un soi de metodă terapeutică.

— Da, mi-ai spus că e bolnavă, mi-a răspuns el, dând din cap. Ce-a păţit? Dacă nu sunt indiscret.

— Suferă de o tulburare alimentară.

— Aha!

— Acum se simte mult mai bine, am adăugat apoi.

Și era cât se poate de adevărat. Aseară, am văzut-o mâncând două felii de pizza. Mult mai târziu după ce eu mâncasem deja, și numai după ce a șters orice urmă de grăsime și le-a tăiat în mai multe bucăţele. Dar le-a mâncat, și asta însemna ceva.

— Prima dată când am aflat de afecţiunea ei, se simţea foarte rău, am continuat eu. Anul trecut, a fost internată mai mult timp în spital.

Am privit-o apoi împreună ridicându-se în picioare și dându-și la o parte de pe faţă o șuviţă de păr. Mă întrebam dacă aceste informaţii i-au schimbat impresia pe care și-o crease, poate, despre ea. I-am studiat expresia de pe chip, dar nimic nu-i trăda gândurile și sentimentele.

— Cred că ţi-a fost greu s-o vezi trecând prin acest calvar, a spus el, în clipa în care, intrând în bucătărie, Whitney a dispărut pentru o clipă din raza noastră vizuală.

Am revăzut-o puţin mai târziu în faţa blatului de bucătărie. Aceasta era particularitatea casei noastre — faptul că îţi crea impresia că puteai să vezi totul înăuntru, dar îţi ascundea, de fapt, anumite lucruri.

— Da, i-am răspuns. A fost cumplit de greu. Îngrozitor, de fapt. M-a speriat de moarte.

De data aceasta, cuvintele îmi veneau de la sine — nu mă mai luptam să spun adevărul, ci îl rosteam pur și simplu, cu o ușurință uluitoare. Owen și-a întors privirea spre mine, iar eu am înghițit în sec. Apoi, așa cum se întâmpla de fiecare dată când mă bucuram de atenția lui, am continuat:

— Whitney a fost întotdeauna o persoană introvertită. Astfel că nu știai niciodată dacă se simte bine sau nu sau dacă trece prin momente de cumpănă. Sora mea, Kirsten, este exact opusul lui Whitney, oferindu-ne mereu *prea* multe informații. Când Kirsten era nefericită, aflai asta vrând-nevrând. Lui Whitney, însă, trebuia să-i smulgi cuvintele cu cleștele. Sau să le intuiești cumva.

Owen și-a îndreptat din nou ochii spre casă, dar Whitney dispăruse din nou.

— Dar în cazul tău cum este? m-a întrebat el.

— Adică?

— Cum își dau seama cei din jur că ceva e în neregulă cu tine?

Nu-și dau seama, mi-am spus în sinea mea, dar nu mi-am îmbrăcat gândul în cuvinte. Nu puteam să fac asta.

— Nu știu, i-am răspuns. Cred că va trebui să-i întrebi.

Un SUV mare a trecut pe lângă noi, ridicând în aer un nor de frunze uscate, adunate lângă trotuar. În timp ce fluturau prin fața parbrizului, mi-am ațintit din nou privirea asupra casei și am văzut-o pe Whitney urcând iarăși treptele, cu o sticlă de apă în mână. De data aceasta, și-a aruncat ochii pe fereastră. Când ne-a zărit, a încetinit ușor pasul, apoi și-a continuat drumul.

— Trebuie să plec, i-am spus apoi, desfăcându-mi centura de siguranță. Îți mulțumesc din nou pentru micul dejun.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns Owen. Nu uita de pelerinajul muzical! Sâmbătă. La ora nouă seara. Bine?

— Am înţeles, i-am răspuns, deschizând portiera, ieșind afară și închizând apoi ușa în urma mea.

Când m-am îndreptat spre casă, Owen a pornit motorul, apoi mi-a făcut cu mâna. Abia când am ajuns cam pe la jumătatea aleii, mi-am dat seama că eram încă îmbrăcată cu geaca lui. M-am întors iute, dar era deja prea târziu — dispăruse în trafic.

Am descuiat ușa de la intrare și, intrând înăuntru, am scos geaca și am împăturit-o pe braţ. Am auzit ceva zăngănind în buzunar și, bâjbâind cu degetele, am dat de un obiect solid. Chiar înainte de a-l scoate, știam ce-am găsit: iPod-ul lui Owen. Era zgâriat cum rar îţi mai era dat să vezi, avea ecranul puţin spart, iar căștile erau înfășurate de jur împrejur. În ciuda frigului de la World of Waffles, îl simţeam cald în mână.

— Annabel!

Mi-am ridicat ochii, tresărind; Whitney se uita la mine din capul scărilor.

— Bună, am salutat-o eu.

— Te-ai trezit devreme.

— Da. Am luat micul dejun.

— Când ai plecat? m-a întrebat, privindu-mă cu ochii întredeschiși.

— Cu puţin timp în urmă, i-am răspuns, urcând treptele.

Când am ajuns pe palier, s-a dat puţin la o parte, cât să-mi facă loc să mă strecor pe lângă ea. Am auzit-o apoi adulmecând — o dată. De două ori. *Bacon*, i-am explicat în gând.

— Mă duc să-mi fac temele, i-am spus apoi, îndreptându-mă spre camera mea.

— Bine, mi-a răspuns încet.

A rămas însă încremenită pe loc, urmărindu-mă în continuare cu privirea, în timp ce eu am închis ușa de la camera mea.

Pentru că nu l-am văzut niciodată pe Owen fără iPod-ul său, mi-am imaginat că îi va observa repede lipsa. Așa că — în clipa în care a sunat telefonul puţin mai târziu în ziua aceea — am ridicat receptorul, convinsă fiind că îl voi auzi hoinărind deja pe aripile muzicii. Dar nu era Owen, ci mama.

— Annabel! Bună.

Când mama era nervoasă sau agitată, coeficientul veseliei ei atingea norii. Aproape că îmi zgâria urechea cu falsa ei voioșie.

— Bună. Cum vă distraţi? am întrebat-o eu.

— De minune, mi-a răspuns. Tatăl tău joacă golf, iar eu tocmai mi-am făcut manichiura. Suntem foarte ocupaţi, dar m-am gândit să vă sun ca să văd ce faceţi. Cum stau lucrurile pe acasă?

Acesta era, de fapt, cel de al treilea telefon pe care ni-l dădea în treizeci și șase de ore. Dar am intrat în jocul ei.

— Toate bune, i-am răspuns. Nu am noutăţi.

— Ce face Whitney?

— Bine.

— E acasă acum?

— Nu știu, i-am răspuns, ridicându-mă din pat și deschizând ușa camerei mele. Pot să verific...

— A ieșit în oraș?

— N-aș putea să-ţi spun.

O, Doamne! am exclamat în gând.

— Așteaptă puţin! i-am spus apoi, ieșind pe hol și ascultând cu urechile ciulite.

N-am auzit nici sonorul televizorului, nici alte zgomote de la parter, așa că am făcut câțiva pași spre ușa lui Whitney, pe care am găsit-o întredeschisă. Am bătut ușor în ea.

— Da?

Când am deschis-o, Whitney stătea în pat, cu picioarele încrucișate sub ea, și scria ceva într-o agendă.

— A sunat mama, i-am spus eu.

Ea a oftat adânc, apoi a întins mâna după telefon. Eu m-am apropiat de pat și i l-am oferit.

— Alo!... Bună... Da, sunt acasă... Mă simt bine... Totul e în regulă. Nu e cazul să suni tot timpul.

Apoi, mama a spus ceva, iar Whitney s-a rezemat de speteaza patului. În timp ce o asculta, mormăind în barbă, eu m-am uitat pe fereastră. Chiar dacă dormitoarele noastre se învecinau, camera ei îmi oferea o priveliște cu totul diferită asupra terenului de golf, unde un bărbat în pantaloni cadrilați repeta acum o lovitură. Aveam senzația că mă aflu într-un loc complet străin.

— Da, bine, spunea ea acum, trecându-și mâna prin păr.

Privind-o, descopeream din nou cât de fascinantă putea să fie — chiar și fără machiaj și îmbrăcată într-un tricou și o pereche de blugi, frumusețea ei te lăsa fără suflare. De aceea, îmi era greu să înțeleg cum de nu vedea asta atunci când se uita în oglindă.

— Bine... Îi spun... Pa, pa.

A luat telefonul de la ureche și l-a închis apăsând pe butonul OFF.

— Mama îți transmite că se întorc mâine cam pe la prânz, mi-a spus ea. Vă vedeți atunci.

— Aha! Bine, i-am răspuns, în timp ce îmi dădea telefonul înapoi.

— Iar diseară putem fie să mâncăm acasă niște spaghete, fie să ieșim undeva în oraș, a spus ea, ridicându-și genunchii la piept și privindu-mă cu intensitate. Ce vrei să facem?

Am ezitat ușor, întrebându-mă dacă nu cumva era o întrebare capcană.

— Nu-mi pasă, i-am răspuns. Cred că ideea spaghetelor e foarte bună.

— În regulă, atunci. Le pregătesc în curând.

— Bine. Pot să te ajut, dacă vrei.

— În fine. Vedem mai târziu, a conchis ea, luând un pix de lângă piciorul ei și scoţându-i capacul.

Atunci am văzut că prima pagină a agendei pe care o ţinea în poală era acoperită cu scrisul ei și m-am întrebat ce scria. După o clipă, și-a ridicat privirea spre mine.

— Ce e?

— Nimic, i-am răspuns, realizând că rămăsesem încremenită și mă holbam la ea. Atunci, ne vedem mai târziu.

M-am întors în camera mea și m-am așezat în pat cu iPod-ul lui Owen. Mi se părea ciudat, dacă nu chiar o greșeală, faptul că îl ţineam aici, în dormitorul meu, ca să nu mai spun, în mâinile mele. Cu toate acestea, i-am desfăcut căștile și am apăsat pe butonul power. După o clipă, ecranul s-a luminat și mi-a apărut meniul. Am accesat capitolul CÂNTECE.

Aveam de ales dintre 9.987 de melodii. *Doamne sfinte!* am exclamat în gând, răsfoind un timp lista pieselor. Mi-am amintit atunci ce mi-a spus cu câtva timp în urmă — că muzica a fost, pentru el, o cale de scăpare. Că asculta muzică din perioada divorţului părinţilor săi și o făcea în fiecare zi, ori de câte ori îl vedeam

cu căștile la urechi. Zece mii de cântece înlăturau, fără îndoială, orice urmă de tăcere.

Am accesat din nou meniul și am intrat în PLAYLISTS. Am dat de o altă listă lungă: A.M. EMISIUNEA DIN 12/8, A.M. EMISIUNEA DIN 19/8, INCANTAȚII (DIN IMPORT). Și apoi: ANNABEL.

Am luat degetul de pe buton. Era, probabil, vreunul dintre CD-urile pe care mi le făcuse. Am ezitat, așa cum am făcut și mai devreme în mașină. Voiam — și nu voiam — să știu ce conținea fișierul. De data aceasta, am cedat ispitei.

Când am apăsat pe buton, pe ecran mi-a apărut o listă cu melodii. Prima era *Jennifer* a formației Lipo. Numele mi se părea cunoscut. Așa cum mi se părea și numele celui de al doilea cântec — *Descartes Dream* al formației Misanthrope. Pe acesta l-am accesat. După câteva acorduri, am recunoscut imediat melodia — era una dintre piesele difuzate în prima emisiune a lui Owen pe care am ascultat-o. Nu mi-a plăcut, dar am ascultat-o. Și apoi am analizat-o împreună.

Avea totul acolo. Fiecare piesă pe care am disecat-o, în discuții mai mult sau mai puțin aprinse, toate aranjate în ordine, cu multă migală. Cântecele mayașe, pe care mi le-a pus în ziua în care m-a dus acasă cu mașina. Melodia *Thank You* a formației Led Zeppelin, pe care am ascultat-o în ziua în care l-am condus eu acasă. Toate piesele techno, ca și cele thrash metal. Chiar și melodia lui Jenny Reef. În timp ce ascultam câte puțin din fiecare, l-am revăzut pe Owen cu căștile în urechi și mi-am amintit de câte ori nu mi-am dorit să știu ce asculta, fără să mă întreb însă la ce se și gândea. Cine ar fi crezut că se gândea la mine?

M-am uitat la ceas — era 16:55. Lui Owen îi era dor, fără îndoială, de aparatul lui. O să trec pe la el ca să i-l dau. Nu era mare lucru.

Cam pe la jumătatea treptelor, însă, am auzit un zgomot, urmat de un „La dracu'!" rostit în barbă. Când mi-am băgat capul în bucătărie, am văzut-o pe Whitney îndesând o cratiţă în dulap.

— Totul e în regulă? am întrebat-o eu.

— Da, mi-a răspuns, ridicându-se în picioare și dându-și la o parte părul de pe faţă.

Pe blatul din faţa ei, se aflau un borcan cu sos pentru paste, o cutie cu spaghete, un ardei roșu și un castravete, aşezaţi pe un fund, și o pungă cu salată verde.

— Pleci undeva?

— Păi... așa aveam de gând, pentru scurt timp. Dar dacă vrei să...

— Nu, mă descurc și singură.

A luat apoi cutia cu spaghete, citind încruntată ce scria pe spatele ei.

— Bine, atunci, am spus eu. Mă întorc pe la...

— Doar că..., a început ea, lăsând cutia jos. Nu prea știu în ce cratiţă să fierb pastele.

Am pus haina lui Owen pe un scaun lângă masă și m-am îndreptat spre dulapul de lângă aragaz.

— În asta, i-am spus, scoţând o oală înaltă, dotată cu o sită pentru paste. E mai ușor să le strecori în felul acesta.

— Aha! a spus ea. Corect. Firește.

Am luat oala, am umplut-o cu apă și am pus-o apoi pe aragaz. Îi simţeam privirea aţintită asupra mea în timp ce am dat drumul la foc.

— O să mai dureze un timp, i-am spus eu. Dacă îi pui capacul, o să fiarbă mai repede.

— Bine, mi-a răspuns, încuviinţând din cap.

M-am așezat pe scaunul pe care lăsasem geaca lui Owen și am privit-o luând o cratiță mai mică din dulap și punând-o pe aragaz. A desfăcut apoi borcanul cu sosul pentru paste și a turnat conținutul în cratiță. Făcea totul cu mișcări lente și deliberate, de parcă ar fi dezagregat atomi. Nici nu era de mirare, de vreme ce Whitney nu gătea niciodată. Mama îi pregătea toate mesele, gustările și sendvișurile, chiar și cerealele pe care le mânca la micul dejun. Mi-am dat seama că — dacă mie mi se părea ciudat s-o privesc gătind — pentru ea, era de-a dreptul straniu. Cu atât mai mult cu cât trebuia s-o facă de una singură.

— Vrei să te ajut? am întrebat-o când a scos o lingură din sertarul dulapului de lângă aragaz și a început să amestece, cu mișcări șovăitoare, în sosul pentru paste. Nu mă deranjează.

A păstrat tăcerea pentru o clipă, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva am jignit-o.

— Bine, mi-a răspuns în cele din urmă, fără să se întoarcă spre mine. Dacă vrei...

Astfel, în seara aceea, pentru prima oară în viața mea, am pregătit masa împreună cu sora mea. N-am vorbit prea mult — îi răspundeam doar la întrebările sporadice pe care mi le punea (la ce temperatură să seteze cuptorul pentru pâinea unsă cu usturoi sau câte spaghete să pună la fiert). La 176 de grade și toată cutia de spaghete. Am așezat masa în timp ce ea pregătea salata, cu aceleași mișcări lente și metodice, tăind legumele cu multă grijă și așezându-le în funcție de culoare pe fundul de tăiat. Când totul a fost gata, eu și Whitney ne-am așezat, numai noi două, la masa din sufragerie. Înainte de a mă așeza pe scaun, mi-am aruncat privirea spre ghivecele de pe pervazul ferestrei.

— Stau bine acolo, am spus eu.

— Cred că da, mi-a răspuns, luându-și șervețelul de pânză.

Farfuria ei conținea, în mare parte, doar salată, cu vagi urme de paste, dar n-am spus nimic, fie și numai pentru că mama n-ar fi tăcut.

— Acum trebuie doar să crească, a adăugat ea.

Am răsucit câteva spaghete de jur împrejurul furculiței, apoi am luat o îmbucătură.

— Sunt bune, i-am spus eu. Perfecte.

— Sunt doar niște paste, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Sunt ușor de gătit.

— Nu întotdeauna. Dacă nu le fierbi suficient, rămân crocante la mijloc. Iar dacă le fierbi prea mult, devin prea moi. Trebuie să știi exact cât să le fierbi.

— Serios? a spus ea.

Eu am încuviințat din cap. Un timp, am păstrat amândouă tăcerea, mulțumindu-ne doar să mâncăm. Mi-am aruncat din nou privirea pe fereastră spre terenul de golf de un verde aproape ireal.

— Îți mulțumesc, a spus Whitney.

Nu știam dacă mulțumirile ei erau un compliment pentru talentul meu culinar sau pentru că am rămas cu ea și am ajutat-o să pregătească masa. Dar nici nu mă interesa prea mult. Eram fericită pentru că mi le adresa, indiferent de motiv.

— N-ai pentru ce, i-am răspuns.

Ea a dat din cap în timp ce, afară, o mașină, ce trecea prin fața casei noastre, a încetinit ușor, iar șoferul ne-a privit pentru o clipă înainte de a-și vedea din nou de drum.

Capitolul unsprezece

— E Annabel!

Nici n-am apucat să-mi iau bine degetul de pe sonerie, că Mallory a și deschis ușa.

La început, nici n-am recunoscut-o, căci se fardase cumplit de strident, folosind toate produsele de machiaj pe care le găsise la îndemână: fond de ten, creion dermatograf, farduri de ochi, ruj (în cantități industriale) și gene false, dintre care una — nefiind aplicată corect — i se lipise de sprânceană. Purta o rochie neagră, mulată pe corp și fără bretele, și niște sandale cu tocuri înalte, pe care se clătina, ușor nesigură.

Era înconjurată de alte patru fete, toate machiate și îmbrăcate elegant, care mă priveau cu ochii mari cât cepele: o fată mignonă, cu ochelari și părul negru, care purta o rochie neagră și sandale înalte, cu platformă; două surori gemene, roșcate, cu pistrui și ochii verzi, îmbrăcate în blugi și tricouri scurte până la buric; și o blondă bucălată, ce părea să poarte o rochie de bal. În spațiul îngust din cadrul ușii, mirosul de fixativ era copleșitor.

— Annabel! a strigat Mallory, țopăind de bucurie, fără să-și clintească din loc nici măcar o șuviță din părul strâns deasupra capului într-o creastă. Bună.

— Bună, i-am răspuns. Ce...

Dar înainte de a apuca să-mi formulez întrebarea, ea m-a apucat de mână și m-a tras peste prag.

— Fetelor, a spus ea, în clipa în care prietenele ei au făcut un pas înapoi, fără să-și desprindă ochii de la mine, ea e Annabel Greene. O, Doamne, vă vine să credeţi?

— Ești fata din reclama aia, a spus blonda în rochie de bal, analizându-mă din cap până în picioare, cu buzele ţuguiate.

— Firește că ea e! i-a spus Mallory, aranjându-și, în sfârșit, geana falsă. Lucrează ca model pentru cei de la Kopf's și Lakeview Models.

— Și ce cauţi aici? m-a întrebat una dintre roșcate.

— Eram prin zonă, i-am răspuns eu, și...

— E prietenă cu fratele meu. *Și* cu mine, a intervenit Mallory, strângându-mi mâna din nou cu palma ei fierbinte. Ai venit exact la timp pentru ședinţa noastră foto, mi-a spus apoi. Ne poţi ajuta să ne alegem poziţiile care ne pun cel mai bine în valoare.

— Dar nu pot să stau, am protestat eu. Sunt doar în trecere.

Asta îi spusesem și lui Whitney după masă. Că trebuia să trec pe la un prieten ca să-i dau ceva și că mă voi întoarce cam într-o oră. Ea s-a mulţumit doar să dea din cap, aruncându-mi o privire ciudată, de parcă se întreba dacă aveam să mă întorc din nou acasă mirosind a bacon.

— Îţi place ţinuta mea? m-a întrebat Mallory, pozând cu o mână la ceafă și cu ochii în tavan.

A rămas așa o clipă, apoi a revenit la poziţia inițială.

— Jucăm diverse roluri din lumea modei. Eu întruchipez Ţinuta Elegantă de Seară.

— Iar noi Ţinutele Casual de Zi, a spus una dintre gemenele roșcate, punându-și o mână pe șold.

Sora ei, ceva mai pistruiată, a încuviinţat din cap, cu o expresie gravă pe chip.

M-am uitat apoi la fata cu părul negru și cu ochelari.

— Eu reprezint Ţinuta Elegantă de Birou, a murmurat ea, trăgând de rochia neagră pe care o purta.

— Iar eu întruchipez Ţinuta Logodnei de Vis, a spus blonda, făcând o piruetă pentru a-și pune rochia în valoare.

— Nu e adevărat, a contrazis-o Mallory. Tu reprezinţi Ţinuta Oficială de Seară.

— Ba nu. Eu sunt Ţinuta Logodnei de Vis, a insistat blonda, făcând o altă piruetă.

Apoi, întorcându-se spre mine, a adăugat:

— Iar rochia asta a costat...

— Patru sute de dolari, da, știm deja, a spus Mallory, vădit deranjată. Își dă importanţă doar pentru că sora ei și-a făcut debutul în societate în cadrul unui bal somptuos.

— Când facem fotografiile? a întrebat una dintre roșcate. M-am săturat de Ţinuta mea Casual. Vreau să port și eu o rochie.

— Ai răbdare! i-a ripostat Mallory, iritată. Mai întâi, trebuie să-i arăt camera mea lui Annabel. Apoi, ne poate da niște sfaturi legate de ţinutele noastre, a continuat ea, trăgându-mă apoi spre scări, urmate de ceata de fete.

— Owen e acasă? am întrebat-o eu.

— Da, e pe undeva, mi-a răspuns, când am început să urcăm treptele.

Fata cu părul negru se afla acum lângă mine și mă studia cu o expresie gravă, în timp ce celelalte trei șușoteau în spatele meu.

— Ar trebui să vezi fotografiile pe care le-am făcut data trecută la Michelle's. Sunt atât de reușite! Eu întruchipam Ţinuta Europeană. A fost fantastic.

— Ţinuta Europeană? am repetat eu.

— Da, mi-a răspuns, dând din cap. Purtam o bască și o fustă ecosez și am pozat ţinând în mână o baghetă franţuzească. A fost extraordinar.

— Vreau și eu să reprezint Ţinuta Europeană, a spus fata în negru. Rochia asta este atât de anostă. Cum de numai tu întruchipezi Ţinuta Elegantă de Seară?

— Mai ai puţină răbdare! i-a spus Mallory printre dinţi când am ajuns în faţa unei uși închise. Așa, a spus ea, strângându-și mâinile la piept.

Geana falsă i se desprinsese din nou.

— Pregătește-te pentru experienţa supremă de model!

Acest lucru nu părea deloc promiţător. M-am uitat la fetele din spatele meu, care continuau să mă privească cu ochi mari și curioși. Apoi, m-am întors din nou spre Mallory.

— Bine, i-am spus încet.

A pus mâna pe clanţă și, apăsând ușor, a deschis ușa.

— Uite! a spus ea. Îţi vine să crezi?

Nu, chiar nu-mi venea să cred. Peretele din faţa mea, ca și cele care mă flancau de-o parte și de alta, era tapetat, de sus până jos, cu fotografii și imagini decupate din revistele de modă. Manechin după manechin, reclamă după reclamă, celebritate după celebritate. Modele blonde, brunete și roșcate. Ţinute moderne, ţinute de bal, ţinute casual sau ţinute din showbiz. Chipuri frumoase, surprinse în toate poziţiile posibile. Erau atât de multe fotografii, că peretele nici nu se mai vedea.

— Ei bine? Ce părere ai? m-a întrebat Mallory.

Ca să fiu sinceră, priveliștea era într-adevăr copleșitoare, chiar înainte de a-mi arăta o anumită imagine. Numai în momentul în care m-am apropiat mai tare, mi-am dat seama că imaginea din fotografie era a mea.

— E fotografia din calendarul de anul trecut, realizat de Lakeview Models, când ai reprezentat luna aprilie și ai pozat cu anvelopele de mașină. Îți mai amintești?

Eu am încuviințat din cap, iar ea m-a tras puțin mai la dreapta, arătându-mi alte fotografii. Între timp, prietenele ei se împrăștiau seră prin cameră — gemenele se așezaseră în pat, unde răsfoiau un vraf de reviste, pe când blonda și fata cu părul negru încercau să își mențină echilibrul pe scaunul din fața unei oglinzi.

— Iar asta, a continuat Mallory, cu degetul aproape lipit de perete, este o fotografie din reclama la produsele Boca Tan, difuzată în timpul unei partide de baschet pe care am văzut-o anul trecut la universitate. Vezi că părul tău este mai blond aici?

— Da, i-am răspuns.

De fapt, părea chiar portocaliu. Ce ciudat! Am uitat cu totul de reclama aia.

— Da, ai dreptate, am adăugat apoi.

M-a tras din nou de mână, de data aceasta în direcție opusă, oprindu-se în capătul din stânga al peretelui.

— Dar acestea sunt preferatele mele, a spus ea. De aceea, le ține aici, lângă pat.

M-am apropiat ca să văd mai bine. Era un colaj de fotografii din reclama la produsele magazinului Kopf's: eu — în uniformă de majoretă; eu — pe bancă împreună cu fetele din reclamă; eu — la un birou; eu — la brațului partenerului îmbrăcat în smoching.

— De unde ai pozele astea? am întrebat-o apoi.

— Sunt capturi de ecran, mi-a răspuns ea, mândră. Am tras reclama pe un DVD, am descărcat-o apoi în calculator, am făcut instantanee și am salvat imaginile în computer. Grozav, nu-i așa?

M-am apropiat și mai mult, amintindu-mi — așa cum făceam de fiecare dată când vedeam reclama — ziua aceea de aprilie când am filmat-o. Eram atât de diferită pe atunci; totul era atât de diferit pe atunci.

Mallory mi-a eliberat mâna, aplecându-se și ea lângă mine.

— Ador reclama aia, a spus ea. La început, doar din cauza costumului de majoretă, pentru că lumea aceea mă fascina cu totul. Apoi, au început să-mi placă și hainele, și povestea... Totul e extraordinar.

— Povestea, am repetat eu.

— Da, mi-a răspuns, întorcându-se spre mine. Joci rolul unei fete care se întoarce la școală după o vacanță de vară minunată.

— Da, așa e.

— Reclama redă exact ce se întâmplă la începutul școlii. Meciurile importante la care faci galerie. Testele pentru care trebuie să studiezi. Și ieșirile cu prietenii prin campus.

Ieșirile cu prietenii prin campus. Da, chiar așa, mi-am spus în gând.

— Și se încheie cu primul dans, unde te alegi cu cel mai chipeș băiat din școală, lucru care îți sugerează că vei avea parte de un an la fel de frumos ca și începutul, a redat ea povestea, oftând adânc. Te lasă să înțelegi că ai o viață minunată, presărată numai de lucruri incitante. Așa cum ar trebui să și fie viața de liceean. Pari să fii...

Eu m-am uitat din nou la ea. Avea chipul aproape lipit de fotografiile pe care le scruta cu intensitate.

— Fata care are totul, am spus eu, amintindu-mi cuvintele regizorului.

— *Exact*, mi-a răspuns, întorcându-și privirea spre mine.

Voiam să-i spun că nimic din toată povestea asta nu era adevărat. Că nu eram nici pe departe „fata care are totul"; că nu aveam nimic în comun cu protagonista din fotografii. Nimeni nu are parte de o viaţă strălucitoare ca aia înfăţișată în reclame, nimănui nu-i sunt hărăzite numai clipe de glorie și fericire, și cu atât mai puțin eu. Un colaj de fotografii realizate din viaţa mea de liceean ar surprinde momente cu totul diferite: momente în care Sophie îmi aruncă un singur cuvânt urât, momente în care Will Cash rânjește la mine, momente în care mă trezesc în spatele școlii vomitând în iarbă. Aceasta era adevărata mea viaţă de liceean. Povestea vieţii mele.

Am auzit niște pași greoi pe hol, apoi un suspin adânc.

— Mallory, ţi-am spus că — dacă vrei să facem fotografii — hai să trecem la treabă! Trebuie să mă ocup de emisiune și n-am...

Când m-am ridicat, l-am văzut pe Owen în pragul ușii. Când m-a zărit, a căscat ochii mari cât cepele.

— ... și n-am toată noaptea la dispoziţie, a încheiat el. Bună. Ce faci aici?

— A venit la petrecerea mea, i-a răspuns Mallory.

— Pentru asta ai venit? m-a întrebat el, încruntat.

— Tu ești fotograful care se ocupă de ședința foto? i-am răspuns eu tot printr-o întrebare.

— Nu. Eu doar...

— Aveam nevoie de un fotograf pentru pozele de grup, mi-a explicat Mallory. Și acum avem și un stilist. Nici că se putea mai bine! a continuat ea, bătând din palme. Fetelor, haideţi să ne

pregătim! Mai întâi, o să facem fotografiile de grup, apoi pe cele individuale. La cine e lista cu ordinea participantelor?

Fata cu părul negru s-a ridicat de pe scaunul de lângă oglindă și a scos din buzunar o hârtie împăturită.

— Uite-o! a spus ea.

— Spune-mi acum motivul real pentru care ai venit aici! mi-a zis Owen, în timp ce Mallory a luat hârtia din mâna ei.

— Moda este viaţa mea, i-am răspuns. Doar știi asta.

— Prima este Ţinuta Casual de Zi, a spus Mallory, dregându-și glasul și arătându-le pe gemenele roșcate. Apoi, Ţinuta Elegantă de Birou, a continuat, urmată de Ţinuta Elegantă de Seară și de Ţinuta Oficială de Seară.

— Ţinuta Logodnei de Vis, a corectat-o blonda.

— Hai la parter! Să mergem! a spus Mallory.

Roșcatele s-au ridicat din pat și s-au îndreptat spre ușă, urmate îndeaproape de fata cu părul negru. Blonda, în schimb, trăgea de timp, mergând cu pași lenți. Când a ajuns lângă mine, mi-a aruncat o privire piezișă.

— Bună, Owen, a spus ea, când a trecut pe lângă el, măturând covorul cu trena rochiei sale.

Owen a salutat-o dând din cap, cu o expresie plictisită pe chip.

— Bună, Elinor, i-a răspuns el.

Auzindu-și numele, s-a îmbujorat toată la faţă și a grăbit pasul, ieșind iute pe ușă și coborând treptele în fugă la parter, unde a fost întâmpinată de un cor de chicoteli.

Mallory a pornit după prietenele ei, dar s-a oprit în pragul ușii și s-a întors spre noi.

— Owen, te așteptăm peste cinci minute să ne faci poze, i-a spus ea. Annabel, tu ai putea să ne oferi niște sfaturi în privinta ţinutelor și să dirijezi ședința foto.

— Ai grijă cum vorbești, Mallory! a avertizat-o Owen. Altfel, s-ar putea să vă faceţi autoportrete.

— Ne vedem peste cinci minute! a repetat ea.

Apoi, a coborât treptele cu zgomot și a continuat să le dea ordine prietenelor ei cu glasul ridicat.

— Impresionant! am spus eu. Dar asta e o adevărată prezentare de modă.

— Mie îmi spui! mi-a răspuns el, așezându-se pe marginea patului. Și se va încheia în lacrimi — crede-mă pe cuvânt! Așa se întâmplă întotdeauna. Fetele astea nu cunosc conceptul „căii de mijloc".

— Ce concept?

— Al „căii de mijloc", a repetat Owen, când m-am așezat pe pat lângă el. Este o sintagmă din limbajul Programului de Controlare a Mâniei. Se referă la faptul că nu trebuie să gândim doar în extreme. Fie obţin ce vreau, fie nu. Fie am dreptate, fie nu.

— Fie întruchipez Ţinuta Logodnei de Vis, fie Ţinuta Oficială de Seară, am adăugat eu.

— Exact. Este primejdios să gândim în felul acesta, pentru că nimic nu este definitiv și irevocabil. Bine, asta dacă n-ai treisprezece ani.

— Domnișoara Logodnă de Vis pare deja o mică divă.

— Elinor! a spus el, oftând adânc. E într-adevăr o mare figură.

— Se pare că te cam place.

— Încetează! mi-a spus el, aruncându-mi o privire întunecată. Acesta e un exemplu de LI. Și încă unul extrem de periculos.

— Știi că între model și fotograf trebuie să existe o conexiune, i-am spus eu, lovindu-l cu genunchiul. Este o condiţie obligatorie.

— De ce ai venit aici?

— Ca să-ţi aduc asta, i-am răspuns, întinzându-i geaca. Am uitat să ţi-o dau de dimineaţă.

— Aha! a spus el. Îţi mulţumesc. Dar puteai să aștepţi până marţi.

— Așa și voiam să fac, i-am spus, scoţând iPod-ul din buzunar. Dar m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ăsta.

— O, Doamne! a exclamat, cu ochii mari cât cepele, luându-mi-l din mână. Chiar aș fi avut nevoie de el.

— Am crezut că îi duci dorul deja.

— Nu încă, mi-a răspuns. Dar urma să mă apuc să pregătesc emisiunea de săptămâna viitoare, așa că aveam să-mi dau seama că lipsește în curând. Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

De la parter, răzbăteau niște zgomote, ce păreau fie chiote de bucurie, fie plânsete.

— Vezi? Ce ţi-am zis eu? a spus Owen, arătându-mi ușa deschisă. Se lasă cu lacrimi. Garantat! Nu există cale de mijloc.

— Poate ar trebui să ne ascundem aici, i-am spus eu. Am fi mai în siguranţă.

— N-aș prea crede, mi-a răspuns el, măturând pereţii cu privirea. Fotografiile astea îmi dau fiori.

— Măcar tu nu te regăsești în ele.

— Tu da? Sunt și poze cu tine pe aici?

I-am arătat atunci fotografiile din reclamă, iar el s-a ridicat din pat și s-a dus să le privească de-aproape.

— Nu mă miră deloc. Crede-mă!

Nu-și desprindea însă privirea de la ele, analizându-le îndelung, încât am început să regret că i le-am arătat.

— E ciudat, a spus, în cele din urmă.

— O, Doamne! Îţi mulţumesc.

— Imaginile astea nu seamănă cu tine, a adăugat Owen, apropiindu-se și mai mult. Adică, îmi pari o figură cunoscută, dar și străină totodată.

Am rămas pentru o clipă încremenită pe loc, puţin uluită, căci și eu aveam aceeași impresie când mă uitam la reclamele mai vechi, în special la cele realizate pentru produsele Kopf's. Fata aceea *era* cu totul diferită faţă de cea de acum, mult mai stăpână și încrezătoare în ea decât cea pe care o vedeam în oglindă în ultimul timp. Credeam că numai eu observasem acest lucru.

— N-am vrut să te jignesc, a spus Owen.

— Nu e nicio problemă, i-am răspuns, clătinând din cap.

— Fotografiile sunt frumoase, a adăugat apoi, aruncându-le încă o privire. Doar că acum arăţi mai bine.

La început, am crezut că n-aud bine.

— Acum? am repetat eu.

— Da, mi-a răspuns, uitându-se din nou la mine. Ce-ai crezut că o să-ţi spun?

— N-am..., am început, apoi m-am oprit. Nu mai contează.

— Crezi că ţi-aș fi spus că arăţi mai bine în pozele astea?

— *Ești* sincer, ca de obicei.

— Nu vreau să mă crezi un bădăran, mi-a răspuns el. Arăţi bine. Doar că acum ești altfel... Diferită.

— Diferită în sens negativ, am subliniat eu.

— Diferită în sensul de diferit.

— O descriere cât se poate de vagă, am punctat eu. Folosești un termen-surogat. De fapt, un *dublu* surogat.

— Ai dreptate. Privind fotografiile astea, mi-am spus în gând: *Fata de aici nu e Annabel. Nu seamănă deloc cu ea.*

— Dar care e imaginea pe care ţi-o evoc?

— Asta, mi-a spus, înclinându-și capul spre mine. Ideea e că eu nu te cunosc ca pe un model îmbrăcat în costum de majoretă. Nu te cunosc ca model, punct. Pentru mine, imaginea ta ca manechin şi imaginea ta reală sunt două noţiuni complet diferite.

Voiam să-l rog să dezvolte subiectul, să-mi schiţeze propriul lui portret. Am realizat însă că o făcuse deja. Știam că mă considera sinceră, tranșantă și chiar nostimă — lucruri pe care nu le-aș fi asociat niciodată cu imaginea mea. Cine știe ce alte trăsături mi-ar mai atribui, ce potenţial zăcea în diferenţele dintre fata din reclame și cea pe care o vedea acum? Atâtea posibilităţi nerostite...

— Owen! a strigat Mallory din capul scărilor. Te așteptăm.

El și-a dat ochii peste cap. Apoi, s-a îndreptat spre ușă, oferindu-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Bine, a spus el. Hai să mergem!

Ridicându-mi privirea spre el, am realizat că și acest moment — în care Owen îmi întindea mâna —, alături de toate celelalte momente cumplite, create de Sophie și Will, făcea parte din viaţa mea de liceean. Și acum, în timp ce îl prindeam cu degetele, mă bucuram, mai mult ca oricând, că aveam ceva de care să mă agăţ.

Owen a avut dreptate în privinţa lacrimilor. Peste o oră, ne-am și confruntat cu o criză de nervi.

— Nu e corect! a spus, cu vocea tremurândă, fata cu părul negru, pe care o chema Angela.

— Arăţi bine, i-a spus Mallory, aranjându-şi şalul de pene. Nu văd care e problema.

Eu ştiam care era problema. De fapt, totul era cât se poate de clar. În timp ce Mallory şi celelalte fete interpretau, pe rând, Ţinuta Elegantă de Seară şi Ţinuta Oficială de Seară (sau Ţinuta Logodei de Vis, depinde din ce unghi priveai lucrurile), Angela continua să reprezinte Ţinuta Elegantă de Birou, pe care era evident că nu putea s-o sufere. Acum, îşi privea dezamăgită fusta neagră şi simplă, bluza neagră şi balerinii din picioare.

— Vreau să reprezint şi eu Ţinuta Elegantă de Seară, a protestat ea. Când îmi vine şi mie rândul?

— Owen! a strigat blonda Elinor, trăgându-şi peste abdomen tricoul gen tube top[1]. Eşti pregătit pentru mine?

— Nu, a murmurat Owen, în timp ce ea se îndrepta spre el, fluturându-şi părul în aer şi punându-şi o mână pe şold. Nici pe departe.

Şedinţa foto avea să fie o adevărată creaţie regizorală. Fetele nu mutaseră doar mobila din sufragerie, alegând ca decor un cearşaf alb pe care îl puseseră în faţa şemineului, ci improvizaseră şi o cabină de machiaj (în toaletă), asigurând în acelaşi timp şi muzica de fundal (în general, Jenny Reef, Bitsy Bonds şi Z104; propunerea lui Owen de a realiza împreună un mixaj a fost respinsă cu vehemenţă).

— O să-ţi vină şi ţie rândul, a spus Mallory, care purta acum sutienul auriu al unui costum de baie şi un sarong[2], asortate cu

[1] Articol vestimentar pentru femei, fără umeri şi fără mâneci, care acoperă partea superioară a bustului.

[2] Îmbrăcăminte din portul malaez, sub forma unei fuste lungi şi strâmte, purtată şi de bărbaţi, şi de femei.

șalul de pene. Dar Ținuta Elegantă de Birou este foarte importantă, a adăugat ea. Cineva trebuie s-o reprezinte.

— Și de ce n-o reprezinți tu? i-a ripostat Angela.

Mallory a oftat adânc, dându-și la o parte bretonul de pe frunte.

— Pentru că mi se potrivesc mai bine ținutele de seară, i-a explicat ea, în timp ce gemenele roșcate, îmbrăcate acum în costume de baie, se pregăteau pentru fotografiile cu tematică estivală, jucând volei pe o plajă imaginară. Din cauza ochelarilor, ție îți vin mult mai bine ținutele serioase de birou.

Când m-am uitat la Angela, am văzut că buza de sus îi tremura ușor.

— Dar ar putea să-și scoată ochelarii, am sugerat eu.

— Sunt gata! i-a spus Elinor lui Owen. Hai, la treabă!

Owen, care stătea în fața canapelei, a dus, crispat, aparatul la ochi. Din experiența mea, modelele nu dau niciodată ordine fotografului. Aici, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Owen nici nu-și mai desprindea degetul de pe butonul de declanșare, făcând fotografie după fotografie, în timp ce fetele pozau în toate pozițiile posibile. I-am citit consternarea pe chip în clipa în care Elinor i-a trimis o bezea.

Ca stilist, misiunea mea era să stau în toaleta cu rol de cabină de machiaj și să inspectez garderoba, alcătuită din haine și încălțăminte aruncate claie peste grămadă pe mobile, pe podea sau pe scările din apropiere. După ce micile mele sfaturi (mai puține decolteuri și farduri) au fost complet ignorate, m-am mulțumit doar să-l privesc pe Owen, încercând cu greu să-mi stăpânesc râsul.

— Cred că am terminat cu ședința foto pe ziua de astăzi, a spus fotograful amator, în clipa în care Elinor s-a întins pe podea și a început să se târască spre el, cu mișcări lascive, lovind cu coatele lemnul tare al parchetului.

— Dar n-am făcut pozele de grup! a protestat Mallory.

— Atunci, ar fi bine să vă adunaţi odată! i-a spus el. Stilistul şi fotograful sunt plătiţi cu ora şi nu cred că vă permiteţi să ne ţineţi mai mult.

— Bine, gata, a mormăit Mallory, aruncându-şi şalul de pene peste umăr. Toată lumea adunarea în faţa decorului! Acum!

Gemenele roşcate au luat mingea şi s-au îndreptat spre cearşaful ce juca rol de decor, în timp ce Elinor s-a ridicat în picioare, trăgând din nou de tricoul gen tube top. Am privit-o pe Angela, care stătea sub arcada din sufragerie, cu braţele încrucişate pe piept şi cu buzele tremurânde, gata să izbucnească în plâns. În vacarmul general, nimeni nu avea să observe mica noastră stratagemă.

— Hei, vino încoace! am strigat-o eu, iar ea şi-a întors privirea spre mine. Hai să căutăm altă ţinută!

O auzeam pe Mallory direcţionându-le pe celelalte fete spre locurile lor, în timp ce Angela m-a urmat în cabina de machiaj, unde scotoceam prin garderoba creată ad-hoc.

— Asta e drăguţă, am spus eu, alegând o fustă roşie. Ce părere ai?

— Da, merge, mi-a răspuns Angela, vorbind pe nas, în timp ce îşi aranja ochelarii.

— Şi am putea s-o asortăm cu..., am continuat eu, uitându-mă de jur împrejur. Cu asta, am spus, alegând un tricou negru, fără mâneci şi cu nişte breteluţe foarte subţiri. Şi cu o pereche de pantofi foarte înalţi.

Ea a încuviinţat din cap, luând fusta din mâna mea.

— Bine, mi-a spus apoi, străbătând holul spre un dormitor lăturalnic. Mă duc să mă schimb.

— În regulă, i-am răspuns. Între timp, eu îţi caut pantofii.

— Angela! a strigat-o Mallory. Avem nevoie de tine.

— Așteptați o clipă! i-am răspuns eu, scotocind prin maldărul de încălțăminte de la picioarele mele.

Găsisem o sanda cu breteluțe și îi căutam perechea când am simțit că cineva mă privea. Ridicându-mi ochii, l-am văzut pe Owen în prag, ținând în mână aparatul de fotografiat.

— O clipă, i-am spus. Ne schimbăm ținutele.

— Am auzit, mi-a răspuns.

A intrat apoi în toaletă și, rezemându-se de ușă, mă privea căutând perechea sandalei. Am găsit-o, în cele din urmă, ascunsă sub o geacă de iarnă.

— Frumos din partea ta, mi-a spus el. Că o ajuți.

— Modelingul poate fi o afacere urâtă, i-am răspuns eu.

— Serios?

Eu am dat din cap, ridicându-mă în picioare și căutând-o din priviri pe Angela, apoi m-am rezemat de cealaltă parte a cadrului ușii, cu fața spre el, ținând sandalele în mână. După o clipă, Owen a ridicat aparatul de fotografiat.

— Nu, te rog! am protestat eu, acoperindu-mi fața cu mâna.

— De ce nu?

— Nu-mi place să fiu fotografiată.

— Dar ești *model.*

— Tocmai de aceea, i-am spus. M-am plictisit.

— Hai! Doar una, a insistat el.

Mi-am descoperit fața, dar n-am zâmbit în clipa în care a apăsat pe buton. M-am mulțumit doar să-l privesc cu intensitate, prin lentilele aparatului, așteptând ca blițul să se declanșeze.

— Frumos, a spus el.

— Serios?

A încuviinţat din cap, întorcând aparatul spre mine ca să văd poza pe ecran. Am făcut un pas spre el, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra ecranului. Mă priveam, stând în cadrul uşii, nemachiată şi nepieptănată, cu faţa încadrată de câteva şuviţe rebele. Nu m-a prins chiar din cel mai bun unghi. Dar nici nu era o poză urâtă. M-am apropiat şi mai mult, analizându-mi chipul scăldat într-o lumină difuză.

— Vezi? a spus Owen.

Îi simţeam umărul rezemat de mine, iar chipul aproape lipit de obrazul meu, în timp ce priveam amândoi fotografia.

— *Aşa* arăţi tu cu adevărat, a adăugat el.

Mi-am întors capul ca să-i spun ceva — nici eu nu ştiam ce anume — şi i-am atins obrazul. Mi-am ridicat privirea şi atunci, fără să-mi dau seama ce se întâmplă, şi-a aplecat uşor capul spre mine. Am închis ochii şi i-am simţit buzele moi contopindu-se cu ale mele. Am mai făcut un pas spre el, lipindu-mă de...

— Sunt gata. Am venit după pantofi.

Amândoi am tresărit speriaţi, iar Owen s-a lovit cu capul de cadrul uşii.

— La dracu'! a exclamat el.

Cu inima bătându-mi frenetic în piept, m-am uitat la Angela, care ne privea cu o expresie gravă pe chip.

— După pantofi, am repetat eu. Uite-i! am spus apoi, întinzându-i sandalele.

— Dar ce doare, măiculiţă! a spus Owen, frecându-şi capul, cu ochii închişi.

— Te simţi bine? l-am întrebat eu.

El a dat din cap, iar eu i-am atins ușor tâmpla. Am zăbovit un timp acolo, simțindu-i cu degetele pielea caldă și catifelată, apoi mi-am retras mâna.

— Owen! a strigat Mallory din sufragerie. Suntem gata! Hai la treabă!

Owen s-a desprins din cadrul ușii și a pornit spre sufragerie, în timp ce Angela, încălțată acum în sandale, îl urma cu pași domoli. Eu am rămas, pentru o clipă, pe loc, apoi m-am privit în oglinda din toaletă, uluită de ceea ce s-a întâmplat. Mi-am analizat un timp chipul reflectat în oglindă, apoi am fugit cât mai departe de propria-mi imagine.

Când am ajuns în sufragerie, mica dramă fusese de mult uitată, iar ședința foto era în toi. Toate cele cinci fete pozau încântate, în timp ce Owen își făcea sârguincios datoria. M-am sprijinit de arcadă și le priveam cum încercau, fiecare în parte, să flirteze cu aparatul de fotografiat — un dans din șold, o arcuire a gâtului sau o privire languroasă, însoțită de gene fremătătoare.

Melodia, ce se auzea pe fundal, nu era deloc pe placul lui Owen: ritmuri vesele și dansante, acompaniate de vocea unei fete, care se strecura cu talent printre instrumente. Mallory a dat mai tare volumul CD player-ului de lângă ea, iar fetele au început să țipe și să danseze, fluturându-și mâinile pe deasupra capului. Owen s-a retras ușor, lăsându-le să danseze în voie, apoi a îndreptat aparatul spre mine, ținându-l un timp acolo în timp ce fetele treceau printre noi. Nu știam exact ce vedea, dar aveam o vagă idee. Așa că, de această dată, am zâmbit.

În seara aceea, când am parcat mașina pe aleea din fața casei noastre, toate luminile erau stinse, cu excepția celei din camera lui

Whitney. O vedeam stând pe scaunul de lângă fereastră, cu picioarele îndesate sub ea. Ţinea pe genunchi aceeași agendă deschisă, iar mâna îi aluneca încet pe pagină în timp ce își așternea gândurile pe hârtie. Am mai rămas un timp pe loc, urmărind-o cu privirea, căci imaginea ei era singurul lucru pe care îl distingeam în întuneric.

Am plecat de la Owen exact la timp. Elinor, Angela și gemenele se săturaseră de ședința foto, cât și de aerele de șefă ale lui Mallory și se aflau în pragul unei revolte; casa era un dezastru, iar mama lui Owen — obsedată, se părea, de ordine și curăţenie — urma să se întoarcă acasă în orice clipă. M-am oferit să-l ajut să aranjăm lucrurile împreună sau să joc rolul de pacificator, dar m-a refuzat.

— Mă descurc, mi-a răspuns, în timp ce stăteam pe treptele de la intrare. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca cât mai repede cu putinţă. Lucrurile o vor lua razna pe aici.

— Ești optimist, i-am spus.

— Nu, mi-a răspuns, în clipa în care, din casă, s-a auzit un ţipăt de indignare, urmat de zgomotul unei uși trântite. Sunt doar realist, a continuat, întorcându-și capul spre ușă și apoi din nou spre mine.

Am zâmbit și am coborât prima treaptă, scoţându-mi cheile din buzunar.

— Atunci, ne vedem la școală.

— Da. Ne vedem acolo.

Niciunul dintre noi nu s-a clintit din loc, iar asta m-a făcut să mă întreb dacă avea să mă sărute din nou.

— Bine, am spus, simţind fluturi în stomac. Atunci, o să plec.

— Bine.

S-a apropiat de marginea treptei pe care stătea, iar eu am mai făcut un pas spre el. Când s-a aplecat spre mine, am închis ochii. În clipa aceea, s-a auzit un zgomot de pași, ce părea tot mai

aproape. Cineva a apăsat pe clanţă, iar noi am tresărit, speriaţi, în momentul în care Mallory a apărut în prag, purtând o pereche de pantofi cu tocuri ortopedice și un costum mulat pe corp, asortat cu șalul verde de pene.

— Stai puţin! mi-a spus ea, venind spre mine, cu mâna întinsă. Astea sunt pentru tine, a adăugat, oferindu-mi un teanc de poze.

Abia erau scoase la imprimantă, iar mirosul de cerneală era încă proaspăt. Prima fotografie o înfăţișa în sutienul auriu al unui costum de baie, cu chipul încadrat de șalul de pene. Următoarele erau poze de grup, care o surprindeau pe Elinor zvârcolindu-se pe podea sau pe Angela pozând în ţinuta aleasă de mine.

— Grozav! am spus eu. Sunt minunate.

— Poţi să le agăţi pe perete, mi-a sugerat ea. Ca să te uiţi la mine uneori.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns, întorcându-se apoi spre Owen. A sunat mama din mașină. Ajunge acasă în zece minute.

— Bine, a spus Owen, oftând. Atunci, pe curând, și-a luat el la revedere de la mine.

I-am răspuns dând din cap și i-am urmărit intrând înăuntru, de unde răzbăteau certurile aprinse ale celorlalte fete. Mallory mi-a făcut, pentru ultima oară, cu mâna, apoi a închis ușa. O clipă mai târziu, Owen a spus ceva, iar fetele s-au liniștit rapid. Când am coborât treptele, tăcerea domnea atotcuprinzătoare.

M-am dat acum jos din mașină și am pornit pe alee, ţinând în mână pozele lui Mallory. Tot drumul spre casă, gândul mi-a zburat la Owen, la chipul lui apropiat de al meu, la atingerea buzelor sale, care — deși efemeră — mi-a lăsat o amintire de neșters. Am

simţit cum obrajii îmi iau foc în clipa în care am deschis ușa de la intrare și am început să urc treptele.

— Annabel! m-a strigat Whitney, când am ajuns pe palier. Tu ești?

— Da, i-am răspuns. M-am întors.

Când m-am îndreptat spre camera mea, ea a deschis ușa dormitorului și a ieșit în prag.

— Mama a sunat din nou, mi-a spus apoi. I-am zis că te-ai dus la o prietenă. M-a întrebat la cine, dar i-am răspuns că nu știu.

Ne-am privit o clipă una pe cealaltă, iar eu m-am întrebat dacă ar trebui să-i ofer alte explicaţii.

— Îţi mulţumesc, i-am spus, în cele din urmă, deschizând ușa și aprinzând lumina.

Am pus fotografiile pe birou și mi-am scos haina, aruncând-o pe scaunul din faţa biroului. Când m-am întors, am văzut-o pe Whitney în pragul ușii.

— I-am spus că poate o suni tu când te întorci acasă. Dar nu e obligatoriu s-o faci.

— Bine, i-am răspuns.

Și-a schimbat ușor poziţia, rezemându-se de clanţa ușii. Ochii i-au căzut atunci asupra fotografiilor.

— Ce sunt astea? m-a întrebat ea.

— Nimic important, i-am răspuns. Niște... prostii.

Le-a luat în palmă și a început să le răsfoiască, trecând, rând pe rând, de la indiferenţă la curiozitate și, în final, la groază când a văzut-o pe Elinor întinsă pe podea.

— Sora mai mică a prietenului meu a dat o petrecere, care a avut ca tematică modelingul, i-am explicat eu, venind lângă ea ca să privim pozele împreună.

Unele dintre fotografii le înfățișau pe gemenele roșcate, pozând una lângă cealaltă în poziții-oglindă. Altele o surprindeau pe Angela în Ținuta ei Elegantă de Birou, pe care o ura cu atâta patos. Cele mai multe, însă, imortalizau o gamă largă de expresii surprinse pe chipul lui Mallory — melancolie, reverie și, poate din cauza vreunui comentariu al lui Owen, chiar iritare.

— Se îmbracă, se machiază și își fac poze, am continuat eu.

Whitney a zăbovit asupra unei fotografii a lui Elinor, care o înfățișa în rochia ei albă, cu o privire îngândurată.

— Interesantă apariție! a spus ea.

— Se numește Logodna de Vis.

— Aha! a spus ea, privind următoarea poză, tot a lui Elinor, surprinsă însă de această dată tolănită pe podea, cu gura întredeschisă. Asta cum se mai numește?

— Nu cred că poartă vreun nume, i-am răspuns eu.

S-a abținut să facă alte comentarii, mulțumindu-se doar să răsfoiască fotografiile. Una dintre ele o înfățișa pe Mallory într-un tricou roșu, gen maiou, cu fața spre aparatul de fotografiat. Purta gene false, extrem de lungi, și își ținea buzele țuguiate.

— E drăguță, a spus Whitney, înclinând ușor fotografia. Are ochi frumoși.

— O, Doamne! am exclamat eu, clătinând din cap. *Ar muri* dacă ar auzi asta!

— Serios?

— E obsedată de modeling, i-am răspuns, dând din cap. Și-a tapetat pereții camerei cu fotografii decupate din reviste. N-ai loc să mai agăți un ac acolo.

— Probabil că a fost încântată că te-ai dus la petrecere, a spus Whitney. Un model în carne și oase.

— Cred că da, i-am răspuns, în timp ce ea continua să răsfoiască pozele: în unele fotografii, fetele apăreau cu feţele lipite unele de celalalte, iar în altele se uitau în direcţii diferite, de parcă aşteptau cinci autobuze separate. Dar pentru mine, a fost destul de ciudat, am adăugat eu.

Pentru o clipă, Whitney n-a mai spus nimic.

— Da, a rupt ea tăcerea în cele din urmă. Te înţeleg prea bine.

Replica ei cu totul neașteptată, ca întregul weekend petrecut alături de sora mea, m-a lăsat aproape fără suflare.

— Noi n-am dat niciodată petreceri de acest gen, am spus apoi. Când eram copii.

— N-am fost nevoite să ne prefacem că suntem modele, mi-a răspuns ea, scrutând o fotografie a Angelei, ce privea aparatul de fotografiat cu ochii ei negri și gravi. Noi eram modele în viaţa reală.

— Da, așa e. Dar poate că am fi avut parte de mai multă distracţie. Și mai puţină presiune.

Am simţit-o cum mă străpunge cu privirea, convinsă fiind — am realizat eu prea târziu — că mă refeream la ea. Mă așteptam să-mi dea un răspuns caustic sau răutăcios, dar n-a făcut-o, mulţumindu-se doar să-mi dea înapoi fotografiile.

— Cred că nu vom ști niciodată, mi-a răspuns apoi.

Când a trecut pragul camerei, îndreptându-se spre hol, ochii mi-au căzut din nou asupra pozelor — din prima fotografie, Mallory mă ţintuia cu privirea, încadrată de șalul ei de pene.

— Somn ușor, i-am urat eu.

— Da, mi-a răspuns, uitându-se la mine.

Imaginea ei, scăldată în lumina difuză de pe hol, m-a frapat din nou — perfecţiunea obrajilor și a buzelor sale era pe cât de izbitoare, pe atât de stranie.

— Noapte bună, Annabel.

Mai târziu, când m-am băgat în pat, am luat din nou fotografiile și, așezându-mă în capul oaselor, am început să le răsfoiesc. După ce le-am revăzut de vreo două ori, m-am ridicat din pat și m-am dus la birou, scotocind prin sertarul de deasupra în căutarea unor piuneze. Le-am agățat apoi, dispuse câte trei, pe peretele unde se afla radioul. *Ca să te uiți la mine uneori*, îmi spusese Mallory. Și asta am și făcut după ce-am stins veioza. Luna, care pătrundea în cameră, le scălda într-o lumină strălucitoare, iar eu le-am privit îndelung. Apoi, însă, simțind cum somnul îmi dădea târcoale, m-am întors pe o parte și m-am cufundat în întuneric.

Capitolul doisprezece

Mama s-a întors din prima ei vacanţă, luată după mai bine de un an de zile, odihnită, proaspătă și reîntinerită. Lucru minunat dacă nu și-ar fi canalizat noua energie asupra singurului lucru la care nu voiam să mă gândesc, dar pe care acum nu mai puteam să-l evit: Parada de Modă a Toamnei organizată de Lakeview Models.

— Așadar, astăzi trebuie să te duci la Kopf's ca să probezi hainele, iar mâine trebuie să te duci la o repetiţie, mi-a spus ea, în timp ce îmi luam micul dejun înainte de a pleca la școală. Apoi, ultima repetiţie generală va avea loc vineri. Joi, ai programare la coafor, iar sâmbătă dimineaţă, la manichiură. E bine?

După un weekend întreg petrecut după bunul meu plac, ca să nu mai pomenesc de ultimele luni când n-am prea avut oferte de muncă, perspectiva nu părea deloc bună. Ba, dimpotrivă, mi se părea înfricoșătoare. Dar n-am spus nimic. Indiferent cât de tare mă înspăimânta întreagă săptămână și spectacolul din weekened, abia așteptam să merg împreună cu Owen la concertul de la Bendo.

— Mă tot gândesc la ceva de câtva timp, a continuat mama. Cei de la Kopf's vor începe, probabil, să organizeze concursuri de casting pentru campania din primăvară. Așa că parada asta reprezintă o ocazie extraordinară ca să te vadă în carne și oase, nu crezi?

Auzindu-i spusele, am simţit o gheară în inimă, știind că aveam să-i mărturisesc faptul că voiam să renunţ la modeling. Prin faţa

ochilor, mi-a trecut atunci imaginea mea și a lui Owen stând pe zidul din curtea școlii și interpretând exact aceste roluri. În ciuda faptului că totul nu era decât un joc, n-am reușit să dau glas cuvintelor. Acum, mama stătea în fața mea și sorbea din cafea. Știam că acesta era momentul potrivit ca să-i împărtășesc hotărârea mea. Scăpase puloverul pe jos, iar eu trebuia doar să-l ridic de pe podea. Dar la fel ca Rolly, m-am oprit. Și am păstrat tăcerea. O să-i spun mai târziu, mi-am zis în sinea mea. După spectacol. O s-o fac negreșit.

În același timp în care voi defila pe podiumul de modă de la mall, prezentând o colecție de haine de iarnă, sora mea Kirsten va sta și ea în fața unei mulțimi, dintr-un motiv, însă, cu totul diferit. Cu o zi înainte, mi-a trimis, în sfârșit, filmulețul pe e-mail, așa cum mi-a promis. Pentru că eram obișnuită ca ea să ne explice — și să ne „răsexplice" — tot ceea ce i se întâmpla în viață, mesajul pe care mi l-a trimis de această dată m-a luat cu totul prin surprindere.

Bună, Annabel. Uite filmulețul! Spune-mi ce părere ai! Cu drag, K.

La început, am tot „scotocit" e-mailul în căutarea altor explicații — dacă sora mea lăsa mesaje interminabile la telefon, e-mailurile ei erau la fel de lungi și elocvente. Acum, însă, n-am mai găsit nimic altceva.

Am apăsat pe butonul de DOWNLOAD și am așteptat ca filmul să se descarce în computer. Apoi, am apăsat pe PLAY.

Primele imagini ne înfățișează o iarbă. O iarbă verde și frumoasă, cum este cea de pe terenul de golf de peste drum (stimulată cu chimicale), umple ecranul de la un capăt la celălalt. Camera de luat vederi începe apoi să se retragă ușor-ușor, dezvăluindu-ne curtea din fața unei case albe, mărginite cu albastru, și două figuri îndepărtate, ce merg cu bicicleta.

Imaginile dispar, iar spectatorul se trezește deodată în fața a două fete pe biciclete. Una dintre ele este blondă și pare să aibă în jur de treisprezece ani; cealaltă, brunetă, este mai zveltă și mai slăbuță și merge puțin mai în urmă.

Deodată, fata din față se uită la cealaltă, apoi începe să pedaleze mai repede, îndepărtându-se iute de ea, cu părul fluturându-i în vânt. În acest timp, camera surprinde împrejurimile în imagini idilice: un câine moțăie pe un trotuar, un bărbat își ia ziarul, cerul este de un albastru aprins, iar un aspersor stropește cu apă un strat de flori. În timp ce fata continuă să pedaleze, mergând tot mai repede, imaginile încep să se deruleze și ele la fel de rapid, până ce camera se oprește în fața unui drum în formă de *T*. Ea se oprește pe loc și își întoarce privirea. În urma ei, în depărtare, o bicicletă zace în mijlocul drumului, în timp ce o roată se învârte în aer, iar fetița mai mică stă lângă ea, ținându-și un braț cu mâna.

În următoarea secvență vedem cum blonda îi sare în ajutor.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă ea.

— Nu știu, îi răspunde fetița, clătinând din cap.

Blonda se apropie și mai mult de ea.

— Hai, vino aici! îi spune apoi.

Următoarele imagini ne-o prezintă pe fetiță cocoțată pe ghidonul bicicletei, ținându-și brațul cu mâna, în timp ce blonda pedalează pe stradă. Camera ne înfățișează din nou împrejurimile, dar acestea par diferite acum: câinele latră și le atacă în clipa în care trec pe lângă el, bărbatul se împiedică în timp ce încearcă să-și ia ziarul, cerul e cenușiu, iar aspersorul stropește o mașină aflată în apropiere. Totul pare neschimbat și totuși nimic nu mai e la fel. Până și casa pare diferită. Blonda pedalează pe alee, iar camera începe să se retragă încet, oprindu-se în clipa în care fetița coboară de pe ghidon, susținându-și în contiuare brațul la piept.

Ele lasă bicicleta în iarbă și pornesc spre casă. Urcă treptele. Cineva le deschide ușa, dar nu vedem cine se află de cealaltă parte. Când fetele dispar în casă, camera se îndepărtează din nou până când iarba inundă din nou ecranul, de la un capăt la altul, înspăimântător de verde, de strălucitoare și de ireală. Și apoi, totul se sfârșește.

Am rămas un timp pe loc, privind ecranul gol. Apoi, am apăsat din nou pe PLAY și am revăzut filmul. O dată. Și încă o dată. Eram la fel de confuză ca și prima oară când l-am văzut, dar am luat telefonul și am format numărul lui Kirsten. Când a răspuns, i-am spus că mi-a plăcut, deși n-am înțeles nimic din el. Ea n-a părut deloc supărată, ba, dimpotrivă, mi-a spus că tocmai asta era și ideea.

— Care anume? Să rămâi confuz ca mine? am întrebat-o eu.

— Nu, mi-a răspuns. Ca semnificația să rămână ascunsă. Ca spectatorul să-i găsească propria interpretare.

— Dar *tu* îi cunoști semnificația, am spus eu. Nu-i așa?

— Firește.

— Și care e aceasta?

— Eu îi confer *propria* mea semnificație, mi-a răspuns ea, oftând. Tu trebuie să-i găsești propria ta interpretare. Filmul atinge coardele sensibile și intime ale spectatorului. Nu există mesaje corecte sau greșite. Contează doar trăirile pe care ți le stârnește și propria-ți viziune pe care ți-o conferă.

Mi-am ațintit ochii asupra ecranului pe care stăruia încă imaginea ierbii ireal de verde.

— Aha! am spus eu. Bine.

Mi se părea atât de bizar. Sora mea, regina explicațiilor, *refuza* acum să-mi ofere vreuna. Eram obișnuită să intuiesc și să înțeleg printre rânduri limbajul altor oameni, dar niciodată cu Kirsten,

și nu-mi prea plăcea s-o fac acum. Ea, însă, părea mai fericită ca oricând.

— Îmi pare bine că ţi-a plăcut. Și că ai reacţionat în felul acesta, a spus ea, râzând. Sper ca și spectatorii de sâmbătă să aibă aceeași reacţie ca tine și totul o să fie grozav!

Grozav pentru tine, mi-am spus în sinea mea, când am închis telefonul câteva clipe mai târziu. Eu, însă, eram la fel de confuză. Dar și curioasă, trebuie s-o recunosc. Atât de curioasă încât am revăzut filmul de încă două ori, analizând cadru cu cadru.

Acum, când tata a intrat în bucătărie, iar mama se agita în jurul lui, mi-am pus farfuria în chiuvetă și am lăsat apa să curgă peste ea. Prin fereastra din faţa mea, o vedeam pe Whitney stând pe un șezlong lângă piscină, cu o ceașcă de cafea alături. În mod normal, dormea la ora asta, dar în ultimul timp începuse să se trezească devreme. Era una dintre numeroasele schimbări survenite recent.

La început, aceste schimbări au fost mici, dar perceptibile. A devenit cumva mai sociabilă — cu câteva zile în urmă, s-a dus să bea o cafea cu colegii de terapie din grupul Moirei Bell — și a început chiar să lucreze câteva ore pe săptămână la biroul tatălui nostru, unde răspundea la telefoane în locul unei alte secretare gravide. Când era acasă, nu mai petrecea tot timpul închisă în camera ei. Totul se întâmpla în etape: de unde, înainte, ţinea ușa mereu închisă, a început, încetul cu încetul, s-o lase întredeschisă, ca, în final, să n-o mai închidă uneori deloc. Am observat apoi că, în loc să mai stea ferecată în dormitorul ei, petrecea tot mai mult timp în sufragerie. Iar cu o zi în urmă, când m-am întors de la școală, am găsit-o stând la masa din sufragerie, înconjurată de vrafuri de cărţi, și scriind ceva într-o agendă.

Mă ignora de atâta amar de vreme, încât ezitam să-i mai adresez vreun cuvânt când mă aflam în preajma ei. De data aceasta, însă, ea a fost cea care a rupt tăcerea.

— Hei! a spus Whitney, fără să-și ridice privirea din paginile agendei. Mama a plecat să rezolve niște treburi. M-a rugat să-ți aduc aminte să nu uiți de repetiția de la ora patru și jumătate.

— Bine, i-am răspuns.

Își ținea brațul îndoit deasupra agendei, iar pixul îi scârțâia ușor în timp ce își așternea gândurile pe hârtie. Ghivecele cu plantele pe care le sădise se aflau pe pervaz, în bătaia soarelui, deși niciunul nu dădea încă semne de viață.

— Ce faci? am întrebat-o eu.

— Trebuie să scriu o poveste.

— O poveste? am repetat eu. Despre ce?

— De fapt, două povești, mi-a răspuns, lăsând pixul deoparte și întinzându-și degetele. Una despre viața mea. Iar cealaltă despre tulburarea mea alimentară.

Mi se părea ciudat s-o aud spunând asta și am înțeles în curând și de ce. Deși această problemă domina viața familiei mele de mai bine de un an de zile, n-am auzit-o niciodată pe Whitney recunoscând-o cu glas tare. La fel ca în multe alte situații, știam cu toții de existența ei, dar nu o discutam fățiș; era o prezență constantă, fără s-o recunoaștem, însă, oficial. Din tonul neutru pe care îl folosise, am înțeles că se obișnuise cu această afecțiune.

— Sunt două lucruri separate? am întrebat-o eu.

— Se pare că da. Cel puțin, așa susține Moira, mi-a răspuns ea, oftând, deși de această dată, când numele terapeutului ei a venit în discuție, părea mai degrabă obosită decât iritată. Există o diferență, chiar dacă noi nu o vedem. Și asta pentru că, înainte de a suferi de o tulburare, am avut o viață.

M-am apropiat de masă și mi-am aruncat privirea asupra vrafului de cărți de lângă ea. *Starving for Attention: Eating Disorders and Adolescents*[1] era titlul uneia dintre ele; dedesubt se afla un volum mai subțire, care se numea *Hunger Pains*[2].

— Și trebuie să citești toate aceste cărți?

— *Nu trebuie* să le citesc, mi-a răspuns ea, luându-și din nou pixul. Mă ajută doar să reconstitui faptele, dacă e cazul. Dar povestea se bazează numai pe amintirile mele. Trebuie s-o împărțim pe capitole în funcție de fiecare an din viață.

Mi-a arătat apoi din cap agenda din fața ei. Pe primul rând, scrisese CAPITOLUL UNSPREZECE (11). Restul paginii era goală.

— Mi se pare ciudat, am spus eu. Să încerci să reconstitui fiecare an din viață.

— Da, e greu. Mai greu decât mi-am imaginat, mi-a răspuns, răsfoind o carte și apoi închizând-o. Multe lucruri nici nu mi le mai amintesc.

M-am uitat din nou la ghivecele de pe pervaz, scăldate în lumina soarelui. Peste drum, terenul de golf era verde și strălucitor.

— Ți-ai rupt mâna, i-am spus eu.

— Poftim?

— Când aveai unsprezece ani. Ți-ai rupt mâna. Ai căzut de pe bicicletă. Îți mai aduci aminte?

O clipă, a rămas încremenită în tăcere.

— Da, așa e, a spus, în cele din urmă, dând din cap. O, Doamne! Asta nu s-a întâmplat imediat după ziua ta?

— *Ba* chiar de ziua mea. Te-ai întors de la spital cu mâna în ghips exact în momentul în care serveam tortul.

---

[1] A te înfometa pentru a fi în centrul atenției. Problemele de alimentație și adolescenții.

[2] Suferințele provocate de senzația de foame.

— Nu-mi vine să cred că am uitat asta, a spus ea, clătinând din cap.

Aţintindu-şi apoi ochii asupra paginii din faţa ei, a luat pixul şi a început să scrie, umplând rândurile colii de hârtie. Am vrut să-i spun că filmul lui Kirsten mi-a reamintit de acest episod, dar m-am oprit. Scria cu înfrigurare şi nu voiam s-o întrerup. Aşa că m-am retras uşor din cameră, lăsând-o să-şi depene amintirile. Când am trecut din nou prin sufragerie, o oră mai târziu, scria în continuare, iar de această dată, nu şi-a mai ridicat privirea spre mine. A continuat să scrie.

Acum, întorcându-mă de la chiuvetă, m-am uitat la mama şi m-am întrebat oare ea ce îşi mai amintea din ziua aceea, când împlineam nouă ani, cu o lună sau două înainte de moartea mamei sale. Iarba de un verde intens, ca sora mea Kirsten. Faptul că Whitney şi-a rupt mâna cu puţin înainte de petrecerea mea, ca mine. Sau mai nimic, ca Whitney, cel puţin, la început. Atât de multe versiuni ale aceleaşi amintiri — şi cu toate acestea, niciuna nu era corectă sau greşită. Erau doar frânturi. Numai în momentul în care le vom pune cap la cap, povestea va căpăta contur.

— Hai, urcă-te!

L-am privit pe Owen, ridicând dintr-o sprânceană. Străbăteam parcarea din faţa magazinului Kopf's, îndreptându-mă spre maşina mea, după o altă repetiţie a paradei de modă, când am auzit roţile unei maşini scrâşnind în spatele meu. M-am întors, speriată, aşteptându-mă să văd duba albă a unui răpitor. Dar nu era decât Owen în Land Cruiser-ul lui. Ţinea portiera deschisă, invitându-mă să mă urc înăuntru.

— Mă răpeşti? l-am întrebat eu.

El a clătinat din cap, făcându-mi semn nerăbdător cu o mână să mă urc în mașină, în timp ce cu cealaltă butona aparatul stereo.

— *Trebuie* să auzi asta, mi-a spus el, când m-am urcat încet pe scaunul din dreapta.

— Owen, de unde ai știut că sunt aici? l-am întrebat, privindu-l cum apăsa de zor pe butoanele consolei.

— N-am știut, mi-a răspuns. Mă duceam acasă, iar când am ajuns la semafor, te-am văzut. Ascultă piesa asta! mi-a spus apoi, dând volumul mai tare.

O clipă mai târziu, un șuierat mi-a invadat timpanele, urmat de acordurile unei vioare electrice, interpretate într-un ritm ameţitor. Rezultatul era un zgomot strident, care însă nu te-ar fi deranjat dacă l-ai fi ascultat în surdină. Cu sonorul dat la maxim, însă, simţeam cum mi se face părul măciucă.

— E minunat, nu-i așa? m-a întrebat Owen, cu un zâmbet larg pe buze, legănându-și capul pe ritmul ameţitor al muzicii.

Dacă cineva mi-ar fi monitorizat în clipa aceea bătăile inimii cu ajutorul unui monitor cardiac, acul aparatului ar fi sărit de pe ecran, atât de tare îmi tresărea inima la fiecare sunet al piesei.

— Ce e asta? am spus — sau, mai degrabă, am ţipat eu, crispată.

— Formaţia se numește Melisma, mi-a răspuns el, ţipând ca și mine, printr-o cascadă de bași, atât de puternici că îmi clătinau scaunul.

În mașina de alături, o femeie cu un copil și-a ridicat privirea spre noi.

— Este un proiect muzical, a continuat el. Autorii au îmbinat instrumentele cu coardă cu diverse ritmuri internaţionale, influenţate de...

Restul cuvintelor s-a pierdut sub explozia unor ritmuri ameţitoare de tobe. Îi urmăream buzele ce i se mișcau necontenit până

când sunetele asurzitoare s-au mai domolit, lăsându-mă să mai prind ceva din replica lui.

— ... ideea este incredibilă, nu-i așa?

Acordurile răsunătoare ale chimvalelor, care s-au făcut atunci auzite, urmate de alte șuierături, m-au lăsat practic fără suflare, împiedicându-mă să-i răspund. Din reflex, din instinctul de autoconservare sau dintr-o judecată sănătoasă, mi-am acoperit urechile cu mâinile.

Abia când l-am văzut pe Owen căscând ochii mari cât cepele, mi-am dat seama ce făcusem. Când mi-am descoperit urechile, piesa se sfârșise deja, iar tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat între noi părea asurzitoare.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai acoperit urechile, a spus Owen, în cele din urmă, pe un ton domol. Mi s-a părut. N-ai făcut-o cu adevărat, nu-i așa?

— A fost un accident, i-am răspuns. Am...

— E un lucru cât se poate de *grav*, a continuat el, clătinând din cap și oprind CD-ul. Una e să asculţi piesa și să spui apoi că nu ţi-a plăcut. Și alta e s-o refuzi de la bun început, fără să-i acorzi vreo șansă...

— Dar i-am acordat o șansă! am protestat eu.

— Asta numești tu șansă? a întrebat el. Ai ascultat-o doar cinci secunde.

— Suficient cât să-mi fac o părere, i-am răspuns.

— Și ce părere ţi-ai făcut?

— Mi-am acoperit urechile. Ce-ţi *spune* asta?

El a vrut să mai adauge ceva, dar s-a oprit, clătinând din nou din cap. Femeia cu copilul din mașina de alături a pornit motorul și a ieșit din parcare, trecând pe lângă noi.

— Piesele formaţiei Melisma sunt inovatoare și complexe prin îmbinarea unor stiluri muzicale cu totul diferite, a spus Owen, după câteva clipe.

— Dacă prin „complex" înţelegi „imposibil de ascultat", atunci sunt de acord cu tine, i-am răspuns încet.

— Ai grijă! Ăsta e LI, mi-a atras el atenţia, îndreptându-și degetul spre mine. Nu-mi vine să cred ce spui! Piesele astea reprezintă îmbinarea perfectă dintre instrumentele muzicale și tehnologia modernă. Nimeni n-a mai făcut așa ceva până acum. Iar rezultatul este incredibil.

— Poate într-o spălătorie auto, am murmurat eu.

Se pregătea să-și continue dizertaţia, trăgând adânc aer în piept. Acum, însă, auzindu-mi răspunsul, a dat afară aerul din plămâni și și-a întors capul spre mine, ţintuindu-mă cu privirea.

— Ce-ai spus?

La fel cum s-a întâmplat și puţin mai devreme, când mi-am pus mâinile la urechi, cuvintele mi-au scăpat de pe buze fără să-mi dau seama. Cândva, eram extrem de atentă la fiecare vorbă pe care o spuneam sau la fiecare gest pe care îl făceam în preajma lui Owen. Faptul că lucrurile nu mai stăteau acum așa era fie foarte bun, fie foarte rău. După expresia pe care i-o citeam pe chip, unde groaza se împletea cu tristeţea, aveam senzaţia că era un lucru rău. Cel puţin, în momentul de faţă.

— Am spus..., am început eu, dregându-mi glasul, că poate sună incredibil într-o spălătorie auto.

Îi simţeam privirea stăruitoare aţintită asupra mea, așa că îmi făceam de lucru cu marginile scaunului.

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat apoi.

— Știi foarte bine ce înseamnă, i-am răspuns.

— Chiar nu știu. Luminează-mă!

Era firesc să-mi ceară explicaţii.

— Ei bine, am spus eu încet, totul sună mai bine când stai în mașină într-o spălătorie auto. Este pur și simplu un adevăr general valabil. Corect?

El nu spunea nimic — se mulţumea doar să mă privească.

— Ideea e că această muzică nu e genul meu, am continuat eu, încercând să mă justific. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-mi pun mâinile la urechi. A fost urât din partea mea, dar...

— Ce spălătorie auto?

— Poftim?

— Care e această spălătorie auto magică, unde se decide calitatea genurilor muzicale?

— Owen! am spus eu, privindu-l cu intensitate.

— Vorbesc cât se poate de serios. Vreau să știu.

— Nu este vorba de o anumită spălătorie auto. Ci de „fenomenul spălătoriilor auto". Chiar nu știi despre ce vorbesc?

— Nu, nu știu, a repetat, pornind mașina. Dar o să știu. Începând de acum.

Cinci minute mai târziu, ne-am oprit în faţa spălătoriei auto automate 123SUDS, care se afla peste drum de cartierul meu. O știam de-o viaţă. Ne duceam adesea acolo, pentru că îi plăcea mamei. Tata îi spunea mereu că singura modalitate prin care poţi să speli cu adevărat mașina era s-o faci cu mâna — iar el o spăla adesea, în zilele calde și însorite, pe aleea din faţa casei — susţinând cu tărie că 123SUDS era doar o pierdere de timp și de bani. Dar mamei nu-i păsa. „Nu este vorba de spălarea în sine", îi răspundea ea. „Ci de *experienţa* pe care ţi-o oferă."

Nu plănuiam niciodată să mergem la spălătorie. Dar se întâmpla să trecem pe lângă ea, iar mama oprea mașina și ne punea — pe mine și pe surorile mele — să adunăm toate monedele pe care

le găseam pe podea și în consola din centru și să le introducem în automatul spălătoriei auto. Alegeam întotdeauna serviciile de bază, sărind peste ceara fierbinte. Optam uneori pentru spălarea roţilor. Închideam apoi toate geamurile, ne așezam comod pe scaune și intram înăuntru.

Și atunci se întâmpla ceva. Apa năvălea în cascadă peste mașină ca o furtună puternică, izbucnită din senin. Se prăvălea peste capotă și portbagaj și lovea geamurile din toate părţile, înlăturând polenul și praful. Dacă închideai ochii, puteai să-ţi imaginezi că pluteai cu mașina pe crestele valurilor. Era un fenomen ciudat și neobișnuit, iar când vorbeai, o făceai în șoaptă, chiar dacă nu știai de ce. Dar mai mult decât orice altceva, îmi aminteam muzica.

Mama adora muzica clasică — numai asta asculta în mașină, scoţându-ne din minţi pe mine și pe surorile mele. O rugam să dea drumul la radio, să ascultăm orice altă muzică, din secolul nostru, dar ne refuza cu încăpăţânare. „Când o să vă aflaţi la volanul mașinii voastre, puteţi să ascultaţi ce vreţi voi", ne spunea ea, dând apoi mai tare muzica lui Brahms sau a lui Beethoven ca să nu ne mai audă protestele și suspinele de iritare.

Dar în spălătoria auto, muzica mamei suna cu totul altfel. Era frumoasă. Numai atunci închideam ochii și mă bucuram cu adevărat de ea, înţelegând de ce mama o asculta tot timpul.

Da, când aveam să-mi iau permisul de conducere, aveam să ascult ce muzică voiam eu. Cu toate acestea, prima dată când m-am dus singură cu mașina la spălătoria 123SUDS, am căutat, de dragul vremurilor trecute, un post de radio care difuza muzică clasică. Dar când am intrat înăuntru, postul de radio s-a pierdut, iar selectorul de canale a sărit la următorul post, care difuza o melodie country, cam stridentă, pe care n-aș fi ales-o niciodată cu mâna mea. Dar ceva ciudat s-a petrecut atunci. Stând la volan, în

timp ce periile frecau mașina, iar apa se prăvălea peste geamul meu, până și cântecul acela — care vorbea despre o plimbare sub clar de lună într-un Ford vechi — mi se părea că sună perfect. Ca și când nici nu mai conta ce ascultam, ci doar cu câtă intensitate o făceam, acolo, pe întuneric.

I-am povestit toate astea lui Owen pe drum, explicându-i că, de atunci, am rămas ferm convinsă că totul sună mult mai bine într-o spălătorie auto. El părea sceptic însă, în timp ce înainta spre automatul spălătoriei auto, iar eu mă întrebam dacă teoria mea nu avea să fie demontată.

— Și acum ce facem? m-a întrebat el în clipa în care automatul i-a dat chitanța, iar lumina roșie de lângă spălătorie a devenit verde. Intrăm pur și simplu?

— N-ai fost niciodată într-o spălătorie auto? l-am întrebat eu.

— Nu sunt adeptul întreținerii unei mașini doar de dragul esteticii, mi-a răspuns el. Iar pe de altă parte, cheltuielile îmi fac o gaură în acoperiș.

I-am făcut semn să meargă mai departe și să treacă peste pragul ușor ridicat, ajungând în fața liniei galbene, decolorate de-a lungul timpului, pe care scria: STOP! Apoi, a oprit motorul.

— Bun, a spus el. Sunt gata să mă las impresionat.

— Pentru că e prima dată când faci asta, i-am răspuns eu, aruncându-i o privire piezișă, și pentru ca experimentul să aibă un efect deplin, trebuie să stai când mai comod pe scaun.

— Trebuie să stau cât mai comod pe scaun.

— Experiența devine, astfel, mult mai plăcută, i-am spus eu. Crede-mă pe cuvânt!

Ne-am dat scaunele pe spate și ne-am așezat cât mai comod cu putință. Brațul i se odihnea alături de al meu, iar atingerea sa m-a purtat cu gândul la momentele de aseară când am fost cât pe ce

să-l sărut — și încă de două ori. Când mașinăria s-a pus în funcţiune, am dat din nou drumul CD-ului.

— Bun, am spus eu, când duzele și-au făcut apariţia deasupra noastră. Ţine-te bine!

Am auzit apa răpăind pe acoperiș, apoi am văzut-o prăvălindu-se pe parbriz în valuri succesive. Owen a început să se fâţâie pe scaun în clipa în care o picătură de apă i-a căzut pe cap și a aterizat apoi pe cămașă.

— Grozav! a spus el. Chiar *am* o gaură în acoperiș.

A tăcut, însă, atunci când au răsunat primele acorduri ale CD-ului — un freamăt domol, urmat de sunetele unor instrumente cu coardă. Acestea erau acompaniate de un soi de bâzâit, dar din cauza apei ce se prăvălea peste noi, îngustând, parcă, interiorul mașinii, sunetele stridente păreau să dispară ușor-ușor. Zgomotul înăbușit al periilor ce se apropiau de mașină se împleteau cu acordurile triste ale unei viori. Aveam senzaţia, ca întotdeauna, că timpul se oprește pe loc, dând naștere, aici și acum, unui moment cu totul unic.

Mi-am întors capul ca să mă uit la Owen. Stătea întins pe scaun și privea cu intensitate cum periile trasau cercuri mari și înspumate pe parbrizul din faţa noastră. Plutea pe aripile muzicii. Am închis și eu ochii, încercând s-o ascult cu aceeași fervoare. Dar nu mă gândeam decât la făgașul cu totul diferit pe care îl urma — din nou — viaţa mea de când îl cunoșteam pe Owen; și îmi doream, nu pentru prima oară, să-i spun acest lucru. Să găsesc cuvintele potrivite în care să-mi îmbrac ideile, convinsă fiind că aici, în acest context, ar fi sunat perfect.

Bântuită de aceste gânduri, m-am întors spre el și am deschis ochii. El mă ţintuia cu privirea.

— Ai avut dreptate, mi-a spus, pe un ton domol. E extraordinar. Vorbesc cât se poate de serios.

— Da, așa e, am încuviințat și eu.

S-a mișcat ușor pe scaun, apropiindu-se de mine, și i-am simțit atingerea caldă a brațului. Și atunci, m-a sărutat, în sfârșit — m-a sărutat cu adevărat — și n-am mai auzit nimic în jurul meu: nici apa, nici muzica și nici măcar inima ce-mi bătea gata să-mi iasă din piept. Totul se cufundase într-o tăcere covârșitoare, transformând clipa în eternitate. Apoi, însă, feeria s-a sfârșit.

Deodată, nu se mai auzea nimic — nici apa, nici periile ce spălau mașina și nici muzica. Deasupra mea, o picătură de apă se clătina periculos, gata să cadă. Am închis ochii și am așteptat să se prăbușească. A aterizat cu zgomot pe brațul meu exact în clipa în care claxonul unei mașini a răsunat în spatele nostru.

— Hopa! a exclamat Owen, ridicându-ne amândoi în capul oaselor.

El a pornit motorul, iar eu, întorcându-mi privirea în urma noastră, am văzut un individ într-un Mustang, care aștepta la intrare, având deja toate geamurile închise.

— Ține-te bine!

Când am ieșit din spălătorie, soarele strălucea amețitor, reflectându-se în apa de pe capotă. Aflându-mă încă sub vraja sărutului și a întunericului, aveam senzația că mă aflam încă sub apă. De aceea, strălucirea soarelui mi se părea năucitoare.

— O, Doamne! a exclamat Owen, clipind iute în bătaia razelor de soare. Impresionantă experiență! a continuat apoi, parcând mașina lângă trotuar.

— Ți-am spus eu! Totul sună mai bine într-o spălătorie auto.

— Totul, ai? m-a întrebat el, scrutându-mă cu fervoare.

L-am revăzut atunci, cu ochiul minții, plutind pe aripile muzicii, cu privirea ațintită asupra parbrizului. Poate într-o bună zi, voi reuși

să-mi îmbrac gândurile în cuvinte și să-i mărturisesc tot ce îmi trecuse prin minte în momentele acelea. Și chiar mai mult decât atât.

— Oare ar avea același efect miraculos și în cazul muzicii techno? a spus el, trecându-și mâna prin păr.

— Niciodată, i-am răspuns, fără ezitare.

— Pari extrem de sigură.

— Firește, i-am răspuns, dând din cap. Sunt ferm convinsă.

— Da, bine, a conchis el, ridicând o sprânceană. Rămâne de văzut, a adăugat apoi, pornind la drum.

— Ai auzit?

Era ora șase după-amiaza, în ziua paradei de modă, iar eu stăteam în cabina improvizată a magazinului Kopf's și așteptam să-mi vină rândul pe podium.

În ultimele ore, în timp ce stiliștii îmi făceau părul, mă fardau și îmi aranjau hainele, am reușit cu succes să ignor murmurul de glasuri din jurul meu. Încercam să mă concentrez asupra show-ului de modă, sperând să trec cu bine peste această nouă încercare pentru a-mi canaliza apoi energia asupra spectacolului pe care abia așteptam să-l văd — cel de la Bendo, alături de Owen. Și până acum, m-am descurcat de minune. Până acum!

Mi-am întors privirea spre stânga, unde Hillary Prescott tocmai se așezase lângă o fată pe nume Marnie. Machiate și coafate, așteptau, ca și mine, să intre pe podium. Și neavând altceva de făcut ca să-și omoare timpul, beau apă, se uitau în oglindă și bârfeau.

— Ce să aud? a întrebat Marnie, o fată zveltă, cu fața prelungă și pomeți proeminenți.

Când am văzut-o prima dată, mi s-a părut că semăna cu Whitney. Nu era, însă, nici pe departe atât de frumoasă ca sora mea, poate doar drăguță.

Hillary s-a uitat, precaută, peste un umăr, apoi peste celălalt.

— Ce s-a petrecut aseară la petrecerea Beccăi Durham, i-a răspuns ea.

— Nu, a spus Marnie, atingându-și ușor cu degetul lip gloss-ul de pe buze. Ce s-a întâmplat?

— Din câte am aflat, a spus ea, aplecându-se mai în față, a avut loc o adevărată dramă. Louise mi-a povestit că, în timpul petrecerii...

S-a oprit brusc, cu privirea ațintită asupra oglinzii din fața noastră, în clipa în care Emily Shuster a intrat în cabină. Mergea cu capul în pământ și cu brațele încrucișate pe piept și era însoțită de mama ei. Am surprins-o doar în treacăt, dar era suficient ca să-ți dai seama că Emily arăta cumplit: avea fața umflată de plâns și ochii roșii și încercănați.

Eu, Hillary și Marnie am privit-o trecând pe lângă noi, împreună cu mama ei, și îndreptându-se spre doamna McMurty, care se afla în celălalt capăt al camerei.

— Nu-mi vine *să cred* că și-a făcut apariția aici, a spus Hillary.

— De ce? a întrebat Marnie. Ce s-a întâmplat?

Nu e treaba mea, mi-am spus în gând, concentrându-mă din nou asupra manualului de istorie pe care îl luasem cu mine ca să mai citesc din el în timpul momentelor de așteptare. În clipa aceea, însă, o șuviță de păr mi s-a lipit de obraz. M-am uitat în oglindă ca s-o dau la o parte exact în momentul în care Hillary s-a aplecat și mai mult spre Marnie.

— S-a încurcat cu Will Cash aseară, a spus ea, cu glas scăzut, dar nu chiar atât de scăzut. În mașina lui. Iar Sophie i-a prins.

— Nu mai spune! a exclamat Marnie, cu ochii mari cât cepele. Vorbești *serios*?

Pentru că mă uitam în oglindă în clipa aceea, mi-am văzut propria-mi reacţie la auzul spuselor ei — am clipit de câteva ori, cu gura căscată, apoi, închizând-o iute, m-am uitat în altă parte.

— Louise era înăuntru, spunea Hillary acum, așa că știe povestea doar din auzite. Se pare că Will a condus-o pe Emily acolo și cineva i-a văzut. Iar Sophie *a luat-o razna*.

Marnie și-a îndreptat privirea spre Emily, care stătea cu spatele la noi, în timp ce mama ei vorbea cu doamna McMurty.

— Dumnezeule mare! a exclamat ea. Ce-a făcut Will?

— Nu știu. Louise susţine că Sophie avea o vagă bănuială. Emily flirta mereu cu el și se purta prostește în preajma lui.

Se purta prostește, mi-am spus eu în gând. *Sau poate era doar nervoasă*. Prin faţa ochilor, mi-a trecut atunci imaginea lui Will, cu privirea lui scrutătoare și rece, amintindu-mi cât de greu trecea timpul de fiecare dată când rămâneam împreună în mașină și o așteptam pe Sophie. Oamenii treceau de colo-colo pe lângă mine, manechinele vorbeau necontenit, iar în cameră era o agitaţie de nedescris. Eu, însă, nu auzeam decât glasurile celor două fete și bătăile frenetice ale inimii mele.

— Doamne Dumnezeule! a spus Marnie. Săraca Sophie!

— Serios! Și când te gândești că erau cele mai bune prietene, a continuat Hillary, oftând adânc. Nu poţi să mai ai încredere în nimeni.

Mi-am întors capul spre ele. Așa cum mi-am imaginat, amândouă se uitau la mine. Le-am susţinut privirile, până când Marnie, roșie la faţă, și-a mutat ochii în altă parte. Hillary, însă, a continuat să-mi înfrunte un timp privirea, apoi s-a ridicat în picioare și, fluturându-și părul prin aer, s-a îndepărtat. Câteva clipe mai târziu, Marnie, vădit stânjenită, și-a luat sticla de apă și a urmat-o.

Am rămas o vreme pe loc, încercând să procesez informaţiile. M-am uitat la Emily, care stătea acum pe un scaun în celălalt ca-

păt al camerei. Mama ei, aflată lângă ea, spunea ceva, cu o expresie gravă pe chip, iar doamna McMurty dădea aprobator din cap. Doamna Shuster își ţinea mâna pe umărul lui Emily și i-l strângea uneori, cu un gest încurajator.

Am închis ochii, simţind un nod în gât. *S-a încurcat cu Will Cash aseară. Sophie a luat-o razna. Și când te gândești că erau cele mai bune prietene. Nu poţi să mai ai încredere în nimeni.*

Nu, așa e, mi-am spus în sinea mea. *Nu mai poţi.* Prin faţa ochilor mi s-au perindat în clipa aceea ultimele luni din viaţă, vara petrecută în tihnă, începutul anului școlar și ziua aceea cumplită când am împins-o cu violenţă pe Sophie. Nu puteam să mai schimb nimic din toate astea. Dar îmi dădeam acum seama, prea târziu, că aș fi putut să schimb ceva. Sau măcar un singur lucru.

Am încercat să citesc din manualul de istorie, să mă gândesc la Owen și la spectacolul pe care îl vom vedea amândoi. Dar de fiecare dată când reușeam să-mi distrag gândurile, mă trezeam privind-o pe Emily, care stătea în faţa unei oglinzi. Venise târziu, iar cei doi stiliști, care se ocupau de coafura și machiajul ei, lucrau în tandem, călcându-se aproape pe picioare. În cameră, oamenii treceau de colo-colo printre noi, într-o forfotă de nedescris, căci mai era puţin până la începerea paradei de modă. Emily, însă, continua să-și ţină ochii aţintiţi asupra chipului ei din oglindă, fără se uite în altă parte.

Când ne-au spus să ieșim din cabina de machiaj, ea a rămas ceva mai în urmă, făcându-și apariţia după ce noi ne-am ocupat locurile. Ea s-a așezat a doua în rând, în faţa mea, despărţindu-ne doar alte trei fete. Ceasul digital de pe un ecranul unui ghid electronic afișa ora 6:55. Într-un alt stat, la mii de kilometri depărtare, Kirsten se pregătea să-și prezinte filmul și am revăzut atunci un crâmpei din iarba de un verde intens, aproape ireal, ce nu mai părea atât de perfectă.

De obicei, acesta era momentul în care emoţiile mă copleșeau cu totul — aceste ultime minute înainte de ieșirea pe podium. În faţa mea, Julia Reinhart își aranja bluza, iar în spatele meu, una dintre fetele din primul an de liceu se plângea că o strângeau pantofii. Emily păstra tăcerea, ţinându-și ochii aţintiţi asupra cortinei ce avea să se ridice în curând.

În clipa aceea, au răsunat acordurile unei muzici pop, de genul celei difuzate la postul de radio Z104, iar doamna McMurty s-a apropiat de noi, părând istovită și ţinând o mapă în mână.

— Mai aveţi doar un minut! ne-a spus ea, iar prima fată din rând, una dintre elevele din ultimul an de liceu, și-a fluturat părul în aer și și-a îndreptat umerii.

Mi-am întins degetele și am tras adânc aer în piept. Acum, totul în mall părea mai strălucitor și mai spaţios. Trebuia doar să mai străbat o dată podiumul de modă, apoi îl voi căuta pe Owen și voi porni în noua aventură a vieţii mele, lăsând trecutul în urmă. Aveam să fac ce-mi doream, nu ceea ce am fost obligată.

Muzica a încetat pentru o clipă, apoi a început din nou. Doamna McMurty a tras cortina și i-a făcut semn primei fete să defileze pe podium. Atunci, am zărit publicul pentru o fracţiune de secundă — o mulţime de oameni stăteau pe scaune, de o parte și de alta a podiumului, iar în spatele lor, stăteau și mai mulţi în picioare.

Când i-a venit rândul, Emily a intrat în scenă cu capul sus și cu spatele încordat ca un arc. În timp ce o priveam, îmi doream să fiu ca toţi cei din public, care vedeau defilând doar o fată frumoasă, în haine elegante, nici mai mult, nici mai puţin. A urmat un alt model, apoi Julia. În clipa aceea, Emily și-a încheiat defilarea și s-a întors pe cealaltă partea a podiumului în cabina de machiaj. Apoi, a venit rândul meu.

Când s-a deschis cortina, singurul lucru pe care l-am văzut la început a fost podiumul care se întindea înaintea mea, străjuit de-o parte și de alta de o mare de chipuri umane. Muzica îmi răsuna în urechi în timp ce defilam, încercând să-mi țin ochii ațintiți doar în fața mea. Mai zăream uneori și crâmpeie din mulțime. La stânga, i-am văzut pe părinții mei — mama îmi zâmbea cu gura până la urechi, iar tata își ținea brațul pe umerii ei. Mallory Armstrong stătea, împreună cu gemenele roșcate de la petrecere, pe un rând ceva mai în spate, de cealaltă parte a podiumului. În clipa în care privirile ni s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă, ea mi-a făcut încântată cu mâna, țopăind pe scaun. Eu am continuat să străbat podiumul. Când am ajuns la capăt, am văzut-o pe Whitney.

Se rezema de un ghiveci cu flori din fața unui magazin cu produse naturiste, aflat cam la cincisprezece metri distanță în spatele mulțimii de spectatori. Nici n-am știut că o să vină. Dar ce m-a frapat și mai tare decât prezența ei acolo a fost tristețea ce i se citea pe chip — o tristețe atât de copleșitoare, încât m-a lăsat aproape fără suflare. Când ochii ni s-au întâlnit, a făcut un pas înainte, îndesându-și mâinile în buzunare. Am fixat-o un timp cu privirea, simțind o gheară în piept. Apoi, a trebuit să mă întorc.

Simțeam un nod în gât în timp ce mă îndreptam spre cortină. Eram sătulă de toate astea. Nu voiam să mă gândesc la ce i se întâmpla sau i se întâmplase lui Emily sau mie. Îmi doream doar să stau pe zidul din curtea școlii, împreună cu Owen, și să vorbim despre muzică — să fiu cea pe care el o vedea — o persoană cu totul diferită, într-un sens bun. În toate sensurile bune.

Mă aflam la mijlocul podiumului — mai aveam doar jumătate de drum până la destinație. Aveam să mai prezint doar patru rânduri de haine și să defilez de încă patru ori și apoi totul se va

termina. Nu era misiunea mea să salvez pe nimeni. Cu atât mai mult cu cât n-am reușit să mă salvez nici pe mine.

— Annabel! m-a strigat o voce din mulțime.

Când mi-am întors privirea spre stânga, am văzut-o pe Mallory, cu un zâmbet pe buze, ridicând aparatul de fotografiat și apăsând cu degetul pe butonul de declanșare. Gemenele îmi făceau cu mâna și toți ochii erau îndreptați spre mine. Dar când blițul s-a declanșat, gândul mi-a zburat la momentul în care mă aflam cu Owen în camera ei și priveam toate chipurile manechinelor lipite pe pereți fără ca măcar să mi-l recunosc pe al meu.

Mi-am ațintit ochii în fața mea și am văzut-o pe Emily ivindu-se din spatele cortinei. Mi-au răsunat atunci prin minte cuvintele pe care mi le-a spus Kirsten atunci când îmi explica motivul pentru care se temea atât de tare de prezentarea filmului ei: *Acum, totul e personal. Aievea.* Și acest moment era aievea, chiar dacă nu-ți dădeai seama de la prima vedere. Era „cosmetizat" la suprafață, dar atât de real în interior. Trebuia, însă, să te uiți cu multă atenție ca să-ți dai seama de asta.

Pe tot parcursul toamnei, la școală, sau la repetițiile de modă, sau oriunde ne întâlneam, Emily îmi evita întotdeauna privirea. Aveam senzația că nici nu voia să mă vadă. Acum, însă, în timp ce ne apropiam una de cealaltă, îi simțeam ochii stăruitori ațintiți asupra mea, cerându-mi parcă să-mi întorc capul spre ea, să-mi îndrept privirea în direcția ei. Am încercat să nu cedez invitației ei tacite. Dar când a trecut pe lângă mine, mi-am ridicat capul spre ea.

Știa. Mi-am dat seama de asta dintr-o simplă privire. Ochii o trădau. În ciuda machiajului strident, aceștiau erau încercănați, triști și bântuiți de gânduri negre. O expresie ce-mi era bine cunoscută. Faptul că ne aflam în fața a sute de străini nu schimba nimic. Aceeași privire — înspăimântată, pierdută și confuză — am văzut-o și eu în oglindă toată vara. Aș fi recunoscut-o oriunde.

Capitolul treisprezece

— Sophie!

Întârziasem la petrecerea de sfârșit de an din luna iunie a anului trecut. Primul lucru pe care l-am auzit când am intrat pe ușă a fost glasul lui Emily, care o striga pe Sophie.

La început, nici n-am văzut-o — holul de la intrare, ca și treptele erau înțesate de oameni — dar am zărit-o, o clipă mai târziu, venind cu câte o bere în mână. Când m-a văzut, a zâmbit.

— Ai apărut, în sfârșit, a spus ea. De ce ai întârziat atâta?

Am revăzut-o atunci, cu ochiul minții, pe mama, care o privea cu ochii mari cât cepele pe Whitney în timp ce aceasta a trântit scaunul de masă, clătinându-ne farfuriile. Problema, de această dată, era friptura de pui — mai exact, jumătatea din pieptul de pui pe care tata i-o pusese în farfurie. După ce o tăiase în mii de bucățele, aproape minuscule, le dăduse pe toate la o parte și începuse să mănânce din salată, mestecând cu anii fiecare frunză în parte. Eu și părinții mei ne prefăceam că nu observăm nimic din toate astea, continuând să vorbim, aproape fără încetare, despre vreme. Dar, câteva minute mai târziu, când Whitney a aruncat în farfurie șervețelul de pânză, l-am privit învăluind în faldurile sale friptura de pui ca eșarfa unui magician care l-ar fi făcut să dispară. În zadar, însă. Tata i-a spus să termine de mâncat ce avea în farfurie și atunci, a explodat.

De acum, ar fi trebuit să ne obișnuim deja cu gesturile ei histrionice din timpul mesei — ieșise din spital de câteva luni, răstimp în care deveniseră o rutină — dar se întâmpla uneori ca amploarea crizelor ei, izbucnite din senin, să ne ia pe toţi prin surprindere. În special, pe mama, pentru care fiecare silabă rostită pe un ton ridicat, fiecare obiect trântit sau fiecare zgomot strident, chiar și numeroasele suspine sarcastice, deveneau atacuri personale. De aceea, am mai zăbovit pe acasă, după masă, stând în bucătărie cu mama, care spăla vasele. Îi priveam cu intensitate chipul reflectat în fereastra de deasupra chiuvetei, așa cum făceam de fiecare dată când era supărată, temându-mă că, dincolo de trăsăturile ei, aș putea vedea ceva ce-aș recunoaște cu ușurinţă.

— Am avut o problemă acasă, i-am răspuns apoi lui Emily. Am pierdut ceva?

— Nu prea. Ai văzut-o pe Sophie?

M-am uitat de jur împrejur, dincolo de oamenii de lângă noi și din sufragerie, unde am zărit-o stând pe o canapea mică de lângă fereastră, cu o expresie plictisită pe chip.

— Vino pe aici! i-am spus lui Emily, luând o bere din mâna ei și croindu-mi drum prin mulţime spre canapea. Bună, am salutat-o, încercând să acopăr zgomotul unui televizor din apropiere. Ce se petrece pe aici?

— Mai nimic, mi-a răspuns Sophie, pe un ton plictisit. E pentru mine? m-a întrebat apoi, arătându-mi berea cu capul.

— Poate că da, i-am spus.

Sophie s-a strâmbat, iar eu i-am oferit berea, apoi m-am așezat alături, în timp ce ea a luat o înghiţitură, murdărind de ruj marginea paharului.

— Doamne, cât de mult îmi place bluza ta, Annabel! a spus Emily. E nouă?

— Da, destul de nouă, i-am răspuns, mângâind cu mâna textura bluzei roz, din piele de căprioară, pe care o cumpărasem cu mama de la Tosca cu o zi în urmă.

A fost scumpă, dar ne-am gândit că — dacă o voi purta toată vara — își va justifica prețul.

— Am luat-o săptămâna asta, am adăugat apoi.

Sophie a eliminat cu zgomot aerul din plămâni, clătinând din cap.

— Asta e cea mai proastă petrecere de sfârșit de an, a declarat ea.

— E doar opt și jumătate, i-am răspuns eu, examinând camera cu privirea.

Doi îndrăgostiți se sărutau pe un fotoliu din apropiere, iar câțiva oameni jucau cărți în jurul unei mese. Simțeam cum podeaua se clătina sub imperiul basilor puternici ai muzicii ce venea, probabil, de undeva din spate.

— Lucrurile se pot schimba.

— Mă îndoiesc, mi-a răspuns, luând o altă înghițitură de bere. Dacă ar fi să ne luăm după petrecerea asta, atunci vara o să fie și mai plictisitoare.

— Serios? a spus Emily, vădit surprinsă. Am văzut pe afară niște studenți drăguți.

— Și vrei să te întâlnești cu un student care pierde vremea pe la petrecerile de liceeni? a întrebat-o ea.

— Nu știu, i-a răspuns Emily.

— În concluzie, petrecerea e jalnică, a insistat Sophie.

Zgomotele, ce răzbăteau dintr-odată din partea stângă, m-au făcut să-mi întorc privirea. Am văzut atunci câțiva tineri ce-și croiau drum prin holul de la intrare — o fată pe care am recunoscut-o de la orele de educație fizică, doi băieți pe care nu-i cunoșteam și Will Cash, cel care asigura ariergarda.

— Vezi? Lucrurile încep deja să ia o turnură mult mai frumoasă, i-am spus eu lui Sophie.

Dar, în loc să pară încântată, îl privea printre gene. Se certaseră cu câteva zile în urmă, dar am crezut că situaţia s-a rezolvat între timp, cum se întâmpla de obicei. Se părea, însă, că nu era deloc așa. Will a salutat-o pe Sophie din cap, apoi și-a urmat prietenii în bucătărie.

După ce s-a făcut nevăzut, Sophie s-a rezemat din nou de speteaza canapelei, încrucișându-și picioarele.

— O porcărie, a spus ea, iar de această dată n-am mai contrazis-o.

M-am ridicat în picioare și i-am întins mâna.

— Hai să ne plimbăm pe aici prin jur! i-am propus eu.

— Nu, m-a refuzat ea, pe un ton categoric.

Emily, care se ridicase și ea în picioare, s-a așezat din nou pe canapea.

— Sophie!

— Duceţi-vă voi două! a spus ea, clătinând din cap. Distraţi-vă de minune!

— În timp ce tu stai aici bosumflată?

— Nu stau bosumflată, mi-a ripostat, cu răceală. Stau pur și simplu.

— Bine, i-am spus apoi. Mă duc să mai iau o bere. Tu vrei ceva?

— Nu, mi-a răspuns, cu ochii aţintiţi asupra lui Will.

El se afla în sufragerie și vorbea cu cel care împărţea cărţile la masa de joc.

— Vrei să vii cu mine? am întrebat-o eu pe Emily.

Ea a încuviinţat din cap și m-a urmat pe hol, lăsându-și berea pe măsuţa de cafea.

— Se simte bine? m-a întrebat apoi, când Sophie nu ne mai putea auzi.

— Da, e bine, i-am răspuns.

— Pare supărată. Până să vii tu aici, nici n-a prea vorbit cu mine.

— O să-și revină, am asigurat-o eu. Doar o cunoști prea bine.

Am ieșit afară, pe verandă, unde se afla butoiul cu bere, străjuit de câțiva băieți mai mari ca noi.

— Hei! m-a strigat unul dintre ei, un individ înalt și slab, care fuma o țigară. Pot să-ți ofer o bere?

— Mă descurc și singură, i-am răspuns, umplându-mi paharul, cu un zâmbet vag pe buze.

— Voi două sunteți eleve la Jackson? a întrebat-o un alt băiat pe Emily, care stătea într-o parte, cu brațele încrucișate pe piept.

Ea a dat aprobator din cap, cu ochii ațintiți asupra mea.

— „Boboacele" astea sunt, în fiecare an, tot mai sexy.

— Nu suntem „boboace", i-am răspuns, vrând să plec.

Un băiat cu părul ondulat stătea chiar în fața mea, blocându-mi drumul.

— Scuză-mă, te rog! i-am spus eu.

Individul m-a privit îndelung, apoi s-a dat la o parte.

— Nu se lasă ușor, a spus apoi, când am trecut pe lângă el. Îmi place asta.

Am reușit să intrăm apoi în bucătărie, iar Emily a trântit ușa în urma noastră.

— Nu la tipii ăștia m-am referit mai devreme, mi-a spus ea încet.

— Știu. Pe ăștia îi găsești la toate petrecerile.

Ne-am îndreptat din nou spre Sophie, dar un alt grup de oameni își făcuse apariția pe holul și așa aglomerat și cufundat într-un vacarm asurzitor. Am încercat să-mi croiesc drum printre ei spre sufragerie, dar m-am împotmolit, strivită din toate părțile de trupuri umane. Am căutat-o cu privirea pe Emily și am văzut-o stând de vorbă cu Helena, o fată care lucra ca model la Lakeview Models. După câte se părea, aceasta încerca să-i spună ceva, țipându-i la ureche.

— *Scuză-mă*! mi-a spus, pe un ton tăios, o fată pe care nu o cunoșteam, înghiontindu-mă cu cotul.

Am simţit cum ceva mi se prelinge pe picioare — berea — a ei sau a mea, era greu de spus. Brusc, holul mi se părea tot mai îngust, ca să nu spun înăbușitor. Așa că, în clipa în care am găsit un spaţiu — o mică firidă sub scări — m-am adăpostit acolo ca să-mi trag sufletul.

M-am rezemat de perete și am luat o înghiţitură de bere în timp ce petrecăreţii continuau să se perinde de colo-colo. Tocmai când mă pregăteam să intru și eu în mulţime, l-am văzut pe Will Cash trecând pe lângă mine. Când m-a zărit, s-a oprit pe loc.

— Hei! m-a strigat.

Doi băieţi se îndreptau spre el, mergând în direcţie opusă. Unul dintre ei i-a ciufulit părul, iar Will s-a strâmbat.

— Ce faci? m-a întrebat apoi.

— Nimic, i-am răspuns. Doar...

S-a aplecat și s-a strecurat sub firidă lângă mine. Nu prea aveam amândoi loc acolo — era un spaţiu îngust, destinat unei măsuţe sau unui obiect decorativ — dar am încercat să mă mut spre stânga, îndepărtându-mă cât mai mult de el.

— Te ascunzi, ai? m-a întrebat.

Nu zâmbea deloc, chiar dacă o spunea sub formă de glumă. Asta era problema cu Will. Nu-ţi dădeai niciodată seama dacă glumea sau nu. Sau eu, cel puţin, nu-mi dădeam seama.

— E... cam nebunie pe aici, i-am răspuns. Ai găsit-o pe Sophie?

El mă privea stăruitor, cu aceiași ochi reci, iar eu m-am făcut roșie la faţă ca racul.

— Nu încă, mi-a răspuns. De cât timp sunteţi pe aici?

— Eu n-am venit cu ele, i-am răspuns în clipa în care Hillary Prescott a trecut pe lângă noi.

Când ne-a văzut, a încetinit pasul și ne-a ţintuit cu privirea, apoi a plecat mai departe, dispărând în mulţime.

— Abia am venit... N-am putut să plec mai devreme de acasă.

Will n-a spus nimic, a continuat doar să mă privească stăruitor.

— Știi cum e, am continuat, luând o altă înghiţitură de bere, în timp ce un grup de fete a trecut, râzând, pe lângă noi. Probleme de familie.

Habar nu aveam de ce îi spuneam toate astea, așa cum habar nu aveam de ce mă purtam în felul acesta în preajma lui Will Cash. Prezenţa lui mă tulbura atât de tare, încât încercam să-mi compensez nesiguranţa pe care mi-o crea printr-o sinceritate debordantă.

— Aha! a spus, pe un ton neutru.

Am simţit cum obrajii îmi iau din nou foc.

— Mă duc s-o caut pe Sophie, am spus eu. Ne mai vedem, probabil.

— Da, mi-a răspuns, dând din cap. Pe curând.

N-am mai așteptat să apară vreo breșă prin mulţime, ci m-am strecurat printre oameni, lovindu-mă de un jucător de fotbal, care trecea în clipa aceea pe acolo. L-am urmat până în bucătărie, unde am găsit-o pe Emily rezemată de blat, cu telefonul lipit de ureche.

— Unde ai fost? m-a întrebat, închizând telefonul și băgându-l apoi în buzunar.

— Nicăieri, i-am răspuns. Hai să mergem!

Când am ajuns din nou în sufragerie, am găsit-o pe Sophie stând tot pe canapea, dar de această dată, nu mai era singură, ci cu Will. Din scena pe care ne-o ofereau, am intuit că se certau. Sophie îi spunea ceva, crispată la faţă, iar Will o lăsa să vorbească în voie în timp ce privirea îi rătăcea prin cameră.

— Ar fi mai bine să-i lăsăm în pace acum, i-am spus eu lui Emily. Ne întoarcem mai târziu. Oricum, eu vreau să mă duc la toaletă. Știi cumva unde e baia?

— Cred că am văzut una pe acolo, mi-a răspuns, arătându-mi cu capul un hol din apropiere. Hai cu mine!

Am găsit, într-adevăr, baia, dar era înţesată de oameni care stăteau la rând, așa că ne-am hotărât să ne încercăm norocul la etaj. Străbăteam un coridor lung când am auzit pe cineva strigându-mă.

M-am oprit și, uitându-ne printr-o ușă deschisă, i-am văzut pe Michael Kitchens și Nick Lester, doi colegi din ultimul an, cu care împărtășisem chinurile orelor de istorie a artei. Jucau biliard.

— Vezi? a spus Nick. Ţi-am spus eu că am văzut-o pe Annabel!

— Ia te uită! a exclamat Michael, care stătea aplecat deasupra mesei, pregătindu-se să lovească o minge. Și eu care credeam că ai halucinaţii.

Nick s-a întors spre noi și și-a pus mâna pe inimă când m-a văzut.

— Nu, chiar ea e, a spus el. Annabel, Annabel, Annabel Greene.

— Ai promis că, la sfârșitul anului, o să renunţi să-mi tot spui așa, i-am zis eu.

Realizase un proiect despre opera lui Poe și mă înnebunea cu replica asta[1].

— Îţi mai aduci aminte?

— Nu, mi-a răspuns, râzând cu gura până la urechi.

Michael a lovit bila cu zgomot, împrăștiindu-le pe celelalte.

— Nick e beat, ne-a informat el. Asta ca să știţi.

— Nu sunt beat, a protestat Nick. Sunt doar binedispus.

— E vreo toaletă pe aici? i-am întrebat eu. Am căutat-o peste tot.

— E chiar acolo, mi-a spus Michael, arătându-mi-o cu capul.

— Vino încoace! am chemat-o eu pe Emily, iar ea a intrat în cameră. Ei sunt Nick și Michael. Iar ea e Emily, le-am făcut eu prezentările, dându-i berea. Mă întorc imediat, bine?

---

[1] Aluzie la poemul lui Edgar Allan Poe — *Annabel Lee.*

Ea mi-a răspuns dând din cap, puţin nervoasă.

— Joci biliard? a întrebat-o Michael, arătându-i masa.

— Oarecum, a răspuns ea.

El s-a îndreptat spre perete, de unde a luat un tac.

— Spui așa și pe urmă mă baţi în zece secunde.

— Are privirea unui rechin care o să te devoreze, a spus Nick.

Emily a izbucnit în râs, clătinând din cap.

— Așa sunt ăștia tăcuţi, a adăugat el.

— Ai milă de mine! i-a spus Michael. Doar atât de rog!

Când am ieșit de la baie două minute mai târziu, Emily era stăpână pe situaţie. Flirta, de asemenea, cu Michael, care părea fericit să-i răspundă în aceeași manieră. Am fost nevoită, astfel, să rămân cu Nick, care s-a așezat lângă mine pe canapea, anunţându-mă că vrea să-mi spună ceva.

— Știi, a început el, sorbind din bere, acum că am terminat școala, vreau să-ţi spun că îţi cunosc sentimentele pe care le nutrești pentru mine.

— Sentimentele pe care le nutresc pentru tine, am repetat eu.

— Încetează, fraiere, înainte să spui ceva ce-o să regreţi! i-a strigat Michael, stând în dreptul buzunarului de colţ din partea dreaptă a mesei de biliard.

— Ssst! l-a redus Nick la tăcere, fluturându-și braţul prin aer. Annabel! mi-a spus apoi, pe un ton grav, întorcându-se spre mine. Îţi înţeleg pasiunea pe care ai făcut-o pentru mine.

— O, Doamne! a mormăit Michael. Mi-e rușine de rușinea ta.

— Adică, e de înţeles, a continuat Nick, bâlbâindu-se ușor, în timp ce eu încercam cu greu să nu zâmbesc. Sunt mai mare, în ultimul an de liceu. E firesc să te îndrăgostești de mine. Dar...

A lăsat cuvintele suspendate în aer ca să ia o altă înghiţitură de bere.

— Dar n-o să meargă, a conchis el.

— Aha! am spus eu. E mai bine s-o aflu acum.

— Mă simt flatat, a adăugat el, mângâindu-mi mâna și dând din cap. Dar nu contează cât de mult mă iubești. Pentru că eu nu-ți împărtășesc sentimentele.

— Pe dracu'! a intervenit Michael, iar Emily a izbucnit în râs.

— Înțeleg prea bine, i-am spus eu lui Nick.

— Serios?

— Da.

Îmi mângâia mâna în continuare, dar nu-mi mai dădeam seama dacă o făcea conștient sau nu.

— Bun. Căci îmi doresc tare mult să rămânem prieteni, dacă reușești să treci peste această pasiune.

— Și eu îmi doresc asta.

Nick s-a rezemat apoi de speteaza canapelei, ducându-și sticla la gură. Apoi, a întors-o cu gura în jos. Doar o picătură s-a mai prelins din ea.

— E goală, a spus el. Vreau alta.

— E cazul să te oprești, l-a sfătuit Michael, tresărind în clipa în care Emily a lovit cu tacul, băgând într-un buzunar două dintre bilele lui.

— Nu vrei niște apă? l-am întrebat pe Nick. Chiar aveam de gând să mă duc să-mi iau una pentru mine.

— Apă, a repetat el încet, ca și când cuvântul i-ar fi fost complet străin. Bine. Ia-o înainte!

— Ne întoarcem repede, i-am spus eu lui Emily, ridicându-mă în picioare.

Nick s-a ridicat și el, dar cu multă greutate.

— Vrei ceva? am întrebat-o apoi.

Ea a clătinat din cap, aplecându-se să dea altă lovitură.

— Nu-mi trebuie nimic, mi-a răspuns. Mă simt bine.

— Chiar prea bine, a spus Michael, văzând cum alte două bile îi dispar de pe masă. Ești bună, la naiba! Nu joci doar „oarecum".

Nici n-am apucat să străbatem coridorul când, pe la jumătatea drumului, Nick m-a anunţat că s-a răzgândit.

— Sunt prea obosit, mi-a spus, rezemându-se de ușa unui dormitor. Trebuie să mă odihnesc puţin.

— Te simţi bine? l-am întrebat eu.

— Grozav! mi-a răspuns. Tu du-te să iei...chestia aia...

— Apa.

— Da, apa. Ne întâlnim aici. Bine? a îngăimat el, cu mișcări șovăitoare, lovindu-se cu capul de perete. Chiar aici.

Am încuviinţat din cap și mi-am continuat drumul. Când am ajuns în capul scărilor, am privit sufrageria, care era și mai aglomerată. Sophie dispăruse de pe canapea, ca și Will, lucru care era fie de bun augur, fie de rău.

La parter, după ce-am luat două sticle de apă, m-am oprit ca să vorbesc cu câţiva oameni. Când m-am urcat din nou la etaj, nu l-am mai găsit pe Nick. Mi-am imaginat că s-a întors în sala de biliard. Voiam să fac la fel când am auzit o voce.

— Annabel!

Era moale, aproape stinsă. M-am întors. La dreapta, am văzut un dormitor, care avea ușa întredeschisă. Ideal, dacă abia te mai ţii pe picioare sau, și mai rău, dacă îţi vine să vomiţi. *Sărmanul Nick!* mi-am spus în gând. Mi-am îndesat o sticlă de apă în buzunarul de la spate al pantalonilor, am desfăcut-o pe cealaltă, apoi, deschizând ușa, am intrat înăuntru.

— Hei! am spus eu. Te-ai rătăcit?

Când am trecut pragul în întuneric, am simţit că ceva nu era în regulă. Atmosfera din cameră părea tulburătoare, aproape înăbușitoare.

Am făcut un pas înapoi, bâjbâind cu degetele prin beznă în căutarea mânerului de la ușă, dar nu l-am găsit. Atingeam doar peretele.

— Nick? l-am strigat eu.

În clipa aceea, m-am lovit de ceva. Nu era nici mobilă, nici vreun obiect anume, ci ceva viu. Un om. *Nick*, mi-am spus în gând. *E beat*. Am început să bâjbâi din nou prin întuneric, de data asta mai repede, căutând întrerupătorul de lumină sau mânerul ușii. În cele din urmă, am găsit mânerul. Exact în clipa în care îl răsuceam, am simţit cum cineva mă apucă de încheietura mâinii.

— Hei! am exclamat, cu spaimă în glas, deși încercam să par cât mai calmă cu putinţă. Ce...?

— Ssst, Annabel! a spus o voce, plimbându-și degetele pe braţul meu.

Apoi, am simţit atingerea unei alte mâini pe umărul drept.

— Eu sunt, a continuat vocea.

Nu era Nick. Cel care vorbea nu se bâlbâia deloc, ci pronunţa cu claritate fiecare silabă în parte. Realizând acest lucru, am intrat în panică și am strâns cu putere sticla de apă pe care o ţineam în mână. Dopul i-a sărit și am simţit cum apa rece mi se prelinge pe bluză.

— Încetează! am spus eu.

— Ssst! a repetat vocea.

Necunoscutul și-a luat apoi mâinile de pe mine. O clipă mai târziu, însă, mi-a acoperit ochii.

M-am zbătut cu disperare, încercând să mă eliberez. Sticla de apă, acum goală, mi-a scăpat din mână și a căzut pe podea cu un zgomot surd. Individul m-a prins apoi de umeri, ţinându-mă cu putere. Am continuat să mă zvârcolesc, încercând să scap din strânsoarea lui și să fug spre ușă, dar îmi agitam zadarnic mâinile prin aer. Aveam senzaţia că pereţii se îndepărtaseră, fiindu-mi cu neputinţă acum să-i mai ating. Nu aveam de ce să mă agăţ.

Gâfâiam, aproape fără suflare, în clipa în care m-a luat de gât cu braţul și m-a tras spre el. Am simţit cum pământul îmi fuge de sub picioare și am început să mă zbat în braţele lui, lovind ușa cu pantofii înainte ca el să mă târască înapoi câţiva pași. Cu cealaltă mână, mi-a ridicat bluza, luptându-se apoi să-mi dea blugii jos.

— Încetează! am strigat eu, dar individul mi-a acoperit gura cu braţul — fierbinte și transpirat — înăbușindu-mi strigătele.

I-am simţit degetele pătrunzându-mi, tot mai adânc, în lenjeria intimă și îi auzeam respiraţia sacadată în urechi. Mă zbăteam cu disperare să scap din braţele lui, în timp ce își continua invazia cu degetele până când l-am simţit în interiorul meu.

Atunci, mi-am înfipt dinţii, cu putere, în braţul lui. A ţipat și și-a retras mâna, eliberându-mă din strânsoare. Când am simţit din nou pământul sub picioare, am ajuns la perete și am încercat să mă orientez cumva prin întuneric. Am dat însă cu degetele doar de o suprafaţă solidă înainte de a mă apuca din nou de betelia blugilor și de a mă întoarce cu faţa spre el. Am încercat să mă apăr cu mâinile, dar mi le-a dat la o parte, cu violenţă, și apoi m-a trântit pe jos.

Într-o fracţiune de secundă — nu-mi venea să cred cât de iute se mișca — s-a așezat deasupra mea și mi-a desfăcut fermoarul blugilor. Covorul îmi zgâria spatele în timp ce încercam să-l împing, iar mirosul de piele udă de căprioară îmi invada nările. El și-a pus o mână pe pieptul meu, imobilizându-mă, iar cu cealaltă a început să-mi dea blugii jos. Mi-am înfipt coatele în podea, luptându-mă să mă ridic, dar nu puteam să mă mișc.

L-am auzit desfăcându-și fermoarul pantalonilor și apoi l-am simţit din nou deasupra mea. Am încercat cu disperare să-l împing de umeri, dar era cumplit de greu. Mi-a ridicat apoi un picior — Dumnezeule, toate astea se întâmplau aievea! — și atunci,

exact în clipa în care mă zbăteam cu ultimele puteri, am zărit ceva: o rază de lumină ce cădea deasupra noastră.

Mi se părea ca un fir călăuzitor prin întuneric. Și, în bătaia ei, i-am văzut ceafa — plină de pistrui; părul blond de pe brațul cu care mă ținea imobilizată; un crâmpei din bluza mea roz din piele de căprioară; și apoi, înainte de a se ridica de pe mine, ochii albaștri, mari cât cepele, pe care apoi i-a închis și i-a deschis din nou, în timp ce lumina invada camera. L-am văzut apoi ridicându-se în picioare.

M-am ridicat și eu în capul oaselor, cu inima bătându-mi frenetic în piept, și mi-am tras pantalonii. Am reușit cumva să mă concentrez și să le închid fermoarul, de parcă acesta era cel mai important lucru din lume. Reușisem să-i închid când lumina s-a aprins în cameră, iar în prag, în fața mea, a apărut Sophie.

Ea m-a văzut prima. Apoi, și-a întors capul și s-a uitat la Will Cash, care stătea acum pe pat în spatele meu.

— Will! l-a strigat ea, cu glasul strident și încordat. Ce se petrece aici?

Will! mi-am spus în gând. Am revăzut, pentru o clipă, secvența în care îmi acoperea gura cu brațul și ochii cu mâinile, apoi scena de mai devreme, când s-a așezat atât de aproape de mine în firida de sub scări. *E Will!*

— Nu știu, i-a răspuns el, ridicând din umeri și trecându-și apoi o mână prin păr. Ea...

Sophie m-a privit îndelung. De pe holul din spatele ei, răzbăteau râsete, iar prin fața ochilor mi-a trecut imaginea lui Emily care juca biliard cu Michael. Încă mă așteptau.

— Annabel! m-a strigat ea, întorcându-se spre mine și intrând în cameră, cu mâna încă lipită de mânerul ușii. Ce faci?

Mă simţeam zdrobită în mii de bucăţele și aveam senzaţia că tot ceea ce s-a întâmplat era doar un fragment, nu o parte dintr-un întreg. M-am ridicat în picioare și mi-am aranjat bluza.

— Nimic, i-am răspuns, rostind cuvântul cu greutate.

Am încercat să înghit nodul pe care îl simţeam în gât.

— Eu doar...

Sophie și-a aţintit din nou ochii asupra lui Will și, chiar dacă nu m-a întrerupt, m-am oprit, lăsând cuvintele suspendate în aer. El i-a susţinut privirea, fără nici cea mai mică tresărire.

— Ar fi bine să-mi explicaţi și mie ce se întâmplă aici, a spus ea. Acum!

Dar nimeni n-a spus nimic. Mai târziu, revăzând scena cu ochiul minţii, m-a frapat purtarea mea din clipa aceea, căci aștep-tam ca altcineva să definească întâmplarea, ca și când n-aș fi fost acolo, ca și când n-aș fi avut cuvinte s-o descriu.

— Will! Spune ceva! a insistat Sophie.

— Te așteptam, iar ea a intrat aici și..., a început el, apoi s-a oprit, clătinând din cap, fără să-și desprindă însă privirea de la ea. Nu știu, a adăugat în final.

Sophie și-a îndreptat apoi atenţia spre mine și, pentru o clipă, ne-am mulţumit doar să ne privim una pe cealaltă. Trebuia să vadă că ceva nu era în regulă, mi-am spus eu în gând. Nu era cazul să-i spun eu. Nu eram una dintre fetele pe care le-am vânat împreună în nopţile acelea nebune. Eram cele mai bune prietene. Credeam cu tărie acest lucru. Atunci.

Și în clipa aceea, am văzut-o ţuguindu-și buzele și rostind un singur cuvânt:

— *Târfă*!

Mai târziu, scena mi s-a părut stupidă. Dar atunci, am fost con-vinsă că n-am auzit bine.

— Poftim? am îngăimat eu.

— Ești o târfă nenorocită, a repetat ea, cu vocea tremurătoare, dar tot mai puternică. Nu-mi vine să cred!

— Sophie! am strigat-o eu. Stai puţin! N-am făcut...

— Ce n-ai făcut? m-a întrebat ea.

În spatele ei, vedeam umbre care se întindeau pe peretele de vizavi al holului. Veneau oameni, mi-am spus în gând. Și aveau să audă toate astea. Aveau să afle.

— Crezi că poţi să faci sex cu prietenul meu la o petrecere, iar eu să nu aflu?

Am deschis gura, dar niciun cuvânt nu mi-a ieșit de pe buze. Am rămas încremenită, cu ochii aţintiţi asupra ei, și atunci, Emily și-a făcut apariţia în prag, cu ochii mari cât cepele.

— Annabel! Ce se întâmplă? a întrebat ea.

— Prietena ta e o târfă — asta se întâmplă, i-a răspuns Sophie.

— Nu, am protestat eu. Nu s-a întâmplat deloc așa.

— Doar știu ce am văzut! a spus Sophie, ţipând.

În spatele ei, Emily a făcut un pas înapoi.

— Întotdeauna ai vrut ce am eu! a continuat Sophie, ţintuindu-mă cu degetul. Întotdeauna ai fost geloasă pe mine!

Cuvintele ei m-au înfiorat din cap până în picioare. Vocea sfredelitoare părea să-mi pătrundă până în oase. Eram atât de confuză și de speriată, încât — dacă până acum am reușit să-mi stăpânesc lacrimile (cum de n-am plâns în tot acest timp?) — acum simţeam un nod în gât ce amenința să mă sufoce.

Sophie a străbătut camera, din doi pași mari, și m-am trezit cu ea în faţa mea. Dormitorul părea dintr-odată să se îngusteze, iar Will, Emily și toţi ceilalţi au dispărut din raza mea vizuală. În faţa ochilor, o vedeam numai pe ea, cu privirea ei încruntată și degetul îndreptat spre mine, revărsându-și cascada de mânie asupra mea.

— Ești terminată, mi-a spus Sophie, cu glasu-i fremătător. Totul s-a terminat pentru tine.

— Sophie! am îngăimat eu, clătinând din cap. Te rog!

— Dispari din fața mea! a țipat ea. Pleacă de aici!

Și atunci, la fel de repede cum dispăruse, tabloul a prins din nou contur și am văzut totul. Mulțimea de chipuri care se strânsese pe hol. Will Cash, care stătea încă pe pat. Covorul verde ca marea de la picioarele mele și lumina gălbuie de deasupra. Îmi era greu să cred că, doar cu câteva clipe mai devreme, toate acestea erau învăluite într-un întuneric de nepătruns, că n-aș fi recunoscut pe nimeni de aici. Acum, însă, ca și mine, toți erau expuși.

Sophie stătea încă în fața mea. Pretutindeni, domnea liniștea. Știam că aș fi putut să rup tăcerea, să spun tot ce s-a întâmplat. Era cuvântul meu împotriva cuvântului lui, și acum al ei. Dar n-am făcut-o.

Am ieșit din cameră sub privirile scrutătoare ale spectatorilor. Am trecut pe lângă Sophie, apoi, străbătând coridorul, am pornit spre scări. Când am ajuns în holul de la intrare, am deschis ușa și am pășit în noapte, traversând iarba umedă spre locul unde îmi lăsasem mașina. Făceam totul cu mișcări atente și deliberate, ca și când acest lucru m-ar fi ajutat să neutralizez consecințele dramatice ale acestei întâmplări tragice.

Singurul lucru pe care, însă, nu l-am făcut, tot drumul spre casă, a fost să mă privesc. Nici în oglinda laterală. Nici în oglinda retrovizoare. De fiecare dată când eram nevoită să opresc la un semafor, îmi axam privirea asupra unui anumit obiect din fața mea: botul mașinii, o clădire îndepărtată sau chiar linia întreruptă de pe mijlocul drumului. Nu voiam să mă văd în felul acela.

Când am ajuns acasă, tata mă aștepta, ca de obicei, stând singur în sufragerie. Am văzut licărind lumina televizorului din clipa în care am intrat înăuntru.

— Annabel! m-a strigat el, dând sonorul tot mai încet până când, în final, l-a închis de tot. Tu ești?

Am rămas pentru o clipă în holul de la intrare, știind că — dacă nu-mi voi face apariţia — va bănui că s-a întâmplat ceva. Mi-am aranjat părul cu degetele, apoi am tras adânc aer în piept și am intrat în sufragerie.

— Da, i-am răspuns. Eu sunt.

— Ai avut o seară frumoasă? m-a întrebat el, întorcându-se cu faţa spre mine.

— A fost bine.

— Am găsit un documentar interesant, mi-a spus el, arătându-mi televizorul cu capul. Despre Noua Învoială[1]. Te interesează?

În oricare altă seară, am fi urmărit emisiunea împreună. Așa era obiceiul nostru, chiar dacă nu rămâneam mai mult de câteva minute. Dar de această dată, nu puteam s-o fac.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns. Mă simt cam obosită. Cred că o să mă culc.

— Bine, mi-a spus el, întorcându-și privirea spre televizor. Noapte bună, Annabel.

— Noapte bună.

Și-a luat apoi telecomanda, iar eu m-am întors în holul de la intrare, unde luna, care pătrundea înăuntru prin geamul de la ușă, scălda în lumina ei tabloul meu, al mamei și al surorilor mele, agăţat pe peretele de vizavi. În lumina strălucitoare a razelor de

[1] The New Deal — Noua Învoială sau Noua Orientare presupune o serie de programe economice adoptate în Statele Unite între anii 1933 și 1936. Programele au implicat decrete prezidenţiale sau legi adoptate de Congresul Statelor Unite ale Americii în timpul primului mandat al președintelui Franklin D. Roosevelt.

lună, puteai să distingi fiecare detaliu în parte: crestele îndepărtate ale valurilor sau nuanţa gri a cerului. Am rămas un timp pe loc, analizând zâmbetul lui Kirsten, privirea bântuită de gânduri a lui Whitney și felul în care mama își ţinea capul ușor aplecat într-o parte. Când ochii mi-au căzut asupra chipului meu — un chip surâzător și senin, pe un fundal întunecat — l-am privit un timp îndelungat, de parcă nici nu-l recunoșteam. Ca un cuvânt pe o pagină pe care l-ai citit de milioane de ori și care acum îţi pare ciudat, sau eronat, sau străin și te simţi speriat, de parcă ai fi pierdut ceva, chiar dacă nu știi ce anume.

A doua zi, am încercat s-o sun pe Sophie, dar n-a vrut să-mi răspundă. Știam că ar trebui să mă duc acasă la ea și să-i explic, între patru ochi, ce s-a întâmplat, dar de fiecare dată când încercam, îmi aminteam mâna pe care mi-a pus-o peste gură sau ușa pe care am lovit-o cu piciorul, și n-am putut s-o fac. De fapt, ori de câte ori retrăiam momentele petrecute atunci, simţeam cum stomacul mi se întoarce pe dos și îmi venea să vărs. Aveam senzaţia că trupul meu încerca să dea afară ceea ce eu nu puteam de una singură.

Nici alternativa nu era prea grozavă. Purtam deja stigmatul de târfă și cine știe ce amploare luase deja povestea în răstimpul care trecuse de atunci. Dar ceea ce s-a întâmplat era mai rău decât orice basm ar fi născocit Sophie.

Știam, în adâncul sufletului meu, că n-am greșit cu nimic. Că nu era vina mea și că, într-o lume ideală, puteam să spun în gura mare ce s-a întâmplat, fără să-mi fie rușine. În lumea reală, însă, acest lucru era mult mai greu. Eram obișnuită să fiu mereu în centrul atenţiei — asta era viaţa mea, așa a fost dintotdeauna. Dar din momentul în care oamenii ar afla ce s-a întâmplat cu adevărat, m-ar privi cu alţi ochi. Nu m-ar mai vedea pe mine, ci drama — pură și rușinoasă — prin care trecusem. N-aș mai fi fata care are

totul, ci victima neputincioasă a unui atac violent. Mi s-a părut, așadar, mult mai bine și mai sigur să păstrez totul adânc ferecat în sufletul meu, unde numai eu puteam judeca lucrurile.

Erau, însă, momente când mă întrebam dacă am luat decizia corectă. Dar, odată cu trecerea zilelor, apoi a săptămânilor, aveam senzaţia că era deja prea târziu ca să-mi mai spun povestea. Că, odată cu trecerea timpului, tot mai puţini oameni ar mai fi crezut-o.

Așa că n-am făcut nimic. Dar două săptămâni mai târziu, eram cu mama într-o farmacie când am auzit-o spunând:

— Fata aceea nu e Sophie?

Ba chiar ea era. Se afla în celălalt capăt al raftului de medicamente și răsfoia niște reviste. Am văzut-o întorcând o pagină și strâmbând din nas, nemulţumită, probabil, de ce vedea acolo.

— Da, i-am răspuns. Cred că ea e.

— Atunci, du-te și salut-o! Iau eu asta, mi-a spus ea, luând lista din mâna mea. Ne întâlnim în faţă, bine?

Și a plecat, așezându-și mai bine coșul pe braţ și lăsându-ne singure.

Ar fi trebuit s-o urmez. Dar din motive obscure, m-am îndreptat spre Sophie, ajungând în spatele ei exact în clipa în care a pus înapoi pe raft revista, a cărei copertă era dedicată cu totul despărţirii unuia dintre cele mai celebre cupluri din showbiz.

— Bună, am salutat-o eu.

Ea a tresărit, speriată, și s-a întors spre mine. Când m-a văzut, m-a privit printre gene.

— Ce vrei?

Nu plănuisem dinainte ce aveam să-i spun, dar chiar și dacă aș fi făcut-o, nu m-ar fi ajutat prea mult.

— Uite, am început eu, aruncându-mi privirea spre următorul raft cu medicamente, unde mama studia cutiile cu aspirină, voiam doar să-ţi spun că...

— Nu vreau să aud nimic, m-a întrerupt ea, vorbind mult mai tare decât mine. N-am nimic să-ţi spun.

— Sophie! am spus eu, în șoaptă. Nu s-a întâmplat cum crezi tu.

— Acum ești și mediu, nu doar o târfă ordinară?

Am simţit cum obrajii îmi iau foc și mi-am îndreptat, din instinct, ochii spre mama, întrebându-mă dacă o auzise. Ea și-a ridicat privirea și ne-a zâmbit, pornind mai departe spre următorul raft.

— Ce s-a întâmplat, Annabel? a continuat Sophie. Stai să ghicesc! Probleme de familie?

M-am uitat la ea, vădit nedumerită. Și atunci, mi-am amintit: Asta i-am spus în seara aceea lui Will, în firida de sub scări, din motive pe care nu le cunoșteam. Era firesc ca el să folosească împotriva mea această mărturisire pe care i-o făcusem dintr-o prostie crasă. Îmi și imaginam cum a înfăţișat povestea — după ce i-am destăinuit acest lucru, m-am dus după el în dormitor. *Nu știu*, au fost cuvintele lui din seara aceea, când așteptam să-și justifice faptele. *Ea...*

„Dacă știi că un tip are o prietenă — iar prietena aceea sunt eu — nu trebuie să faci lucruri care ar putea fi interpretate greșit", mi-a spus Sophie cu mult timp în urmă. „Ai de ales, Annabel. Iar dacă faci alegerea greșită, trebuie să suporţi și consecinţele."

În concepţia ei, totul era cât se poate de simplu. Deși știam că nimic nu era adevărat din toate astea, am simţit o umbră de teamă și de îndoială în momentul în care piesele puzzle-ului se așezau, una câte una, la locul lor, dând naștere celor mai cumplite temeri. Dar dacă nimeni nu avea să mă creadă? Sau, și mai rău, dacă aveau să arunce vina asupra mea?

Am simţit cum stomacul mi se întoarce pe dos, copleșită de senzaţia de greaţă pe care o cunoșteam atât de bine.

Sophie și-a îndreptat ochii spre mama, privind-o îndelung. Am retrăit, atunci, momentul cinei din seara când Whitney a trântit scaunul de masă, făcând-o să tresară speriată. Am fost atât de îngrijorată pentru ea în noaptea aceea, ca și în multe alte nopţi, și nu-mi imaginam ce reacţie ar avea dacă ar afla toată povestea asta.

— Sophie! am îngăimat apoi. Eu...

— Dispari din faţa mea! mi-a spus ea. Nu vreau să te mai văd vreodată.

A trecut apoi în fugă pe lângă mine, clătinând din cap. Am reușit să străbat culoarul dintre rafturile cu medicamente, în timp ce imaginile din jurul meu păreau să fuzioneze unele cu celelalte. Am văzut, ca prin vis, o femeie cu un copil în braţe, un bătrân care împingea un cadru cu rotile, un funcţionar care verifica un marcator de preţuri și, în final, pe mama, care mă aștepta în faţa unui raft cu loţiuni de plajă.

— Iată-te, în sfârșit! a spus ea când m-a văzut. Ce face Sophie?

— E bine, i-am răspuns, trăgând adânc aer în piept. Chiar foarte bine.

Era prima minciună pe care i-am spus-o mamei despre Sophie, dar nu avea să fie și ultima. M-am gândit apoi că toate sentimentele pe care le-am trăit în noaptea aceea — rușinea, teama — se vor estompa și se vor vindeca cu timpul, devenind o cicatrice aproape imperceptibilă. Dar m-am înșelat. Amintirile — micile amănunte pe care nu reușeam să le uit — au devenit tot mai puternice, prefăcându-se într-o adevărată povară sufletească. Nimic nu mă bântuia însă mai tare ca momentul în care am intrat în camera aceea întunecată și clipa în care lumina a transformat coșmarul într-o întâmplare aievea.

Cândva, diferența dintre lumină și întuneric era doar un concept elementar. Una reprezenta o noțiune pozitivă, cealaltă — una negativă. Deodată, însă, lucrurile nu mai erau atât de clare. Întunericul era încă învăluit în mister, ascunzând lucruri de temut; acum, însă, mă temeam și de lumină. Căci ea scotea totul la iveală. Cu ochii închiși, vedeam doar întunericul, ce-mi amintea de secretul adânc ferecat în sufletul meu; cu ochii deschiși, vedeam lumea înconjurătoare, care nu-mi cunoștea taina — o taină mistuitoare, de care nu aveam însă cum să scap.

Capitolul paisprezece

— Bună, m-a salutat Owen, zâmbind, când m-a văzut. Ai reușit să vii.

Da, mă aflam acolo, la Bendo, în fața scenei. Cum reușisem, însă, să vin era greu de spus. Tot ce s-a întâmplat după ce eu și Emily ne-am întâlnit privirile pe podium se pierdea în ceață.

Am reușit cumva să duc la bun sfârșit parada de modă, prezentând alte trei ținute vestimentare și aplaudând-o apoi pe doamna McMurty, care se prefăcea, ca în fiecare an, stânjenită și surprinsă să fie chemată pe scenă ca să primească buchetele de flori. Apoi, m-am dus în culise, unde mă așteptau părinții mei.

Când m-a văzut mama, m-a strâns în brațe, mângâindu-mă pe spate.

— Ai fost fantastică, mi-a spus ea. Extraordinară.

— Deși rochia asta e puțin cam decoltată, a intervenit tata, analizându-mi ultima ținută vestimentară pe care am purtat-o la paradă. Nu crezi?

— Nu, i-a răspuns mama, înghiontindu-l ușor după ce mi-a dat drumul din brațe. Îți vine de minune. Arăți perfect.

Am schițat un zâmbet palid, copleșită de un iureș de trăiri și sentimente. Pretutindeni, domneau un freamăt de glasuri și zgomote stridente, dar nimic nu-mi abătea gândurile de la Emily. *Știa*,

mi-am zis în sinea mea, auzind-o pe mama spunând ceva despre doamna McMurty. *Știa.*

Mi-am dat o șuviță de păr după ureche. Eram cumplit de nervoasă și agitată, iar vuietul din sală și căldura emanată de trupurile umane nu mă ajutau deloc. Apoi, am auzit-o din nou pe mama vorbind.

— ... ar fi minunat, dar trebuie să ajungem acasă. Whitney pregătește masa și i-am spus de-acum zece minute că ajungem cât de curând.

— Whitney? am repetat eu, în timp ce tata l-a salutat din cap pe un bărbat în costum, care trecea pe lângă noi și l-a strigat pe nume. Nu e aici?

— O, draga mea, a spus mama, strângându-mă de umăr, sunt convinsă că ar fi vrut să vină, dar îi este încă foarte greu. A preferat să rămână acasă. Dar nouă ne-a plăcut spectacolul. Ne-a plăcut enorm.

Din cauza întâmplării cu Emily, mă simţeam confuză și ameţită, dar de un lucru eram sigură: când am ajuns la capătul podiumului, am văzut-o pe sora mea, privindu-mă de la distanţă. Puteam să bag mâna în foc pentru asta.

Simţind o atingere pe braţ, m-am întors și am văzut-o pe doamna McMurty însoţită de un bărbat înalt, cu părul cărunt, îmbrăcat în costum.

— Annabel! a spus ea, zâmbind. Vreau să ţi-l prezint pe domnul Driscoll. Este directorul de marketing de la Kopf's. Vrea să te salute.

— Bună ziua, am spus eu. Mă bucur să vă cunosc.

— Și eu, mi-a răspuns el, întinzându-mi mâna.

Avea palma uscată și rece.

— Suntem cu toţii fanii tăi, a continuat apoi. Ne-a plăcut rolul pe care l-ai interpretat în reclama cu întoarcerea la școală.

— Vă mulţumesc.

— Frumos spectacolul de astăzi! a conchis el.

Zâmbind, i-a salutat din cap pe părinţii mei și s-a îndepărtat, împreună cu doamna McMurty, pierzându-se amândoi în mulţime. Mama i-a urmărit cu privirea, îmbujorată toată la faţă.

— O, Annabel! a exclamat ea.

M-a strâns din nou de braţ, fără să spună nimic altceva, dar am înţeles mesajul. Clar și răspicat.

În clipa aceea, peste capul mamei, am văzut-o pe doamna Shuster, stând în spatele scenei, cu o haină împăturită pe braţ. S-a uitat la ceas, apoi a cercetat sala cu o privire îngrijorată. Am văzut-o apoi relaxându-se în momentul în care Emily s-a îndreptat spre ea. Era coafată și machiată la fel ca pe podium, dar se schimbase în niște haine comode de stradă. Își croia drum prin mulţime fără să vorbească cu nimeni.

— Trebuie să mă duc să mă schimb, le-am spus eu părinţilor mei. Mă omoară pantofii ăștia.

Mama a încuviinţat din cap și, aplecându-se spre mine, m-a sărutat din nou pe obraz.

— Firește, mi-a răspuns ea, când domnul Driscoll a trecut din nou pe lângă noi, de data asta fără doamna McMurty.

Mama l-a privit îndepărtându-se, apoi mi-a spus:

— Te așteptăm la masă, bine?

— Cred că o să mă duc cu fetele la pizza. Ca să sărbătorim reușita show-ului nostru.

— Aha! a spus mama. Dar cred că ești obosită, așa că nu sta prea mult! Bine?

Eu i-am răspuns dând din cap, în timp ce, în spatele ei, doamna Shuster i-a oferit haina lui Emily și a așteptat-o, cu o expresie gravă pe chip, să se îmbrace. Apoi, și-a strecurat mâna pe sub brațul fiicei sale, masându-i-l ușor, și au pornit împreună spre ieșirea din mall. Mi-am îndreptat apoi iute atenţia spre mama.

— N-o să întârzii, am spus eu.

— La unsprezece, cel târziu, să fii acasă! a spus tata, strângându-mă în braţe. Bine?

— Bine, i-am răspuns.

În răstimpul în care m-am schimbat de haine și am străbătut apoi orașul cu mașina, mi-am spus că trebuia să-mi abat gândurile de la întâmplarea nefericită prin care trecuse Emily. Abia așteptam să ajung la Bendo și eram hotărâtă să mă bucur de fiecare clipă petrecută acolo. Sau, cel puţin, să încerc.

Chiar de acum.

— Ce-am pierdut? l-am întrebat eu pe Owen, care și-a îndreptat din nou atenţia spre scenă.

— Nu mare lucru, mi-a răspuns, în clipa în care cineva m-a izbit din spate.

El m-a prins de braţ, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Ai grijă! mi-a spus apoi. Locul ăsta e un adevărat balamuc.

De pe scena din faţa noastră, s-a auzit un ţiuit strident, lucru care i-a determinat pe câţiva spectatori din stânga noastră să izbucnească într-un cor de huiduieli.

— Cum a fost show-ul de modă? m-a întrebat Owen, aplecându-se ca să-mi vorbească la ureche.

Nu voiam să-l mint. Dar în același timp, știam că nu puteam să-i mărturisesc tot ce se întâmplase cu adevărat — nu aici, nu în seara asta. Poate niciodată.

— S-a terminat, i-am răspuns, în cele din urmă, lucru, practic, adevărat.

— Asta e bine, nu-i așa? m-a întrebat el, în momentul în care o fată înaltă, îmbrăcată cu o bluză cu paiete, ne-a stropit în trecere cu băutura pe care o ţinea în mână.

— Oarecum, i-am răspuns, zâmbind.

— Nu-ţi face griji! Când o să cânte formaţia noastră, o să te simţi mult mai bine.

— Crezi?

— Sunt convins, mi-a răspuns, în clipa în care un individ cu o haină neagră, care vorbea la telefon, l-a izbit cu violenţă.

Owen i-a aruncat o privire piezișă, dar individul a dat din umeri și și-a văzut de drum, prea puţin deranjat.

— Gata! E timpul să luăm o pauză. Vino cu mine!

S-a întors și a început să-și croiască drum prin mulţime, obligându-mă să-l urmez spre un separeu.

— Ia un loc! mi-a spus el, făcându-mi semn să mă strecor înăuntru. Nu vezi mare lucru de aici, dar măcar nu te mai înghionteşte nimeni.

De pe scenă, au răzbătut sunetele stridente ale unor instrumente pe care cineva încerca să le acordeze, apoi o explozie de ţiuituri.

— Asta e formaţia care cântă în deschidere, mi-a spus Owen, arătându-mi scena cu capul. Ar fi trebuit să înceapă acum o jumătate de oră, dar...

Ideea i-a fost întreruptă de apariţia lui Rolly, care s-a trântit cu zgomot pe canapea.

— Dumnezeule mare! a exclamat el, aproape fără suflare.

— În sfârșit! a spus Owen, ţintuindu-l cu privirea. Unde dracu' ai fost, omule? Începusem să cred că te-a răpit cineva.

— Nu, i-a răspuns Rolly. N-o să-ţi vină *să crezi* ce s-a întâmplat.

— S-a dus să aducă ceva de băut acum o jumătate de oră, mi-a explicat Owen. Știu că e greu să străbaţi toată mulţimea asta, dar întârzierea ta e ridicolă. Și unde e apa mea?

— La naiba! a spus Rolly, clătinând din cap. E aici.

— Poftim?

Rolly a tras adânc aer în piept, apoi și-a ridicat mâinile în aer.

— *E aici*, a repetat el, făcând o pauză pentru ca spusele lui să aibă efectul scontat. E aici și mi-a zâmbit, a adăugat apoi.

— Timp de treizeci de minute? a întrebat Owen.

— Nu. Doar pentru o clipă.

— E vorba de fata care te-a pocnit? l-am întrebat eu, clarificând lucrurile.

— Da.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai adus apa, a spus Owen.

— Mai lasă-mă cu apa ta! a protestat Rolly, trecându-și mâna prin păr. Cred că nu înţelegi semnificaţia acestei situaţii.

— Deci, ai vorbit cu ea, a spus Owen.

— Nu. Uite cum s-a întâmplat totul! a început Rolly să ne explice, trăgând adânc aer în piept. Mă îndreptam spre bar când mi s-a ivit brusc în faţă. Mi-a apărut ca o nălucă în cale. Și tocmai când mă pregăteam să vorbesc cu ea, cineva s-a interpus între noi. Și apoi, a dispărut pur și simplu în mulţime. De atunci, o tot caut, așteptând momentul prielnic ca s-o abordez. Totul trebuie să se desfășoare ca la carte.

— De ce nu-i oferi niște apă? i-a sugerat Owen. Între timp, poţi să-mi aduci și mie una.

— Dar ce te-a apucat cu apa asta? l-a întrebat Rolly, ţintuindu-l cu privirea.

— Mi-e sete, i-a răspuns Owen. M-aș fi dus eu, dar te-ai oferit s-o iei tu. De fapt, chiar *ai insistat*, aș putea spune.

— O să-ţi aduc şi apa! a spus Rolly. Dar, mai întâi, dacă nu te superi, aş vrea să-mi întâlnesc destinul într-un mod cu totul ideal.

De pe scenă, au răsunat alte ţiuituri.

— Cred că ar trebui să uiţi de momentul ideal, i-a spus Owen, oftând.

— Nu înţeleg, i-a răspuns Rolly, privindu-l nedumerit.

— Ai revăzut-o după foarte mult timp. Corect? a continuat Owen. Cine ştie când se va ivi momentul ideal? Poate ar trebui să treci direct la fapte. În felul acesta...

— La dracu'! a exclamat Rolly dintr-odată, cu ochii mari cât cepele. Uite-o!

— Unde? a întrebat Owen, aplecându-se uşor peste canapeaua separeului.

— Nu te uita! a strigat Rolly, trăgându-l înapoi. O, Doamne!

Owen şi-a aţintit privirea asupra mânecii sale, de care Rolly trăgea cu putere. Acesta şi-a retras mâna.

— Bine, a spus el, încet. Stă lângă uşă. Şi e îmbrăcată în roşu.

L-am privit pe Owen, care s-a aplecat din nou peste canapeaua separeului, a aruncat iute o privire în spatele meu şi apoi s-a aşezat din nou pe banchetă.

— Da, ea e, a încuviinţat el. Şi acum ce faci?

— Tocmai despre asta îţi vorbeam şi eu. Aştept momentul prielnic.

Trebuie să mărturisesc că suspansul îmi stârnise curiozitatea.

— O să scrutez şi eu sala cât pot de iute, i-am spus lui Rolly. Eşti de acord?

El a încuviinţat din cap, iar Owen i-a aruncat o privire piezişă.

— E fată, i-a explicat Rolly. Ele pot să se uite fără să-ţi lase impresia că se holbează la tine.

Când mi-am întors capul, am văzut doar un individ solid, ce purta un tricou cu Metallica. Apoi, după ce-a făcut câţiva paşi, am văzut o fată în spatele lui. Avea părul negru şi strălucitor, purta o pereche de ochelari retro, un pulover roşu şi blugi, şi ţinea pe umăr o geantă cu strasuri. Nu aveam însă nevoie de toate aceste elemente; căci am recunoscut-o într-o clipită.

— Stai puţin! am spus eu, întorcându-mă spre Rolly. Dar fata asta... nu e Clarke?

Rolly m-a ţintuit o clipă cu privirea. Apoi, s-a repezit dintr-odată spre mine, făcându-mă să mă retrag speriată şi lovindu-mă cu capul de speteaza canapelei.

— Aşa o cheamă? m-a întrebat el, cu chipul aproape lipit de al meu. Clarke?

— Da, i-am răspuns, dând din cap.

După alte câteva clipe, în care m-a fixat cu privirea, a revenit la locul lui pe canapea.

— Are un *nume*. Şi o cheamă Clarke. Clarke..., a continuat el, lăsând cuvintele suspendate în aer, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Reynolds, i-am răspuns.

— Clarke Reynolds, a repetat el. Extraordinar! a exclamat el, căzând parcă în transă.

Apoi, a căscat ochii mari şi a pocnit din degete.

— Asta e! Tu eşti momentul meu propice.

— Eu?

— O cunoşti, a continuat el, dând, entuziasmat, din cap.

— Nu, i-am răspuns eu repede. N-o cunosc.

— Dar ştii cum o cheamă, a subliniat el.

— Am fost cândva prietene. Dar...

— Aţi fost *prietene*? a întrebat el. Este perfect!

— Nu e deloc aşa, am protestat eu, clătinând din cap.

— Du-te să vorbești cu ea! Eu voi trece pe lângă voi ca din întâmplare, iar tu o să ne faci cunoștință. Este un lucru firesc. Ideal!

— Rolly, vorbesc serios! am spus eu. Nu sunt persoana potrivită ca să-ți fac cunoștință cu Clarke.

— Annabel! a insistat el, întinzându-și mâinile pe masă. Annabel, Annabel, Annabel Greene!

Ssst, Annabel! Eu sunt. Am simțit cum un fior rece îmi străbate șira spinării.

— Te rog! a insistat Rolly. Ascultă-mă până la capăt!

M-am uitat la Owen, care clătina din cap. Când mi-am mișcat ușor mâna pe masă, Rolly mi-a cuprins-o imediat în palma lui încinsă.

— Fata asta reprezintă destinul meu, a spus el, pe un ton grav.

— Gata, Rolly! a intervenit Owen. Ai înnebunit-o deja.

— Rolly! am spus eu. Problema e că...

— Te rog, Annabel! a insistat el, punându-și și cealaltă mână peste a mea. Fă-mi cunoștință cu ea! E tot ce-ți cer. O singură șansă. *Te rog*!

Aș fi vrut să-i spun motivul real pentru care n-ar trebui să mă implic în relația — reală sau ipotetică — dintre el și Clarke. Nu doar pentru că era dreptul lui să știe acest lucru, ci și pentru că, până acum, am fost cât se poate de sinceră cu Owen. Dacă nu aveam să-i mărturisesc ce s-a întâmplat între mine și Clarke, aveam să joc, pentru a doua oară în seara aceea, rolul unei ipocrite, anulând cu totul imaginea fetei cinstite pe care și-o conturase despre mine. Asta dacă am fost vreodată atât de sinceră cum și-a imaginat el.

Dar privind chipul plin de speranță al lui Rolly, m-am trezit șovăind ușor. Aveam senzația că puteam să compensez cumva ceea ce am făcut — sau n-am făcut — într-o seară fatidică. Nu puteam să schimb trecutul și nici întâmplarea nefericită prin care trecuse Emily, dar poate reușeam să schimb viitorul altcuiva.

— Bine, am acceptat în cele din urmă. Dar îți spun de pe-acum că s-ar putea să nu meargă.

Chipul lui Rolly s-a luminat dintr-odată, apoi i-a făcut semn grăbit lui Owen să se ridice de pe canapea ca să poată ieși din separeu.

— O să aștept la bar să intri în vorbă cu ea, a spus el. Apoi, o să trec, ca din întâmplare, pe lângă voi, iar tu o să ne faci cunoștință. Bine?

Eu am încuviințat din cap. Deja regretam faptul că am intrat în acest joc, lucru pe care Rolly l-a intuit oarecum, căci a și fugit din separeu ca nu cumva să mă răzgândesc.

— Ești sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat Owen când m-am ridicat în picioare.

— Nu, i-am răspuns, privind-o pe Clarke, care stătea acum la o masă împreună cu un grup de oameni. Mă întorc imediat.

Când am vrut să plec, m-a prins cu mâna de braț.

— Hei! Te simți bine? m-a întrebat el.

— Poftim? De ce mă întrebi?

— Nu știu, mi-a răspuns, dându-mi drumul și privindu-mă neliniștit. Pari... Nu știu cum să spun. Nu pari în apele tale. S-a întâmplat ceva?

Și eu care credeam că reușeam să-mi ascund trăirile. Dar diferența era evidentă — ca și cea dintre imaginea mea surprinsă în fotografiile de pe peretele lui Mallory și expresia chipului meu redată în pozele lui Owen — dintre persoana care am fost și cea care deveneam cu fiecare pas pe care îl făceam sau eram obligată să-l fac înapoi. Diferența era covârșitoare și amândoi ne dădeam seama de asta. De aceea, nici n-am mai încercat să fiu sinceră, ci m-am lăsat purtată de val și de instincte.

— Mă simt bine, i-am răspuns, simțindu-i privirea cercetătoare în timp ce mă îndepărtam.

Clarke vorbea cu o fată cu părul blond și ochii puternic conturaţi, observându-mă abia când am ajuns în dreptul ei. Și-a ridicat privirea spre mine, zâmbind ușor, amuzată probabil de ce-i spunea prietena ei. Când m-a văzut, a strâns din buze, afișând pe chip indiferenţa-i caracteristică. Acum, însă, nu mai puteam să dau înapoi. Așa că am luat taurul de coarne.

— Bună, am salutat-o eu.

La început, n-a spus nimic, tăcerea ei prelungindu-se la nesfârșit, încât am crezut că o să mă ignore complet. Dar în clipa în care liniștea devenea aproape insuportabilă, mi-a răspuns:

— Bună.

Cineva din capul mesei i-a spus ceva fetei blonde, iar aceasta s-a întors spre interlocutorul ei, lăsându-ne singure. Clarke se uita în continuare la mine, cu chipul lipsit de orice expresie. Am revăzut-o atunci, pentru o clipă, pe marginea piscinei, cu mulţi ani în urmă, ţinând câteva cărţi de joc între degetul mare și cel arătător.

— Știu că mă urăști, am izbucnit eu. Problema e că...

— Asta crezi tu?

— Poftim? am îngăimat eu, cu respiraţia întretăiată.

— Crezi că te urăsc? m-a întrebat ea, cu vocea clară ca cristalul, fără nici cea mai mică nuanţă guturală. Asta crezi tu că e problema?

— Nu știu, i-am răspuns. Am crezut că...

— Nu știi, a repetat ea, cu glasul aspru. Chiar așa?

Și atunci, o mână m-a apucat cu atâta putere de umăr, că m-a împins aproape pe masă.

— Annabel! Bună.

Era Rolly. Când m-am întors spre el, mă privea cu uimire, de parcă eram prieteni de-o viaţă și nu ne mai văzuserăm de-un veac. Îi simţeam, în același timp, pe umăr, palma umedă.

— Bună, i-am răspuns, încercând să mă port cât mai firesc cu putinţă.

— Bună, a spus el, la fel de fals ca și mine. Mă duc să iau niște apă. Vrei și tu?

Clarke ne privea încruntată. *Hai să terminăm odată cu povestea asta!* mi-am spus în gând.

— Desigur, i-am răspuns. Mulţumesc. Rolly, vreau să ţi-o prezint pe Clarke. Clarke, el e Rolly.

Rolly i-a întins mâna.

— Bună, a salutat-o el, în timp ce Clarke i-a oferit și ea, mult mai încet, mâna. Îmi pare bine să te cunosc.

— Și mie, i-a răspuns ea, pe un ton neutru. Ce spuneai? m-a întrebat apoi, întorcându-se spre mine.

— Aţi venit să-i vedeţi pe cei de la Truth Squad, nu-i așa? a intervenit Rolly, uitându-se când la mine, când la Clarke. Sunt foarte buni. I-aţi mai auzit cântând?

— Nu, a răspuns Clarke. Eu nu.

— O, sunt *extraordinari*! și-a continuat Rolly tirada.

Eu am făcut un pas într-o parte, iar el mi-a ocupat imediat locul.

— I-am văzut de nenumărate ori.

— Mă duc să văd dacă Owen vrea ceva de băut, am spus eu.

Clarke mi-a aruncat o privire piezișă; acum, era realmente furioasă.

— Mă întorc peste un minut. Sau două.

Și am plecat de acolo cât de repede am putut. Când m-am întors la Owen, l-am găsit stând de vorbă cu un individ cu părul scurt și negru și o expresie arzătoare pe chip.

— ... un haos total, spunea acesta când m-am așezat pe canapeaua din separeu. Era mult mai bine când ne făceam singuri rezervările. Măcar atunci aveam un cuvânt greu de spus în stabilirea

detaliilor privind orele și zilele concertelor. Acum, suntem doar niște pioni în jocurile lor mizerabile.

— Aiurea, a spus Owen.

— Așa e, a încuviințat individul, clătinând din cap. Măcar single-ul este destul de difuzat pe plan național. Cel puțin, așa ni se *spune*. Dar cine știe dacă este adevărat sau nu.

Mi-am întors privirea spre masa lui Clarke. Rolly stătea încă în picioare și vorbea cu multă însufleţire, în timp ce Clarke părea să-l asculte, fără să spună prea multe.

— Annabel, el este Ted. Ted, ea e Annabel, a făcut Owen prezentările.

— Bună, a spus Ted, aruncându-mi o privire fugară.

— Bună.

De pe scenă, au răzbătut niște pocnituri înăbușite în clipa în care cineva a testat microfonul.

— Hei! a spus o voce. Merge chestia asta?

Cineva din mulţime i-a răspuns cu huiduieli.

— Vezi? a spus Ted, oftând. Despre asta este vorba. Măscăricii ăștia trebuiau să cânte câteva piese și nici măcar n-au început.

— Cine sunt? a întrebat Owen.

— Habar n-am, i-a răspuns Ted, vădit dezgustat. Cei care ar fi trebuit să deschidă spectacolul au făcut gastroenterită, așa că organizatorii i-au angajat pe tipii ăștia să umple golul.

— Ar fi trebuit să începeţi mai devreme, a spus Owen. Este un spectacol pentru *toate* vârstele. Pe de altă parte, toţi cei de aici au venit să vă vadă pe voi.

— Exact asta spun și eu, i-a răspuns Ted. Iar dacă am avea mai mult timp la dispoziţie, am putea să cântăm și noile piese pe care le-am scris de curând. Ele reprezintă o nouă abordare pentru noi.

— Serios?

Ted a încuviinţat din cap, părând tot mai însufleţit.

— Nu sunt cu mult diferite de genul nostru obișnuit. Doar puţin mai lente și presărate cu mai multe tonalităţi tehnice. Sunete cu efecte de reverb.

— Tonalităţi tehnice? a întrebat Owen. Sau techno?

— E greu de spus. Sunt unice, greu de încadrat într-un gen anume, i-a explicat Ted. Poate că vom reuși să cântăm vreo două piese în partea a doua a concertului. Să-mi spui ce părere ai, bine? Aș zice că sunt nonconformiste, dar accesibile.

— Dacă vrei o părere, a spus Owen, uitându-se la mine, ar trebui să i-o ceri lui Annabel. Urăște muzica techno.

Amândoi mă ţintuiau acum cu privirea.

— De fapt..., am îngăimat eu.

— Dacă o să-i placă, a continuat Owen, atunci muzica voastră nu este atât de nonconformistă. Iar dacă n-o să-i placă, atunci nu va fi accesibilă nici publicului larg.

— Asta în cazul în care o să ne spună dacă i-a plăcut sau nu, a adăugat Ted.

— O să ne spună, a insistat Owen, dând din cap. Este cât se poate de sinceră. Nu se sfiește să spună ce gândește.

Auzindu-i cuvintele, am simţit cum mi se strânge inima în piept. Mi-am dorit atât de mult ca acest lucru să fie adevărat, încât, la un moment dat, chiar am crezut că așa și este. Acum, însă, în timp ce le înfruntam privirile scrutătoare, aveam senzaţia că sunt cea mai mare mincinoasă din lume.

De pe scenă, au răsunat în clipa aceea câteva acorduri de chitară, urmate de mai multe lovituri de tobă. Începea, în sfârșit, formaţia care deschidea spectacolul. Cu o grimasă pe chip, Ted s-a ridicat în picioare.

— Nu pot să ascult porcăria asta. Mă duc în culise. Nu vrei să vii și tu?

— Ba da, i-a răspuns Owen. Hai cu noi! mi-a spus apoi, printre țipetele și țiuiturile de pe scenă.

I-am urmat prin mulțime, trecând în fugă pe lângă masa lui Clarke. Rolly era tot acolo și vorbea cu aceeași însufleţire, fluturându-și mâinile prin aer. De data aceasta, Clarke îl asculta cu atenţie, iar asta însemna ceva.

Ted ne-a condus la o ușă de lângă bar, care dădea într-un coridor atât de întunecat că abia distingeam toaletele din împrejurimi. Când a deschis apoi o ușă, pe care scria de mână CABINET PRIVAT, lumina orbitoare care m-a izbit dintr-odată m-a făcut să închid ochii.

De cum am intrat, am văzut un individ cu părul negru și ondulat, stând ghemuit pe podea și căutând ceva sub o canapea. Când ne-a văzut, s-a ridicat în picioare, cu un zâmbet larg pe buze.

— Owen! Ce faci, omule?

— Nu mare lucru, i-a răspuns Owen, în timp ce își strângeau mâinile. Tu ce faci?

— La fel, la fel, a spus el, arătându-i un telefon mobil și o baterie. Mi-am stricat telefonul. Iar!

— Ea e Annabel, m-a prezentat Owen.

— Eu sunt Dexter, a spus el, întinzându-mi mâna. Ce se întâmplă în sală? l-a întrebat apoi pe Ted.

— Cântă cei din deschidere, i-a răspuns Ted, îndreptându-se spre un minibar, de unde a scos o bere. Sunteţi pregătiţi, băieţi?

Doi indivizi jucau cărţi la o masă din apropiere.

— Ţi se pare că suntem pregătiţi? l-a întrebat unul dintre ei, cu părul roșcat.

— Nu.

— Ei bine, aparenţele pot fi înșelătoare. Căci suntem foarte bine pregătiţi.

Partenerul lui de joc a izbucnit în râs și a aruncat o carte pe masă, în timp ce Ted i-a aruncat o privire piezișă, trântindu-se apoi pe canapea și rezemându-și picioarele de masa din faţa lui.

— Așadar, ce mai e nou pe scena muzicală locală? a întrebat Dexter, așezându-se în celălalt capăt al canapelei și analizând bateria telefonului.

— Nimic demn de menţionat, i-a răspuns Owen.

— Fără glumă! a intervenit și Ted. Ar trebui să-i vezi pe cei care cântă acum pe scenă — o formaţie de cover-uri frat-rock. Adevăraţi aspiranţi Spinnerbait.

— Spinnerbait? am repetat eu.

— E o formaţie, mi-a explicat Owen.

— Nu pot să-i sufăr pe cei de la Spinnerbait, a spus tipul roșcat, aruncând o carte pe masă.

— Și tu acum! a spus Dexter, punând cu grijă bateria la locul ei în telefon.

Când și-a desprins însă mâna de pe celular, bateria a căzut iar pe podea, scoţând o bufnitură. El s-a aplecat și a luat-o de jos.

— Asta e partea frumoasă a orașului nostru, a continuat Dexter. Sunt foarte multe formaţii. Ai de unde alege.

— Dar asta nu înseamnă că știu să și cânte, a spus Ted.

— Adevărat. Dar diversitatea este un lucru bun, a spus Dexter, când bateria i-a căzut din nou din telefon.

El a sucit aparatul, încercând să găsească poziţia corectă a bateriei: zadarnic, însă.

— În altă parte, sunt atât de puţine formaţii, că nici n-ai de unde să alegi, a continuat apoi în clipa în care bateria s-a desprins din nou. Și asta e aiurea, a conchis în cele din urmă.

— Dexter! l-a strigat atunci un glas feminin.

Când mi-am întors privirea, am văzut o fată blondă stând pe un scaun într-un colţ al camerei. Ţinea în mână un marker galben, iar pe genunchi un manual deschis. Nici n-o văzusem până atunci.

— Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat ea.

— Nu. Mă descurc. Mulţumesc, oricum.

Ea s-a ridicat însă de pe scaun și, introducând markerul între paginile cărţii și ţinând apoi cartea la subraţ, s-a îndreptat spre el.

— Dă-mi telefonul!

— Nu, l-am rezolvat, a spus Dexter, sucind din nou aparatul. De data asta, cred s-a stricat de tot. Poate că s-a spart ceva în interior.

— Lasă-mă să încerc! a insistat ea, întinzând mâna.

El i l-a dat. Și, sub privirile noastre, a studiat pentru o clipă telefonul, a introdus bateria înăuntru și a apăsat cu putere. După un clic, ecranul celularului a revenit la viaţă. Apoi, i l-a dat înapoi și s-a așezat pe canapea.

— O! a exclamat el, privind mobilul. Îţi mulţumesc, draga mea.

— N-ai pentru ce, i-a răspuns, deschizând din nou cartea — *Statistics for Business Applications*, scria pe cotorul volumului. Eu sunt Remy, a spus apoi, cu un zâmbet pe buze.

— O! Îmi cer scuze, a spus Dexter, mângâindu-i părul cu o mână. Ei sunt Owen și Annabel. Ea e Remy.

— Bună, am salutat-o eu.

Ea mi-a răspuns, dând din cap și scoţându-și din nou markerul.

— Remy profită de vacanţa de toamnă și merge cu noi în turnee, ne-a explicat Dexter. Studiază la Stanford. Este *foarte* inteligentă.

— Și atunci, de ce stă cu tine? l-a întrebat individul roșcat de la masa de joc.

— Habar n-am, a răspuns Dexter, în timp ce Remy și-a dat ochii peste cap. Dar cred că e înnebunită după arta cu care știu să

sărut, i-a răspuns el, aplecându-se spre Remy și sărutând-o zgomotos pe obraz.

Ea a încercat să-l împingă, dar el i-a căzut în poală, întinzându-și picioarele lungi pe canapea.

— Încetează! a spus ea, râzând. O, Doamne!

Sala a răsunat deodată de huiduielile spectatorilor.

— Să sperăm că publicul le scurtează concertul, a spus Ted. N-aţi vrea să vă pregătiţi pentru spectacol?

— Nu, i-a răspuns individul roșcat.

— Categoric nu, a adăugat și partenerul lui de joc.

Ted le-a aruncat o privire furibundă. A trântit apoi berea pe masă și s-a îndreptat spre ușă. Când a ajuns pe hol, a trântit-o cu putere în urma sa.

— Gin! a exclamat tipul roșcat, punând cărţile pe masă și ridicându-și mâinile deasupra capului într-un gest de victorie. În sfârșit!

— O! a spus celălalt. Era cât pe ce să câștig.

— Dă-te jos! i-a spus Remy lui Dexter.

El s-a ridicat în picioare, scăpând din nou telefonul pe jos. De data aceasta, însă, bateria a rămas la locul ei.

— Ted are dreptate, a spus el, deși acesta ieșise deja din cameră. Ar trebui să ne organizăm. Owen, mai rămâneţi după spectacol?

— Desigur, a răspuns el, uitându-se la mine.

— Grozav! Atunci, ne vedem mai târziu, bine?

— Bine.

Și apoi, toată lumea s-a pus în mișcare: Dexter și-a băgat telefonul în buzunar, tipul roșcat s-a ridicat de pe scaun, în timp ce partenerul lui strângea cărţile. Owen m-a condus pe coridor, unde ne-am întâlnit cu Ted, care stătea rezemat de un perete, încă supărat. Owen i-a urat succes, iar Ted i-a răspuns mormăind ceva în barbă, dar n-am înţeles ce-a spus.

În drum spre locul nostru din separeu, am aruncat o privire spre masa lui Clarke. Ea era încă acolo, cu ochii aţintiţi asupra scenei, dar Rolly dispăruse. *Ei bine, am încercat*, mi-am spus în gând.

— Bun, a zis Owen, când ne-am aşezat pe banchetă, în timp ce formaţia îşi încheia numărul. Acum vine rândul muzicii adevărate. O să-ţi placă.

Am încuviinţat din cap, rezemându-mă de perete şi dându-mi după ureche o şuviţă de păr. Când m-am uitat la Owen, am văzut că mă privea insistent.

— Ce e? l-am întrebat eu.

— Te *frământă* ceva, mi-a răspuns el. Ce-ai păţit?

Am îngheţat. Ca de obicei, îmi punea o întrebare directă. Aş putea să-i răspund. Să-i mărturisesc povara ce-mi apăsa sufletul, să-mi vărs amarul. Aş putea să...

— De când ai ajuns la concluzia că o să-ţi placă ce-mi place mie? Dacă vom asculta ceva în genul celor de la Ebb Tide? Ai cumva febră? m-a întrebat apoi, cu zâmbetul pe buze.

Am încercat să-i zâmbesc şi eu. Dar povara minciunilor şi a tuturor lucrurilor pe care evitam să le spun devenea tot mai apăsătoare.

— Mă simt bine, i-am răspuns printre câteva acorduri de chitară. Nu-mi mai distrage atenţia! Lasă-mă să mă concentrez asupra muzicii!

Sala era înţesată de oameni, publicul fiind acum mult mai numeros decât la formaţia precedentă, astfel că tot ce vedeam în jurul meu erau doar trupuri umane. Owen s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să te ridici şi tu, mi-a spus el.

— Stau bine şi aşa, i-am răspuns.

— Dacă tot ai venit să vezi o formaţie cântând live, atunci ar trebui *s-o vezi* în adevăratul sens al cuvântului, a insistat el, întinzându-mi mâna.

Încă de când am plecat de la mall, am încercat să uit momentul în care eu și Emily ne-am încrucișat privirile pe podium. Dar ridicându-mi acum ochii spre Owen, m-au năpădit toate amintirile. Nu doar cele din prima zi când ne-am cunoscut, ci tot ceea ce am trăit împreună din clipa în care mi-a oferit nu doar mâna, ci și prietenia lui, care s-a dovedit un adevărat colac de salvare pentru mine. Într-o perioadă în care eram singură, speriată și mânioasă, Owen mi-a întins o mână de ajutor, când toți ceilalți întorceau privirile, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Așa cum am făcut și eu mai devreme cu Emily.

Încă îmi întindea mâna. Și aștepta să i-o apuc cu degetele.

— Mă duc la toaletă, i-am spus, ieșind brusc din separeu. Mă întorc imediat.

— Stai puțin! a spus el, cu ochii ațintiți asupra scenei. Începe spectacolul...

— Știu. Mă întorc repede.

Și am plecat iute înainte ca el să mai poată spune ceva. Pentru că nu mai puteam să-l mint iar. Dar și pentru că simțeam o stare cumplită de greață. Trebuia să ies de acolo cât mai repede cu putință.

Încercând să ajung la ușă, îmi croiam tot mai greu drum prin masa compactă de oameni. Între timp, cei de la Truth Squad au început să cânte o piesă pe care publicul o știa, judecând după numărul mare de spectatori ce-i acompaniau. Versurile spuneau ceva despre niște cartofi.

Am continuat să merg mai departe, înfruntând o mare de oameni, toți cu ochii ațintiți asupra scenei, unii întorcându-se, deranjați, spre mine, alții ignorându-mă complet. În cele din urmă, mulțimea a început să-și subțieze rândurile. Aproape că ajunsesem la ușă când cineva m-a prins de mână.

— Annabel!

Era Rolly. Îmi zâmbea cu gura până la urechi și căra în braţe mai multe sticle cu apă.

— Am reușit! mi-a spus apoi.

Eu îl priveam nedumerită în timp ce publicul a izbucnit în urale și aplauze.

— Poftim?

— Am reușit! a repetat el, ridicând în aer o sticlă cu apă. M-am dus să-i cumpăr și ceva de băut, a continuat apoi. Merge! Totul se întâmplă, în sfârșit, aievea. Îţi vine să crezi?

Era fericit și vorbea cu atâta însufleţire că se înroșise la faţă.

— Îmi pare bine, am îngăimat eu. Tocmai mă duceam...

— Uite! mi-a spus el, întrerupându-mă.

Și-a îndesat apoi o sticlă în buzunarul de la cămașă, alta și-a pus-o la subraţ, iar ultimele două mi le-a dat mie.

— Pentru tine și Owen. Spune-i că a avut dreptate! În toate privinţele. Bine?

Am încuviinţat din cap, apoi, după ce mi-a arătat degetul mare în semn de victorie, s-a și făcut nevăzut. Și în timp ce îl priveam dispărând în mulţime, îmi doream să-i fi transmis și eu un mesaj pentru Owen. Am aruncat o ultimă privire în sală, știind că mă aștepta undeva în celălalt capăt. Acum, însă, mi se părea prea greu — dacă nu chiar imposibil — să mai străbat distanţa dintre noi. Astfel, simţindu-mi gura amară și palmele umede, m-am îndreptat spre ușă.

Aerul rece de afară m-a izbit cu putere, iar pietrișul îmi scrâșnea sub picioare când am pornit spre mașină, lăsând clădirea în urma mea. Totul îmi era cumplit de familiar — starea de greaţă, bolboroseala din stomac, arsura din gât. Nici n-am ajuns bine la mașină, că m-am și prăbușit în genunchi, scăpând sticlele de apă. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă, pregătindu-mă să dau totul

afară. Dar în ciuda spasmelor abdominale și a efortului de a vomita, n-am vărsat nimic. Nu auzeam decât respirația mea sacadată, bătăile frenetice ale inimii și, undeva la distanță, o muzică abia perceptibilă.

Capitolul cincisprezece

— Gata! a spus mama, luând un cărucior din faţa uşilor automate ale supermarketului. La treabă! a adăugat ea, scoţând din geantă lista de cumpărături.

Era a doua săptămână din decembrie şi ne aflam la Mayor's Market ca să facem cumpărături pentru revenirea acasă a lui Kirsten. Eu nu eram prea încântată, dar mama părea deja cuprinsă de febra sărbătorilor de iarnă. Când mi-a zâmbit, însă, împingând căruciorul spre uşile ce ni s-au deschis în cale, m-am străduit să-i zâmbesc şi eu. Cam asta era tot ce făceam în ultimele zile — mă străduiam.

Ultima lună şi jumătate trecuse, parcă, învăluită în ceaţă. Singurul lucru de care eram, însă, pe deplin conştientă era faptul că nimic nu părea să se fi schimbat de la începutul anului şcolar. Aveam senzaţia că nu petrecusem nici măcar o clipă în compania lui Owen. Stăteam din nou singură la şcoală şi continuam să lucrez ca model, chiar dacă nu mai voiam s-o fac. Nu reuşeam, însă, să schimb cu nimic situaţia.

A doua zi după concertul de la Bendo, m-am trezit fix la ora şapte ca să ascult emisiunea lui Owen de la radio. Dar când am deschis ochii, mi-am adus aminte că această dimineaţă de duminică era cu totul diferită, aşa că am încercat să mă culc la loc. Gândurile nu-mi dădeau însă pace, iar amintirile mă copleşeau.

Probabil că era mânios pe mine. La urma urmei, plecasem fără să-i ofer vreo explicaţie, fără să-i spun absolut nimic. Știam că făceam o greșeală de cum am ieșit de la concert, dar nu mă puteam opri. Singura cale prin care puteam să îndrept lucrurile era să-i explic, deschis și sincer, de ce fugisem de la spectacol. Dar nu puteam să fac asta. Nici măcar pentru el.

Nu depindea însă numai de mine dacă aveam să discutăm sau nu despre ce s-a întâmplat în seara aceea. A doua zi, la școală, Owen a luat hotărârea în numele amândurora.

Abia parcasem mașina când a apărut în dreptul ferestrei mele. Și-a anunţat prezenţa prin trei bătăi puternice în geam. Am tresărit și m-am întors. Când a văzut că mi-a atras atenţia, a ocolit botul mașinii și s-a îndreptat spre portiera din dreapta șoferului. Când a deschis-o, am tras adânc aer în piept, așa cum se spune că trebuie să faci atunci când te prăbușești cu mașina în apă — o ultimă gură de aer care să te ajute să supravieţuiești. Și apoi a intrat.

— Ce-*ai păţit*?

Niciun salut, nimic, așa cum m-am și așteptat, de altfel. Niciun moment de tăcere. Doar întrebarea care l-a măcinat fără încetare timp de treizeci și șase de ore. Mă privea cu atâta ardoare — și mânie — că nici nu puteam să mă uit la el. Avea buzele crispate și era roșu la faţă, iar prezenţa lui tulburătoare umplea spaţiul dintre noi.

— Îmi pare rău, am îngăimat, cu vocea frântă. Am...

Asta este problema cu care te confrunţi în compania oamenilor care știu să te asculte. Nu intervin în timp ce vorbești, lăsându-te să-ţi duci gândul la bun sfârșit. Nici nu vorbesc odată cu tine, „ajutându-te" să-ţi pierzi ideile. Ci așteaptă. Iar tu trebuie să continui.

— Nu știu ce să spun, am adăugat apoi. Chiar... nu știu.

Un timp, n-a spus nimic. *E cumplit de dureros*, mi-am zis în gând. În cele din urmă, a rupt tăcerea:

— Dacă nu voiai să vii sâmbătă la concert, ai fi putut să-mi spui.

Mi-am mușcat buza și mi-am privit mâinile în timp ce doi băieţi treceau pe lângă portiera din dreptul meu, vorbind despre antrenamentele de fotbal.

— Dar am vrut să vin, i-am răspuns.

— Și atunci, ce s-a întâmplat? m-a întrebat. De ce-ai fugit? Nici nu știam ce se petrece. Te-am tot așteptat.

Tonalitatea pe care a conferit-o ultimelor cuvinte mi-a frânt inima. *Te-am tot așteptat.* Firește că m-a așteptat. Și era cât se poate de firesc să mi-o și spună, deoarece, spre deosebire de mine, Owen nu avea secrete. Era întruchiparea desăvârșită a proverbului „ce-i în gușă, și-n căpușă".

— Îmi pare rău, am repetat eu, cuvintele părându-mi chiar și mie patetice și lipsite de sens. S-au întâmplat multe, am adăugat apoi.

— Ca de exemplu?

Am clătinat din cap. Refuzam să mă las încolţită într-un loc unde nu aveam altă șansă decât să spun adevărul.

— Multe lucruri, i-am răspuns.

— Lucruri, a repetat.

Un *termen-surogat*, mi-am spus în gând, dar el s-a abţinut.

În schimb, a oftat adânc și și-a întors capul spre fereastră. Numai atunci, am îndrăznit să-l privesc, analizându-i maxilarul puternic, inelele de pe degete sau căștile ce-i atârnau de gât. Dintr-una, se auzea cântând ceva în surdină și m-am întrebat, din obișnuinţă, ce muzică asculta.

— Nu înţeleg, a continuat el. Trebuie să existe un motiv, pe care tu nu vrei să mi-l spui. Și asta..., s-a oprit, clătinând din cap. Nu-ţi stă în fire.

Pentru o clipă, totul a rămas cufundat în tăcere. Nimeni nu mai trecea pe lângă noi — nici mașini, nici oameni.

— Ba da, i-am răspuns.

— Poftim? a spus Owen, privindu-mă cu ochii lui scrutători în timp ce își muta geanta pe celălalt picior.

— Îmi stă în fire, i-am răspuns, cu glas pierdut. Chiar îmi stă în fire.

— Annabel! m-a strigat el, vădit supărat, de parcă acest lucru n-ar putea fi niciodată adevărat. Fii serioasă! mi-a spus apoi.

— Am vrut să mă schimb, i-am mărturisit, privindu-mi din nou mâinile. Dar așa sunt eu cu adevărat.

Am încercat să-i spun asta încă din prima zi. I-am spus că ascundeam adesea adevărul, că nu eram un combatant de nădejde într-o zonă de conflict, că mânia mă speria și că eram obișnuită ca atunci când oamenii se supărau pe mine să dispară cu totul din viaţa mea. Greșeala noastră a constat în faptul că amândoi am crezut că puteam să mă schimb. Că *m-am și schimbat*, de fapt. Iar, în final, asta a fost cea mai mare minciună.

În clipa aceea, s-a auzit clopoţelul — prelung și puternic. Owen s-a mișcat pe scaun, apoi a pus mâna pe mânerul portierei.

— Indiferent despre ce era vorba, ai fi putut să-mi spui. Știi asta, da?

Da, o știam prea bine, o știam și cât Owen a stat încremenit, cu mâna pe mânerul ușii, așteptând să-mi iau inima în dinţi și să-i mărturisesc adevărul. A așteptat mai mult decât mi-am imaginat că o va face, apoi a deschis ușa și a coborât din mașină.

Și a plecat. Cu geanta pe umăr și căștile în urechi. Cu un an în urmă, l-am văzut făcând exact același lucru după ce i-a ars un pumn lui Ronnie Waterman. Atunci, l-am privit cu admiraţie și

puţină teamă. Aceleași sentimente le trăiam și acum când mi-am dat seama cât de mult aveau să mă coste tăcerea și teama.

Am așteptat să sune din nou clopoţelul, căci atunci curtea școlii era aproape pustie, apoi am ieșit din mașină și m-am îndreptat spre clasă. Nu voiam să-l văd pe Owen; nu voiam să văd pe nimeni. Toată dimineaţa, am străbătut holurile învăluită parcă într-o pâclă, izolându-mă de tot ce mă înconjura. În pauza de masă, m-am dus la bibliotecă, la secţia Istoria Americii, și mi-am umplut masa de cărţi, fără să citesc însă vreun cuvânt.

Când pauza se apropia de sfârșit, mi-am strâns lucrurile și m-am dus la toaletă. Acolo, în dreptul chiuvetelor, se aflau doar două fete, pe care nu le cunoșteam. Ele au început să vorbească în timp ce eu am intrat într-un closet.

— Nu cred că minte, a spus una dintre ele, dând drumul unui robinet de apă.

— Fii serioasă! i-a răspuns cealaltă, cu glasul puţin mai piţigăiat și mai nazal. Nu e un tip disperat. Se poate întâlni cu orice fată care îi place. De ce-ar face așa ceva?

— Crezi că s-ar mai fi dus la poliţie dacă n-ar fi fost adevărat?

— Poate că vrea să fie în centrul atenţiei.

— Nici vorbă!

Fetele au oprit apa și au smuls șerveţele din dozator ca să se șteargă pe mâini.

— Ea și Sophie au fost cele mai bune prietene. Acum toată lumea știe ce s-a întâmplat. De ce să treacă prin tot acest calvar doar pentru o minciună?

Am încremenit. Vorbeau despre Emily.

— De ce-a fost acuzat? a întrebat prima fată.

— De agresiune sexuală. Sau de viol de gradul doi, nu mai știu exact.

— Nu-mi vine să cred că a fost *arestat*! a spus cealaltă fată.

— Și la A-Frame! a continuat prietena ei. Meghan ne-a povestit că — în momentul în care poliția a apărut la ușă — oamenii au început să fugă în toate direcțiile. Toată lumea a crezut că veniseră să-i aresteze pentru consumul de alcool.

— Nici pe departe.

Am auzit apoi fermoarul unui rucsac.

— Ai mai văzut-o pe Sophie?

— Nu. Nu cred că a venit astăzi, i-a răspuns prietena ei. La naiba! Tu ai mai veni?

Răspunsul fetei a fost înăbușit de zgomotul pe care îl făceau tocurile lor pe podea în timp ce se îndepărtau. Am rămas în closet, cu mâna pe peretele din spatele meu, pe care cineva a scris cu un pix albastru URĂSC LOCUL ĂSTA. Am reușit apoi să așez colacul pe WC și, așezându-mă pe el, am încercat să pun cap la cap informațiile pe care tocmai le auzisem.

Emily s-a dus la poliție. Emily a depus plângere. Emily a povestit *totul*.

Realizând amploarea gestului ei, am rămas înmărmurită, cu mâinile încleștate în poală. Will a fost arestat. Oamenii știau tot ce s-a întâmplat. Iar eu eram ferm convinsă, încă din noaptea de sâmbătă, că Emily, ca și mine, a păstrat, speriată, tăcerea, și a ferecat povestea adânc în sufletul ei. Dar m-am înșelat.

Pe parcursul zilei, auzind crâmpeie de conversații pretutindeni în jurul meu, am reușit să prind întreaga poveste. Am aflat astfel că Emily trebuia să plece de la petrecerea organizată la A-Frame împreună cu Sophie, dar pentru că aceasta a fost nevoită să mai rămână, Will s-a oferit s-o ducă el acasă. Pe drum, a parcat mașina pe o stradă și apoi — depinde pe cine credeți — fie s-a năpustit asupra ei, fie Emily i-a făcut avansuri. O femeie, care își plimba

câinele prin apropiere, a văzut că se întâmpla ceva și i-a amenințat că va chema poliția dacă nu aveau să plece imediat de acolo. Emily a reușit, astfel, să iasă din mașină, și, după ce-a ajuns acasă, i-a povestit totul mamei ei. Apoi, a doua zi de dimineață, s-a dus la poliție și a depus plângere. Seara, când polițiștii au venit să-l aresteze, Will a început să plângă. Tatăl lui l-a scos pe cauțiune câteva ore mai târziu și i-a angajat cel mai bun avocat din oraș. Sophie spunea în stânga și în dreapta că Emily făcuse o pasiune pentru Will și, pentru că el nu-i acorda atenție, a pretins că a violat-o. Și, în timp ce Sophie lipsea astăzi de la școală, Emily era prezentă.

Am văzut-o abia la sfârșitul orelor. Îmi scoteam un caiet din dulap când am simțit cum tăcerea se așternea brusc peste zarva firească de la sfârșitul zilei. Nu era chiar o liniște deplină, dar era ceva mai liniște. Când mi-am întors privirea, am văzut-o străbătând coridorul spre mine. Nu-și ascundea capul în pământ ca struțul și nici nu era singură. Era însoțită de două fete, ambele fiindu-i prietene înainte de relația cu Sophie. Eu mi-am imaginat că, după tot ce mi se întâmplase, nimeni nu avea să fie de partea mea și toată lumea va accepta varianta lui Sophie. Nici nu-mi trecuse vreodată prin cap că m-ar putea crede cineva.

În următoarele câteva zile, incidentul petrecut între Emily și Will stătea încă pe buzele tuturor, deși făceam tot ce-mi stătea în putință să nu-i acord atenție. Uneori, însă, acest lucru era imposibil, așa cum s-a întâmplat și în ziua în care mă aflam la ora de engleză și recapitulam, pe ultima sută de metri, lecțiile pentru examenul parțial, când Jessica Norfolk și Tabitha Johnson, care stăteau în spatele meu, au început să vorbească despre Will.

— Am auzit că nu e prima dată când face asta, a spus Jessica, o elevă de nota zece, care îndeplinea rolul de trezorier al clasei și pe care nu o vedeam în postura de bârfitoare.

— Serios? a întrebat Tabitha.

Tot anul, a stat în spatele meu și m-a scos din sărite cu obiceiul ei de a apăsa non-stop pe butonul din capul pixului. Și acum făcea la fel.

— Da. Au circulat zvonuri când era încă elev la Perkins Day. S-au auzit voci care au spus că obișnuia să atace fetele.

— Dar nimeni *n-a depus* plângere împotriva lui.

— Se pare că nu, i-a răspuns Jessica. Dar asta înseamnă că aveam de-a face cu un tipar comportamental.

Tabitha, care apăsa în continuare pe butonul pixului, a oftat printre dinți.

— Doamne sfinte! a spus ea. Săraca Sophie!

— Așa e. Poți să-ți imaginezi că prietenul cu care te întâlnești poate să facă așa ceva?

Foarte multe dintre aceste conversații, pe care le surprindeam din întâmplare, reveneau adesea la Sophie, lucru deloc surprinzător. Ea și Will se bucurau de celebritate, fie și numai datorită dramoletelor care se desfășurau adesea în public. De aceea, absența ei de la școală în ziua aceea mi s-a părut ciudată. Dacă atitudinea lui Emily m-a luat prin surprindere, nici cea a lui Sophie n-a fost mai prejos. M-a surprins nu doar prin faptul că n-a venit la școală în ziua aceea, ci și prin comportamentul pe care l-a manifestat atunci când și-a făcut apariția.

N-a mai rămas în curtea școlii ca să ne dea tuturor de înțeles că nu era deloc afectată de cele întâmplate. Și nici n-a înfruntat-o pe Emily în public, așa cum mi-a făcut mie. De fapt, prima dată când am văzut-o, străbătea singură coridorul școlii, cu telefonul lipit la ureche. În pauza de masă, când mi-am aruncat privirea pe fereastra bibliotecii, n-am mai văzut-o stând pe banca ei obișnuită — ocupată acum de câteva fete din anul doi, pe care nu le cunoșteam.

Stătea, în schimb, pe trotuarul din parcare și aștepta ca cineva s-o ia cu mașina. Emily, însă, bea o sticlă de apă și mânca niște chipsuri la o masă de picnic, înconjurată de oameni.

Așadar, Sophie era singură. Eu eram singură. Și Owen era singur, sau, cel puțin, așa îmi imaginam. Înainte sau după ore, îl zăream câteodată dominându-i pe toți cei din jur cu statura sa impunătoare, în timp ce traversa o alee sau dispărea după un colț. Uneori, când îl vedeam, îmi doream doar să mă duc la el și să-i mărturisesc totul. Gândul mă purta cu el ca puterea unui val — impetuos și neașteptat. Dar în clipa următoare, îmi spuneam că poate nici nu mai voia să mă asculte acum. Privindu-l cum străbătea curtea școlii, cu căștile în urechi și chipul lipsit de orice expresie, aveam senzația că se transforma, încetul cu încetul, în băiatul misterios de la început, într-un individ cu totul necunoscut, într-un chip anonim din mulțime.

Dacă atmosfera de la școală era apăsătoare, nici acasă nu era mai bine. Cel puțin, pentru mine. Pentru toți ceilalți din familie, lucrurile păreau minunate. Mama, de exemplu, împingea cărucior-rul printre rafturile încărcate de produse de la Mayor's Market, fericită că familia se reunea, în sfârșit, după atâta timp. Deși Kirsten a vrut inițial să vină acasă de Ziua Recunoștinței, a preferat, în cele din urmă, să rămână în oraș, pentru că ar mai fi avut, se pare, câte ceva de lucru la serviciu și la școală. Mai târziu, ne-a spus că a servit curcanul tradițional împreună cu Brian, asistentul cursului de comunicare, fără să ne ofere, însă, alte detalii, lucru ce nu-i stătea deloc în fire. Acum, pentru că venea, în sfârșit, acasă de Crăciun, mama deborda de fericire.

— O să pregătim două feluri de mâncare cu cartofi, mi-a spus ea, făcându-mi semn să iau două pungi de plastic de pe rola cu

pungi. Eu o să fac piure de cartofi cu brânză, iar Whitney o să facă niște cartofi la cuptor cu ulei de măsline.

— Serios? am spus eu, oferindu-i pungile de plastic.

— E o rețetă pe care i-a dat-o Moira, mi-a explicat ea. Nu e *minunat*?

Ba da, așa și era. Lăsând la o parte problemele mele, eram impresionată de progresele extraordinare pe care le făcea Whitney. Drama noastră începuse cu un an în urmă; acum, deși nu era vindecată în totalitate, schimbările — toate pozitive — erau evidente.

Mai întâi, a început să gătească. Nu prea mult și nu mereu; procesul a debutat încet, după cina pe care mi-a pregătit-o mie. Se pare că Moira Bell era adepta produselor naturale și a rețetelor organice, iar când Whitney i-a spus că a făcut spaghete, Moira i-a împrumutat două cărți de bucate. Mâncărurile mamei erau sățioase și delicioase, bogate în umpluturi cremoase, sosuri, produse din carne și amidon. Nu era de mirare, așadar, că interesul lui Whitney se îndrepta spre o cu totul altă direcție. A început, așadar, să facă salate ca garnituri la meniurile noastre. Se ducea la piață, de unde venea cu plasele pline de legume, pe care le tăia apoi încet ca întotdeauna. Sosurile ei constau doar din vinaigrette asezonat cu diverse plante. Dacă i-ai fi sugerat să folosim sosurile Thousand Island sau Ranch[1], ți-ar fi aruncat o privire cât se poate de grăitoare, din care ai fi înțeles că nu era o idee prea bună. Apoi, în weekendul spectacolului de modă, a pregătit pentru părinții mei somon la grătar cu sos de limete, urmat de o porție de fasole verde cu sos de lămâie ca să înlocuiască mâncarea copioasă, cu sos din ceapă prăjită, pe care o serveam de obicei de Ziua Recunoștinței. Mama era o bucătăreasă desăvârșită, care făcea totul din instinct, fără unități clare de măsură, ci ghidându-se mai degrabă după

[1] Sosuri bazate pe maioneză, smântână, iaurt, oțet și diverse condimente.

intuiţie şi imaginaţie. Whitney, însă, pregătea totul ca la carte, dozând ingredientele în cantităţi exacte şi asezonându-le cu sfaturi practice — putem să trăim şi fără să mâncăm unt la fiecare masă, ne spunea ea, cu un aer de superioritate. Dar în ciuda atitudinii ei autoritare, supărătoare, uneori, Whitney făcea progrese vizibile şi, în plus, mâncam cu toţii mult mai sănătos. Fie că ne plăcea, fie că nu.

Continua, de asemenea, să şi scrie. Îşi terminase povestea oficială pe la sfârşitul lui octombrie, dar de atunci, stătea adesea la masa din sufragerie, scriind ceva într-o agendă sau îşi ronţăia creionul ghemuită în fotoliul din faţa şemineului. Deocamdată, nu m-a lăsat să citesc nimic din ce-a scris, dar nici eu nu i-am cerut acest lucru. I-am găsit de câteva ori agenda pe scări sau pe masa din bucătărie şi am fost tentată s-o deschid şi să văd ce ascundeau rândurile aşternute cu atâta grijă pe hârtie. Dar n-am cedat tentaţiei. La urma urmei, eu înţelegeam cel mai bine ce însemna să-ţi fereci tainele în adâncul sufletului.

Cel mai uluitor „spectacol" ni l-au oferit însă plantele. După ce-au stat la fereastră, fără să dea vreun semn de viaţă timp de vreo două luni, rozmarinul a ieşit la lumină cu puţin înainte de Halloween — un vlăstar micuţ şi firav. În următoarea săptămână, au ieşit şi celelalte plante. Whitney le verifica în fiecare zi, testând cu degetele umiditatea solului şi întorcându-le uşor ca să aibă cât mai multă lumină. Dacă imaginea pe care mi-o evoca sora mea cândva era cea a unei uşi închise, acum mi-o imaginam cu totul altfel — o vedeam ţinând în mână un cuţit de bucătărie, un pix sau o stropitoare, plimbându-se printre plante şi ajutându-le să crească.

Între timp, Kirsten reuşise nu doar să treacă cu brio peste momentul examinării filmului ei, ci câştigase şi premiul întâi al competiţiei. Credeam că o să ne sune şi o să ne încânte, aşa cum îi

era obiceiul, cu vreun monolog presărat cu introspecţii şi flux al conştiinţei. Ne-a lăsat, în schimb, doar un mesaj, în care ne spunea că era extrem de încântată pentru că a câştigat competiţia, rezumând totul în nici două minute, un adevărat record pentru ea. Ni se părea atât de ciudat încât am ajuns cu toţii la concluzia că ceva nu era în regulă, dar când am sunat-o, mi-a spus că, dimpotrivă, totul îi mergea de minune.

— Lucrurile merg ca pe roate, mi-a spus ea.

— Eşti sigură? am întrebat-o eu. Ne-ai lăsat un mesaj cumplit de scurt.

— Serios?

— La început, am crezut că ţi l-a trunchiat robotul.

— Nici nu e de mirare, a spus ea, oftând. În ultimele zile, mă străduiesc să învăţ să comunic cât mai bine cu putinţă.

— Da?

— Firește, mi-a răspuns, oftând din nou, fericită. Am învăţat multe lucruri extraordinare semestrul ăsta. Între cursurile de regie şi seminariile lui Brian, am învăţat adevărata semnificaţie a comunicării. Mi-au deschis realmente ochii.

Am așteptat să continue, să-mi ofere mai multe explicaţii. În special, despre Brian. Dar n-a făcut-o. Mi-a spus, în schimb, că mă iubește, dar că este pe fugă și că o să ne vedem în curând. Și apoi a închis. Totul s-a derulat în nici patru minute.

În timp ce Kirsten stăpânea, poate, arta adevăratei comunicări, eu eșuam într-un mod lamentabil. Nu doar cu Owen, ci și cu mama, căci, în tot acest iureș, am acceptat să mai apar într-o reclamă pentru Kopf's.

Asta s-a întâmplat în aceeași săptămână în care am aflat de plângerea depusă la poliţie de Emily. Când am ajuns acasă de la şcoală în vinerea aceea, mama mă aștepta la ușă.

— Fii atentă! mi-a spus înainte să trec pragul casei. Tocmai am primit un telefon de la Lindy. Cei de la Kopf's au contactat-o ieri de dimineaţă. Vor să apari în noua lor reclamă destinată colecţiei de primăvară.

— Poftim?

— Se pare că au fost mulţumiţi de cum a decurs campania de toamnă. Deşi, cred eu, întâlnirea ta cu directorul de marketing de la sfârşitul săptămânii trecute a fost de ajutor. Filmările vor începe în ianuarie, dar vor să te vadă în decembrie ca să probezi hainele. Nu e minunat?

Minunat, mi-am spus în gând. Cu două luni în urmă, vestea mi-ar fi provocat adevărate bătăi de cap. Cu două săptămâni în urmă, poate că aş fi reuşit să-i pun capăt. Acum, însă, stăteam încremenită pe loc, dând anemic din cap.

— I-am spus lui Lindy că o voi suna imediat ce îţi voi da de veste, a continuat ea, ducându-se în bucătărie şi luând telefonul. Din câte am înţeles de la Lindy — a adăugat mama, formând numărul — spotul publicitar s-a bucurat de un succes nebun în rândul adolescentelor şi acesta este un mare câştig al celor de la Kopf's. Eşti un model demn de urmat, Annabel! Nu e un lucru extraordinar?

Gândul mi-a zburat la camera lui Mallory tapetată de la un capăt la altul cu fotografii făcute din instantanee video. I-am revăzut chipul îndreptat spre aparatul de fotografiat, învăluit în şalul de pene.

— Nu sunt un model demn de urmat, am protestat eu.

— Ba da, mi-a răspuns ea, privindu-mă cu zâmbetul pe buze în timp ce muta telefonul la cealaltă ureche. Ai de ce să fii mândră, draga mea. Chiar ai de ce. Adică... Lindy?... Bună. Sunt Grace.

Am tot încercat să iau legătura cu tine... Nu s-a întors încă secretara?... Da, cumplit... Am vorbit cu Annabel și e încântată...

Încântată, mi-am spus în gând. *N-aș prea zice*. Și nici un model demn de urmat nu sunt. Dar atâta timp cât altcineva crede acest lucru, părerea mea nici nu mai contează.

Octombrie a trecut pe nesimțite, făcându-i loc lui noiembrie, apoi lui decembrie, aproape fără să-mi dau seama. Zilele au devenit tot mai scurte și mai reci, iar colindele de Crăciun au început să răsune la radio. Mă duceam la școală, învățam și mă întorceam acasă. Chiar și atunci când oamenii încercau să vorbească cu mine la școală, abia le răspundeam, obișnuită cum eram cu propria-mi singurătate, pe care acum o preferam. La început, în serile de weekend, părinții mei mă întrebau de ce nu mai ies în oraș sau de ce nu-mi fac alte planuri. Dar după ce le-am spus de câteva ori că mă simțeam cumplit de obosită după ședințele de filmare de la Lakeview Models și după programul de la școală, când mai aveam și teme de făcut, au încetat să mă mai întrebe.

Cu toate acestea, eram conștientă de tot ce se întâmpla în jurul meu. Știam, din zvonurile care circulau la școală, că procesul lui Will se apropia. Se spunea, de asemenea, că vor depune mărturie împotriva lui și alte fete de la Perkins Day, ale căror povești erau similare cu cea a lui Emily. Cât despre Emily, ea părea să se simtă bine. În niciun caz, nu se ascundea. De fapt, o vedeam peste tot — pe holuri, în curte sau prin parcare — însoțită întotdeauna de un grup de fete. În urmă cu o săptămână și ceva, am zărit-o pe culoarul dintre clase, stând lângă dulapul ei și râzând cu poftă. Avea obrajii roșii și își acoperea gura cu mâna. Totul n-a durat decât o clipă, dar dintr-un oarecare motiv, imaginea mi-a rămas adânc întipărită în minte. Nu reușeam să-mi desprind gândurile de la ea.

Lui Sophie nu părea să-i meargă chiar atât de bine. De obicei, când o vedeam, era mereu singură, iar în pauza de masă pleca întotdeauna cu o mașină neagră care venea s-o ia de la școală. Nu era Will, iar asta mă făcea să mă întreb dacă mai erau împreună. Dar pentru că nici nu auzisem că s-ar fi despărțit, bănuiam că încă mai formau un cuplu.

Aveam senzația că trecuse un veac de la începutul școlii când tremuram doar la auzul numelui ei. Acum, când o vedeam pe Sophie, mă simțeam obosită și tristă pentru soarta amândurora. Numai când îl vedeam pe Owen simțeam gheara ascuțită a singurătății. Dar chiar dacă nu mai vorbeam, ascultam, în felul meu.

Nu emisiunea de la radio, deși mă trezeam cu precizia unui ceas deșteptător la ora șapte în fiecare duminică de dimineață, un obicei prost de care nu mai reușeam să mă descotorosesc. Nici de obiceiul de a asculta muzică nu mai puteam să scap. Nu era vorba de muzica lui Owen, ci de muzică în general.

Nu știu când a început totul, dar am ajuns deodată să conștientizez tăcerea. Oriunde mă duceam, simțeam nevoia să aud zgomote. În mașină, dădeam imediat drumul la aparatul stereo; în camera mea, aprindeam mai întâi lumina și apoi apăsam pe butonul CD playerului. Chiar și în clasă sau la masă, împreună cu părinții mei, „accesam" un cântec în minte, care se derula apoi fără încetare. Îmi aminteam cuvintele lui Owen când îmi spunea că, în Phoenix, muzica l-a ajutat să supraviețuiască, înecând totul în acordurile ei. La fel mi se întâmpla și mie acum. Atâta timp cât puteam să ascult ceva, estompam lucrurile la care nu voiam să mă gândesc, dacă nu reușeam să le blochez complet.

Aveam nevoie, însă, de foarte multă muzică pentru a reuși să fug de lumea înconjurătoare, astfel că, în doar câteva săptămâni, am ascultat, de mai multe ori, întreaga mea colecție de CD-uri. Motiv

pentru care, într-o sâmbătă seară, am luat vraful de CD-uri pe care mi le făcuse Owen. *Vremuri disperate*, mi-am spus în gând, când am luat CD-ul cu cântecele de protest și l-am introdus în aparat.

Nu mi-a plăcut, la fel ca și prima dată. Unele piese erau ciudate, iar pe altele nici nu le înţelegeam. Deși am crezut că mi se va părea straniu să ascult muzica lui Owen, am descoperit, în schimb, că îmi conferea multă alinare. Mi-l imaginam alegându-mi piesele și organizându-le apoi cu multă grijă în speranţa că mă vor „lumina". Chiar dacă nu s-a întâmplat așa, îmi dovedeau, cel puţin, că am fost, cândva, prieteni.

În următoarele săptămâni, am ascultat CD după CD, piesă după piesă, până când le-am învăţat pe dinafară. De fiecare dată când ascultam un album, mă simţeam copleșită de tristeţe, știind că aveam să termin în curând și colecţia lui Owen. De aceea, nici nu voiam să-l ascult pe cel care se numea ASCULTĂ ȘI ATÂT! La fel ca și Owen, CD-ul mi se părea un mister desăvârșit, care ar fi, poate, mai bine să rămână nedesluşit. Cu toate acestea, îl scoteam uneori de pe raft și îl studiam, învârtindu-l printre degete, apoi îl puneam înapoi la locul lui, sub celelalte CD-uri.

Când am ieșit, în sfârșit, cu mama din Mayor's Market, am descoperit cu surprindere că ningea. Fulgii erau mari și dolofani, prea frumoși ca să dăinuie, dar ne-am oprit pentru o clipă ca să-i privim căzând. Când ne-am urcat în mașină și am plecat din parcare, începuseră deja să cadă mai rar, unii plutind în cercuri pe aripile vântului. Oprindu-ne la un semafor, mama a pornit ștergătoarele și privea fulgii care se loveau de parbriz.

— E frumos, nu-i așa? a spus ea. Zăpada îţi creează întotdeauna impresia că totul este proaspăt și nou. Nu ești de aceeași părere?

Am încuviinţat dând din cap. Soarele arunca o lumină prelungă şi, deşi era abia cinci după-amiază, începea deja să se întunece. Mama m-a privit, zâmbind, apoi a dat drumul la radio. Şi pe când maşina răsuna de acordurile muzicii clasice, mi-am întors capul într-o parte. Mi-am lipit obrazul încins de geamul rece şi am închis ochii în timp ce fulgii continuau să cadă.

Capitolul șaisprezece

Locul din bibliotecă unde îmi petreceam pauzele de masă se afla în colţul cel mai îndepărtat, din partea dreaptă, complet izolat de restul sălii. Nu mai eram obișnuită să am companie. De aceea, când Emily a venit să mă caute în ultima pauză înainte de vacanţa de Crăciun, eu am văzut-o prima.

Iniţial, am zărit cu coada ochiului doar o pată roșie trecând în fugă. O dată, apoi de două ori. Mi-am ridicat privirea din caietele de engleză, răspândite în faţa mea, din care învăţam pe ultima sută de metri pentru examenul parţial, și m-am uitat de jur împrejur: n-am văzut nimic. Aceleași rafturi tăcute, aceleași rânduri de cărţi. O clipă mai târziu, însă, am auzit zgomot de pași. Când m-am întors, am văzut-o stând la capătul rafturilor din spatele meu.

— O, aici erai! a spus ea, cu glas domol, dar destul de tare ca să aud.

De parcă m-aș fi pierdut. Sau m-aș fi rătăcit și aș fi apărut acum, ca o șosetă pe care o găsești după foarte mult timp, când credeai s-a pierdut pentru totdeauna prin uscătorul de rufe. N-am spus nimic, împietrită de spaimă. Mi-am ales acest loc din bibliotecă pentru că stăteai cu faţa la perete și era complet izolat de restul sălii. Din același motiv, nici nu ţi-ai fi dorit să te afli aici dacă cineva ar fi încercat să te prindă în capcană.

Emily s-a îndreptat spre mine și, fără să-mi dau seama, m-am rezemat de scaun, lovind speteaza din spatele meu. Ea s-a oprit pe loc, încrucișându-și brațele pe piept.

— Uite, a spus apoi, știu că lucrurile au fost cam ciudate între noi în ultimul timp. Dar... trebuie să vorbesc cu tine.

De undeva, din apropiere, am auzit glasuri, unul masculin și celălalt feminin, vorbind printre rafturile cu cărți. Și Emily le-a auzit, căci și-a întors capul și le-a ascultat până când s-au pierdut în depărtare. A luat apoi un scaun și s-a așezat lângă mine.

— Sunt convinsă că ai aflat ce s-a întâmplat, mi-a spus, în șoaptă. Ai auzit ce mi-a făcut Will.

Stătea atât de aproape de mine încât îi simțeam parfumul cu arome de fructe și de flori.

— După aceea, a continuat ea, ţintuindu-mă cu ochii ei verzi, am început să mă gândesc la tine. Și la noaptea aceea de la petrecerea de anul trecut când am terminat școala.

Îmi auzeam respirația sacadată, gândindu-mă că, poate, și ea o auzea. În spatele ei, copacii de afară se mișcau în bătaia vântului, iar o rază de soare cădea printre rafturile de cărți, scăldând în lumina ei firele de praf.

— Nu trebuie să-mi povestești mie nimic, a adăugat apoi. Știu că mă urăști.

Cuvintele ei m-au purtat cu gândul la Clarke. *Asta crezi tu?* — m-a întrebat ea când i-am spus și eu același lucru în seara concertului de la Bendo.

— Dacă și tu ai pățit ceva..., a spus Emily, ceva asemănător cu ce mi s-a întâmplat mie, s-ar putea să ne ajute. Să punem capăt unor povești similare. Să-l oprim să mai facă asta.

Eu continuam să păstrez tăcerea. Nici nu puteam să rostesc vreun cuvânt. Stăteam încremenită pe scaun în timp ce Emily a scos o carte de vizită din buzunarul blugilor.

— Acesta este numele avocatei care se ocupă de cazul meu, a adăugat, oferindu-mi cartea de vizită.

Pentru că am continuat să rămân stană de piatră, a lăsat-o pe masă, lângă cotul meu, cu faţa în sus. Numele era scris cu litere negre, iar în colţul de sus, din stânga, se afla un soi de ștampilă.

— Procesul începe luni, dar cercetările continuă încă. Ai putea s-o suni și să-i spui... ce vrei tu. E foarte drăguţă.

Exact lucrul de care mă temeam cel mai tare și pe care nu i l-am mărturisit nici lui Owen, preferând să dau bir cu fugiţii în seara concertului de la Bendo — părea extrem de simplu îmbrăcat în cuvintele ei. Dar dacă n-am putut să-i povestesc lui Owen drama prin care am trecut, singurul care ar fi putut să mă înţeleagă, cum aș putea să-mi pun sufletul pe tavă în faţa unei persoane complet străine? Îmi era cu neputinţă. Chiar dacă aș fi vrut s-o fac. Dar nu voiam.

— Gândește-te la asta! mi-a spus Emily.

Apoi, a tras adânc aer în piept, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar n-a făcut-o, mulţumindu-se doar să se ridice în picioare.

— Ne mai vedem, bine?

A împins scaunul la loc, apoi a pornit spre cel mai apropiat rând de rafturi. După câţiva pași, s-a întors cu faţa spre mine.

— Annabel! m-a strigat ea. Îmi pare rău.

Aceste trei cuvinte au rămas suspendate, pentru o clipă, în aer, plutind parcă între noi, apoi Emily s-a întors și a dispărut printre locurile de studiu din celălalt capăt al culoarului. *Îmi pare rău.* Același lucru aș fi vrut să i-l spun și eu — încă din seara spectacolului de modă. Pentru ce își cerea iertare?

Și în timp ce încercam să găsesc răspunsul la această întrebare, am simţit reacţia viscerală provocată de ceea ce tocmai se întâmplase — de faptul că Emily se apropiase mai mult ca oricine de adevăr. De adevărul meu. Și am simţit cum stomacul mi se întoarce pe dos. M-am uitat de jur împrejur, întrebându-mă unde aș putea să vărs în tăcere, fără să mă vadă nimeni. Dar altceva s-a întâmplat în clipa aceea: am început să plâng.

Să plâng. Cu lacrimi amare, cum nu o mai făcusem de ani de zile. În hohote cutremurătoare, care te lovesc cu puterea unui val, înecându-te în vâltoarea lor. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji, suspinele mă lăsau aproape fără suflare, iar umerii îmi tremurau necontrolat. Mi-am ascuns, stânjenită, capul în mâini, împingând cu cotul cartea de vizită a lui Emily, care a căzut, fluturând prin aer, la picioarele mele. Mi-am apăsat palmele peste ochi, încercând să mă izolez de tot ce mă înconjura, în timp ce lacrimile îmi curgeau șuvoaie. Și am continuat să plâng, ascunsă în colţul bibliotecii, până când mi-am simţit sufletul complet pustiit.

Mă temeam că cineva avea să mă găsească plângând în hohote, dar n-a venit nimeni. N-a auzit nimeni. Nu-mi puteam controla suspinele și îmi păreau înspăimântătoare — dacă mi-ar fi fost cu putinţă, le-aș fi pus capăt. Dar nu puteam decât să mă las în voia lor până când izvorul suferinţei avea să sece.

Când lacrimile mi-au secătuit, iar sufletul îmi era pustiu, mi-am descoperit chipul ascuns în mâini și m-am uitat de jur împrejur. Nu se schimbase nimic. Cărţile se aflau la locul lor, firele de praf dansau în bătaia razelor de soare, iar cartea de vizită zăcea la picioarele mele. M-am aplecat și am luat-o de jos. N-am citit-o, nici măcar nu m-am uitat la ea. Dar am băgat-o în buzunarul genţii exact în clipa în care clopoţelul a sunat, iar pauza de masă s-a încheiat.

*

La ore, simţeai plutind în aer neliniștea dinaintea vacanţei când toată lumea număra zilele rămase până la încheierea oficială a școlii.

După ce-am ieșit de la examen, m-am dus la dulap, apoi am intrat la toaletă, unde se afla doar o singură fată, care stătea aplecată spre oglindă și își contura ochii cu un tuș, într-o nuanţă de albastru. Curând după ce am intrat în WC, am auzit-o plecând și am crezut că am rămas singură. Când am ieșit, am dat cu ochii de Clarke Reynolds, care stătea rezemată de chiuvetă, purtând niște blugi și un tricou pe care scria TRUTH SQUAD.

— Bună, m-a salutat ea.

Primul instinct a fost să mă uit în urma mea, un lucru pe cât de nebunesc, pe atât de stupid, căci vedeam în oglindă că nu mai era nimeni în toaletă.

— Bună, i-am răspuns.

Am trecut pe lângă ea, îndreptându-mă spre următoarea chiuvetă, și am dat drumul la apă. Îi simţeam privirea scrutătoare aţintită asupra mea în timp ce mă spălam pe mâini și apăsam pe butonul dozatorului de săpun, care era gol, ca de obicei.

— Te simţi bine? m-a întrebat ea, și i-am auzit din nou glasul clar și cristalin, fără urmă de răgușeală.

— Poftim? am spus eu, închizând apa.

— Nu doar eu întreb asta, mi-a răspuns ea, potrivindu-și ochelarii. Și Owen se întreabă același lucru.

Mi s-a părut atât de ciudat să aud numele lui Owen încât mi-a trebuit un timp ca să procesez informaţia.

— Owen, am repetat eu.

Ea a încuviinţat din cap.

— E..., s-a oprit, apoi a continuat. Îngrijorat, aș spune eu.

— Din cauza mea, am specificat eu.

— Da.

Ceva nu era în regulă aici.

— Și te-a rugat să vorbești cu mine?

— O, nu! mi-a răspuns, clătinând din cap. A spus-o doar de câteva ori în treacăt și am început să-mi pun întrebări... Iar, astăzi, când te-am văzut... După pauza de masă. Ieșeai din bibliotecă și păreai foarte supărată.

Poate pentru că îi pomenise numele lui Owen. Sau poate pentru că, în acest moment, nu mai aveam ce să pierd în relaţia dintre noi două. Indiferent de motiv, m-am hotărât să fiu sinceră.

— Mă uimește ce-mi spui. Nu credeam că îţi pasă dacă sunt sau nu supărată.

Și-a mușcat buza pentru o clipă, gest pe care am văzut-o făcându-l de nenumărate ori când eram mai mici. Asta însemna că am luat-o prin surprindere.

— Asta crezi tu cu adevărat? m-a întrebat ea. Că nutresc o aversiune pentru *tine*?

— Da, i-am răspuns. Și încă din vara aceea petrecută cu Sophie.

— Annabel, fii serioasă! Tu ai fost cea care mi-a dat papucii. Ai uitat?

— Nu, dar...

— Niciun „dar". *Tu* nu mă placi pe *mine*, Annabel, a spus ea, pe un ton neutru. Și asta din vara aceea.

O priveam complet nedumerită.

— Dar tu nici măcar nu te uiţi la mine când ne întâlnim la școală, i-am ripostat eu. Niciodată! Iar în prima zi, pe zidul din curte...

— Mi-ai rănit sentimentele, mi-a răspuns ea. Dumnezeule, Annabel! Eram cele mai bune prietene, iar tu mi-ai dat dintr-odată papucii. Cum ai vrea să mă simt?

— Am încercat să vorbesc cu tine! am insistat eu. În ziua aceea, la piscină.

— Și atunci a fost *singura* dată când ai făcut-o, mi-a reproșat ea, ţintuindu-mă cu degetul. Da, eram furioasă. Abia se întâmplase toată povestea! Apoi, însă, n-ai mai încercat să iei legătura cu mine, nu m-ai sunat niciodată. Ai dispărut pur și simplu.

Trăiam aceleași sentimente contradictorii ca în momentul în care Emily și-a cerut iertare și vedeam o imagine cu totul distorsionată faţă de cea pe care mi-o imaginasem eu — un lucru nebunesc și aproape imposibil de procesat.

— De ce vorbești cu mine? am întrebat-o apoi. De ce acum?

— Rolly joacă un rol important în toată povestea asta — trebuie s-o recunosc, mi-a răspuns ea, încet, oftând adânc.

Rolly! mi-am spus eu în gând. Și l-am revăzut în noaptea aceea, ţinând în mâini sticlele cu apă: *Spune-i lui Owen că a avut dreptate în toate privinţele*! mi-a zis el atunci, încântat.

— Tu și Rolly? am întrebat apoi.

Ea și-a mușcat din nou buza și aș fi putut să jur că am văzut-o îmbujorându-se la faţă, fie și numai pentru o clipă.

— Vorbim, mi-a răspuns, trăgând de tricoul cu TRUTH SQUAD, care — am observat atunci — părea îngrozitor de purtat pentru cineva care auzise de această formaţie doar cu o lună și jumătate în urmă. În seara aceea, la club, când te-a rugat să ne faci cunoștinţă, ai spus că te urăsc. M-am gândit atunci la tot ce s-a întâmplat între noi în toţi acești ani. Și auzindu-l și pe Owen vorbind despre tine... mi-ai tot stăruit în minte. Iar când te-am văzut astăzi atât de...

— Stai puţin! am întrerupt-o eu. Owen vorbește despre mine?

— Nu spune prea multe, mi-a răspuns ea. Doar că aţi fost prieteni și apoi a intervenit ceva, care a rupt prietenia voastră. Iartă-mă

că îţi spun asta, dar povestea mi se părea cunoscută. Înţelegi ce vreau să spun.

Am simţit cum obrajii îmi iau foc, închipuindu-mi cum Clarke și Owen îmi analizau comportamentul evitant[1]. Cât de stânjenitor!

— Să nu crezi că îţi analizăm felul de a fi, a adăugat ea, de parcă aș fi spus acest lucru cu glas tare.

Aceasta era o altă particularitate a lui Clarke pe care acum mi-o aminteam prea bine: întotdeauna mi-a citit gândurile.

Clarke își făcea griji pentru mine. Emily își cerea iertare. Era o zi extrem de ciudată.

— Te simţi bine, așadar? m-a întrebat Clarke, în clipa în care un grup de fete a intrat în toaletă, cu ţigările în mână.

Când au dat cu ochii de noi, ne-au privit dezamăgite și s-au retras iute, mormăind nemulţumite și așteptându-ne, probabil, să plecăm.

Eu am rămas înțepenită pe loc, întrebându-mă ce să-i răspund. Am realizat atunci că nu mi-era dor numai de Owen, ci și de noţiunea de sinceritate. Poate că acum nu puteam să fiu atât de sinceră cum îmi doream. Dar nici nu era nevoie să mint. Așa că am ales calea de mijloc, pe care o preferam întotdeauna.

— Nu știu, i-am răspuns.

Clarke m-a fixat pentru o clipă cu privirea.

— Și vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat apoi.

Mi se oferiseră atâtea șanse — Clarke, Owen, Emily. Mult timp am crezut că aveam nevoie de cineva care să mă asculte cu atenţie, dar nu era deloc adevărat. Eu eram problema. Eu evitam să-mi pun sufletul pe tavă. Și acum am făcut la fel.

— Nu, i-am răspuns. Dar îţi mulţumesc oricum.

---

[1] Tulburare de personalitate ilustrată printr-un tipar persuasiv de inhibiţie socială, sentimente de inadecvare și hipersensibilitate la evaluarea negativă.

Ea a dat din cap, apoi s-a îndepărtat de chiuvetă și am ieșit amândouă din toaletă. Pe hol, în timp ce ne pregăteam s-o luăm fiecare pe drumul ei, Clarke a scos din geantă un pix și o bucată de hârtie.

— Uite! mi-a spus ea, scriind ceva pe foiţa de hârtie și oferindu-mi-o apoi. Ăsta e numărul meu de telefon. În cazul în care te răzgândești.

Își scrisese numele în stilul ei caracteristic — frumos, cu înfloriturі caligrafice și cu aceeași buclă a *E*-ului final.

— Îţi mulţumesc, i-am spus eu.

— N-ai pentru ce. Sărbători fericite, Annabel!

— Și ţie la fel.

Când ne-am despărţit, eram convinsă că nu o voi suna niciodată. Cu toate acestea, am băgat hârtia cu numărul ei de telefon în buzunarul genţii, alături de cartea de vizită de la Emily. Chiar dacă nu le voi folosi niciodată, din motive obscure mă bucuram să le am acolo.

O altă vacanţă, un alt drum la aeroport. La fel ca anul trecut, stăteam pe bancheta din spate în timp ce străbăteam autostrada, împreună cu părinţii mei, privind cum avioanele își luau necontenit zborul. Whitney rămăsese acasă, aparent ca să pregătească masa. Așa că numai noi trei o așteptam pe Kirsten să apară pe ușa terminalului.

— Uite-o! a spus mama, făcându-i cu mâna surorii mele când aceasta și-a făcut apariţia îmbrăcată cu o haină de un roșu aprins și având părul strâns în coadă de cal.

Kirsten ne-a zâmbit și ne-a făcut cu mâna, în timp ce se îndrepta spre noi, trăgând valiza în urma ei.

— Bună, ne-a salutat ea, îmbrăţișându-l imediat pe tata și apoi pe mama, care avea deja ochii în lacrimi, așa cum îi avea ori de câte ori cineva venea sau pleca.

Când mi-a venit rândul, m-a strâns cu putere în braţe, iar eu am închis ochii, îmbătându-mă cu parfumul ei: aromele de săpun se împleteau cu aerul proaspăt și miresmele de mentă ale șamponului ei.

— Sunt atât de fericită să vă văd!

— Cum a fost zborul? a întrebat-o mama când tata i-a luat valiza și am pornit cu toţii spre capătul terminalului. Au fost probleme?

— Nu, deloc, i-a răspuns Kirsten, luându-mă de braţ. Totul a fost foarte bine.

Am așteptat să continue, dar n-a făcut-o. Doar mi-a zâmbit, apoi m-a strâns de mână în timp ce am ieșit cu toţii afară, în frig.

În drum spre casă, părinţii mei au bombardat-o pe Kirsten cu întrebări legate de școală și de Brian. Dacă la întrebările referitoare la primul subiect le răspundea cu entuziasm, pe celălalt îl evita cu jovialitate, îmbujorându-se uneori la faţă. Noua Kirsten, pe care o observasem la telefon, își făcea acum simţită prezenţa. Răspunsurile ei, deși nu erau tăioase, erau mult mai scurte decât ne-am fi imaginat, astfel încât se întâmpla adesea ca, după ce vorbea, să se lase o tăcere stânjenitoare, în timp ce noi așteptam ca ea să reia subiectul. Dar nu o mai făcea, mulţumindu-se, în schimb, să ofteze, sau să se uite pe fereastră, sau să-mi strângă mâna pe care încă o ţinea și a ţinut-o în palmele sale tot drumul spre casă.

— Trebuie să remarc faptul că te-ai schimbat cumva, draga mea, a spus mama când tata a intrat în cartierul nostru.

— Serios? a întrebat Kirsten.

— N-aș putea să spun exact în ce sens, a continuat mama, cu o expresie gânditoare pe chip. Dar cred că...

— Îi mai lasă și pe alții să vorbească? a intervenit tata, privind-o pe Kirsten în oglinda retrovizoare.

Zâmbea. Și avea dreptate.

— O, tati, doar nu vorbeam chiar *atât* de mult, nu-i așa? a spus Kirsten.

— Firește că nu! a răspuns mama. Întotdeauna ne-a plăcut să te ascultăm.

— Am învățat arta comunicării concise, a spus Kirsten, oftând. Și am învățat să-i ascult pe cei din jur. Vă dați oare seama cât de puțini oameni știu cu adevărat *să asculte* în vremurile noastre?

Eu știam. De fapt, perioada dintre școală și plecarea spre aeroport am petrecut-o ascultând piesele de pe ultimul CD al lui Owen, intitulat PUNK/SKA, ȘCOALA VECHE. Mai aveam doar un singur CD de ascultat — cel care se numea ASCULTĂ ȘI ATÂT! Și asta îmi umplea sufletul de tristețe. Mă obișnuisem să petrec un timp în fiecare zi sau în fiecare seară ascultând câteva piese de pe diverse albume. Obiceiul devenise un soi de ritual, care îmi conferea o oarecare alinare, chiar dacă muzica nu făcea asta.

În timp ce ascultam, stăteam de obicei în pat, cu ochii închiși, încercând să mă pierd pe aripile muzicii. Astăzi, însă, în timp ce muzica răsuna pe ritmurile zgomotoase ale unei piese reggae, mi-am pus rucsacul pe pat și am scos din el cartea de vizită de la Emily și foaia de hârtie cu numărul de telefon al lui Clarke, apoi le-am așezat în fața mea. Și, pe când acordurile piesei continuau să se deruleze, le-am analizat pe fiecare în parte, de parcă aș fi vrut să mi le întipăresc în memorie: literele ușor scoase în relief ale numelui procurorului Parchetului Federal, ANDREA THOMLINSON, sau liniuțele orizontale care traversau cele două cifre șapte

din numărul lui Clarke. Îmi spuneam că nu trebuia să am nimic de-a face cu niciuna dintre ele. Erau doar niște simple opțiuni. Ca cele două mesaje de pe inelele lui Owen. Și e bine să știi întotdeauna ce opțiuni ai.

Când am ajuns acasă, era deja întuneric, dar casa era luminată, permiţându-ne s-o vedem pe Whitney în bucătărie, unde amesteca ceva într-o cratiţă de pe aragaz. Când am parcat mașina pe aleea din curte, Kirsten m-a strâns din nou de mână, lucru care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva avea emoţii. Dar n-a spus nimic.

Înăuntru era cald, iar aromele de mâncare din aer mi-au incitat papilele gustative, creându-mi o senzaţie cumplită de foame. Kirsten a respirat adânc, închizând ochii.

— O, Doamne! a spus ea, când tata ne-a condus pe toate în bucătărie. Miroase ameţitor.

— E reţeta stir-fry[1] a lui Whitney, i-a explicat mama.

— Whitney gătește? a întrebat Kirsten.

Whitney stătea în faţa blatului de bucătărie, ţinând în mână un prosop.

— Da, Whitney gătește, i-a răspuns ea. Ar trebui să fie gata în cinci minute.

— O să ai parte de un adevărat deliciu! i-a spus mama lui Kirsten, puţin cam prea tare. Whitney e realmente un talent în bucătărie.

— Impresionant! a spus Kirsten.

S-a lăsat din nou tăcerea. Apoi, i-a spus lui Whitney:

— Apropo, arăţi foarte bine.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns Whitney. Și tu la fel.

---

[1] Stir-fry este un termen folosit pentru a descrie două tehnici rapide de gătit din bucătăria asiatică.

Până acum, toate erau bune și frumoase. Mama zâmbea lângă mine.

— Îţi duc valiza sus, i-a spus tata lui Kirsten, care a încuviinţat din cap.

— Iar eu o să fac salata, a spus mama. Și apoi, o să ne așezăm la masă și o să stăm de vorbă. Între timp, voi puteţi să vă duceţi să vă aranjaţi puţin. Cum vi se pare?

— Foarte bine, a spus Kirsten, privind-o din nou pe Whitney.

— Minunat, a răspuns și tata, îndreptându-se spre scări cu geamantanul lui Kirsten.

Urcând în cameră, m-am așezat pe pat și am început să ascult sunetele din jurul meu. De când plecase, nimeni nu mai intra în dormitorul lui Kirsten, astfel că mi se părea ciudat să aud acum zgomote — cele ale sertarelor deschise și închise sau ale mobilei mutate de colo-colo. Din camera lui Whitney răzbăteau sunetele obișnuite — scârţâitul patului sau bâzâitul unui radio. Când mama ne-a chemat la masă, ne-am întâlnit toate trei pe hol.

Kirsten își schimbase bluza și își lăsase părul să-i cadă liber pe umeri. S-a uitat la mine, apoi la Whitney, care stătea în spatele meu și își punea un pulover.

— Sunteţi gata? ne-a întrebat ea, ca și când nu urma să luăm o simplă masă în familie.

Eu i-am răspuns dând din cap, iar ea a început să coboare treptele.

Când am ajuns în sufragerie, mama aranjase deja masa: stir-fry-ul se odihnea, aburind, pe un platou imens, alături de un bol cu orez brun, un vas cu salata mamei și alte castronașe cu sosuri preparate numai după indicaţiile lui Whitney. Totul mirosea ameţitor. Tata s-a așezat în capul mesei, iar noi ne-am ocupat locurile de jur împrejur.

Mama i-a turnat lui Kirsten un pahar cu vin, iar tata, un adept al mâncărurilor simple, a rugat-o pe Whitney să-i explice ce conţinea reţeta meniului ei.

— Tempeh[1] și stir-fry de legume în sos Hoisin[2] cu arahide, i-a răspuns ea.

— E bun, tati, l-a asigurat Kirsten. E suficient să știi asta.

— Nu trebuie să mănânci dacă nu vrei, a spus Whitney. Deși e cam cel mai bun lucru care mi-a ieșit vreodată.

— Dă-i puţin! a spus mama. O să-i placă.

Tata părea, însă, sceptic când Whitney a luat o lingură și i-a pus în farfurie puţin din creaţia ei culinară. În timp ce adăuga și garniturile, m-am uitat de jur împrejur la familia mea — atât de diferită acum faţă de cum era cu un an în urmă. Poate că nici nu vom mai fi vreodată cum am fost cândva, dar cel puţin eram cu toţii împreună.

Bântuită de aceste gânduri, m-am trezit atrasă de luminile de afară. Prin fereastra unde se aflau ghivecele cu plante ale lui Whitney, vedeam o mașină care trecea prin faţa casei noastre. În timp ce încetinea, șoferul și-a ridicat ochii spre noi, iar eu mi-am spus din nou că nu aveai cum să-ţi dai seama — doar dintr-o privire aruncată în fugă — ce se întâmplă dincolo de geamurile de sticlă. Dacă e bine sau e rău, dacă e corect sau greșit. Căci în spatele ferestrelor sunt taine mult mai bine ferecate.

Regula familiei noastre spunea că — dacă nu gătești — atunci speli vasele. Astfel, după masă, eu, Kirsten și cu tata ne aflam cu toţii în bucătărie, unde ne-am asumat, cu stoicism, misiunea.

---

[1] Amestec de boabe întregi de soia, cu diferite cereale întregi, ca de exemplu mei, grâu sau orez, care sunt fermentate și presate într-un baton.

[2] Sos chinezesc din pastă de soia, făină de grâu, zahăr, usturoi, ulei de susan, oţet și alte condimente.

— A fost o masă delicioasă, a spus Kirsten, dându-mi să clătesc o tigaie plină cu spuma de la detergentul de vase. Iar sosul a fost o nebunie.

— Nu-i așa? a spus mama, care stătea la masa din bucătărie și bea o ceașcă de cafea, căscând însă în continuare. Iar tatăl vostru a mâncat *trei* porții. Sper că Whitney a observat asta. E cel mai bun compliment pe care i-l poți face unui bucătar.

— Eu nu gătesc niciodată, a spus Kirsten. Asta dacă nu pui la socoteală comenzile făcute la restaurant.

— Ba trebuie să le pui, a intervenit tata.

Ar fi trebuit să ne dea o mână de ajutor, dar nu ne era de prea mult folos, căci până acum nu făcuse altceva decât să ducă gunoiul și să înlocuiască punga din pubelă — și asta îi luase foarte mult timp.

— Comenzile la restaurant sunt rețeta mea preferată, a adăugat el.

Mama s-a strâmbat la el în clipa în care Whitney, care dispăruse în camera ei după masă, și-a făcut din nou apariția, purtând o geacă și ținând în mână cheile de la mașină.

— Ies puțin, ne-a spus ea. Nu întârzii prea mult.

— Unde te duci? a întrebat-o Kirsten, cu mâinile în apă, fără să-și ascundă curiozitatea din privire.

— La o cafenea să mă întâlnesc cu cineva, i-a răspuns Whitney.

— Aha! a spus Kirsten, dând din cap și concentrându-se din nou asupra vaselor din chiuvetă.

— Vrei să..., a început Whitney, oprindu-se apoi. Vrei să vii și tu?

— Nu vreau să vă deranjez, i-a răspuns Kirsten.

— Nu e niciun deranj, a spus Whitney. Asta dacă vrei să ieși puțin.

Am simțit-o din nou: pacea pe care surorile mele încercau s-o încheie cu pași șovăitori și atenți — o pace nu chiar fragilă, dar nici bătută în cuie. Părinții mei s-au uitat unul la altul.

— Annabel, nu vrei să vii și tu? m-a întrebat Kirsten. Îți cumpăr o cafea.

Îi simțeam privirea pătrunzătoare ațintită asupra mea și mi-am amintit cum mă strângea de mână mai devreme, lucru care m-a făcut să mă gândesc că poate avea mai multe emoții decât ne lăsa să credem.

— Firește, am spus. Vin și eu.

— Minunat! a spus mama. Duceți-vă și distrați-vă! O să terminăm noi spălatul vaselor.

— Ești sigură? am întrebat-o eu. Am apucat să spălăm doar jumătate din ele...

— E-n regulă, m-a asigurat ea, ridicându-se în picioare și făcându-ne semn, mie și lui Kirsten, să plecăm.

Apoi, și-a suflecat mânecile și s-a apucat de treabă. Eu m-am uitat la Whitney, care stătea sub arcadă. Habar nu aveam cum am ajuns să fac parte din „filmul" ăsta. Dar iată-mă jucând un rol important!

— Plecați odată! ne-a spus mama.

— Bine ați venit la show-ul open mike[1] din clubul Jump Java! Eu sunt Esther și în seara aceasta, sunt amfitrioana spectacolului. Dacă ați mai fost aici, atunci cunoașteți regulile: Trebuie să vă înscrieți pe o listă, să păstrați tăcerea în timpul prestației artiștilor și, cel mai important, să dați bacșiș barmanului. Vă mulțumesc.

Când am ajuns la club, mi-am imaginat că am nimerit din pură întâmplare la acest spectacol. Dar în clipa în care prietenele lui

[1] Spectacol live unde spectatorii pot performa în fața unui microfon. De obicei, artiștii amatori se înscriu înainte pe lista moderatorului show-ului ca să obțină un anumit interval de timp pentru prestația lor live. Aceasta presupune recitarea de poezii, prezentarea unor creații literare proprii, interpretarea unor piese muzicale sau numere de stand-up comedy.

Whitney din grupul ei de terapie ne-au făcut semn cu mâna, am înţeles că nu era deloc o simplă coincidenţă.

— Ești pregătită? a întrebat-o pe Whitney o fată pe nume Jane, înaltă și zveltă, îmbrăcată într-un pulover roșu din buzunarul căruia se ivea un pachet de ţigări, după ce-am făcut cunoștinţă unii cu alţii, iar barmanul ne-a adus cafelele. Și — ce este și mai important — ai cumva emoţii?

— Whitney nu are niciodată emoţii, a spus cealaltă fată, pe care o chema Heather.

Părea să fie de vârsta mea și avea părul negru, tăiat foarte scurt, sub formă de ţepi, și o varietate de piercinguri în nas și buze.

— Doar știi asta foarte bine, a adăugat ea.

Eu și Kirsten ne-am uitat una la cealaltă.

— De ce ar trebui să ai emoţii? a întrebat-o ea pe Whitney, care stătea lângă mine și scotocea prin geantă.

— Pentru că în seara asta trebuie să-și prezinte creaţia literară, i-a răspuns Jane, luând o înghiţitură din cana pe care o avea în faţă.

— A fost nevoită să facă asta, a adăugat Heather. Este o condiţie sine qua non a Moirei.

— Condiţie sine qua non a Moirei? am repetat eu.

— Face parte din terapia noastră, ne-a explicat Whitney, scoţând din geantă niște hârtii împăturite și punându-le apoi pe masă în faţa ei. Ca un soi de „temă pentru acasă". Moira e unul dintre terapeuţii mei.

— Aha! a spus Kirsten. Am înţeles.

— Așadar, ne împărtășești ceva din propria ta creaţie, am spus eu. Din povestea vieţii tale.

— Cam așa ceva, a răspuns Whitney, încuviinţând din cap.

*

— Suntem gata să începem, a spus Esther. Și primul pe scenă este Jacob. Bine ai venit, Jacob!

Toată lumea a început să aplaude în clipa în care un bărbat înalt și slab, cu o căciulă neagră în cap, s-a îndreptat spre microfon, croindu-și drum printre mese. A deschis o agendă mică, apoi și-a dres glasul.

— Poemul se numește *Fără titlu*, a spus el, când espressorul de cafea a început să șuiere în spatele nostru. Este vorba despre fosta mea prietenă.

Poezia pe care a început s-o citească a debutat cu imagini feerice, cu vise și lumini scăldate în zori de zi. Apoi, compoziţia a căpătat amploarea unei simfonii, transformându-se într-un iureș de cuvinte, pe care le rostea, unul după celălalt, cu respiraţia întretăiată.

— Metal, rece, trădare, fără de sfârșit! spunea acum, împroș-când uneori microfonul cu salivă.

M-am uitat la Whitney, care își mușca buza, apoi la Kirsten, care privea, fascinată, scena.

— Ce e asta? am întrebat-o eu în șoaptă.

— Ssst! a spus ea.

Jacob a continuat să-și recite poemul, ce părea într-adevăr „fără de sfârșit", culminând, în cele din urmă, cu o serie de suspine lungi și sacadate. Când a terminat, am rămas cu toţii împietriţi, neștiind dacă era sau nu momentul să aplaudăm.

— Impresionant! i-am spus eu lui Heather.

— O, asta n-a fost nimic, mi-a răspuns ea. Ar fi trebuit să auzi compoziţia de săptămâna trecută. Zece minute ne-a recitat un poem despre castrare.

— A fost dezgustător, a intervenit Jane. Fascinant, dar dez-gustător.

— Următorul nostru artist urcă pentru prima oară pe această scenă, a anunţat Esther. Vă rog s-o primiţi acum, în aplauzele voastre, pe Whitney.

Jane și Heather au izbucnit imediat în aplauze zgomotoase, acompaniate de ovaţiile mele și ale lui Kirsten. În timp ce Whitney se îndrepta spre scenă, am văzut cum spectatorii își întorceau capul după ea, captivaţi de frumuseţea ei.

— O să vă citesc o compoziţie scurtă, a spus ea, cu glasul ușor pierdut, făcând încă un pas spre microfon. O compoziţie scurtă, a repetat apoi, despre surorile mele.

M-am trezit clipind nedumerită și m-am uitat la Kirsten. Aș fi vrut să-i spun ceva, dar am renunţat, căci nu mai voiam să mă reducă din nou la tăcere.

Whitney a înghiţit în sec, apoi și-a adâncit privirea în hârtiile ei, ale căror margini fluturau ușor. Părea speriată, iar tăcerea înconjurătoare a devenit dintr-odată cumplit de apăsătoare. Apoi, însă, a început să citească.

— Eu sunt sora mijlocie, a spus ea. Cea aflată la mijloc. Nici cea mai mare, nici cea mai mică, nici cea mai îndrăzneaţă, nici cea mai frumoasă. Eu întruchipez nuanţa de gri, jumătatea goală sau plină a paharului, depinde din ce unghi privești lucrurile. În viaţa mea, am făcut prea puţine lucruri înaintea surorii mele mai mari sau a mezinei familiei, lucruri nici mai bune, nici mai frumoase. Dar dintre toate, eu sunt singura care m-am frânt.

Auzind clopoţelul de la ușă, mi-am întors privirea și am zărit o femeie mai în vârstă, cu părul lung și ondulat, așezându-se în spate. Când a văzut-o pe Whitney la microfon, a zâmbit, apoi și-a desfăcut eșarfa de la gât.

— Povestea s-a întâmplat în ziua petrecerii aniversare a mezinei noastre, care împlinea nouă ani, a continuat Whitney. Mă

plimbam îmbufnată prin casă, simţindu-mă fie ignorată, fie hărţuită, aceasta fiind „setarea mea standard" chiar şi la unsprezece ani.

Kirsten a căscat ochii mari cât cepele, în timp ce un bărbat de la masa de vizavi a izbucnit în râs, acompaniat apoi de chicotelile altor spectatori. Whitney a zâmbit, îmbujorată toată la faţă.

— Sora mea mai mare, cea sociabilă şi comunicativă, urma să se ducă cu bicicleta la piscina din cartier, unde avea să se întâlnească cu nişte prieteni, şi m-a invitat să vin şi eu. Nu voiam să mă duc. Nu-mi doream compania nimănui. Dacă sora mea mai mare era prietenoasă, iar sora mai mică era o dulceaţă, eu reprezentam latura întunecată a familiei noastre. Nimeni nu-mi înţelegea suferinţa. Nici măcar eu.

Cuvintele i-au fost întâmpinate de alte hohote de râs, de data aceasta din celălalt capăt al sălii, lucru care i-a stârnit un zâmbet. Whitney putea fi, aşadar, amuzantă. Cine ar fi crezut?

— Sora mai mare s-a urcat pe bicicletă şi a pornit spre piscină, iar eu am urmat-o. *Întotdeauna* mergeam în urmă, lucru care, în ziua aceea, m-a înfuriat cumplit de tare. Mă săturasem să fiu mereu vioara a doua.

M-am uitat din nou la Kirsten; o privea pe Whitney cu atâta intensitate, de parcă nu mai era nimeni acolo.

— Aşa că am făcut cale întoarsă. Drumul se întindea pustiu în faţa mea, iar întreaga privelişte părea numai a mea. Am început să pedalez cât de repede am putut.

Stând împietrită în tăcere, am auzit clinchetul pe care l-a scos linguriţa lui Heather în clipa în care ea şi-a mai pus nişte zahăr în cafea.

— Era extraordinar. Libertatea, chiar şi cea iluzorie, este întotdeauna extraordinară. Dar, pe când mă îndepărtam tot mai mult şi nu mai recunoşteam împrejurimile, mi-am dat seama că parcursesem

o distanţă foarte mare. Continuam să pedalez, însă, cu aceeași viteză, cât mai departe de casă, când roata din faţă s-a afundat dintr-o dată și m-am trezit zburând prin aer.

Am simţit-o pe Kirsten agitându-se pe locul ei, astfel că mi-am mutat scaunul mai aproape de ea.

— Sentimentul că zbori este extrem de ciudat, a continuat Whitney. Și exact în clipa în care îl conștientizezi, totul se sfârșește și simţi cum te prăbușești. Când m-am lovit de caldarâm, am auzit cum osul braţului s-a rupt. În momentele imediat următoare, auzeam zgomotul roţii de la bicicletă care se învârtea fără încetare. Și prin minte îmi treceau aceleași gânduri ca întotdeauna: nu era drept. Să te desfeţi pentru o clipă cu gustul libertăţii ca apoi să-ţi primești imediat pedeapsa.

Mi-am întors privirea spre femeia de la ușă. O privea pe Whitney cu multă concentrare.

— Totul mă durea. Am închis ochii, lipindu-mi obrazul de caldarâm, și am așteptat. Ce anume, habar nu aveam. Să fiu salvată. Sau descoperită. Dar nu venea nimeni. Și când te gândești cu câtă ardoare mi-am dorit să fiu singură. Și iată că eram!

Auzindu-i povestea, am înghiţit în sec, apoi, am cuprins ceașca de cafea cu degetele.

— Nu știu cât am zăcut acolo până a venit sora mea. Îmi amintesc că priveam norii care se mișcau pe cer, apoi am auzit-o strigându-mă. Când s-a oprit lângă mine, îmi spuneam că era ultima persoană pe care voiam s-o văd. Dar, așa cum s-a întâmplat cu multe dăţi în urmă sau de multe ori după aceea, era singura pe care o vedeam.

Whitney s-a oprit, făcând o pauză.

— M-a luat apoi în braţe și m-a așezat pe ghidon. Știam că ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Dar, pe când ne îndreptam spre

casă, spumegam de furie. Eram mânioasă pe mine, pentru că am căzut, dar și pe ea, pentru că a fost martora tragediei mele. Când am intrat pe aleea din curte, sora mai mică, cea care împlinea atunci nouă ani, a ieșit din casă. Când a văzut cum braţul mi se bălăbănea inert pe lângă corp, a fugit înăuntru și a chemat-o pe mama. Acesta a fost mereu rolul ei, încă de mică. Să spună ce s-a întâmplat.

Îmi aduceam bine aminte întâmplarea aceea. Când le-am văzut împreună, atât de apropiate una de cealaltă, lucru realmente rarisim, prima imagine pe care am avut-o în minte a fost cea a unei tragedii.

— Tata m-a dus la spital, unde medicii mi-au pus braţul în ghips. Când am ajuns acasă, petrecerea se apropia de sfârșit, cadourile zăceau nedesfăcute, iar mama servea tortul. Fotografiile făcute în ziua aceea mă surprind ţinându-mi ghipsul cu cealaltă mână, temându-mă, parcă, să nu se spargă. Sunt străjuită, de-o parte, de sora mea mai mare, eroina; iar de cealaltă, de sora mai mică, sărbătorita.

Știam fotografia. În ea, port un costum de baie și ţin în mână o bucată de tort; Kirsten râde cu gura până la urechi, ţinându-și o mână pe șold.

— De fiecare dată când priveam poza, nu vedeam decât braţul meu fracturat. Și asta s-a întâmplat timp de ani de zile. Abia mult mai târziu am început să observ și alte lucruri. Faptul că ambele surori zâmbesc și stau aplecate spre mine, în timp ce eu mă aflu, ca de obicei, între ele.

A tras adânc aer în piept, cu privirea aţintită asupra hârtiilor ei.

— Nu avea să fie ultima dată când fugeam de surorile mele. Și nici când aveam să spun că e mult mai bine să fii singur. Rămân în continuare sora mijlocie. Dar văd acum lucrurile dintr-un unghi cu totul diferit. În viaţă, trebuie să existe mereu un mijloc. Fără el,

nimic nu poate deveni un întreg. Și asta nu doar datorită spațiului dintre ele, ci și datorită lucrurilor care le unesc. Vă mulțumesc!

Stăteam încremenită, simțind un nod în gât, în timp ce aplauzele au izbucnit în preajma mea, mai întâi pe alocuri, apoi pretutindeni. Îmbujorată toată la față, Whitney și-a pus o mână pe piept, apoi a zâmbit și a coborât de pe scenă. Lângă mine, Kirsten avea lacrimi în ochi.

Și pe când Whitney își croia drum printre mese, în timp ce spectatorii o salutau în trecere, m-am simțit copleșită de mândrie, căci îmi imaginam cât de greu i-a fost să-și citească lucrarea cu glas tare. Nu doar în fața unor oameni complet străini, ci și în fața noastră. Dar a reușit. De unde eram o priveam pe sora mea și mă întrebam ce era oare mai greu de făcut. Să-ți pui sufletul pe tavă sau să alegi persoana căreia să-i mărturisești totul? Sau poate că, în cele din urmă, tot ce contează cu adevărat este povestea în sine.

Capitolul șaptesprezece

Ceasul de lângă pat arăta ora 24:15. Asta însemna, după calculele mele, că încercam să adorm de trei ore și opt minute.

De când am ascultat compoziția literară a lui Whitney din seara trecută, toate lucrurile pe care am încercat cu disperare să mi le alung din minte — despărțirea de Owen, cartea de vizită de la Emily sau discuția purtată cu Clarke — îmi bântuiau dintr-odată gândurile. Casa părea însuflețită și plină de viață, părinții mei erau mult mai relaxați, cum nu i-am mai văzut de luni de zile, iar surorile mele se înțelegeau de minune. Această armonie ciudată și neașteptată îmi adâncea și mai mult tristețea.

Cu o seară înainte, în timp ce ne întorceam de la cafenea, Kirsten i-a povestit lui Whitney despre filmul ei și despre similitudinile dintre producția ei cinematografică și creația literară pe care tocmai ne-o prezentase. Whitney și-a exprimat dorința să-l vadă, așa că în seara aceea, înainte de masă, Kirsten și-a instalat laptopul pe măsuța de cafea, iar noi ne-am adunat cu toții ca să-l urmărim.

Părinții mei s-au așezat pe canapea, iar Whitney s-a cocoțat alături de ei, pe brațul divanului. Kirsten a ocupat un loc în diagonală, făcându-mi semn să mă așez și eu lângă ea, dar am clătinat din cap, retrăgându-mă în spate.

— L-am văzut deja, i-am spus eu. Stai tu acolo!

— Și eu l-am văzut de nenumărate ori, mi-a răspuns ea, ocupând însă locul.

— Totul este atât de impresionant! a spus mama, privindu-ne pe toţi.

Nu știam dacă se referea la faptul că eram cu toţii împreună sau la filmul în sine.

Kirsten a tras adânc aer în piept, apoi a apăsat pe un buton.

— Bun, a spus ea. Să ne uităm acum!

În timp ce primele imagini cu iarba de un verde aproape ireal se derulau pe ecran, am încercat să-mi ţin ochii aţintiţi asupra lor. Dar, încetul cu încetul, m-am trezit privindu-i pe ai mei. Tata examina ecranul cu o expresie gravă pe chip; mama, lângă el, își ţinea mâinile încolăcite în poală. Whitney, care stătea lângă tata, pe braţul canapelei, își ridicase genunchiul la piept, iar lumina fremătătoare a ecranului se răsfrângea asupra chipului ei.

— Whitney, a spus mama, când cele două fetiţe din film pedalau pe stradă, scenele astea seamănă cu eseul pe care ni l-ai dat să-l citim, nu-i așa?

— Așa este, i-a răspuns Kirsten încet. Ce ciudat! Aseară, am realizat și noi asta.

Whitney n-a spus nimic, continuând să privească ecranul, unde fetiţa mai mică zăcea acum la pământ, după ce căzuse de pe bicicletă, în timp ce roata acesteia se învârtea în gol. Aparatul de filmat ne înfăţișează apoi imaginile ușor înspăimântătoare ale împrejurimilor: câinele care se repede, mânios, asupra fetiţelor sau bătrânul care se duce să-și ia ziarul. Când filmul se încheie cu o ultimă secvenţă a ierbii de un verde intens, noi am rămas pentru o clipă încremeniţi în tăcere.

— Dumnezeule, Kirsten! a spus mama, în cele din urmă. Este incredibil.

— Nu e chiar atât de incredibil, a răspuns Kirsten, dându-și după ureche o șuviță de păr, cu o expresie de încântare pe chip. Este doar începutul.

— Cine ar fi zis că ai un spirit de observație atât de rafinat? a spus tata, punându-i mâna pe picior și strângându-i-l ușor. Toate orele petrecute în fața televizorului au dat, în sfârșit, roade.

Kirsten i-a zâmbit, cu ochii ațintiți însă asupra lui Whitney, care continua să păstreze tăcerea.

— Ce părere ai? a întrebat-o ea în cele din urmă.

— Mi-a plăcut, i-a răspuns Whitney. Deși n-am crezut că o să mă lași în urmă.

— Iar eu nu mi-am imaginat niciodată că o să faci cale întoarsă, i-a ripostat Kirsten. E atât de ciudat!

Whitney a încuviințat din cap, fără să spună însă nimic.

— Nu mi-am închipuit niciodată că întâmplarea aceea a avut un impact atât de puternic asupra voastră, a spus mama, oftând.

— Ai uitat că Whitney și-a rupt mâna? a întrebat-o Kirsten.

— Mama voastră are o memorie selectivă, a spus tata. Eu, însă, îmi amintesc foarte bine trauma pe care am suferit-o noi toți.

— Firește că *n-am uitat*, a spus mama. Doar că nu mi-am dat niciodată seama că ați fost atât de marcate de povestea asta, ne-a explicat ea, întorcându-se și uitându-se de jur împrejur până când privirile ni s-au întâlnit. Dar tu, Annabel? Ce-ți amintești din ziua aceea?

— Faptul că ai împlinit nouă ani, a intervenit tata. Corect?

Am încuviințat din cap, deoarece toți ochii erau îndreptați spre mine. În realitate, însă, nu prea știam ce îmi aminteam din ziua aceea, de vreme ce retrăiam evenimentele prin prisma altora. Era ziua mea, am mâncat tort și m-am dus într-un suflet la mama ca

să-i spun că Whitney era rănită. Restul întâmplării era învăluit în ceaţă.

În timpul mesei, am continuat să-i privesc pe ai mei: Kirsten ne povestea despre oamenii extraordinari pe care i-a cunoscut la cursurile de regie, Whitney ne explica reţeta rulourilor cu sushi pe care le pregătise toată după-amiaza, iar mama râdea, îmbujorată la faţă. Chiar și tata era relaxat și fericit să ne aibă pe toţi alături, în împrejurări mult mai frumoase. Totul părea să meargă de minune și cu toate astea, eu aveam senzaţia că eram cu totul deconectată de tot ce se petrecea în jurul meu. Ca și când mă aflam într-o mașină de pe stradă și priveam spectacolul din spatele geamurilor de sticlă, fără să am nicio legătură cu personajele dinăuntru.

Acum, am dat pătura la o parte și, ridicându-mă din pat, m-am dus la ușă și am deschis-o ușor. Holul era tăcut și întunecat, dar, așa cum mi-am imaginat, de pe scări răzbătea o lumină difuză. Tata era încă treaz.

Când m-a văzut traversând sufrageria, a închis sonorul televizorului.

— Ce faci? m-a întrebat el. Nu poţi să dormi?

Am clătinat din cap. Pe ecran, se derulau imaginile alb-negru ale unui vechi buletin de știri, unde doi bărbaţi își strângeau mâinile deasupra unei mese. În spatele lor, o mulţime de oameni aplauda.

— Ai venit exact la timp ca să mă ajuţi să iau o hotărâre, mi-a spus apoi. Sunt două documentare interesante la televizor și nu știu pe care să-l urmăresc. Unul vorbește despre începuturile Primului Război Mondial, iar celălalt, difuzat pe A&E, se referă la

furtunile de nisip din perioada Dust Bowl[1]. Tu ce părere ai? m-a întrebat el, schimbând canalul.

Pe ecranul televizorului se derulau acum imaginile unui peisaj dezolant, pe care o mașină îl străbătea încet.

— Nu știu, i-am răspuns. Par la fel de „captivante".

— Hei! Nu critica istoria! Lucrurile astea sunt extrem de importante.

— Da, știu, i-am răspuns, zâmbind și așezându-mă pe canapea alături de el. Dar nu-mi stârnesc prea mult interesul. Cel puțin, nu mie.

— Cum să nu-ți stârnească interesul? m-a întrebat el. Întâmplările sunt reale. Nu sunt rodul unei imaginații bogate. Aceste lucruri s-au petrecut aievea.

— Cu mult timp în urmă, am adăugat eu.

— Exact! a spus el, dând aprobator din cap. Asta zic și eu. De aceea, *nu putem* să le uităm. Indiferent cât timp a trecut, aceste evenimente încă ne afectează — pe noi și lumea în care trăim. Dacă nu acorzi atenție trecutului, nu vei înțelege niciodată viitorul. Ele sunt strâns corelate. Înțelegi ce spun?

La început, n-am înțeles. Apoi, însă, privind din nou imaginile de pe ecran, am realizat că avea dreptate. Trecutul ne influențează prezentul și viitorul, cum nici nu ne imaginăm. Timpul nu poate fi divizat cu ușurință — nu există un început sau un sfârșit bine definite și nici o cale de mijloc între ele. Mă prefăceam că las trecutul în urmă, dar el nu mă lăsa să scap din ghearele sale.

Stând în fața televizorului, mă simțeam din ce în ce mai neliniștită, reușind cu greu să mă concentrez asupra imaginilor de pe

[1] Perioadă marcată de furtuni puternice de nisip, care s-au abătut asupra preriilor din SUA și Canada în anii '30.

ecran. Gândurile îmi zburau aiurea, fiindu-mi cu neputinţă să le pun stavilă, astfel că, după câteva minute, m-am întors în pat.

E o nebunie, îmi spuneam în gând, cu privirea aţintită în tavan, ascultând liniștea înconjurătoare. Am închis ochii și am revăzut frânturi din întâmplările petrecute în ultimele zile. Inima îmi bătea frenetic în piept. Se întâmpla ceva ce nu reușeam să înţeleg. M-am ridicat în capul oaselor, aruncând pătura de pe mine; aveam nevoie de ceva care să-mi aline zbuciumul lăuntric sau să-mi alunge gândurile, fie și numai pentru scurt timp. Am scos căștile din sertarul noptierei și le-am introdus în CD player, apoi m-am dus la birou, unde am început să scotocesc printre CD-urile lui Owen până când am găsit ce căutam: discul galben pe care scria ASCULTĂ ȘI ATÂT!

S-ar putea să nu-ţi placă deloc, îmi spusese Owen. *Sau poate că da. S-ar putea să-ţi ofere răspunsuri la toate întrebările existenţiale. În asta constă frumuseţea lui. Înţelegi?*

Când am apăsat pe PLAY, am auzit doar fâșâitul de fond, așa că m-am așezat comod în pat și am închis ochii, așteptând să aud acordurile primei piese. Dar n-am auzit nimic. Nici atunci, nici în următoarele câteva minute. Și nici mai târziu. Și atunci mi-am dat seama că CD-ul era gol.

Poate că era o glumă. Sau ceva mult mai profund. Dar în timp ce stăteam acolo, cu căștile la urechi, aveam senzaţia că tăcerea îmi invada timpanele. Căci era cumplit de stridentă.

Era un lucru cât se poate de ciudat, diferit cu totul de muzică. Sunetele erau inexistente și goale, dar reușeau să înlăture orice altceva, ajutându-mă să disting ceva îndepărtat și aproape imperceptibil. Îl *auzeam* undeva acolo, răsunând dintr-un loc întunecat pe care nu l-am văzut niciodată, dar pe care îl cunoșteam prea bine.

Ssst, Annabel! Eu sunt.

Dar aceste cuvinte constituiau doar miezul poveștii. Ea avea și un început. Și am realizat atunci că — dacă aveam să rămân pe loc, în tăcere — îl voi auzi. Va trebui să mă întorc în seara petrecerii când am auzit-o pe Emily strigând-o pe Sophie, dar nu mă mai temeam s-o fac. Căci numai așa voi putea să ajung și la sfârșit.

În tot acest timp, mi-am dorit cu ardoare să uit totul. Dar chiar și atunci când credeam că am reușit, frânturi rupte din poveste continuau să mă bântuie, ca rămășițele unui naufragiu care ies tot mereu la suprafață. O bluză roz, un vers cu numele meu, senzația unor mâini pe grumazul meu. Asta se întâmplă când încerci să fugi de trecut. Te prinde din urmă și te învăluie cu totul, ștergând viitorul, peisajele și cerul, până când nu-ți mai rămâne decât o singură cale de urmat — cea care trece prin furtună, singura care te poartă spre casă.

Am înțeles acum. Vocea care a încercat în tot acest timp să-mi atragă atenția, strigându-mă și implorându-mă s-o ascult — nu era a lui Will. Era a mea.

Capitolul optsprezece

— Sunteţi pe frecvenţa postului WRUS, radioul vostru preferat. Este ora 7:58 și ascultaţi Programul de Controlare a Mâniei. Vă oferim acum piesa de final.

S-a auzit un bâzâit, urmat apoi de o explozie de ţiuituri. O piesă experimentală, cu totul diferită, dar deloc armonioasă. O altă emisiune de duminică à la Owen.

Pentru mine, nu era, însă, o duminică obișnuită. Ceva s-a schimbat la un moment dat, noaptea trecută, în clipa în care mi-am pus căștile la urechi. După ce-am stat un timp în pat și am retrăit, pas cu pas, întâmplarea din noaptea petrecerii de sfârșit de an școlar, m-am cufundat în tăcere și am ascultat, în sfârșit, glasul lăuntric. Când m-am trezit de dimineaţă, încă mai aveam căștile în urechi și îmi auzeam bătăile frenetice ale inimii. Când m-am ridicat în capul oaselor și le-am dat jos, tăcerea înconjurătoare nu mi s-a mai părut pustie și covârșitoare. Ci plină de viaţă.

Când am dat drumul la radio, emisiunea începuse deja și difuza o piesă metal, *old school*, unde solistul evoca, tânguitor, chitarele electrice. După o altă melodie — pop, de această dată — ce părea cântată în rusă, am auzit, în sfârșit, glasul lui Owen.

— Aţi ascultat formaţia Leningrad, a spus el, iar acesta este Programul de Controlare a Mâniei. Eu sunt Owen. Este ora 7:06 și vă mulţumesc pentru că ne ascultaţi. Aveţi o întrebare? O sugestie?

Subiecte de dezbatare? Doriţi o melodie anume? Sunaţi-ne la 555-WRUS! Și acum urmează Dominic Waverly.

Era o piesă techno, care a debutat cu niște ritmuri ameţitoare, aparent complet desincronizate, care, în cele din urmă, au reușit să se armonizeze. În toate celelalte duminici, de fiecare dată când îi ascultam emisiunea, îmi doream să găsesc ceva care să-mi placă din piesele difuzate sau măcar să înţeleg ce ascultam. Când nu reușeam acest lucru, nu ezitam să-i spun lui Owen. De-aș fi putut să-mi pun cu totul sufletul pe tavă în faţa lui! Dar nu ţi se ivește întotdeauna momentul prielnic. Uneori, trebuie să te descurci, în funcţie de circumstanţe.

Acesta era și motivul pentru care mă aflam acum în mașină și mă îndreptam spre sediul postului de radio WRUS. Era ora 8:02 când am intrat în parcare. Tocmai începea emisiunea Reţete Naturiste. Am parcat între mașina lui Owen și cea a lui Rolly, apoi am luat CD-ul de pe scaunul din dreapta și am intrat înăuntru.

Clădirea era învăluită în tăcere, întreruptă la un moment dat de o voce care spunea ceva în șoaptă despre ginkgo biloba. La dreapta, în capătul holului, se afla studioul de radio, împrejmuit din toate părţile de sticlă. Când m-am apropiat, l-am văzut mai întâi pe Rolly la pupitrul de comandă din cămăruţă alăturată; purta un tricou de un verde intens și o șapcă de baseball întoarsă invers, peste care își pusese căștile. Clarke se afla lângă el și bea cafea dintr-un pahar de carton, având în faţă pagina cu cuvinte încrucișate din ziarul de duminică. Vorbeau amândoi, astfel că niciunul dintre ei nu mi-a observat prezenţa. Când m-am îndreptat însă spre studioul principal, l-am văzut pe Owen ţintuindu-mă cu privirea.

Stătea la microfon înconjurat de un vraf de CD-uri. Judecând după expresia de pe chipul lui, nu părea încântat să mă vadă. Nu era deloc un semn de bun augur, ba, dimpotrivă, era mai rău decât

în ziua ultimei discuţii purtate în parcarea școlii. Lucru care m-a determinat și mai tare să deschid ușa și să intru înăuntru.

— Bună, l-am salutat eu.

El s-a mulţumit doar să mă privească.

— Bună, mi-a răspuns, în cele din urmă, pe un ton neutru.

Atunci, s-a auzit un bâzâit, iar vocea lui Rolly a răsunat de undeva de deasupra mea.

— Annabel! m-a strigat el, glasul lui vesel făcând notă discordantă cu tonul — tolerant, să spunem — al lui Owen. Bună. Ce faci?

Mi-am întors privirea spre el și i-am făcut cu mâna. Mi-a răspuns la fel, ca și Clarke. S-a aplecat spre microfon ca să-mi mai spună ceva când privirea severă a lui Owen l-a convins că nu era o idee prea bună, determinându-l să renunţe. S-a auzit un clic în momentul în care a închis microfonul.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat Owen.

Firește că avea să-mi pună întrebarea cu francheţea-i caracteristică.

— Vreau să vorbesc cu tine, i-am răspuns.

Am observat cu coada ochiului o oarecare agitaţie în camera alăturată. Întorcându-mi capul, am văzut-o pe Clarke îndesându-și, în grabă, ziarul în geantă, în timp ce Rolly și-a scos căștile și s-a ridicat în picioare. *Cine evită acum conflictul?* m-am întrebat în gând când au ieșit ca o furtună din cameră, Rolly stingând lumina în fugă.

— Ne ducem să mâncăm bacon, i-a spus el lui Owen, trecând pe lângă mine. Vă așteptăm acolo?

Owen a dat aprobator din cap, iar Rolly mi-a zâmbit din nou înainte de a ieși pe hol. Clarke a mai ezitat o clipă, cu mâna pe clanţa ușii deschise.

— Te simţi bine? m-a întrebat ea.

— Da, i-am răspuns. Sunt bine.

Și-a pus apoi geanta pe umăr și i-a aruncat lui Owen o privire criptică, pe care n-am putut s-o deslușesc. Apoi, a pornit în fugă după Rolly, luându-l de braţ și dispărând amândoi după colţul din hol.

Când mi-am îndreptat din nou privirea spre Owen, l-am văzut strângându-și și el lucrurile și înfășurând cablul de jur împrejurul căștilor.

— Nu am mult timp la dispoziţie, mi-a spus apoi, fără să mă privească. Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul!

— Bine, i-am răspuns. E vorba de...

Inima îmi bătea nebunește în piept și simţeam că mi se face rău. În mod normal, acesta era punctul unde mă opream, speriată, și dădeam bir cu fugiţii.

— E vorba de ăsta, am continuat, arătându-i CD-ul pe care îl ţineam în mână.

Vorbeam cu un tremur în glas, așa că mi-am dres vocea ca să-l ascund.

— Trebuia să mă lase fără suflare. Îţi mai aduci aminte?

— Vag, mi-a răspuns, privindu-l din nou, cu o expresie precaută.

— L-am ascultat aseară. Dar voiam să mă asigur că ţi-am înţeles bine intenţia.

— Intenţia, a repetat el.

— Ai lăsat loc multor interpretări, am continuat, cu mai multă fermitate în glas — puterea muzicii punea, în sfârșit, stăpânire pe mine. Așa că am vrut să mă asigur că ţi-am înţeles mesajul.

Ne uitam unul la celălalt, fiind nevoită să-mi adun toată puterea voinţei ca să-i susţin privirea. Dar am reușit s-o fac. Și apoi, după o clipă, a întins mâna după CD.

A studiat carcasa, apoi l-a întors pe partea cealaltă.

— Nu conţine titlurile pieselor, a spus el.

— Nu-ţi mai aduci aminte ce-ai înregistrat pe el?

— A trecut ceva timp de atunci, mi-a răspuns, aruncându-mi o privire piezișă. Și ţi-am făcut multe CD-uri.

— Zece, i-am specificat eu. Și le-am ascultat pe toate.

— Serios?

— Da, i-am răspuns, încuviinţând din cap. Mi-ai spus să le ascult pe celelalte înaintea acestuia.

— Aha! Și de când ţii seama de părerea mea?

Afară, îi vedeam pe Rolly și pe Clarke în mașină, ieșind ușor din parcare. El spunea ceva, iar ea râdea, clătinând din cap.

— Întotdeauna am ţinut seama de părerea ta, i-am spus lui Owen.

— Hai nu zău! N-aș prea zice, după cum m-ai tot evitat în ultimele două luni, mi-a răspuns, apăsând pe unul dintre butoanele consolei muzicale din faţa lui și introducând apoi CD-ul înăuntru.

— Am crezut că *asta* îţi și dorești, i-am ripostat eu.

— De ce? m-a întrebat, răsucind un alt buton de sub consolă.

— Tu ai fost cel care a ieșit din mașină în ziua aceea, în parcare, și dus ai fost, i-am răspuns, înghiţând în sec. Tu mi-ai dat papucii.

— M-ai lăsat baltă în club, fără să-mi spui măcar motivul, a ripostat, ridicând glasul și răsucind încă o dată butonul. Eram furios, Annabel.

— Exact asta spun și eu, i-am răspuns, acompaniată acum de zgomotul de fond al CD-ului. Erai mânios. Te-am dezamăgit. Nu corespundeam imaginii pe care ţi-o făcuseși despre mine și...

— ... și ai dat bir cu fugiţii, a completat el, răsucind iar butonul. Ai dispărut pur și simplu, a continuat, în timp ce zgomotul de fond se auzea acum tot mai tare. Te-ai făcut nevăzută după o singură ceartă.

— Și ce-ai fi vrut să fac? l-am întrebat eu.

— Să-mi spui, de exemplu, ce se întâmplă, mi-a răspuns. Să-mi spui *ceva*, Dumnezeule! Aș fi suportat orice.

— La fel cum ai suportat și faptul că nu ţi-am spus nimic? Te-ai și înfuriat pe mine!

— Și ce dacă? Eram îndreptăţit s-o fac, mi-a răspuns, privind din nou consola. Oamenii se mai și supără uneori, Annabel. Nu e sfârșitul lumii.

— Ar fi trebuit, așadar, să-mi justific comportamentul și să te las să te înfurii pe mine, în speranţa că o să-ţi treacă...

— Mi-ar fi trecut.

— ... sau poate că nu, i-am răspuns, țintuindu-l cu privirea. Poate că s-ar fi schimbat totul.

— Asta s-a și întâmplat. Uită-te la noi! Măcar dacă mi-ai fi spus ce se petrece, am fi putut să vorbim și să găsim o soluţie. Fugind, tu ai lăsat totul în aer, fără niciun deznodământ, fără nimic. Asta ţi-ai dorit? Să dispar pentru totdeauna în loc să-mi înfrunţi mânia pentru scurt timp?

Am rămas încremenită pe loc, încercând să percep sensul cuvintelor lui.

— Nu... nu mi-am dat seama că aveam alternativă.

— Firește că aveai, mi-a răspuns, privind boxele de deasupra capului; zgomotul de fond era și mai puternic acum. Indiferent care era problema, nu cred că era ceva chiar atât de grav. Trebuia doar să fii sinceră. Să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Și e mai simplu să ne ignorăm și să ne evităm, prefăcându-ne că n-am fost niciodată prieteni? Poate pentru tine. Pentru mine, n-a fost deloc ușor. Nu-mi plac jocurile.

Auzindu-i cuvintele, am simţit ceva în stomac. Nu senzaţia de greaţă cu care eram obișnuită. Ci, mai degrabă, un soi de foc mocnit.

— Nici mie nu-mi plac jocurile, i-am răspuns. Dar...

— Dacă este o problemă atât de mare încât să merite toate astea, a spus el, cuprinzând cu mâna studioul, zgomotul de pe CD și pe noi doi, toată această porcărie și nebunie pe care le traversăm de atunci, înseamnă că este prea mare ca s-o ţii ferecată în sufletul tău. Doar știi foarte bine asta.

— Nu, i-am răspuns. *Tu* știi asta, Owen. Și asta pentru că tu poţi să ţii în frâu mânia — a ta sau a altora. Tu pui în practică lucrurile pe care le-ai învăţat și limbajul pe care ţi l-ai însușit în timpul programelor de controlare a mâniei. Tu ești mereu sincer și nu regreţi niciodată vreun lucru pe care l-ai spus sau vreun gest pe care l-ai făcut...

— Ba da...

— ... iar eu nu sunt ca tine, am conchis, în cele din urmă.

— Și atunci, cum *ești* tu, Annabel? mi-a ripostat apoi. O mincinoasă, așa cum mi-ai spus în ziua în care ne-am cunoscut? Fii serioasă! Asta e într-adevăr o mare minciună.

Eu îl priveam cu mâinile tremurânde.

— Dacă ai fi într-adevăr o mincinoasă, m-ai fi minţit de la bun început, mi-a spus el, cu ochii aţintiţi asupra monitorului, în timp ce zgomotul de pe CD devenea aproape asurzitor. Ai fi putut să te prefaci că totul e în regulă. Dar n-ai făcut-o.

— Nu, i-am răspuns, clătinând din cap.

— Și nu-mi spune că, pentru mine, e ușor, pentru că nu este deloc așa. În ultimele două luni, m-am tot frământat de unul singur, neștiind ce se întâmplă cu tine. Ce se petrece, Annabel? Ce poate fi atât de grav de nu vrei să-mi spui?

Îmi simţeam inima bătându-mi frenetic în piept și sângele zvâcnindu-mi prin vene. Owen a dat și mai tare volumul consolei, astfel încât sunetele de pe CD îmi invadau timpanele. Și atunci

am înţeles, dintr-odată, ce sentiment îmi tulbura sufletul în clipele acelea. Mânia.

Eram furioasă. Pe el, pentru că mă ataca. Și pe mine, pentru că am așteptat până acum să ripostez. Pentru că am ratat toate șansele pe care le-am avut. În tot acest răstimp, am avut mereu aceeași reacţie, dar am dat vina pe teamă sau pe emoţii. Niciuna dintre acestea nu era vinovată.

— Nu înţelegi, i-am spus apoi.

— Atunci, spune-mi despre ce e vorba și poate voi înţelege! mi-a răspuns, împingându-mi scaunul gol care se afla în faţa lui. Și ce naiba *se întâmplă* cu CD-ul ăsta? a întrebat, aproape ţipând. Unde e muzica? De ce nu se aude nimic?

— Poftim?! am exclamat eu.

Owen a început apoi să mai apese pe niște butoane, înjurând în barbă.

— Nu e nimic pe el, a spus apoi. E gol.

— Și nu tocmai asta e ideea?

— Poftim? Ce idee? m-a întrebat el.

O, Dumnezeule mare! mi-am spus în gând. Am apucat scaunul pe care mi-l împinsese și m-am trântit în el. Am conferit gestului său semnificaţii profunde și... complet inexistente. Totul era doar o greșeală. Un CD defect. M-am înșelat, m-am înșelat amarnic.

Sau poate că nu.

Glasul lui, bătăile inimii mele și zgomotul de fond — totul devenise dintr-odată asurzitor. Am închis ochii, încercând să aud din nou lucrurile pe care le-am auzit cu o seară în urmă și pe care le-am învăluit, atâta amar de vreme, într-o tăcere covârșitoare.

Ssst, Annabel! am auzit un glas spunând, dar de data aceasta suna cu totul diferit. Familiar. *Eu sunt.*

Owen a dat volumul mai încet, iar sunetele au început să se estompeze ușor-ușor.

Există momente în viaţă când tăcerea se așterne asupra lumii înconjurătoare și singurul lucru pe care îl mai auzi este glasul propriei tale inimi. Ar fi bine s-o asculţi. Căci altfel nu vei înţelege niciodată ce-ţi spune.

— Annabel! m-a strigat Owen, cu un glas mai domol și mai apropiat.

Părea îngrijorat.

— Ce-ai păţit?

Îmi oferise deja foarte multe lucruri. Acum, însă, m-am aplecat spre el și i-am mai cerut ceva. Un lucru pe care îl știam că îl face mai bine decât oricine altcineva.

— Nu critica și nici nu judeca! Ascultă doar! l-am rugat eu.

— Annabel! Ne pregătim să ne uităm la film..., a spus mama, cu glas domol; credea că dorm. Ești gata?

— Aproape, i-am răspuns.

— Bine, a spus ea. Ne găsești la televizor.

Cu o zi în urmă, i-am povestit lui Owen nu doar despre întâmplarea nefericită de la petrecere. Ci și despre conflictele cu Sophie de la școală, despre recuperarea lui Whitney și filmul lui Kirsten. Despre faptul că am acceptat să mai joc într-un spot publicitar, despre discuţiile pe teme istorice purtate cu tata și despre CD-ul gol pe care l-am ascultat aseară. El îmi asculta fiecare cuvânt, adâncit într-o tăcere covârșitoare. Și când am terminat, mi-a spus exact cuvintele care, în general, sunt lipsite de sens, dar care acum însemnau totul.

— Îmi pare rău, Annabel. Îmi pare cumplit de rău pentru tot ce ţi s-a întâmplat.

Poate că asta mi-am dorit să aud. Nu o scuză — și în niciun caz una din partea lui Owen — ci o recunoaștere. Dar ce conta cel mai mult era faptul că am reușit să trec prin toate capitolele poveștii — introducere, cuprins și încheiere — fără să sar peste vreunul dintre ele. Asta nu însemna, însă, că povestea s-a sfârșit.

— Și ce ai de gând să faci acum? m-a întrebat el mai târziu, stând lângă Land Cruiser, după ce-am eliberat studioul de radio pentru următoarea emisiune moderată de doi agenţi imobiliari plini de viaţă. O suni pe avocată? Pentru proces?

— Nu știu, i-am răspuns.

Știam că, în alte împrejurări, mi-ar fi spus exact ce gândea, dar de această dată, s-a abţinut. Cam un minut.

— Problema e că, în viaţă, nu ţi se oferă prea multe oportunităţi ca să faci o schimbare, a spus el. Aceasta e una dintre ele.

— Pentru tine e ușor s-o spui, i-am răspuns eu. Tu faci întotdeauna exact ceea ce trebuie.

— Nu e adevărat, mi-a răspuns, clătinând din cap. Fac tot ce-mi stă în putinţă...

— ... în funcţie de circumstanţe, da, știu, i-am terminat eu ideea. Dar sunt speriată. Nu știu dacă o să reușesc.

— Ba o să reușești, m-a asigurat el.

— De ce ești atât de convins?

— Pentru că ai făcut deja primul pas. Ai venit aici și mi-ai povestit ce s-a întâmplat. Nu-i așa? Este uluitor ce-ai făcut. Majoritatea oamenilor păstrează totul sub tăcere. Dar tu ţi-ai deschis sufletul.

— Am fost nevoită. Trebuia să-mi justific comportamentul.

— Și poţi s-o mai faci o dată, mi-a răspuns el. Sun-o pe avocată și povestește-i exact ce mi-ai spus mie!

— Lucrurile sunt mult mai complicate, am protestat eu, trecându-mi o mână prin păr. Dacă mă cheamă să depun mărturie? Va trebui să le spun întreaga poveste și părinților mei, mamei... Nu știu cum va suporta situația.

— O va suporta.

— Nici măcar n-o cunoști.

— Nici nu e nevoie, mi-a răspuns el. Luçrurile astea sunt extrem de importante. Și o știi prea bine. Ia taurul de coarne și treci la fapte! Apoi, mergi mai departe! Mama ta s-ar putea să te surprindă.

Am simțit un nod în gât. Voiam din tot sufletul să cred că acest lucru era adevărat și poate chiar era.

Owen și-a trântit geanta pe jos și, așezându-se pe vine, a început să scotocească prin ea. L-am revăzut făcând același lucru în ziua când am vomitat în spatele școlii. Mă întrebam ce va mai scoate acum la iveală, ce mai avea să-mi ofere Owen Armstrong. După o clipă, a scos o fotografie.

— Uite! mi-a spus el, oferindu-mi-o. Ca să te inspire.

Era fotografia pe care mi-o făcuse în seara petrecerii lui Mallory. Stăteam în pragul ușii toaletei, fără urmă de machiaj, cu chipul relaxat și încadrată în aura gălbuie a luminii din spatele meu. *Uite*, mi-a spus el atunci, *așa arăți tu cu adevărat!* Și, privind-o, mi-am dat seama că avea dreptate, că nu aveam nimic în comun cu fata din pozele lipite pe peretele din camera lui Mallory, nici cu cea din reclama la produsele Kopf's și nici cu cea de la petrecerea din luna mai. M-am schimbat cumva în toamna aceea, datorită lui Owen, chiar dacă numai eu distingeam această schimbare.

— Mallory m-a rugat să ți-o dau, mi-a spus el. Dar...

— Dar?

— ... dar n-am făcut-o, a încheiat el.

Știam că poate n-ar trebui să-l întreb. Dar am făcut-o oricum.

— De ce nu mi-ai dat-o?

— Mi-a plăcut, mi-a răspuns el, ridicând din umeri. Și am vrut s-o păstrez.

Ţineam fotografia în mână în după-amiaza aceea, când mi-am luat, în sfârșit, inima în dinţi și am sunat-o pe Andrea Thomlinson, avocata a cărei carte de vizită mi-o dăduse Emily. I-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală, iar ea m-a sunat peste zece minute. Emily avea dreptate: era drăguţă. Am vorbit patruzeci și cinci de minute. Iar când m-a întrebat dacă aveam să vin a doua zi la tribunal, în cazul în care mă chemau, am acceptat, chiar dacă știam prea bine ce implica acest lucru. Nici n-am închis bine telefonul, că l-am și sunat pe Owen.

— Bravo ţie! mi-a spus el, după ce i-am povestit ce-am făcut.

Îmi vorbea cu un glas cald și plăcut, iar eu mi-am lipit telefonul de ureche ca să mă îmbăt cu vocea lui.

— Ai făcut exact ce trebuia, a continuat el.

— Da, i-am răspuns. Știu. Doar că acum trebuie să apar în faţa oamenilor...

— O să te descurci, m-a încurajat el, iar când m-a auzit oftând, deloc convinsă de asta, a adăugat: O să fie bine. Dacă ai emoţii pentru mâine...

— Dacă? am întrebat eu.

— ... atunci, o să vin cu tine. Dacă vrei.

— Chiar te rog.

— Firește, mi-a răspuns — simplu, fără alte întrebări. Spune-mi doar unde și când!

Am stabilit să ne întâlnim la fântâna arteziană din faţa tribunalului, cu puţin înainte de ora nouă dimineaţa. Știam că, și fără el, nu voi fi singură. Dar e bine să ai alternative.

*

Acum, după ce-am mai privit o dată fotografia, am lăsat-o în sertarul noptierei.

În drum spre sufragerie, unde familia mea se strânsese în faţa televizorului, am zăbovit o clipă ca să studiez tabloul de pe hol. Privirea mi-a fost atrasă, ca întotdeauna, mai întâi de chipul meu, apoi de cel al surorilor mele și, în final, de chipul mamei, care părea atât de mică între noi. Acum, îl vedeam însă cu alţi ochi.

Când am făcut fotografia, ne-am așezat toate de jur împrejurul mamei, încercând, parcă, s-o protejăm. Dar asta s-a întâmplat o dată, într-o bună zi, când aparatul de fotografiat a imortalizat momentul. De atunci, ne-am grupat și regrupat de foarte multe ori. Ne-am strâns în jurul lui Whitney, chiar dacă nu ne dorea alături de ea, iar eu și Kirsten ne-am apropiat și mai mult, deși ne respingea pe amândouă. Eram într-o mișcare continuă, lucru pe care l-am înţeles în seara aceea la masă, când mama și surorile mele s-au regăsit după atâta amar de vreme. Apoi, când mă credeam pierdută și lăsată de izbeliște, mă aflam, de fapt, chiar în preajma lor. Trebuia doar să-i rog să mă ia în braţe și m-aș fi trezit sufocată la sânul lor.

Am străbătut sufrageria unde ai mei se uitau la televizor. La început, nimeni nu mi-a observat prezenţa, iar eu am rămas pentru o clipă pe loc, privind tabloul pe care mi-l ofereau. În cele din urmă, mama și-a întors capul, iar eu am tras adânc aer în piept, știind că — indiferent ce voi vedea pe chipul ei — voi reuși să-mi duc misiunea la bun sfârșit. Trebuia s-o fac.

— Annabel, vino lângă noi! m-a chemat ea, cu un zâmbet pe buze, făcându-mi loc lângă ea.

Am șovăit ușor, apoi, însă, m-am uitat la Whitney. Mă privea, cu o expresie gravă pe chip, iar gândul mi-a zburat la noaptea aceea, de acum un an, când am găsit-o prăbușită în baie. Drama ei

m-a speriat de moarte, dar a reușit să supravieţuiască. Așa că am continuat s-o ţintuiesc cu privirea când am traversat camera și mi-am ocupat locul.

Mama mi-a zâmbit din nou, iar eu m-am simţit copleșită de teamă și de tristeţe, știind ce aveam să fac în clipele următoare. *Ești gata?* m-a întrebat ea puţin mai devreme. Nu, nu eram. Nici atunci și poate nici nu voi fi vreodată. Pregătindu-mă, așadar, să-mi spun din nou povestea, am făcut ce făcuse Owen pentru mine de atâtea ori: am întins o mână spre mama și spre familia mea. Și de data asta, i-am tras pe toţi spre mine.

Capitolul nouăsprezece

Când am intrat prima oară în tribunal, am zărit doar frânturi din imaginea lui Will Cash. Ceafa, mâneca de la costum, apoi profilul, în fugă. La început, acest lucru mi s-a părut frustrant, accentuându-mi și mai tare emoţiile, dar, odată cu trecerea timpului, când mai aveam puţin și urma să fiu chemată ca martor, mi-am dat seama că era mult mai bine așa. Frânturile și crâmpeiele sunt întotdeauna mai ușor de procesat. Tabloul per ansamblu este o cu totul altă poveste. Dar nu ai de unde să știi ce se va întâmpla. Uneori, oamenii te pot surprinde.

A fost mai greu să-mi pun sufletul pe tavă în faţa familiei mele decât am făcut-o în faţa lui Owen. Dar am reușit să-mi depăn povestea până la capăt. Chiar și atunci când am auzit-o pe mama rămânând aproape fără suflare, când am văzut privirea încruntată a tatei sau când am simţit-o pe Kirsten tremurând lângă mine, mi-am continuat confesiunea. Când șovăiam, speriată, mă uitam la Whitney, care rămăsese tot timpul stană de piatră. Era cea mai puternică dintre noi toţi, astfel că mă agăţam cu privirea de ea ca de o stâncă de neclintit.

Mama m-a surprins cel mai tare. Nu s-a prăbușit și nici nu s-a prefăcut în mii de bucăţele, deși știam că nu-i era ușor să-mi audă povestea. Astfel, în timp ce Kirsten plângea, iar Whiney îl ajuta pe tata să caute în camera mea cartea de vizită a Andreei Thomlinson

ca să-i ceară mai multe detalii, mama a rămas alături de mine, mângâindu-mă fără încetare pe cap.

În dimineaţa aceea, în drum spre tribunal, am stat pe bancheta din spate, între surorile mele, și îi priveam pe părinţii mei. O vedeam uneori pe mama mișcându-și umărul și știam că îi mângâia mâna tatei, așa cum a făcut și el cândva, într-o altă zi, când secretele noastre începeau să iasă la lumină.

Toată viaţa le-am conferit părinţilor mei câte un rol, de parcă numai așa trebuia să fie. Unul era slab, celălalt puternic. Unul era temător, celălalt curajos. Începeam, însă, să înţeleg că nu există noţiuni absolute — nici în viaţă, nici în comportamentul uman. Așa cum spunea și Owen, trebuie să facem totul pas cu pas, zi de zi, dacă nu clipă de clipă. Trebuie să ne asumăm numai povara pe care o putem purta pe umeri. Dacă avem noroc, găsim pe cineva care să ne întindă o mână de ajutor.

Când am intrat în curtea tribunalului, era ora 8:45. Atunci, am început să cercetez cu privirea mulţimea din jurul fântânii arteziene, căutându-l pe Owen. Nu era acolo. Nici atunci și nici după ce ne-am întâlnit cu Andrea Thomlinson, într-un birou din apropiere, ca să-i relatez încă o dată povestea. N-a apărut nici atunci când porţile tribunalului s-au deschis și am intrat în sală, ocupându-ne locurile exact în spatele lui Emily și al mamei sale. Am continuat să-l caut cu privirea, convinsă fiind că avea să apară în ultimul moment, exact la timp, dar n-a venit. Nu-i stătea în fire să facă asta, așa că am început să mă frământ, copleșită de griji.

O oră și jumătate mai târziu, procurorul m-a strigat pe nume. M-am ridicat în picioare și, rezemându-mă cu mâna de banca din faţa mea, am trecut pe lângă surorile mele ca să ajung la capătul rândului. Am pășit apoi pe culoar și am pornit singură.

Când m-am apropiat de boxa martorilor, tabloul sălii de judecată mi-a apărut în toată splendoarea sa înspăimântătoare — mulţimea de oameni, judecătorul, procurorii și avocaţii apărării — așa că m-am hotărât să mă uit numai la aprodul care mă aștepta lângă boxă. Mi-am ocupat locul și i-am răspuns la întrebări în timp ce inima îmi bătea frenetic în piept. Judecătorul s-a întors spre mine, dând aprobator din cap. Numai în momentul în care procurorul s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre mine, am îndrăznit să-mi întorc privirea spre Will Cash.

Nu costumul elegant i l-am observat prima oară. Și nici tunsoarea nouă — în stil școlăresc — menită să-i confere o înfăţișare tinerească și inocentă. Nici privirea încruntată sau buzele ţuguiate nu mi-au atras atenţia de la bun început. Singurul lucru pe care l-am văzut a fost vânătaia din jurul ochiului stâng, ce se întindea, sub forma unei pete roșii, și pe obraz. Încercase s-o ascundă sub mai multe straturi de fard, dar era încă vizibilă. Clară ca lumina zilei.

— Te rog să ne spui cum te cheamă, a spus procurorul.

— Annabel Greene, am răspuns, cu glas tremurând.

— Îl cunoști pe William Cash, Annabel?

— Da.

— Ai putea să mi-l arăţi, te rog?

După ce tăcusem atâta amar de vreme, aveam senzaţia că am vorbit enorm de mult în ultimele douăzeci și patru de ore. Dar, cu puţin noroc, aceasta avea să fie ultima oară. Poate că tocmai de aceea nici nu mi s-a mai părut atât de greu să trag adânc aer în piept și să-mi încep povestea.

— E cel de colo, am spus, arătându-i-l cu degetul.

*

Când totul s-a încheiat în cele din urmă, am străbătut holul întunecat al tribunalului și am ieșit afară, în lumina puternică a soarelui, care aproape că m-a orbit. Când am reușit să mă obișnuiesc cu ea, ochii mi-au căzut asupra lui Owen.

Stătea pe marginea fântânii arteziene, purtând o pereche de blugi, un tricou alb și o geacă albastră, în timp ce căștile îi atârnau pe gât. Era ora prânzului, iar scuarul din fața tribunalului era înțesat de oameni care treceau de colo-colo: oameni de afaceri cu serviete în mână, studenți de la universitate și un grup de preșcolari, care mergeau în șir indian, ținându-se cu toții de mână. Când m-a văzut, Owen s-a ridicat în picioare.

— Cred că ar trebui să mergem să mâncăm ceva, a spus mama, mângâindu-mă pe braț. Ce zici, Annabel? Ți-e foame?

M-am uitat la Owen, care mă privea acum cu mâinile în buzunare.

— Da, i-am răspuns. Așteptați-mă o clipă!

Când am coborât treptele, l-am auzit pe tata întrebând unde mă duceam, iar pe mama răspunzându-i că habar nu avea. Eram convinsă că mă priveau cu toții, dar nu m-am uitat înapoi, ci am traversat scuarul, îndreptându-mă direct spre Owen, care avea o expresie ciudată pe chip, o expresie ce-mi era complet necunoscută. Se fâțâia pe loc, vădit stânjenit.

— Bună, m-a salutat iute, când m-am apropiat de el.

— Bună, i-am răspuns.

A tras adânc aer în piept, gata să spună ceva, apoi s-a oprit, trecându-și o mână peste față.

— Știu că ești supărată pe mine, mi-a spus, în cele din urmă.

Dar nu eram supărată și asta mi se părea cel mai ciudat. În ciuda faptului că absența lui m-a surprins inițial, apoi mi-a creat temeri, întrebându-mă ce păţise, întreaga experiență a fost atât de copleșitoare — deși catarctică — încât aproape că am și uitat

de Owen când am ieșit din boxa martorilor. Am deschis gura ca să-i spun asta, dar el începuse din nou să vorbească.

— Știu că ar fi trebuit să fiu aici. Nu am nicio scuză, a spus el, cu ochii aţintiţi în pământ, frecându-și piciorul de caldarâm. Am avut un motiv. Dar asta nu este o scuză.

— Owen! am spus eu.

— S-a întâmplat ceva, a adăugat apoi, oftând și clătinând din cap. Era roșu la faţă și continua să se agite pe loc.

— O prostie. Am făcut o greșeală și...

Și atunci, am înţeles totul. Absenţa lui. Stânjeneala și starea de agitaţie. Și ochiul vânăt al lui Will Cash. *O, Doamne!* am strigat în gând.

— Owen! am spus apoi, aproape în șoaptă. Nu se poate!

— A fost o eroare de judecată, a continuat el repede. Și un lucru pe care îl regret amarnic.

— Un lucru, am repetat eu.

— Da.

Un om de afaceri a trecut atunci pe lângă noi, vorbind tare la telefon despre fuzionarea unor societăţi comerciale.

— Termen-surogat, i-am ripostat eu.

— Mă gândeam că asta o să spui, mi-a răspuns el, crispat.

— Fii serios! Erai *convins* că asta o să spun.

— Da, bine, gata! Am avut o discuţie serioasă cu mama, mi-a explicat apoi, trecându-și mâna prin păr. O discuţie pe care n-am putut s-o evit.

— O discuţie, am repetat eu. Despre ce anume?

L-am văzut crispându-se din nou. Toată povestea asta îl frământa cumplit de tare. Dar nu mă puteam abţine. După ce-am fost atâta timp de cealaltă parte a baricadei — opusă adevărului — am realizat că îmi plăcea să pun întrebări.

— Ei bine, mi-a răspuns, tușind, practic, acum ar trebui să-mi ispășesc pedeapsa. De fapt, va trebui s-o fac în viitorul apropiat. Așa că am fost nevoit să negociez un soi de „permisie". Iar negocierile au durat mai mult decât m-am așteptat.

— Adică, nu mai ai voie să ieși din casă, am clarificat eu lucrurile.

— Exact.

— Și de ce anume?

A tresărit ușor, apoi a clătinat din cap și și-a ațintit privirea asupra fântânii arteziene. Cine ar fi crezut că adevărul putea fi o încercare atât de grea pentru Owen Armstrong, cel mai sincer băiat din lume? Dar dacă îl întrebam, avea să-mi răspundă. De asta eram ferm convinsă.

— Owen! l-am strigat eu, în timp ce continua să se agite, nervos, pe loc. Ce-ai făcut?

M-a privit o clipă cu ochii lui scrutători. Apoi, a oftat adânc.

— I-am ars un pumn lui Will Cash.

— Dar ce-a fost în *mintea* ta?

— Se pare că n-a mai fost nimic, mi-a răspuns, înroșindu-se la față ca racul. N-am vrut să fac asta.

— L-ai lovit din greșeală.

— Nu, mi-a răspuns, țintuindu-mă cu privirea. Chiar vrei să știi cu adevărat?

— De ce crezi că te întreb?

— Ieri, după ce-ai plecat, mi-a spus Owen, în cele din urmă, am fost cumplit de supărat. La urma urmei, sunt și eu om, nu-i așa?

— Așa e, am încuviințat eu.

— Voiam doar să-l văd mai de-aproape. Asta e tot. Și știam că mai cântă uneori cu formația aia de doi bani de la Perkins Day. Aseară, urmau să cânte la Bendo, așa că m-am gândit că s-ar putea să-l găsesc acolo. Și nu m-am înșelat. Dacă stai bine să te gândești,

e un individ mizerabil. Cine s-ar duce într-un club — și într-o formație de rahat pe deasupra — cu o seară înainte de audieri? E...

— Owen! l-am mustrat eu.

— Vorbesc serios! Știi cât de *prost* cântă? Chiar și pentru o formație de cover-uri, sunt realmente jalnici. Dacă recunoști că nu ești în stare să-ți scrii propriile cântece, măcar încearcă să le cânți bine pe ale altora...

Eu îl priveam cu ochi dojenitori.

— Bun, a spus apoi, trecându-și din nou mâna prin păr. L-am găsit acolo, m-am uitat la el și cu asta, basta.

— Se pare că povestea *nu* se sfârșește deloc așa, am insistat eu, încăpățânată.

— Le-am urmărit numărul, a continuat Owen, fără tragere de inimă. Care, așa cum am mai spus, a fost sub orice critică. Am ieșit afară să iau niște aer și l-am găsit acolo, fumând o țigară. Și a intrat în vorbă cu mine. De parcă ne cunoșteam. De parcă n-ar fi o scursură a societății, un ticălos nenorocit.

— Owen! l-am mustrat din nou.

— Mă simțeam din ce în ce mai iritat, a continuat el, crispat. Știam că ar fi trebuit să respir adânc și să fi plecat, dar n-am făcut-o. Și apoi, după ce și-a terminat țigara, m-a bătut pe umăr și s-a întors cu gândul să intre din nou în club. Și atunci...

Eu am făcut un pas spre el.

— ... am cedat, a încheiat el. Mi-am pierdut cumpătul.

— E-n regulă, liniștește-te!

— Știam că o să regret gestul, a adăugat apoi. Că nu merita. Dar o făcusem deja. Și acum, dacă vrei să știi adevărul, sunt cumplit de supărat pe mine.

— Da, știu.

— I-am ars doar un pumn, a mormăit el, lucru deloc lăudabil, a adăugat apoi iute. Am avut noroc că bodyguardul ne-a despărţit şi ne-a spus să plecăm fără să cheme poliţia. Dacă ar fi făcut-o... S-a oprit, lăsând cuvintele suspendate în aer. A fost o prostie.

— Dar i-ai povestit mamei tale, am spus eu.

— Când am ajuns acasă, şi-a dat seama că sunt supărat. M-a întrebat ce s-a întâmplat şi i-am mărturisit totul...

— Pentru că eşti sincer, i-am spus, făcând încă un pas spre el.

— Da, mi-a răspuns, coborându-şi privirea spre mine. S-a albit la faţă de furie, asta ca să folosesc un eufemism. Mi-a impus această pedeapsă severă — binemeritată, e adevărat — dar astăzi, când am încercat să vin aici, s-a împotrivit şi situaţia a devenit cam încordată.

— E-n regulă, am spus eu din nou.

— Ba nu e deloc în regulă, m-a contrazis el.

În spatele lui, lumina soarelui se reflecta în apa care se revărsa în fântâna arteziană.

— Eu nu sunt aşa. Nu mai sunt aşa. Dar... am luat-o razna.

— Hai, fii serios! i-am spus eu, dându-i la o parte cu mâna părul de pe faţă.

— Ce e?

— Nu ştiu, i-am răspuns, ridicând din umeri. Mie nu mi se pare că ai luat-o razna.

— Nu? m-a întrebat el, privindu-mă mirat. Aha! Bun!

— Pentru mine, cel puţin, am spus eu, apropiindu-mă şi mai mult, *a o lua razna* înseamnă cu totul altceva. Înseamnă să dai bir cu fugiţii, să nu spui nimănui ce se întâmplă şi să fierbi în suc propriu până mai ai puţin şi explodezi.

— Aha! a repetat el. Cred că e o problemă de semantică.

— Poate că aşa e.

Oamenii se mișcau de colo-colo în jurul nostru, umplându-și cumva pauza de masă înainte de a-și relua activitățile de peste zi. Știam că undeva, în spatele meu, mă așteptau ai mei, dar nu m-am putut abține și mi-am pus mâna peste a lui și i-am mângâiat-o.

— Se pare că ai toate răspunsurile, a spus Owen, cuprinzându-mi degetele cu ale sale.

— Nici pe departe, i-am răspuns. Încerc să mă descurc cum pot, în funcție de circumstanțe.

— Și reușești?

Întrebarea asta nu avea un răspuns concis; ba, dimpotrivă, implica o poveste lungă. Dar povestea devine reală dacă are cine s-o asculte. Și s-o înțeleagă.

— Știi cum e, i-am răspuns eu lui Owen. Faci totul pas cu pas, zi de zi.

Mi-a zâmbit, iar eu i-am răspuns la fel, apoi am mai făcut un pas spre el, ridicându-mi capul ca să-i întâlnesc privirea. Când s-a aplecat să mă sărute, am închis ochii și am văzut nu imensitatea întunericului, ci cu totul altceva. Ceva strălucitor, ca o lumină, ce licărește plăpând, dar constant. Suficient ca să mă convingă să-i vin în întâmpinare.

Capitolul douăzeci

Mi-am pus căștile pe urechi, apoi m-am uitat la Rolly. Când mi-a arătat degetul mare, m-am aplecat spre microfon.

— E ora 7:50 și ascultaţi WRUS, radioul vostru preferat. Dacă vă întrebaţi ce s-a întâmplat cu Programul de Controlare a Mâniei, va reveni peste...

M-am uitat în agendă, unde, deasupra listei mele cu melodii, scrise de mână, se afla cifra doi, urmată de semnul exclamaţiei.

— ... peste două săptămâni. Eu sunt Annabel și aceasta este Povestea Vieţii Mele. Acum urmează The Clash.

Mi-am păstrat căștile pe urechi și l-am privit pe Rolly până când au răsunat primele acorduri ale piesei *Rebel Waltz*. Apoi, am oftat adânc, expirând aerul pe care aveam senzaţia că îl ţineam ferecat în plămâni. Exact în clipa aceea, microfonul de deasupra mea a pocnit ușor și am auzit vocea lui Clarke.

— Frumos! a spus ea. Nici n-ai zice că ai emoţii.

— Dar chiar am, i-am răspuns.

— Te descurci foarte bine, a intervenit Rolly. Nu înţeleg de ce-ţi faci atâtea griji. Doar nu defilezi în faţa oamenilor în costum de baie.

Clarke s-a întors spre el și i-a aruncat o privire piezișă.

— Ce e? a întrebat el. E cât se poate de adevărat!

— Asta e și mai greu, i-am răspuns eu, dându-mi căștile de pe urechi. Mult mai greu.

— De ce? m-a întrebat apoi.

— Nu știu, i-am spus, ridicând din umeri. E aievea. E ceva personal.

Și așa și era. De fapt, am fost îngrozită când Owen mi-a propus să-i ţin locul la radio cât timp avea să-și ispășească pedeapsa impusă de mama lui pentru pumnul pe care i-l arsese lui Will Cash. Dar după ce m-a convins că Rolly (și Clarke) îmi vor asigura partea tehnică și mă vor ajuta să mă încadrez în intervalul alocat emisiunii, am acceptat să încerc, măcar o dată. Asta s-a întâmplat acum patru săptămâni și, deși mai aveam încă emoţii, mă și distram în același timp. Atât de mult încât Rolly mă bătea la cap să încep cursurile de radio și să depun o cerere pentru acordarea intervalului de timp destinat propriei mele emisiuni, dar nu eram încă pregătită pentru asta. Dar niciodată să nu spui „niciodată"!

Owen continua, firește, să se implice în emisiune. Când am început să-i ţin locul, a insistat să difuzez genurile lui muzicale, chiar dacă asta însemna să intoxic ascultătorii cu piese pe care le uram. După prima săptămână (când a realizat că nu prea avea cum să mă oprească), a cedat, permiţându-mi să mai strecor și eu câte o melodie după gustul meu. Mi se părea extraordinar să transmit ceva lumii întregi — un cântec, o poveste, chiar și vocea mea — și să-i las pe oameni să-și formeze propria lor părere. Nu mai trebuia să-mi fac griji legate de înfățișarea mea sau de imaginea pe care mi-o conturau oamenii. Muzica vorbea de la sine și în numele meu și, după atâta amar de vreme cât am fost în centrul atenţiei, descopeream că îmi plăcea ce făceam. Și chiar foarte mult.

Rolly a bătut în geamul despărţitor și apoi mi-a făcut semn să pregătesc următorul cântec. Era o piesă a lui Jenny Reef dedicată

lui Mallory — primul meu fan adevărat — care își punea ceasul să sune în fiecare duminică de dimineaţă ca să sune la radio și să ceară o anumită melodie. Am accesat-o și am așteptat ca piesa celor de la The Clash să se încheie înainte de a apăsa PLAY. Era o melodie cu ritmuri vesele și săltăreţe (gen care îl va scoate din sărite pe Owen, care asculta emisiunea singur, în mașină). După primele acorduri ale piesei, mi-am mutat scaunul și m-am uitat la fotografiile aliniate lângă monitorul meu. Când am început să-i ţin locul lui Owen la pupitrul emisiunii, am încercat să-mi domolesc emoţiile covârșitoare privind câteva poze pe care le adusesem cu mine — cea cu Mallory încadrată de șalul de pene, menită să-mi aducă aminte că cineva îmi asculta emisiunea. Cea pe care mi-o făcuse Owen, ca să-mi spun mereu că nu conta dacă Mallory era singura mea ascultătoare. Și încă una.

Era o fotografie cu mine, cu mama și cu surorile mele făcută de Anul Nou. Spre deosebire de cea din holul de la intrare, nu era o poză profesionistă, căci nu avea ca decor o priveliște de basm. Stăteam toate în jurul blatului de bucătărie. Vorbeam vrute și nevrute, iar Brian, prietenul lui Kirsten — acum, după terminarea cursurilor, erau liberi să-și facă publică relaţia — ne-a spus să ne uităm la el și a apăsat pe butonul aparatului de fotografiat. Nu era o fotografie extraordinară în sens tehnic. Vedeai bliţul reflectat în geamul din spatele nostru, mama avea gura deschisă, iar Whitney râdea. Îmi plăcea însă, pentru că așa eram noi în realitate. Și, de această dată, nimeni nu mai stătea la mijloc.

De fiecare dată când o priveam, îmi dădeam seama cât de mult îmi plăcea noua mea viaţă, fără temeri și secrete. Era un nou început, unde nu mai jucam rolul fetei care are totul sau nimic, ci al unei persoane cu totul diferite. Al unei fete care spune ce are pe suflet.

— Mai sunt două minute până la următoarea pauză, a spus Rolly, iar eu am dat aprobator din cap, punându-mi din nou căștile pe urechi.

Când s-a retras din fața microfonului, Clarke a întins mâna și l-a ciufulit. El i-a zâmbit, strâmbându-se ușor, iar ea s-a întors la cuvintele ei încrucișate din pagina ziarului de duminică, pe care încerca să le completeze în fiecare săptămână în timpul emisiunii noastre. Clarke era competitivă, chiar și cu ea însăși. Era unul dintre numeroasele lucruri pe care le-am uitat și pe care acum mi le reaminteam — ca și obiceiul ei de a cânta împreună cu radioul, refuzul de a urmări filme horror sau talentul de a mă face să râd cu poftă din nimic — în timp ce încercam să reînnodăm prietenia. Nu mai era cum a fost cândva, dar niciuna dintre noi nu-și mai dorea să se întoarcă în trecut. Ne bucuram de prezent și de faptul că ieșeam din nou împreună. Restul, le făceam pas cu pas, zi de zi.

Cam așa se derula viața mea în ultimul timp — îmbrățișam lucrurile bune și le înfruntam pe cele rele, știind că totul este trecător. Surorile mele vorbeau în continuare, iar uneori se mai și certau. Kirsten urma un alt curs de regie și lucra la un proiect cinematografic despre modeling — nici mai mult, nici mai puțin — ce-avea „să zguduie lumea" (ce însemna asta, numai ea știa). În ianuarie, Whitney s-a înscris la universitatea din oraș, unde urma două cursuri despre arta scrisului — unul despre biografie, iar celălalt despre ficțiune. În primăvară, s-a mutat — cu acordul doctorului ei — într-un apartament ce-i oferea destulă lumină pentru viitoarele ei plante și flori. Între timp, ghivecele cu primele plante sădite au rămas pe pervazul ferestrei. Îmi făceam adesea drum pe lângă ele ca să le ating frunzele înțepătoare și să le simt parfumul îmbătător înmiresmând aerul din jur.

Mama a acceptat toate aceste schimbări cu câteva lacrimi în ochi — firește — dar și cu o forță care continua să mă surprindă. I-am spus că voiam să pun capăt carierei mele de model și — deși îi era greu să se despartă de acest capitol din viața mea, și a ei — s-a consolat în cele din urmă, acceptând să lucreze cu jumătate de normă la agenția lui Lindy, care avea o nevoie disperată de secretară. A fost o hotărâre de bun augur. Acum, ea trimitea fetele la interviurile agențiilor de fotomodele și se ocupa de relațiile cu clienții, păstrând, astfel, legătura cu o lume în care, spre deosebire de noi celelalte, s-a simțit întotdeauna în largul ei.

Știam, însă, că nu-i va fi deloc ușor să vadă noul spot publicitar realizat de cei de la Kopf's, care avea să fie difuzat peste câteva săptămâni. Din câte am auzit, au păstrat ideea Fetei Ideale, care trece de la ținutele sportive de primăvară la cele elegante de bal. Poate că aș fi avut toate motivele din lume, ca și data trecută, să critic reclama, cu o singură excepție: modelul pe care l-au ales în locul meu — Emily. Căci, la urma urmei, dacă cineva putea fi un model demn de urmat, ea era aceea.

Cât privește relațiile dintre mine și Emily, n-aș putea spune că eram prietene. Dar întâmplările nefericite prin care trecurăm amândouă aveau să ne lege destinele pentru totdeauna, fie că ne plăcea, fie că nu. Ori de câte ori ne întâlneam acum pe holurile școlii, ne salutam mereu, chiar dacă nu ne mai spuneam nimic altceva. Sophie, însă, ne ignora cu încăpățânare pe amândouă. După condamnarea lui Will, acuzat de viol de gradul doi — și trimis să ispășească șase ani de închisoare, deși va fi eliberat, probabil, mai devreme — Sophie s-a retras un timp, deranjată să fie mereu subiect de discuție. O vedeam uneori singură pe holuri sau în timpul pauzei de masă și aș fi vrut să mă duc la ea și să

înlătur prăpastia dintre noi — să fac ceea ce ea n-a făcut niciodată pentru mine.

Sau poate că nu.

Bântuită de aceste gânduri, mi-am aţintit ochii asupra inelului gros, din argint, al lui Owen. L-am scos de pe degetul mare pe care îl purtam ca să citesc exact aceste cuvinte gravate pe banda din interior. Era prea mare pentru degetele mele, așa că am fost nevoită să-l înfășor de jur împrejur cu un șnur ca să nu-l pierd. Acum, în timp ce îl priveam, mă întrebam ce-aș vrea să scrie pe inelul pe care Rolly a promis că mi-l va grava. Până mă voi hotărî, Owen mi l-a oferit pe al lui, fie și numai ca să-mi aducă aminte că e bine să-ţi cunoști opţiunile.

— Treizeci de secunde, mi-a spus Rolly în căști.

Am încuviinţat din cap și mi-am mutat scaunul mai aproape de microfon. În timp ce secundele se scurgeau una câte una, mi-am aruncat privirea pe geam și am văzut un Land Cruiser albastru intrând în parcare. Era și timpul!

— Ești în direct! mi-a spus Rolly.

— Aţi ascultat-o pe Jenny Reef, cu piesa *Whatever*, am început eu, în emisiunea Povestea Vieţii Mele, aici, pe WRUST. Sunt Annabel și vă mulţumesc pentru că ne-aţi fost alături. Urmează emisiunea Reţete Naturiste. Și acum vă ofer cântecul de final!

După primele acorduri ale piesei *Thank You* a formaţiei Led Zeppelin, mi-am împins puţin scaunul și am închis ochii ca să ascult melodia, așa cum făceam de fiecare dată când o auzeam. Era micul meu ritual. Dar în clipa în care a răsunat corul, am auzit ușa deschizându-se și, o clipă mai târziu, am simţit o mână pe umăr.

— Spune-mi, te rog, a strigat Owen, trântindu-se, cu un gest dramatic, pe scaunul de lângă mine, că n-am auzit-o pe Jenny Reef în emisiunea mea!

— Mi-au cerut-o ascultătorii, i-am răspuns eu. Și ai spus că pot să pun orice muzică vreau atâta timp cât schimb titlul emisiunii.

— Dar în limite *rezonabile*, a spus el. Trebuie să ţii seama de faptul că ascultătorii mei vor fi complet bulversaţi. Ei ascultă în continuare emisiunea și vor să audă muzică de calitate. Și dacă e posibil, piese care să le lărgească orizontul cunoașterii. Nu rahaturi comerciale, produse pe bandă rulantă, cântate de o adolescentă aflată sub controlul marketingului corporatist.

— Owen!

— Bine, putem face loc ironiei în emisiunea noastră, dar balanţa este extrem de delicată. Dacă forţezi nota, cazi în extrema cealaltă și îţi pierzi credibilitatea. Și asta înseamnă că...

— Tu auzi piesa pe care am pus-o acum? l-am întrebat eu.

Și-a încetat tirada, apoi și-a ridicat privirea spre boxele de deasupra lui și a ascultat pentru o clipă piesa care cânta la radio.

— Aha! a spus apoi. Tocmai la asta mă refeream și eu. Ăsta e...

— Cântecul tău preferat al celor de la Led Zeppelin, am încheiat eu. Știu.

În studioul alăturat, am văzut-o pe Clarke dându-și ochii peste cap.

— Bine, gata! a spus Owen, apropiindu-și scaunul de al meu. Ai „condimentat" emisiunea cu o melodie a lui Jenny Reef, am înţeles. Dar, în rest, programul a fost destul de bun. Deși nu cred că juxtapunerea pieselor de pe locul al doilea...

— Owen!

— ... să difuzezi piesa celor de la Alamance după cea a Ettei James... Mi se pare puţin cam mult. Și...

— Owen!

— Ce e?

M-am apropiat și mai mult de el și mi-am lipit buzele de urechea lui.

— Ssst! i-am spus eu.

A încercat să mai spună ceva — firește — dar s-a oprit în clipa în care mi-am pus mâna peste a lui și i-am cuprins degetele cu ale mele. Nu-și terminase dizertația. Va continua să-și expună și să-și impună punctul de vedere. Dar deocamdată, acordurile muzicii ne purtau pe aripile lor, în timp ce corul a răsunat din nou. Așa că m-am mutat și mai aproape de Owen și mi-am rezemat capul de umărul lui, bucurându-mă de frumusețea piesei și de căldura soarelui ce pătrundea prin fereastra din spatele nostru și se reflecta în inelul de pe degetul meu, în timp ce Owen îl răsucea ușor-ușor pe ritmurile muzicii.

Sfârșit